

İNCİL'İN TEMELLERİ

Bir Çalışma Elkitabı

Gerçek Hristiyanlığın sevgi ve huzurunun
açıklanışı

Bible Basics (Turkish)

DUNCAN HEASTER

English Edition first published 1992

Turkish Edition 2000

Bible Basics is also available in:

Albanian, Arabic, Armenian, Estonian, French, Georgian, Hebrew, Hindi, Japanese, Kazakh, Korean, Lithuanian, Macedonian, Polish, Portuguese, Russian, Serbo-Coat, Tagalog, Telugu, Ukrainian

Forthcoming in:

Afrikaans, Chinese, Hungarian, Italian, Latvian, Mongolian, Spanish, and Zulu

<http://www.carelinks.net>

Carelinks, PO Box 152 Menai NSW 2234 AUSTRALIA

info@carelinks.net

© Duncan Heaster - 2000

GİRİŞ

Tek Tanrı'nın olduğunu ve onun kendini insana İncil'le açıkladığını kabul eden herkes, onun (İncil'in) temel mesajını arayıp bulmaya kendini vermeye gereksinim duyar. Ancak bugün, kendilerini "Hristiyan" diye adlandıranların çoğu bu konuda sadece Pazar günleri Yeni Ahit'ten birkaç ayet okumak, evin bir köşesinde hiç açılmayan bir İncil bulundurmak ve çok az sayıda İncil öyküsünü birazcık hatırlamak gibi yetersiz bir uğraş içinde görünmektedirler. Her Şeye Kadir Tanrı'nın gerçek sözüne karşı böyle bir vurdumduymazlıkla çok az merak uyanması sonucu, bir çoğunun zihninde ve yaşamında pek çok belirsizlik ve karışıklık bulunmaktadır.

Öte yandan, çok az Hristiyanlık geçmişine sahip olup da İncil'in mesajını bulup çıkartmaya uğraşmaya karar verenler ise, karşılırlarına çıkan herkesin, temelde İncil'in sözlerini yansıtmaktan uzak paket halinde doktrinler ve insan felsefeleri sunmaya çalışma yaklaşımında olduğunu görmekteirler.

'İncil'in Temelleri'nin amacı, İncil'in mesajını sistematik ve düzenli olarak analiz etmektir. Bu çalışma, ya bir kitap olarak baştan sona okunmak ya da bir mektupla öğretim kurs materyali olarak kullanılmak üzere düzenlenmiştir. Her bölümün sonuna eklenen sorulara verilecek yanıtlar aşağıdaki adrese gönderilebilir. Yanıtlarınız size özel bir eğitime gönderilecek ve o çalışmalarınızda daha ileriye gidebilmeniz konusunda daha sonra sizinle temas kurabilecektir. Bazı okuyucuların, sorulara yanıt verme fikrine karşı çekingen davranabilecekleri anlayışla karşılanabilir. Ancak kişiler, muğlâk buldukları konulara ya da burada sunulup da katılmadıkları yorumlara ilişkin sorularını bize yöneltmeyi yeğlemelidirler. Tekrar edelim ki, aşağıdaki adrese yöneltilecek bu tarz mektuplara, kişisel cevaplar verilebilecektir.

Bu kitabın yazarı, İncil'in temel mesajının çok açık olduğu görüşündedir. Yine de Kutsal Yazılar'ın genel temasında yüzeysel olarak değişiklik gösteren bazı pasajlar ve konular daima olacaktır. Bunlardan, Müjde'nin diğer bakış açılarına ilişkin olup da sadece bazı okuyucuların ilgisini çekebilecek olanları, Arasözler olarak tartışılmaktadır. Arasözleri okumadan da İncil'in temel mesajını anlayabilmek mümkündür. Ancak yine de birçok öğrencinin, onların pek çoğunu okuyacağı umulmaktadır. Bu çalışmada, İncil'den yapılan alıntılarda genellikle 'Authorized Version' İngilizce tercüme kullanılmıştır. Bunun yanında, anlatımda tam bir açıklık olmadığı durumlarda kullanılan diğer versiyonlar da şu şekilde belirtilmiştir: The

Revised Version (R.V.), Revised Standard Version (R.S.V.), Revised Authorized Version (R.A.V.) ve New International Version (N.I.V.).

Bu kitabın ortaya çıkışında yardımları olan pek çok kişiye teşekkür edilme zorunluluğu söz konusudur. Ben özellikle katkılarından ve ustaca hazırladığı fotoğraf serilerinden dolayı Clive Rivers' a ve ilk yazımlar hakkında eleştirilerde bulunanlara minnettarım. Buna karşın, benim esas borçlu olduğum, tekrar tekrar bu *İncil'in Temelleri* hakkında görüşlerini belirtmek suretiyle beni zorlayan soruları araştıran gerçeğe susamış Afrika, Batı Antiller, Filipinler, ve Doğu Avrupa'daki yüzlerce kişi bulunmaktadır. *İncil'in Temelleri*'nin güzelliği ve gücü, ancak onların birçok farklı açıdan gözden geçirilmesiyle artar. Kalabalık taksilerden, açık kamyonet ve kamyon kasalarına, ciddi konferans salonlarından bunaltıcı sıcaklıktaki otel balkonlarına, ve yıldızlarca aydınlatılan kırsal köylere kadar her yerde, bütün sosyal ekonomik ve etnik gruplara mensup İncil öğrencileri ile bu konular görüşülmüş tartışılmış ve şevkle ortaya konmuştur. **Mesih'te Kardeşler** biraderlerim, sürekli bir yardım ve güç kaynağı olarak, bana böyle bir çalışma yapmayı bahsetmişlerdir. Bu kitaptaki birçok *Arasöz*'ün özü, İncil mektupla öğretim kurs öğrencileri ile yapılan yorucu bir toplantıdan sonra otel odalarında çoğu zaman kendi aramızda yaptığımız tartışmalar sonucu ortaya konmuştur. İncil gerçeğinin temel öğretilerinin sağladığı bağlılıkla ortaya çıkan arkadaşlık ve dostluk, kesinlikle insan deneyimlerinin ötesindedir. Böylece bütün bu kişiler “*Tanrının Egemenliği çalışanları dostlarım*” ben şimdi sizleri takdirle anıyorum ve umuyorum ki okurlar bu cildi, “*bütün ülkelerde*” gerçek Müjde'nin yayınlanması büyük çalışması içinde bir yardım olarak algılasınlar.

İncil'in sayfaları arasında öğretildiği şekliyle Müjde'nin katıksız doğruluğunu kavramak, hem şimdi ve hem de sonsuz için Tanrı'nın demek istediği şekilde, Tanrı'ya hakkıyla sitayişte bulunmak üzere dünyadaki erkekleri ve kadınları yönlendirmek suretiyle yaşamımızın her parçasını etkileyecektir. Gerçeği bulan her kişi “*çok pahalı inci*” bulmuş olacak ve Yerehya'nın kendisi için belirttiği şu duyguları bilebilecektir: “*Senin sözlerin bulundu ve ben onları yedim; ve senin sözün kalbime sevinç ve neşe verdi*” (Jer.15:16). Bunu başarabilmek için, buradaki çalışmaların her birinin hakkından gelmeden önce, Söz'ü anlamada Tanrının yardımı için dua etmeyi unutmayın. *Ve şimdi...Sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren, sizi geliştirecek ve kutsal kılınmış olan insanlar arasında bir miras verebilecek güçte olan söz'e emanet ediyorum.*” (Acts 20:32)..**D.H.**

İNCİL KİTAPLARINA İLİŞKİN OLARAK BU ÇALIŞMADA KULLANILAN KISALTMALAR :

<i>Gen.</i> :	Genesis (Yaratılış)	<i>Zeph.</i> :	Zephaniah (Sefanya)
<i>Ex.</i> :	Exodus (Çıkış)	<i>Hag.</i> :	Haggai (Hagay)
<i>Lev.</i> :	Leviticus (Levililer)	<i>Zech.</i> :	Zechariah (Zekeriya)
<i>Num.</i> :	Numbers (Sayılar)	<i>Mal.</i> :	Malachi (Malaki)
<i>Dt.</i> :	Deuteronomy (2.Yasalar)	<i>Mt.</i> :	Matthew (Matta)
<i>Josh.</i> :	Joshua (Yeşu)	<i>Mk.</i> :	Mark (Markos)
<i>Jud.</i> :	Judges (Yargıçlar)	<i>Lk.</i> :	Luke (Luka)
<i>1 Sam.</i> :	1 Samuel (1 Samuel)	<i>Jn</i> :	John (Yuhanna)
<i>2 Sam.</i> :	2 Samuel (2 Samuel)	<i>Rom</i> :	Romans (Romalılar)
<i>1 Chron.</i> :	1 Chronicles (1 Tarihler)	<i>1 Cor</i> :	1 Corinthians (1 Korintliler)
<i>2 Chron.</i> :	2Chronicles (2 Tarihler)	<i>2 Cor</i> :	2 Corinthians (2 Korintliler)
<i>Neh.</i> :	Nehemiah (Nehemya)	<i>Eph</i> :	Ephesians (Efesliler)
<i>Ps.</i> :	Psalms (İlahiler)	<i>Phil.</i> :	Philippians (Filipililer)
<i>Prov</i> :	Proverbs (Özdeyişler)	<i>Col</i> :	Colossians (Koloseliler)
<i>Ecc.</i> :	Ecclesiastes (Vaiz)	<i>1 Thes</i> :	1 Thessalonians (1 Selanikliler)
<i>Is.</i> :	Isaiah (İşaya)	<i>2 Thes</i> :	2 Thessalonians (2 Selanikliler)
<i>Jer.</i> :	Jeremiah (Yeremya)	<i>1 Tim.</i> :	1 Timoty (1 Timoteyus)
<i>Ez.</i> :	Ezekiel (Hezekyel)	<i>2 Tim</i> :	2 Timoty (2 Timoteyus)
<i>Dan.</i> :	Daniel (Danyal)	<i>Tit.</i> :	Titus (Titus)
<i>Hos.</i> :	Hosea (Hoşeya)	<i>Heb.</i> :	Hebrews (İbraniler)
<i>Mic.</i> :	Micah (Mika)	<i>1 Pet.</i> :	1 Peter (1 Petrus)
<i>Nah.</i> :	Nahum (Nahum)	<i>2 Pet.</i> :	2 Peter (2 Petrus)
<i>Hab.</i> :	Habakkuk (Habakkuk)	<i>1 Jn.</i> :	1 John (1 Yuhanna)
		<i>2 Jn.</i> :	2 John (2 Yuhanna)
		<i>Rev.</i> :	Revelation (Vahiy)

Her bölümün sonunda yer alan sorular iki tiptir : çoktan seçmeliler (Burada sorunun doğru yanıtını verilen seçenekler arasından seçme durumundasınız.), ve cevap için birkaç cümlelerin gerektiği normal sorular. Cevaplarınızı ayrı bir parça kağıda yazınız, isminizi ve adresinizi açıkça yazmayı unutmayınız.

Yanıtlarınızı aşağıdaki kutucuğun içinde yeralan adrese gönderebilirsiniz.

info@carelinks.net

İNCİL'İN TEMELLERİ

1. Bölüm

“Tanrı’nın Egemenliğine ilişkin unsurlar”

Konu 1 : TANRI 1

- 1.1 Tanrı’nın Varlığı
- 1.2 Tanrı’nın Kişiliği
- 1.3 Tanrı’nın Adı ve Niteliği
- 1.4 Melekler

Arasöz 1 : “ Tanrı Ruh ’tur” (Jn.4:24)

Arasöz 2 : Tanrı ’nın Adının Kullanımı

Arasöz 3 : Tanrı Belirmesi

Konu 2 : TANRI’NIN RUHU 28

- 2.1 Tanrı’nın Ruhu: Tanım
- 2.2 Esinleme
- 2.3 Kutsal Ruh’un Armağanları
- 2.4 Armağanların Geri Alınışı
- 2.5 Tek Otorite İncil

Arasöz 4 : Kutsal Ruh Bir Kişi midir?

Arasöz 5 : Kişileştirmenin Kuralı

Arasöz 6 : Kalvinizim

Arasöz 7 : “Sizler Kutsal Ruh ’un armağanını alacaksınız.” (Acts 2:38)

Arasöz 8 : “Bu belirtiler inançlıları izleyecek” (Mk. 16:17)

Konu 3 : TANRI’NIN VAATLERİ 84

- 3.1 Tanrı’nın Vaatleri: Giriş
- 3.2 Cennet Bahçesindeki Vaat
- 3.3 Nuh’a Edilen Vaat
- 3.4 İbrahim’e Edilen Vaat
- 3.5 Davut’a Edilen Vaat

Arasöz 9 : Göklerin ve Yeryüzü’nün Yok Edilmesi

Arasöz 10 : Britanya İsrailciliği'nin İddiaları

Konu 4 : TANRI VE ÖLÜM 120

- 4.1 İnsanın Özü
- 4.2 Can
- 4.3 İnsanın Ruh
- 4.4 Ölüm Bilinçsizliktir
- 4.5 Diriliş
- 4.6 Yargı
- 4.7 Ödülün Yeri: Cennet ya da Dünya ?
- 4.8 Tanrı'ya Karşı Sorumluluk
- 4.9 Cehennem

Arasöz 11 : Temizlenme Yeri

Arasöz 12 : Ruhlar ve Reenkarnasyon

Arasöz 13 : Biz Hangi Öz ile Diriltiliriz?

Arasöz 14 : Kıyametten Önce Göğe Yükseliş

Konu 5 : TANRI'NIN EGEMENLİĞİ 158

- 5.1 Egemenliğin Tanımı
- 5.2 Egemenlik şu anda kurulmamıştır.
- 5.3 Geçmişte Tanrı'nın Egemenliği
- 5.4 Gelecekte Tanrı'nın Egemenliği
- 5.5 Milenyum

Arasöz 15 : Egemenliğin Gerçekliği

Arasöz 16 : İsrail Tarihi'nin Özeti

Konu 6 : TANRI VE KÖTÜLÜK 186

- 6.1 Tanrı ve Kötülük
- 6.2 Şeytan ve İblis
- 6.3 Cinler

Arasöz 17 : Büyücülük

Arasöz 18 : Cennet Bahçesinde (Aden Bahçesi) Ne Oldu ?

Arasöz 19 : Lusifer

Arasöz 20 : İsa'nın Sınanmaları

Arasöz 21 : "Gökte Savaş"

2 . Bölüm

“İsa Mesih’in Adına İlişkin Unsurlar...”

(Acts 8:12)

Konu 7 : İSA’NIN ORİJİNİ 237

- 7.1 İsa Hakkında Eski Ahit Kehanetler
- 7.2 Bakireden Doğum
- 7.3 Tanrı’nın Planı’nda Mesih’in Yeri
- 7.4 “Başlangıçta söz vardı” (Jn. 1: 1-3)

Arasöz 22 : Tarihte İsa

Arasöz 23 : “Ben Gökten İndim”

Arasöz 24 : Dünya’yı İsa mı Yarattı?

Arasöz 25 : “İbrahim’den önce olan, Ben’im”

Arasöz 26 : Melkisedek

Konu 8 : İSA’NIN ÖZYAPISI 266

- 8.1 İsa’nın Özyapısı : Giriş
- 8.2 Tanrı ve İsa Arasındaki Farklılıklar
- 8.3 İsa’nın Özyapısı
- 8.4 İsa’nın İnsanlığı
- 8.5 Tanrı ile İsa’nın İlişkisi

Arasöz 27 : “Tanrı’nın Şeklinde Olma”

Konu 9 : İSA’NIN İŞLEVİ 283

- 9.1 İsa’nın Zaferi
- 9.2 İsa’nın Kanı
- 9.3 Bizim İçin ve Kendisi İçin Adak Sunma
- 9.4 Bizim Temsilcimiz Olarak İsa
- 9.5 İsa ve Musa’nın Şeriati
- 9.6 Sebt Günü

Arasöz 28 : Çarmıha Gerilme

Arasöz 29 : İsa, Aralık Ayının 25’inde mi Doğdu ?

Konu 10 : İSA ADINA VAFTİZİM 309

10.1 Vaftizim'in Hayati Önemi

10.2 Nasıl Vaftiz Olmalıyız ?

10.3 Vaftizimin Anlamı

10.4 Vaftizim ve Kurtuluş

Arasöz 30 : Tekrar Vaftiz Olma

Arasöz 31 : Vaftizim'den önce Gereksinim Duyulan Bilgi Düzeyi

Arasöz 32 : Çarmıhtaki Hırsız

Arasöz 33 : Bir Vaftizim Ayini Örneği

Konu 11 : MESİH'TE YAŞAM 344

11.1 Giriş

11.2 Kutsallık

11.2.1 Gücün Kullanımı

11.2.2 Siyaset

11.2.3 Dünyevi Zevkler

11.3 Olağan Hristiyan Yaşamı

11.3.1 İncil Çalışması

11.3.2 Dua

11.3.3 Vaaz

11.3.4 Toplulukta Yaşam

11.3.5 Ekmeğin Bölünmesi

11.4 Evlenme

11.5 Paydaşlık

EK 1 : Temel İncil Öğretilerinin Bir Özeti 372

EK 2 : İncil Gerçeğini Öğrenmedeki Tavrımız 376

EK 3 : Mesih'in Geri Gelişinin Yakınlığı 378

EK 4 : Tanrı'nın Adaleti 383

KUTSAL YAZI	
İNDEKS	367
KONU İNDEKSİ	
.....	380

1. Bölüm

“Tanrı’nın Egemenliğine İlişkin Unsurlar”

KONU 1

TANRI

1.1 TANRI'NIN VARLIĞI

“Tanrı’ya yaklaşan kişi, O’nun varlığına ve O’nu titizlikle arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir.” (Heb. 11.6). Bu çalışmaların amacı, ilk olarak, “ki o, O’dur” şeklinde tek Tanrı’ya inanıp da O’na yaklaşmak isteyenlere yardım etmektir. Bu yüzden Tanrı’nın var olduğuna dair imanı destekleyecek delillendirmeyeyle kendimizi ilişkilendirmeyeceğiz. Bedenimizin karmaşık yapısını, bir çiçeğin belirgin desenini incelediğimizde, açık bir havada geceleyin uzayın sınırsızlığına baktığımızda, yaşamımızdaki bu ve buna benzer sayısız incelikle işlenmiş görüntüler, ateizm’i kesinlikle inanılmaz kılmaktadır. Tanrının var olmadığına inanmak, O’nun varlığına inanmaktan kesinlikle daha fazla iman gerektirir. Tanrı olmasaydı hiçbir düzen, amaç ya da evrenin temel açıklaması olmazdı ve bu ateist’in yaşamına yansiyacaktı. Bu husus göz önünde tutulduğunda, materyalizmin insanların yaşamlarında en geçerli güç olduğu toplumlarda bile, insanların büyük çoğunluğunun bir dereceye kadar dahi olsa Tanrı’ya imanı kabul etmeleri sürpriz sayılmamalıdır.

Ancak, daha üstün bir güç olduğuna dair açık olmayan bir kavrama sahip olma ile, O’nun ne olduğunu gerçekten bilip de bunun karşılığı olarak O’na inançla tapınmak arasında büyük bir farklılık vardır. Heb.11:6 (*İbraniler, bölüm 11, ayet 16*) bu hususu şu şekilde belirtmektedir:

(Biz) O’nun (tek Tanrı’nın) var olduğuna iman etmeliyiz.

VE

ki O, kendini titizlikle arayanların ödüllendiricisidir.

İncil’in çoğu, Tanrı’nın halkı İbranilerin tarihinin bir anlatımıdır. Onların Tanrı’nın varlığını kabul etmeleri ile, O’nun vaatlerine olan imanlarının uyum sağlamadığı hususuna defalarca işaret edilmektedir. Büyük liderleri Musa tarafından onlara şu söylenmiştir: *“Bu nedenle biliniz ki...ve yüreğinizin içine alınız ki Her Şeye Kadir Efendimiz, ki o Tanrı’dır, yukarıda göktedir ve aşağıda yeryüzündedir. Başka O’nun gibisi yoktur. Bu nedenle O’nun takdirlerine ve emirlerine uyun.” (Dt.4:39,40).*

Bu nedenle aynı husus şu şekilde de ortaya konabilir: bir Tanrı olduğunun farkında olunma, otomatik olarak bizim Tanrı tarafından kabul görmemiz anlamına gelmez. Eğer biz ciddi olarak bir Yaradan’a sahip olduğumuza inanıyorsak, “O’nun emirlerine de uymak” zorundayız. Bu çalışma serisinin amacı, bu emirlerin neler olduğunu ve bunlara nasıl uyulacağını açıklamaktır. Bunu yapmak için Kutsal Yazılar’ı araştırırken, Tanrı’nın varlığına ilişkin imanımızın güçlendiğini göreceğiz.

“İman duymakla, duymak da Tanrı’nın sözü ile ortaya çıkar” (Rom. 10.17).

Aynı şekilde İşaya 43:9-12 (43.bolum, 9-12 arasındaki ayetler), “*ki ben O’yum*” (İs. 43:13) şeklinde bize kendini belirten Tanrı’nın geleceğe ilişkin kehanetlerinin nasıl bir yorumla algılanabileceğini göstermektedir. Yani, Tanrı’nın adı olan “*Ben, ki o benim*” ibaresi tamamıyla doğrudur (Ex.3:14). Havari Pavlus, şu anda kuzey Yunanistan’da bulunan Veriya denen bir kente gelmişti. Orada normal olarak Tanrı’nın Müjdesi (iyi haberler) hakkında vaaz veriyordu. Ancak halk Pavlus’un sözünü hemen kabul etmek yerine, “*onlar (Pavlus’un değil) Tanrı’nın olan) söz’ü büyük ilgiyle algılamakta ve her gün Kutsal Yazıları inceleyip, kendilerine öğretilenlerin doğru olup olmadığını araştırmaktaydılar. Böylelikle içlerinden birçokları iman etti.*” (Acts 17:11-12). Onların imanı; onların açık fikirlilikleri, düzenli (her gün) ve sistematik (öğretilen bu şeyleri) İncil’den araştırmaları nedeniyle olmuştur.

O halde gerçek bir imanın kazanılması, Tanrı’nın sözüyle ilgisi olmayan bir çeşit ruhsal kalp ameliyatı yoluyla Tanrı’nın onları ansızın imanlı yapıvermesi sonucunda olmamıştı. Yoksa dünyanın ahalisi, bir Billy Graham mücadelesi için yürüyüşe ya da inançlılar olarak Pentikost yeniden doğuş toplantısı protesto yürüyüşüne nasıl katılabilir? Kutsal yazıların her gün araştırılması, bu örnek olaylara ne kadar dayanak teşkil etmiştir? Bu gerçek bir İncil-dayanaklı iman noksanlığı, şüphesiz, bu şekildeki birçok inanç değiştirenin, onların daha sonraki Hristiyan pratiğini anlamsız bulmalarını ve çoğunun neden evangelist hareketten çark ettiklerini açıklar.

Bu kurs çalışmasının amacı, sizi de iman ettirebilecek olan Kutsal Yazılar’ı sizin kendinizin sistematik olarak araştırabilmeniz için bir çerçeve sağlamaktır. Gerçek Müjde’den haberdar olmak ile gerçek bir imana sahip olmak arasındaki bağlantı üzerinde, İncil’in vaaz kayıtlarında çoğu kez önemle durulmaktadır. Şöyle ki:

- (Pavlus’u) dinleyen Korintlilerin birçoğu inandı ve vaftiz oldu” (Acts 18:8)
- “Halk Müjde’nin bildirisini dinler ve iman eder” (Acts 15:7)
- “Biz size yaydık, siz de iman ettiniz” (1 Cor. 15:11)
- Ekin ekenle ilgili benzetmede yer alan “tohum”, Tanrı’nın sözü’dür (Lk. 8:11); küçük bir hardal tohumu kadar imanınız olsa... (Lk. 17:6); görülmektedir ki iman, “iman sözü” (Rom. 10:8) algılandığında ortaya çıkar; “iman’ın sözleri ve iyi öğretisi” (1 Tim. 4:6); Açık olan bir yüreğin içinde Tanrı’nın sözünü, O’na imanla birleştirmek (Gal. 2:2, krş. Heb. 4:2). Havari Yuhanna, Efendimiz İsa’nın yaşam kaydında şu şekilde yazıldığını söyler: “siz iman edesiniz diye o doğruyu (yani gerçeği) söyledi (Jn. 19:35). Tanrı’nın sözü “gerçek” olarak adlandırılmaktadır (Jn. 17:17) ki biz ona iman etmekteyiz.

1.2 TANRI'NIN KİŞİLİĞİ

İncil'in muhteşem, mükemmel bir konusu şudur ki; Tanrı, bedensel bir oluşum ile gerçek dokunulabilir bir kişi olarak açıklanmaktadır. Keza Hristiyanlıktaki temel bir inanış da İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğudur. Tanrı bedene sahip (bedensel) bir varlık olmasaydı, *“O'nun varlığının görünümü (Heb. 1:3) olan bir oğul'a sahip olması, O'nun için imkânsız olurdu. Bunun ötesinde, eğer Tanrı sadece belleğimizde bir kavram, uzayın boşluğunda yukarıda bir yerde bir tutam ruh ise, Tanrı'yla kişisel canlı bir ilişki geliştirmek zor olur. Şurası hüznün vericidir ki dinlerin çoğu; bu hayali, dokunulamaz Tanrı kavramına sahiptir.*

Tanrı bizden son derece daha yüce olduğundan, çoğu kişinin imanının sonunda Tanrı'yı göreceğimize ilişkin apaçık vaatlerde takılıp kalması anlaşılabilir niteliktedir. *“Siz (İbraniler) Tanrı'nın şeklini göreceksiniz kadar imana sahip olamadınız” (Jn. 5:37)* denmektedir ki bu Tanrı'nın gerçek bir form'a sahip olduğunu açıkça göstermektedir. Böylesine bir iman Tanrı'yı bilmek ve O'nun sözüne inanmakla olur :

“Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler. (Mt. 5:8) “Onun (Tanrı'nın) kulları O'na tapınacaklar ve onlar O'nun yüzünü görecekler ve O'nun adı (Tanrı'nın adı-Bk. Rev. 3:12) onların alınlarında olacak” (Rev. 22:3,4).

Böylesine muhteşem bir umut, eğer biz gerçekten ona inanıyorsak, yaşamlarımız üzerinde büyük bir pratik etkiye sahip olacaktır :

“Herkesle barışı güdün ve kutsal olun, bunlarsız hiç kimse Tanrı'yı

göremeyecektir” (Heb. 12:14).

Ant içmemeliyiz, çünkü: *“Gök üzerine ant içen, Tanrı'nın tahtı ve tahttaki üzerine ant içmiş olur (Mt. 23:22).*

Eğer Tanrı bedensel bir varlık değilse, bütün bunlar anlamsız olur.

“O'nu olduğu gibi göreceğiz (Mesih ortaya çıktığında). Mesih'te bu umuda sahip olan herkes, Mesih pak olduğuna göre, kendini de pak kılar (1 Jn. 3:2,3)

Bu yaşamda bizim Göksel Baba'yı kavrayışımız çok yetersizdir. Ancak, bu yaşamın karmaşık karanlığı ortasında, sonunda O'nunla karşılaşacağımızı umutla bekleyebiliriz. Bizim O'nu fiziksel olarak görmemiz, şüphesiz bizim

zihinsel algılama kapasitemiz daha da büyütülerek O'na uyumla sağlanacaktır. Böylece, insan çilelerinin mutlak derinliklerinden, Eyüp, son gün deneyimini tam olarak yaşayarak, Tanrı'yla mükemmel bir kişisel ilişki içinde mutlu olabilmiştir :

“Derimdeki kurtlar (yani ölüm) bu bedeni tahrip ettikten sonra bile, yine de bedenimin içinde etim olmaksızın Tanrı'yı göreceğim: ki O'nu ben kendim göreceğim, ve benim gözlerim O'nu seyredecek, diğerlerinininki değil” (Job 19:26,27).

Ve havari Pavlus diğer yaşamın acı ve kargaşasından feryat eder:

“Şimdi her şeyi aynada silik olarak görüyoruz; ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz” (1 Cor. 13:12).

ESKİ AHİTTEKİ DELİLLER

Yeni Ahit'in bu vaatleri; kişisel, bedene sahip bir Tanrı için Eski Ahitte sunulan çok sayıda delile dayanılarak ortaya konmuştur. Eğer biz İncil temeline dayalı dinin ne olduğuna dair herhangi bir gerçek kavrayışa sahipsek, tamamen böyle olduğu, Tanrı'nın doğasını algılamada bunun temel olduğu hususu, fazla abartılabilecek bir şey değildir. Eski ahit Tanrı'yı sürekli olarak bir kişi olarak anlatmakta olup; hem Eski ve hem de Yeni ahit'te yer alan Tanrı ile kişisel ilişki içinde yapılan konuşmalar, eşsiz gerçek Hristiyan umududur. Aşağıdakiler; kişisel, bedene sahip Tanrı görüşünü kuvvetle destekleyen hususlardır:

- Tanrı: *‘ suretimize, benzeyişimize göre insan yaratalım ’* dedi (Gen. 1:26)

Böylece, melekler vasıtasıyla açıklandığı gibi, insanoğlu Tanrı'nın görünümünde ve benzerliğinde yaratılır. Yakup; 3. bölüm, 9. Ayette Tanrı şu şekilde konuşur: *“Tanrı'nın benzerliğinde yaratılan insanlar...”*. Bu sözler, insanın zihnen görünümüne uygulanamaz. Çünkü zihnimizin niteliği Tanrı'dan tamamen ayrılmıştır ve temelde birçok yönden O'nun mükemmeliyetiyle taban tabana zıttır:

“Tanrı, ‘Benim düşüncelerim sizin düşünceleriniz olmadığı gibi, sizin yollarınız da benim yollarım değildir’ dedi. Gökler nasıl yeryüzünden yüksekse; yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim de sizin düşüncelerinizden yüksektir” (Is. 55:8,9).

Bu yüzden; Tanrı'yla paylaştığımız görünüm ve benzerlik, fiziksel bir görünüm olmak durumundadır. Melekler dünyada ne zaman görünse, onlar insan formuna sahip olarak tanımlanırlar. Örneğin, İbrahim normal insanlar olarak düşündüğü melekleri farkında olmadan misafir etmiştir. Tanrı'nın

görünümünde yaratılışımız, bizim kesinlikle gerçek bir objenin görünümünden başka bir şey olmadığımız sonucunu çıkarabilmemiz anlamına gelir. Bunun sonucu, yansıması olduğumuz Tanrı'nın bizim algılayamayacağımız belirsiz bir şey olmadığıdır.

- Meleklerin kendileri, Tanrı'nın birer yansımasıdır.

Buna göre Tanrı Musa'ya şöyle diyebildi : *“Onunla ağız ağıza, tam bir açıklıkla konuşacağım...ve Tanrı'nın sureti görülecek”* (Num. 12:8). Burada, Tanrı'nın adını taşıyan bir melek vasıtasıyla Musaya emirlerin ulaştığına işaret edilmektedir (Ex. 23:20,21). Eğer Melek Tanrı'nın görünümünde idiye, buradan Tanrı'nın da meleklerle aynı formda - yani et ve kan'dan çok daha yüksek nitelikte olmakla beraber, fiziksel olarak insan şeklinde- olduğu sonucuna varılır.

“Tanrı Musa'yla, bir insan arkadaşıyla konuşur gibi, yüz yüze söyleşirdi (Ex. 33:11; Dt. 34:10). Tanrı, kendinin yüzünü ve ağzını yansıtan meleği vasıtasıyla göründü.

- *“O (Tanrı), bizim oluşumumuzu bilir”* (Ps. 103:14); O, bizim ilişki kurabileceğimiz bir Baba ve kişisel bir varlık olarak O'nu algılamamızı arzu eder. Bu durum, Tanrı'nın elleri, kolları, gözleri, vb. birçok ipucuyla açıklanmıştır. Eğer Tanrı göklerdeki bir tutam ruh olsaydı - ki O'nun kişisel bir varlık olduğunu reddettiğimizde bizim Tanrı kavramımız da böyle olmak zorundadır - bütün bu ipuçları yanlış olur ve hiçbir öğretici amacına hizmet etmezdi.

- Tanrı'nın konutu'nun tanımlamaları, Tanrı'nın kişisel bir iskâna sahip olduğunu göstermektedir: *“Tanrı gökte'dir* (Ecc. 5:2) ; *“O, yüksekteki kutsal yerinden aşağıya baktı; Tanrı gökten yeryüzünü seyretti”* (Ps. 102:19,20) ; *“Sen konutundan, Cennet'ten dinle”* (1 Kings 8:39).

Bundan daha tipik olarak da, Tanrı'nın bir taht'a sahip olduğunu okuruz (2 Chron. 9:8 ; Ps. 11:4 ; Is. 6:1; Is. 6:1). Böyle bir anlatımın, göksel alanlarda bir yerlerde tanımlanamayan bir ruh için kullanılması zordur. Tanrı'nın kendini açıkladığında *“aşağıya indiğinden”* söz edilir. Bu durum, Tanrı'nın göksel bir konumda bulunduğunu göstermektedir. Tanrı'nın kişisel, bedene sahip olma niteliğini algılamadan, *“Tanrı'nın görünmesi”* kavramını anlamak mümkün değildir.

- *İşaya 45. bölüm* Tanrı'nın kendi halkının işlerine kendi kişisel müdahalelerine ilişkin anlatımlarla doludur : *“Ben Tanrı'yım ve benden başkası yoktur... Tanrı olarak ben bütün bu şeyleri yaparım...Ben, Tanrı, onu yarattım. Kendi yaratıcısıyla mücadeleye girişene ne yazık...Ben, hatta*

benim ellerim göklere yayıldı...Bana bakın ve sizler kurtulun, ey dünyanın en iyileri”. Özellikle bu son cümle, Tanrı’nın kişisel varlığını göstermektedir. O, insanlardan kendisine bakmalarını, iman gözüyle onun gerçek varlığını algılamalarını arzu etmektedir.

- Tanrı bize, bağışlayıcı bir Tanrı olarak açıklanmaktadır. Bağışlama ve konuşma sadece bir kişi’den ortaya çıkabilir: *“Bu nedenle Davut, Tanrının onayladığı bir kişiydi (1 Sam. 13:14).* Bu ifade, mizacı itibariyle insan Tanrı tarafından onaylanmadığı halde, Tanrı’nın, insana da sınırlı bir derecede geçirilmesinin mümkün olduğu bir iradeye (yürek) sahip olduğunu göstermektedir. *“Tanrı insanı yaratmış olduğuna pişman oldu... ve bu O’nu yürekte yaraladı” (Gen. 6:6)* şeklindeki; Tanrı’nın atmosferde soyut bir üfürüm ruh olduğundan daha çok, O’nun duygusal bilinçli bir varlık olduğunu açıklamaktadır. Bu husus, bir çocuğun doğal babasına yapabileceği gibi, bizim O’nu gerçekte nasıl hem hoşnut etmeye ve hem de etmemeye kadir olduğumuzu kavramak için bize yardımcı olur.

EĞER TANRI KİŞİSEL DEĞİLSE....

Eğer Tanrı gerçek, kişisel bir varlık değilse, ortaya çıkan ruhsallık mevhumunu kavramak güçtür. Eğer Tanrı tamamıyla kusursuzsa ve fakat maddi bir varlık değilse, insanlara açıklanan O’nun mükemmeliyetini gerçek anlamda kavrayamayız. Tanrı’nın kusursuzluğu’nun belirsiz bir kutsal Ruh yoluyla yaşamımıza girivereceği ve Tanrı’nın bilinçsel imajının bir şekilde bizi bu hale döndüreceği ve böylece O’nun tarafından kabul edileceğimiz kavramına sahip hem Hristiyan ve hem de Yahudi alemi dine hıyanet içindedir. Bunun tersi olarak, önce Tanrı diye adlandırılan kişisel bir varlık olduğunu idrak edersek ancak o şekilde, benliğimizde Tanrı’nın niteliklerinin yansımaları için O’nun yardımı ve sözünün etkisiyle, kendi niteliklerimizi geliştirebiliriz.

Tanrı’nın vaadi, çok kalabalık bir yüceltilmiş varlıklar topluluğuna kendini açıklamaktır. O’nun anıt ismi Yehova Elohim, (Bunun yaklaşık çevirisi şu şekildedir: *‘ki o, güçlülerden olacaktır*) bunu göstermektedir. Tanrı eğer bedene sahip bir varlık değilse, bu durumda imanlılığın ödülü, Tanrı gibi, fiziksel olmayan bir oluşuma sahip olmaktır. Ancak Tanrı’nın yeryüzüne gelecek egemenliğinde imanlıların ödülünün tanımları; insan doğasının zayıflığına artık maruz kalmadan, onların elle tutulur, bedensel bir varlığa sahip olacaklarıdır. Eyüp, bedeninin yeniden dirileceği *son gün* özlemini çekmiştir (*Job 19:25-27*).

İbrahim muhtemelen şunlardan biridir: “Yeryüzünün toprağı içinde uyuyanların birçoğı uyanacak...sonsuz yaşam’a” (Dan. 12.2). Şöyle ki İbrahim, vaade göre kendisine sonsuz miras olarak verilen, bu dünyada fiziksel bir konuma sahip Kenân topraklarını elde edebilecektir (Gen. 17:8). “Kutsallar neşeyle bağıracaklar...Bırak onları, yataklarının üzerinde yüksek sesle şarkı söylesinler...ve dinsizler üzerindeki hükmü işleve geçirsinler” (Ps. 132:16 ; Ps. 149:5,7). Hem Yahudilerce ve hem de diğer dinlerden olanlarca bu şekildeki ifadeleri algılamada temelde yapılan tefsir hatalarının yanında bir yanlışlık da, İbrahim’e yapılan vaatlerin fiziksel anlamı nedeniyle, insan varlığının gerçek formu olarak “ölümsüz ruh” gibi yanlış bir sonuca ulaşılmış olmasıdır. Böyle bir görüş, İncil desteğinden tamamıyla yoksundur. Tanrı ölümsüz, yüce bir varlıktır ve O kendi vaadi üzerinde çalışmaktadır. Şöyle ki; O’nun niteliklerini paylaşmak için, O’nun bu yeryüzü üzerinde gelecekteki egemenliğinde yaşamak üzere çağrılacak erkekler ve kadınlar, bedensel bir formda tanımlanmışlardır.

İmanlılara, onların Tanrı’nın özyapısı’nı elde edecekleri vaat edilmiştir (2 Pet. 1:4). Tanrı kişisel olmasaydı bu ifade, maddi olmayan ruhlar olarak sonsuza dek yaşayacağımız anlamına gelirdi. Ancak bu, İncil öğretisi değildir.

Bize, İsa gibi bir beden verilecek (Phil. 3:21), ve biz İsa’nın Tanrı’nın Egemenliğinde elleri, gözleri ve kulaklarıyla gerçek bir bedene sahip olacağını biliyoruz (Is. 11:3). Bu nedenle Tanrı’nın kişiselliğı doktrini, Tanrı’nın Egemenliği müjdesiyle ilişkilidir.

Şurası açıktır ki: Tanrı’nın kişisel olduğu; bizim fiziksel olarak onun görünümünde olduğumuz algılanıncaya kadar Tanrı ile olan tapınma ve din ilişkisi ya da kişisel ilişki hiçbir anlam taşıyamaz. (Her ne kadar şu andaki görünümümüz çok eksik olsa da Tanrı’nın Egemenliğinde O’nun bilinçsel imajını geliştirmek için gereksinim duyulan O’nun fiziksel görünümünü tam olarak alabileceğiz). Bu konuda; bir baba’nın oğluna yaptığı gibi, sevecen bir baba olarak Tanrı’nın bizi terbiye ettiğine dair bölümlerden (örn. Dt. 8:5), çok daha fazla ipucu ve yardım elde edebiliriz. İsa’nın çektiğı acılara ilişkin biz şunları okuruz: “O’nun berelenmesi Tanrı’yı memnun etti (Is. 53:10), ki o “Tanrıya yalvardı...O benim sesimi duydu...ve benim feryadım onun önüne, hatta onun kulaklarına ulaştı” (Ps. 18:6). Tanrı’nın Davud’a vaadi; onun soyundan birinin bir insandan mucizevi şekilde doğuşu sağlanarak, onun Tanrı’nın oğlu olacağıdır. Tanrı kişisel olmasaydı, böyle bir oğula sahip olamazdı.

Tanrı'nın tam olarak anlaşılması, İncil öğretisinin diğer birçok önemli alanlarının kapısını açan bir anahtardır. Ancak, bir yalanın diğer bir yalana yol açması gibi, hatalı bir Tanrı kavramı, Kutsal Yazılar'da sunulan gerçeklerin sistemini belirsiz hale getirir.

Bu bölümü inandırıcı bulmuşsak, hatta kısmen bile öyle ise, şu soru ortaya çıkar: "Gerçekten sen Tanrı'yı tanıyor musun?". Şimdi de O'nun hakkındaki İncil öğretisini daha yakından inceleyeceğiz.

1.3 TANRI'NIN ADI VE NİTELİĞİ

Eğer bir Tanrı varsa, kendisini bize açıklayıcı bazı araçları araştırıp bulacağını düşünmek akla yatkındır. Biz İncil'in Tanrı'nın insana esinlemesi olduğuna inanırız ve bunun içinde de Tanrı'nın niteliğinin açıklandığını biliriz.

"Bu; Tanrının sözünün, O'nun tohumu olarak tanımlanmasının nedenidir (1 Pet. 1:23). Çünkü, eğer o bilincimizi etkilerse, içimizde Tanrı'nın niteliklerine sahip yeni bir yaratık oluşur (James 1:18 ; 2 Cor. 5:17). Bu nedenle biz kendimizi Tanrı'nın sözüne ne kadar çok adar ve dersleri ne kadar iyi hazmedersek , o kadar çok "O'nun oğlunun görünümüne benzer (Rom. 8:29) duruma geliriz; ki oğul "Tanrı'nın mükemmel görünümündedir" (Col. 1:15). Burada İncil'in tarihsel kısımları üzerinde çalışmanın değeri ortaya çıkar; ki bunlar daima aynı temel nitelikleri gösteren, Tanrı'nın insanlar ve uluslarla nasıl ilişki kurduğuna ilişkin örnek olaylarla doludur.

İbranicede bir kişinin adı onun karakterini ve / ya da onun hakkındaki bilgileri yansıtır. Buna ilişkin bazı açık örnekler :

Jesus (İsa) : Kurtarıcı . Çünkü *"O halkını günahlarından kurtaracak. (Mt. 1:21)*

Abraham (İbrahim) : Büyük bir topluluğun babası. *"Çünkü ben seni birçok ulusun babası yaptım" (Gen. 17:5).*

Eve (Havva) : Yaşayan. *"Çünkü o bütün yaşayanların annesi idi". (Gen. 3:20).*

Simeon: İşitme. *"Çünkü Tanrı benim sevilmediğimi işitmişti ve bunun sonucunu bu oğlu bana verdi" (Gen. 29:33).*

Yeremya 48. bölüm 17. ayet'te (Jer. 48:17); bilinen Moab ismiyle, Moab halkı ilişkilendirilmiştir. İlahiler (Psalms) kitabında Tanrı'nın kendisiyle

O'nun adı arasında, Onun sözüyle eylemleri arasında paralellik kurulur (Ps. 103:1 ; 105:1 ; 106:1,2,12,13).

Bu nedenle, Tanrı'nın isimleri ve unvanlarının, bize O'nun hakkında pek çok bilgi vereceği umulur. Çünkü, Tanrı'nın nitelik ve amacının birçok yönü vardır; O aslında tek bir isimden daha fazlasına sahiptir. Vaftiz edildikten sonra, Tanrı'nın adına ilişkin ayrıntılı bir çalışma yapılması tavsiyeye değer. O'nun adında ifade edildiği gibi Tanrı'nın niteliğinin daha ileri düzeyde anlaşılması, bizim Tanrı'daki tüm yaşamımız süresince devam etmesi gereken bir şeydir. Bu yüzden, aşağıda verilen bilgiler daha çok bir *giriş* niteliğindedir.

Musa, yaşamının çok acılı bir döneminde imanını güçlendirmek üzere Tanrı'ya ilişkin daha derin bilgi elde etmek istediğinde, bir melek ona şöyle dedi : *“Tanrı'nın adını beyan et: Her Şeye Kadir Efendimiz, efendimiz Tanrı, esirgeyen ve bağışlayan, sabırlı, sevgisi ve sadakati bol; binlercesine merhamet gösteren, kötülük başkaldırı ve günahı affedici, suçluyu asla suçsuz çıkarmayan”* (Ex. 34:5-7).

Tanrı'nın isimleri, O'nun niteliklerinin kavranmasında açık dayanaktır. O'nun bunlara sahip olması, Tanrı'nın kişisel bir varlık olduğunun delilidir. (Bir üfürüm ruh'un, biz insanların içinde de geliştirilebilecek bu nitelik izlerine sahip olabilmesi, mantığa terstir.)

Tanrı; onunla, kendi halkı tarafından bilinmeyi ve hatırlanmayı istediği, özel bir isim seçmiştir. Bu, O'nun insanlara ilişkin planının bir özeti, bir özüdür.

İsraililer Mısır'da köle idiler ve Tanrı'nın onlar hakkındaki planının hatırlanması ihtiyacını duydular. Musa onlara, Mısır'dan ayrılmak ve vaat edilen topraklara doğru yolculuğa başlamak üzere onların motivasyonuna yardımcı olacak şekilde Tanrı'nın adı'nı anlatmıştı (bk. 1 Cor. 10:1). Biz de vaftiz olmadan ve Tanrı'nın Egemenliği'ne doğru yolculuğumuza başlamadan önce, Tanrı'nın adına ilişkin temel prensipleri anlamak gereğini duymaktayız.

Tanrı İsrail'e O'nun adının *“Ben, ben olanım (Ben, ben'im)”* ya da daha doğru tercümeyle, *“Ben olacağım, ki o ben olacağım (Ben, O'yum)”* anlamına gelen YEHOVA (YAHWEH, YHWH) olduğunu söylemişti (Ex. 3:15). Bu isim daha sonra biraz genişletildi: *“Tanrı Musa'ya bundan fazlasını (yani ilave olarak) söyledi: O halde İsrail oğullarına şunu söylemelisin, 'Efendiniz Tanrı (YEHOVA) sizin babalarınızın Tanrısıdır, İbrahim'in Tanrısıdır, İshak'ın Tanrısıdır ve Yakup'un Tanrısıdır...Bu benim*

sonsuzlukta dek ismidir ve tüm kuşaklara benim anımdır” (Ex. 3:15). O halde Tanrı’nın tam ismi ‘Her Şeye Kadir Efendimiz Tanrı’ dır (İngilizce’de büyük harflerle yazılmış ‘The LORD’ sözcüğü, YEHOVA, Tanrı, anlamındadır. Ç.N.).

Eski Ahit büyük ölçüde İbranice yazılmıştır ve bizim İngilizce çevirimiz kaçınılmaz olarak, Tanrı için kullanılan İbranice sözcükleri tercüme ederken birçok ayrıntıyı gözden kaçırmaktadır. ‘Tanrı’ olarak tercüme edilen çok kullanılmış İbranice sözcüklerden biri, ‘her şeye kadir olanlar’ anlamındaki ‘Elohim’dir. Bu durumda, Tanrı’nın “anı”, yani bizden, O’nu hatırlamamızı istediği ismi şöyle olur:

YAHWEH ELOHİM

(Her şeye kadir olanların grubu içinde açıklanacak olan O’dur.)

Bu, Tanrı’nın, kendi niteliğini ve O’nun büyük bir grup içinde özvarlık olduğunu açıklamak için, bir planı’dır. O’nun sözüne itaat etmek yoluyla, şimdi kendi içimizde Tanrı’nın bazı niteliklerini geliştirebiliriz. Bu şekilde Tanrı, bu yaşamda gerçek inananlar vasıtasıyla, çok sınırlı anlamda da olsa kendini açıklamaktadır. Ve yine Tanrı’nın ismi, dünyanın hem nitelik ve hem de öz itibarıyla O’na benzeyen insanlarla doldurulacağı vaktin geleceğinin de bir kehanetidir (Bk. 2 Pet.1:4). Eğer biz Tanrı’nın planıyla yakın ilişki kurmak ve tam bir ahlaki mükemmellik içinde sonsuzlukta yaşamak, hiç ölmek üzere Tanrı benzeri olmak istiyorsak, O’nun adıyla kendimizi ilişkili kılmak zorundayız. Bunu yapmanın yolu, O’nun adına (yani YAHWEH ELOHİM) vaftiz olmaktır (Mt. 28:19). Bu bizi, yeryüzü’nün sonsuz mirasçısı olması vaat edilen (Gen. 17:8 ; Rom. 4:13) İbrahim’in torunlarından (soy’undan) da yapar (Gal. 3:27-29). Böylece, Tanrı’nın isminin kehanetindeki *güçlüler grubu* “Elohim” tamamlanacaktır. Bu husus, Konu 3.4’ de daha ayrıntılı olarak açıklanmaktadır.

1.4 MELEKLER

Bu çalışmada şimdiye kadar sözünü ettiğimiz her şey, meleklerin bir şekilde çalışmasıyla ortaya çıkmıştır. Melekler:

- Fiziksel, kişisel varlıklardır;
- Tanrı’nın ismini taşırlar;
- Tanrı’nın Ruhunun kontrolü altında yönlendirilirler;
- Tanrı’nın isteğini yerine getirirler;
- Tanrı’nın özüne ve planına uyarlar,
- ve o şekilde O’nu açıklarlar.

Daha önce *Konu 1.3*’ de belirttiğimiz gibi; Tanrı şeklinde tercüme edilen en çok kullanılan İbranice sözcüklerden biri, aslında ‘*güçlü kişiler*’ anlamına gelen ‘*Elohim*’dir. Tanrı’nın adını taşıyan bu güçlü kişiler, O’nunla yakın ilişki içinde olduklarından, uygulamada ‘*ilah*’ diye adlandırılırlar. Bu varlıklar meleklerdir.

Yaratılış 1. bölümdeki dünya’nın yaratılışının kaydı, bize Tanrı’nın yaratılışa ilişkin olarak bazı emirler verdiğini ‘ve o’nun yapıldığını’ anlatır:

“Melekler kudretli duruma geçtiler ve O’nun sözünün sesini işiterek, O’nun emirlerini yerine getirdiler (Ps. 103:20).

Bu yüzden, ne zaman Tanrı’nın dünyayı yaratışını okusak, bu çalışmanın gerçekte melekler tarafından yerine getirildiğini varsaymak akla yatkındır. Eyüp 38. bölüm, 4-7 arası ayetler de (*Job* 38:4-7) bunun ipucunu vermektedir. *Yaratılış* 1. bölümde kaydedildiği şekliyle yaratılışın olaylarının bir özetini vermek için şimdi tam zamanıdır:

1. Gün : *“Tanrı, ‘Işık olsun’ diye buyurdu ve ışık oldu” (a.3).*

2. Gün : *“Tanrı, ‘Suların ortasında, (yeryüzündeki) sular, (bulutlardaki) sulardan ayrılсын; gökyüzü olsun’ dedi ve öyle oldu” (a.6,7).*

3. Gün : *“Tanrı, ‘Gökyüzünün altındaki suları bir araya toplayalım (denizlerin ve okyanusların oluşumu)... ve kuru toprağı ortaya çıkaralım’ dedi ve öyle oldu” (a.9)*

4. Gün : *“Tanrı, ‘gökyüzünde ışıklar olsun...’ dedi ve öyle oldu” (a.14,15)*

5. Gün : *“Tanrı, ‘sular hareket eden pek çok canlıyla dolsun...kuşlar uçsun...’ dedi ve Tanrı yaşayan her canlıyı yarattı- yani öyle oldu” (a.20,21).*

6. Gün : *“Tanrı, ‘yeryüzü canlı yaratıklarla dolsun...yürüyen ve sürünen şeylerle...’ ve öyle oldu” (a.24).*

İnsan da aynı altıncı günde yaratıldı.”*Tanrı, ‘kendi görünümümüzde, bizim benzeşimizde insan yaratalım’ dedi” (Gen. 1:26).* Bu ayeti , *Konu 1.2*’ de tartışmıştık. Şimdi de, buradaki Tanrı sözcüğünün kişi olarak sadece Tanrı’nın kendisini işaret etmediğini; *“insan yaratalım”* ifadesinin birden fazla kişiyi ifade ettiğini belirtmek istiyoruz. Burada sözü edilenler ‘*Elohim*’ yani ‘*güçlü kişiler*’ olup, bunlar ‘*melekler*’ e karşılık gelmektedir. Meleklerin bizi kendi imajlarına göre yaratmış olmaları, onların da görünümü aynı bizimki gibi olan beden’e sahip oldukları anlamına gelir. O halde onlar da, Tanrı ile aynı özü paylaşan çok gerçek, elle tutulur, bedensel varlıklardır.

Buradaki anlamıyla ‘öz’ , fiziksel yapılarından dolayı temelde benzer olan kişilere ilişkindir. İncil’de iki ‘öz’ vardır (mizaç ve de beden olarak) . Sözcüğün asıl anlamı itibariyle bunların her ikisini aynı anda kullanmak mümkün değildir.

Tanrı’nın Özü (İlahi Öz) :

Günah işleyemez (mükemmel, yetkin)

(Rom. 9:14 ; 6:23 ; krş. Ps. 90:2 ; Mt. 5:48 ; James 1:13).

Ölemez, yani ölümsüz (1 Tim. 6:16).

Güç ve enerji dolu (yorulmaz) (Is. 40:28).

Yukarıdakiler Tanrı’nın ve Melekler’in özü’dür ve bunlar yeniden diriliş’inden sonra İsa’ya da verildi (Acts 13:34 ; Rev. 1:18 ; Heb. 1:13).

Bu, bize vaat edilen özdür (Lk. 20:35,36 ; 2 Pet. 1:4 ; Is. 40:28, krş. 31).

İnsan Özü :

Bozuk bir doğal irade yoluyla (Jer. 17:9 ; Mk. 7:21-23)

günah işlemeye ayarlanabilir (James 1:13-15).

Ölüme mahkûmdur, yani ölümlüdür (Rom. 5:12,17 ; 1 Cor. 15:22).

Çok sınırlı güce sahiptir: hem fiziksel (Is. 40:30)

ve hem de bilinçsel (Jer. 10:23).

Bunlar, iyi ve kötü tüm insanların şu anda sahip olduğu öz’dür. Bu öz’ün sonu ölüm’dür (Rom. 6:23). Bu, İsa’nın da ölümlü yaşamı sırasında sahip olduğu öz’dür (Heb. 2:14-18 ; Rom .8:3 ; Jn. 2:25 ; Mk. 10:18).

Ne talihsizliktir ki ‘öz’ ün İngilizce karşılığı ‘nature’ sözcüğü oldukça belirsizdir. Biz bunu şu şekilde bir cümlede kullanabiliriz: ‘ John, eli açık bir tabiata (doğal özelliğe) sahiptir’. Burada belirtilen sadece John’un kötü huylu olmadığıdır. Ancak o, arabasıyla da oldukça gururlanabilir. Bu çalışmalarda ‘nature’ (tabiat, doğal özellik) sözcüğünü nasıl kullanacak olduğumuz, bu değildir.

MELEKLERİN GÖRÜNÜŞLERİ

Melekler Tanrı’nın öz’ünden olduklarından, onlar da günahsızdırlar ve bu nedenle de, günahın ölüm getirdiği (Rom. 6:23) dikkate alındığında, ölümsüz olmaları kuvvetle muhtemeldir. Onlar mutlaka bir gerçek, fiziksel yaşam formuna sahiptirler. Bu nedenden ötürüdür ki, melekler yeryüzü’nde belirdiklerinde, onlar normal insanlar gibi görünürler:

- Melekler İbrahim’e, ona Tanrı’nın sözlerini bildirmek üzere geldiler;

İbrahim başlangıçta, görünüşlerinden dolayı onları insan olarak ağırladığından, onlar “*üç adam*” olarak tanımlanırlar : “*Biraz su alın, rica ediyorum size, alıp getirin ve ayaklarınızı yıkayın ve ağacın altında dinlenin*” (Gen. 18:4).

- Ve Meleklerden ikisi Sodom kentindeki Lût’un yanına gitti. Ve yine onlar, hem Lût ve hem de Sodom halkı tarafından sadece ‘adamlar’ olarak algılandılar. “*Sodom’a iki Melek geldi*”, Lût, geceyi kendisiyle geçirmeleri için onları davet etti. Ancak Sodom’un adamları onun evine gelerek tehditkâr bir tavırla şunu sordular: “*Bu gece sana gelen adamlar nerede?*”. Lût yalvardı , “*Bu adamlar hiçbir şey yapmadı ki*”. Vahiy’le gelen kayıt da onları “adamlar” olarak adlandırmaktadır : “*Adamlar (Melekler) ellerini ileri doğru uzattılar*” ve Lût kurtuldu; “*Ve adamlar Lût’a dedi ki...Tanrı bizi Sodom’u yok etmek üzere gönderdi*”. (Gen. 19:1,5,8,10,12,13).

-Yeni Ahit bu olayları yorumlarken, Meleklerin insan formunda olduklarını doğrulamaktadır : “*Yabancıları ağırlamakta ihmalkâr olmayın; çünkü bazıları (örneğin İbrahim ve Lût), farkında olmadan Melekleri ağırladılar*” (Heb. 13:2).

- Yakup yabancı bir adamla bütün gece güreşti (Gen. 32:24). Daha sonra bize o adamın bir melek olduğu bildirildi (Hos. 12.4).

- İsa’nın yeniden dirilişi (Lk. 24.4) ve gökyüzü’ne alınışında (Acs 1:10) , parlayan beyaz giysiler içindeki iki adam hazır bulundu. Bunlar şüphesiz Melekler idi.

- Şu şekilde bir sonuca ulaşılır ki “*bir insanın ölçüsü, yani meleğinki*” (Rev. 21:17).

MELEKLER GÜNAH İŞLEMEZLER

Melekler Tanrı’nın özünden olduklarından, onlar ölemezler. Günahın ölüm getirdiği dikkate alındığında, bu yüzden de onlar günah işleyemezler. Melek olarak tercüme edilen orijinal Yunanca ve İbranice sözcüklerin anlamı, ‘haberci’dir. Melekler Tanrının hizmetkârları ya da habercileri’dir, O’na itaat ederler, bu nedenle de onları günahkâr olarak düşünmek olanaksızdır. ‘Melekler’ diye tercüme edilen Yunanca sözcük ‘aggelos’, insanlarla konuşurken ‘haberciler’ olarak da tercüme edilir - örn. vaftizci Yahya (Mt.

11:10) ve onun habercileri (Lk. 7:24) ; İsa'nın habercileri (Lk. 9:52) ve Eriha'da casusluk eden adamlar (James 2:25). İnsan haberciler anlamındaki 'melekler'in günah işleyebilmeleri olasıdır.

Aşağıdaki ifadeler şunu belirtmektedir ki; (sadece bazıları değil) bütün Melekler, özyapı itibarıyla Tanrı'ya itaatkârdırlar ve dolayısıyla günah işleyemezler:

"Tanrı göklerde kendi tahtını ve herkes üzerinde hüküm süreceği egemenliğini hazırladı (yani Cennet'te Tanrı'ya karşı hiçbir ayaklanma olamaz). Ey O'nun sözünün sesini işitip emirlerini yerine getiren sizler O'nun kudretçe üstün melekleri, Tanrı'yı kutsayın. Ey tüm sizler O'nun evindekiler, O'nun hizmetkârları, O'nun isteğini yerine getirenler; Tanrı'yı kutsayın" (Ps. 103:19-21).

"O'nu övün, tüm O'nun Melekleri...O'nun evindekiler" (Ps.148:2).

"Melekler...sizler tüm yardımcı ruhlar; onlara (inananlara), kurtuluş'un mirasçısı olacaklara hizmet etmek için gönderilmediniz mi" (Heb. 1:13,14).

"tüm" sözcüğünün tekrarlanması, Meleklerin biri iyi, diğeri günahkâr olmak üzere iki gruba bölünemeyeceğini göstermektedir. Meleklerin özünün açıkça anlaşılmasının önemi, imanlıların ödülünün, onların özünü paylaşmak olmasıdır: *Lâyık görülenler...ne evlenirler...ne de bir daha ölebilirler: çünkü onlar Meleklerle eşdeğerdirler" (Lk. 20:35,36).* Bu, kavranması gereken çok önemli bir konudur. Melekler ölemezler: *"Ölüm...Melekleri ele geçiremez (Heb. 2:16 , Dioaglott notu).* Eğer Melekler günah işlemiş olsalardı, İsa'nın geri dönüşünde ödüle layık görülenler de günah işleyeceklerdi. Ve günahın sonsuz ölüm getirdiği dikkate alındığında (Rom. 6:23), bunun sonucu onlar sonsuz yaşama sahip olmayacaklardı; eğer biz bir günah işleme olasılığına sahipsek, ölme özelliğine de sahibizdir. Bu durumda, Meleklerin günah işleyebildiklerini söylemek; bizim ödülümüzün meleklerin özyapısını paylaşmak olduğu dikkate alındığında, Tanrı'nın, sonsuz yaşam vaadini anlamsız kılar. Meleklerden belirlilik edatı kullanılarak söz edilmesi (Lk. 20:35,36), Meleklerin iyi ya da günahkâr gibi hiçbir sınıflamasının olmadığını; Meleklerin sadece tek bir kategorisinin bulunduğunu göstermektedir.

Eğer Melekler günah işleyebilselerdi; kendi Melekleri yoluyla çalıştığını beyan eden Tanrı, dünyanın meselelerini ve bizim yaşamımızı doğru şekilde etkilemede aciz kalırdı. Melekler, Tanrı kendi ruhu/gücü ile her şeyi başarabilsin, onlar vasıtasıyla faaliyette bulunsun diye, yine Tanrı tarafından yaratılmış Ruhlar'dır (Ps. 104:4). Bu durumda onların , O'na itaat

etmemeleri olanaksızdır. Tanrı'nın egemenliğinin yeryüzüne gelmesi için her gün dua etme durumunda olan Hristiyan, şu anda Cennette yapıldığı şekilde, O'nun dediğini yerine getirmek zorundadır (Mt. 6:10). Eğer Tanrı'nın melekleri günahkâr meleklerle cennette mücadeleye girişmiş olsalardı, bu durumda O'nun iradesi orada tam anlamıyla hüküm süremiyor olacaktı ve aynı durum Tanrı'nın gelecekteki egemenliğinde de ortaya çıkacaktı. Günah ve itaat arasında sürekli bir savaş alanı olacak bir dünyada sonsuza dek vakit geçirmek, cesaret verici bir görünüm değildir. Ancak, şüphesiz böyle bir durum söz konusu değildir.

MELEKLER VE İNANANLAR

Her gerçek inanan'ın, onlara yaşamlarında yardımcı olan Meleklerle -belki tek özel birine- sahip olduğunu inanmasının iyi nedenleri vardır:

- *"Tanrı'nın Meleği, ondan korkanların çevresinde kamp kurar; ve onları kurtarır (Ps.34:7).*

- *"...bana inanan bu küçük olanlar (yani, zayıf inançlı müritler-Zech. 13:7, krş. Mt. 26:31)... onların gökteki melekleri benim Baba'mın yüzünü her zaman görürler" (Mt. 18:6,10).*

- İlk Hristiyanlar Petrus'un bir koruyucu meleğe sahip olduğuna, tamamıyla inanmaktaydılar (Acts 12:14,15).

- İsrail halkı Kızıldeniz'in içinden karşıya bir Melek yardımıyla yürüdü ve çölde vaat edilen topraklara doğru bu Melek tarafından yönlendirildi. Kızıldenizi geçiş, bizim su içinde vaftiz olmamıza benzer (1 Cor. 10:1), ve bizim de aynı şekilde Tanrı'nın Egemenliği'nin vaat edilen topraklarına doğru yaşantımızın çöllerindeki yolculuğumuzda da bir Melek'ten yardım görüp onun tarafından yönlendirilmekte olduğumuzu varsaymak tutarsız değildir.

Eğer Melekler, günahkâr olma anlamında kötü olabilselerdi, bu şekilde Meleklerin yaşamımızı kontrol etme ve etkileme faaliyetleri, bir kutsama yerine bir lanet haline gelirdi.

O halde Meleklerin şu şekilde varlıklar olduğunu algılayabiliriz:

- Tanrı'nın sonsuz özü ve bedensel görünümünde,
- günah işleyemeyen,
- Tanrı'nın emirlerini daima yerine getiren,

- ve Tanrının ruh-gücü ile konuşan ve çalışan araçlardır (Ps. 104:4).

ANCAK... ?

Birçok 'Hristiyan' topluluğu Meleklerin günah işleyebildikleri ve bu şekilde yeryüzünde şu anda mevcut günah ve sorunlardan günahkâr Meleklerin sorumlu oldukları fikrine sahiptirler. Bu yanlış kavramı, daha ayrıntılı olarak *Konu:6'* da tartışacağız. Şimdilik, aşağıdaki şu hususları ortaya koyalım:

- *Genesis (Yaratılış)* 1. bölümde kaydedildiği gibi, bizim kendimizden önce de bir yaratılış'ın var olduğu muhtemeldir. Bu yaşamda tamamen bizim olduğumuza benzer durum olan , 'iyi ve kötü' nün farkında olma durumuna, o zamanda mevcut Meleklerin de ulaşmış olduğu, anlaşılabilir niteliktedir (*Gen. 3:5*). O devirde yaşayan bazı varlıkların günah işlemiş olması, konumuzun dışındadır. Buna rağmen, insanlar belleklerindeki bu spekülasyona düşkünlük göstermeyi severler. İncil, şu andaki durumla ilgili olarak ne bilmemiz gerektiğini söyler ki bu da hiçbir günahkâr Meleğin olmadığı, tüm Meleklerin Tanrıya tamamen itaat ettikleri hususudur.

- Cennette hiçbir günahkâr varlık olamaz. Çünkü Tanrı: "*kötülüğe bakamayacak kadar saf gözlere sahiptir*" (*Hab. 1:13*). Benzer şekilde, *Ps. 5:4,5'* de, Tanrı'nın göksel konutundakilerle ilgili şu açıklanmaktadır: "*Seninle hiçbir kötülük birlikte oturamaz. Layık olmayan sana dayanamaz*". Cennette günahkâr meleklerce Tanrı'ya karşı isyan olduğu fikri, bu ifadeler yoluyla verilen izlenime ters düşmektedir.

-Daha önceden gösterdiğimiz gibi, "*Melekler*" olarak tercüme edilen Yunanca sözcük, "*haberci*" anlamına gelmekte ve insanları da ifade edebilmektedir. Şüphesiz, böyle insan "*haberciler*" günah işleyebilir.

- Yaşamın tüm negatif yönlerinin üstlerine yüklendiği kötü, günahkâr varlıkların olduğu; putperestlikte inanılan en yaygın inançlardan biridir. Aynı şekilde, Noel ile ilgili putperest fikirler de Hristiyan'dan diye geçinen bazı öğretilere girmiştir ki bunlar da putperest kavramlarıdır.

- Günahkâr Meleklerin şu anda var olduğuna ilişkin bu fikri, yanlış anlaşılacak destekler nitelikte görülebilen, sadece bir avuç İncil metni bulunmaktadır. Bunlar, "*Şeytan'ı araştırmak için*" bir araya getirilirler ve yayıncılardan edinilebilirler. Bu gibi metinlerin, sunulmuş olanın aksine, İncil öğretisinin pek çok ifadesini yalanlamasına izin verilmemelidir.

ARASÖZ 1 : “Tanrı Ruh’tur” (Jn. 4:24)

Konu 2’de Tanrı’nın Ruhü’nun ne olduğunu daha açıklıkla tanımlamaktayız. Biz orada sunulan akıl yürütme tarzını şunları söyleyerek özetleyebiliriz: Tanrı’nın ruhu, kendi özyapısına göre O’nun gücü ya da nefesi, O’nun varlığı ve karakteri; Ruhun başardığı faaliyetler yoluyla insana açıklanır. O halde; “*Tanrı Ruh’tur*” şeklinde Jn. 4:24’ de yer alan ifade tam anlamıyla tercüme edilmiştir (bk. R.S.V., N.I.V.); çünkü O’nun ruhu O’nun kişiliğini yansıtmaktadır.

Tanrı, birçok şey olarak tanımlanmaktadır. Örneğin:

“*Tanrımız yakıp tüketen bir ateştir*” (Heb. 12:29).

“*Tanrı ışıktır*” (1 Jn. 1:5).

“*Tanrı sevgidir*” (1 Jn. 4:8).

“*Söz (Yunanca ‘logos’ - plan, amaç, fikir) Tanrı idi*” (Jn. 1:1).

O halde ‘*Tanrı şudur*’ şeklindeki ifadeler, O’nun niteliklerini yansıtmaktadır.

Örneğin, “*Tanrı sevgidir*” şeklinde okuduğumuzdan dolayı, sevginin soyut özelliği *Tanrı*’dır diye tartışmak açıkça yanlış olur. Biz birilerine “*şefkatin ta kendisi*” diye adlandırabiliriz; ancak bu, onların fiziksel varlıklarının olmadığı anlamına gelmez. Burada bize *şefkat* diye açıklanan, onların gerçek varlıklarının tavrı’dır.

Çoğu kez; Tanrı’nın gücü olarak Ruhü, O’nun iradesi ve niteliğiyle uyumlu olarak Tanrı’nın gönderdiği ya da yönelttiği kendi ruhu şeklinde okuruz. Hatta O, ruhu yaratan olarak da tanımlanır (Amos 4:13 A.V. *dipnot*). Tamamıyla gerçek anlamıyla Tanrı’nın O’nun Ruhü olduğunu söylemek, gereksiz söz tekrarıdır - ki bu aslında Tanrının varlığını inkâr anlamına gelir.

Tanrı ile O’nun Ruhunun ayrı şeyler olduğunu gösteren, Tanrı’nın kendi Ruhunu yönlendirişine ilişkin sayısız örnekler vardır:

“*O (Tanrı), onun içine kendi Kutsal Ruh’unu yerleştirdi* (Is. 63:11).

“*Ben (Tanrı), kendi Ruh’umu onun üzerine koyacağım* (Mt. 12:18).

“*Baba Kutsal Ruh’u verir* (Lk. 11:13).

“*Ruhun gökten indiğini*” (Jn. 1:32)

“*Ben (Tanrı), tüm insanların üzerine kendi Ruhumdan dökeceğim*”

(Acts 2:17).

“*Tanrı’nın Ruh*” şeklinde sık sık kullanılan ifadeler, Ruh’un kişisel olarak Tanrı olmadığından gerçekten yeterli delili olmalıdır. Tanrı ve O’nun Ruh arasındaki bu farklılıklar Tanrı’nın bir üçlük (teslis, trinity) olduğuna ve bunun içinde Baba Tanrı’nın, İsa ve Kutsal Ruh’la eşdeğer tutulduğuna inananlar için diğer bir güçlük yaratır. Eğer bu (teslis) doğruysa, ve Tanrı’nın kişisel olmadığı var sayılıyorsa, buradan İsa’nın da gerçek bir varlık olmadığı sonucu ortaya çıkar.

Şurası çok önemlidir ki; kişisel olmayan bir Tanrı, ibadetin de - ibadetin kendi belleğimizde ortaya çıkan bir Tanrı kavramı ile kendi vicdanımız arasındaki bir diyalog olması açısından- anlamını yitirmesine neden olur. Biz, gökyüzünde fiziksel bir mekânı olan Tanrı’ya ibadet ettiğimizi (*Ecc. 5:2 ; Mt. 6:9 ; Mt. 5:16 ; 1 Kings 8:30*), ve İsa’nın şu anda orada dualarımızı sunmak üzere Tanrı’nın sağında oturduğunu, sürekli olarak aklımızda tutmaktayız (*1 Pet. 3:21 ; Heb. 9:24*). Tanrı kişisel olmasaydı, bu durum belirtilen ifadeleri anlamsız hale getirirdi. Ancak bir kere Tanrı gerçek, sevgi dolu bir baba olarak anlaşılırsa, ona yapılan ibadet çok gerçekçi, kavranabilir bir hale gelir -aşlında, konuşulan diğer varlığın bize cevap vermeye çok istekli ve muktedir olduğuna inanırız.

ARASÖZ 2 : Tanrı’nın Adının Kullanımı

Tanrı’nın ve O’nun oğlu İsa’nın isminin çok derin anlama sahip olduğunu bilmekteyiz. ‘Tanrı’ dediğimizde, Onun sevgi ve gerçeğe dayalı muhteşem planının her yönüne değiniyor oluruz. Tanrı’nın ismi bazen, muhtemelen öfke ifadesi ya da hafif küfür şeklinde boş yere kullanılır; ki bu durumda, bir insanı en fazla aşağılayan şeylerden biri, O’nun yaratıcısına karşı da yapılmış olur.

Bu nedenle, Tanrıyı hoşnut etmek ve O’nu yüceltmek isteyen herkes, Tanrı’nın ismini hafiflik yaparak kullanmamak üzere her türlü çabayı gösterecektir. Bu şekildeki küfür, dünya ölçeğinde birçok toplumda, modern dilin standart bir parçası haline gelmiştir; ve yaşam boyunca alışkanlık haline gelmiş olan bu hususu söküp atmak, kolay olmayacaktır. Bu hususta Tanrı’nın yardımı için yapılacak yürekten bir dua, şüphesiz O’nun tarafından önemsenecektir.

Bizim kontrol ve etki alanımız içinde kalanlara da, örneğin çocuklara, küfrün ciddiyeti hatırlatılmalıdır: “*Çünkü Tanrı, O’nun adını boş yere kullananı suçsuz tutmayacaktır*” (*Dt. 5:11*).

Öte yandan, Tanrı hakkında konuşurken Yahweh ya da Yehova (aynı sözcüğün farklı şekillerde telaffuzu) şeklindeki İbranice sözcükleri sürekli kullanmadıkça, ciddi olarak yanlış yola sapacağımız konusunda ısrarlı olan kişiler vardır. Bunlar arasında en başta gelenleri ‘Gece Korumaları Topluluğu’ (Watchtower Society) olup, bunlar, bir Hristiyan kendini bir ‘Yehova Şahidi’ (Jehovah’s Witness) diye adlandırmadıkça Tanrıyla hiçbir ilişki kuramayacakları konusunda ısrarcıdırlar.

Böyle yaparak, bu gibi kişiler Tanrı’nın kutsal ve eşsiz ismini bir çeşit ruhsal seçkinlik uğruna malzeme yapmakta ve bu şekilde sadece tek bir sözcüğün kullanımı ya da telaffuzu ile diğer kişileri hor görmektedirler. Bu, Tanrı’nın adını kullanmanın yanlış olduğunu söylemek değildir; bu özellikle bir kere O’nun adına uygun şekilde vaftiz olduğumuzda, bizim kişisel dualarımıza uygundur. Yine de, Yeni Ahit, bunun gerekli olduğu ya da Tanrı tarafından emredildiğine dair bize herhangi bir işaret vermemektedir. O, Yeni Ahit’in ilhamında o şekilde hükmünü gösterdi ki, o (Yeni Ahit) Yunanca yazıldı; ve burada Tanrı için, sadece tek bir sözcük ‘bir büyük kişi’ anlamında “Theos” sözcüğü kullanıldı. Burada ne ‘Tanrı’ ve ‘Yehova’ arasında bir ayrım yapıldı ve ne de bir topluluk olarak inananların kendilerini ne şekilde adlandıracakları konusunda herhangi bir özel emir yer aldı. Petrus, bir inanan’a; ‘Tanrı’nın adamı’ ya da benzer şekillerde değil, bir ‘Hristiyan’ (Mesih benzeri) olarak ifade eder (1Pet. 4:16). ‘Yehova’ isminin kullanımına aşırı bir şekilde önem verme, Efendimiz İsa’nın görevinde ve çalışmalarının değerinde azalmaya yol açar. Benzer şekilde, birçok ‘evangelist Hristiyan’ da , Tanrı’nın daha üstün yerini aldırmmamak pahasına İsa’nın adına ve görevine aşırı ölçüde önem verirler.

İlk Hristiyan inançlılar topluluğu’ nun kendilerine verdikleri diğer isimler, ‘Yehova’ ismini içermemektedir:

“İsrail halk topluluğu” (Eph. 2:12)

“Genel cemaat ve ilk doğanlar topluluğu” (Heb. 12:23)

“Tanrı’nın topluluğu” (Acts 20:28)

*“Gerçeğin temeli ve direği olan, yaşayan Tanrı’nın topluluğu”
(1 Tim. 3:15)*

“Tanrı’nın ev halkı” (1 Tim. 3:15)

Bu konuyu geçerken, ilk inananların kendilerini ‘Hristiyan’ diye de adlandırmadıklarına dikkat ediniz. Çünkü bu, o devirde onların düşmanları tarafından uydurulmuş, ‘Onlar Mesih-kavmi’ anlamına gelen küçültücü bir terim idi.

ARASÖZ 3 : Tanrı'nın Belirmesi

Aşağıdakileri ilk okuyuşta kavramak kolay olmasa da, çalışmalarınız ilerledikçe konunun önemi daha açık hale gelecektir. Bu noktada bu konuya, Tanrı'nın kendisi hakkındaki İncil'in temel esinlemesini tam olarak gözden geçiresiniz diye, asıl çalışmanın dışında (arasöz olarak) yer verdik.

Tanrı'nın ismi, O'nun kendini belirtmek ya da açıklamak üzere seçtiği herhangi biri tarafından taşınabilir. O halde İsa'ya ilâveten insanlar ve melekler Tanrı'nın ismini taşıyabilir. Bu husus, İncil'in çoklukla açıkladığı temel bir prensiptir. Bir oğul, özellikle kendi babasının ismini taşıyabilir; o, babasıyla belli benzerliklere sahiptir, aynı soyadına sahip olabilir. Ancak o, babasıyla tek ve aynı kişi değildir. Aynı şekilde bir şirketin temsilcisi, şirket adına konuşabilir; birine işyerinden telefon edip “*Merhaba, burası Ünilever*” diyebilir. Burada o ‘*Bay Ünilever*’ olmayıp, onların adına çalıştığı için onların ismini taşımaktadır. Tıpkı İsa'da olduğu gibi.

TANRI'NIN İSMİNİ TAŞIYAN MELEKLER

Bize *Çıkış 23. Bölüm 20 ve 21. Ayetlerde (Ex. 23:20,21)* söylendiği gibi; Tanrı İsrail halkına bir Meleğin onlara yol göstereceğini belirterek, “*Benim ismim O'nun içindedir*” demiştir. Tanrı'nın kişisel ismi ‘**Yehova**’dır. Bu durumda, Tanrı'nın ismini taşıyan Melek de (*N.I.V. ve A.V. ‘de Yahweh’in tercüme edildiği şekilde ‘The LORD’*) ‘*Yehova*’ ya da küçük harflerle ‘*Efendimiz*’ (*the Lord*) adını almaktaydı. Bize *Ex. 33:20*’de söylendiği gibi; hiçbir insan Tanrı'nın yüzünü görüp de yaşayamaz. Ancak yine *Ex. 33:11*’de şunu okuruz: “*Her Şeye Kadir Efendimiz (Yehova) Musa’yla, sanki bir insan arkadaşıyla konuşuyormuş gibi yüz yüze- yani rahat, samimi şekilde-şöyleşirdi*”. Burada Musa’yla yüz yüze konuşan, Her Şeye Kadir Efendimiz Yehova’nın kişi olarak kendisi olamaz. Çünkü, hiçbir insan Tanrı'nın kendisini göremez. Bunu yapan, Tanrı'nın ismini taşıyan Melek’ti. Nitekim daha sonra; Tanrı'nın Musa ile yüz yüze konuşması esnasında aslında bunu yapanın bir Melek olduğunu okuruz (*Acts 7:30-33*).

Tanrı'nın kendisine Melekler’in karşılık geldiğine ilişkin daha birçok örnek bulunmaktadır. *Gen. 1:26*’da yer alan bir açık örnek şudur: “*Ve Tanrı (Meleklerle), ‘kendi görünümümüzde insan yaratalım’ dedi*”.

TANRI'NIN İSMİNDEKİ İNSANLAR

Bu konuyu açıklayan en yararlı ifadelerden biri *John 10:34-36*' da bulunmaktadır. Bu noktada, Yahudilerin yaptığı hatayı, bugün kendini 'Hristiyan' diye adlandıran birçok kişi yapmaktadır. Onlar İsa'nın Tanrı'nın kendisi olduğunu söylediğini düşünmektedirler. İsa onları şunları söyleyerek düzeltir: "*Yasanızda "Ben (Tanrı), 'sizler ilâhlarsınız' dedim" diye yazılı değil mi? Eğer O, onları (sözünü gönderdiği kimseleri) ilâhlar diyorsa... 'Tanrı'nın oğluyum' dediğim için bana nasıl küfür ediyorsun dersiniz? "*". İsa aslında şunu söylemektedir: '*Eski Ahitte bazı insanlar **ilahlar** olarak adlandırılmaktadırlar; ben sadece Tanrı'nın oğlu olduğumu söylüyorum; o halde neden bu kadar tedirgin oluyorsunuz?'*. İsa *Psalm, 82. Bölüm*' de yer alan İsrail'in yargıçları'nın **ilahlar** şeklinde adlandırıldığına işaret etmektedir.

Önceden belirtildiği gibi; İbranice'de Tanrı'nın tam ismi, '*Bir grup güçlüler içinde açıklanmış olacağım*' anlamına gelen '**Yehova Elohim**' dir. Gerçek inananlar, bu yaşamda sınırlı bir anlamda olup asıl anlamını *Tanrı'nın Egemenliği*' nde kazanacak olan '*birçok güçlü kişiler*'i oluşturmaktadırlar. Bu durum *Is. 64:4* ile *1 Cor. 2:9* arasında bir karşılaştırma yapmak suretiyle mükemmel bir şekilde gösterilir: "*İnsanlar senden başka bir Tanrıyı duymadılar, ne kulaklarıyla algılayabildiler, ne de gözleriyle gördüler. Ey Tanrım, senden başkası onun için bekleyenlere, onun için ne hazırladı?*". Pavlus bunu *1 Cor. 2:9,10*' da şu şekilde tekrar etmiştir: "*Şöyle yazılmıştır: 'Tanrı'nın kendisini sevenler için hazırladığı şeyleri hiçbir göz görmedi, ne kulak işitti ne de insan yüreği kavradı. Oysa Tanrı onları bize kendi Ruh'u aracılığıyla açıkladı'*". İşaya, 64. Bölüm'de, Tanrı'dan başka hiç kimsenin, O'nun inananlar için hazırladığı şeyleri anlayamayacağını belirtir. Oysa *1 Cor. 2:10* ; eğer biz Tanrı'nın kişi olarak kendisi değil de, gerçeği bilme ve O'nun adına vaftiz olma'nın bir sonucu olarak (Tanrı'dan gelen ruhu almak suretiyle) Tanrı'nın bir tezahürü olan Tanrı duyumu içindeyssek, bunların bize açıklandığını belirtir.

İSA VE TANRI'NIN ADI

Tanrı'nın oğlu ve O'nun insanlara muhteşem belirtisi olarak İsa'nın da Tanrı'nın ismini taşıma durumunda olduğu hususu şaşırtıcı değildir. O, şöyle diyebilmektedir: "*Ben, Babamın adı ile geldim*" (*John 5:43*). İtaatinden dolayı, İsa gökyüzü'ne alındı; ve Tanrı: "*ona, her adın üstünde olan bir Ad verdi*" - *Tanrı'nın kendininkini, Yehova ismini. (Phil. 2:9)*. Böylece, İsa'nın

Rev. 3:12’de neden şöyle dediğini anlarız: “Onun (inananın) üzerine Tanrı’nın adını yazacağım...ve o’nun üstüne benim yeni adımı yazacağım”. Yargı gününde İsa, Tanrı’nın adını bize verecek; ve böylece biz, Tanrı’nın adını tam olarak taşıyacağız. O, bu adı ‘benim yeni adım’ demektir. Phil.2:9’ da açıklandığı gibi, İsa’ya Tanrı’nın adının verilmesi ve o’nun cennete alınmasından birkaç yıl sonra *Esinlemeler (Revelation)* kitabının verildiğini hatırlayınız. Bu yüzden o; kendine son olarak verilmiş olan adı, Tanrı’nın adını “Benim yeni adım” şeklinde nitelendirebilir. Şu anda *İşaya (Isaiah) 9. Bölüm, 6. Ayette* İsa’yla ilgili olarak bize söylenenleri doğru bir şekilde anlayabiliriz: “O’nun adı (yukarıdaki) *Muhteşem, Öğütçü, Her Şey’e Kadir Tanrı, Ebedî Baba... olarak çağrılacaktır*”. Bu; sonradan İsa’nın Tanrı’nın tüm adlarını taşıyacağı ve onun bize Tanrı’nın tam olarak belirmesi ya da esinlemesi olacağı hakkında bir kehanettir. Bu husus şu kavramda da belirmektedir ki; o, kişisel olarak Tanrı olmadığı halde, ‘Tanrı bizimledir’ anlamına gelen **Emmanuel** olarak adlandırılmaktadır.

KONU 1 : Sorular

1. Tanrı’ya olan imanımızı geliştirmede en yararlı olan nedir?

- a) Kiliseye gitmek
- b) İbadetkâr İncil çalışması
- c) Hristiyanlarla konuşmalar
- d) Doğa’yı seyrediş

2. Aşağıdakilerden hangisi, Tanrı’nın en doğru tanımıdır?

- a) Sadece belleğimizdeki bir hayal
- b) Atmosferde bir Ruh parçası
- c) Tanrı yoktur
- d) Gerçek, bedene sahip bir kişi

3. Tanrı şudur :

- a) Bir birlik (unity)
- b) Bir üçlük (trinity)
- c) Birçok ilah bir teki içinde
- d) Herhangi bir şekilde tanımlamak mümkün değildir

4. Tanrı’nın adı “Yehova Elohim” in anlamı nedir?

- a) O, ki o olacak
- b) Bir grup güçlü kişi içinden açıklanacak olan

- c) *Büyük biri*
- d) *Güç*

5. “Melek” (Angel) sözcüğü’nün sözlük anlamı nedir?

- a) *İnsan benzeri*
- b) *Kanat kaplanmış*
- c) *Haberci*
- d) *Yardımcı*

6. Melekler günah işleyebilir mi?

7. Bir Tanrı’nın olduğunu size en fazla inandıran nedir?

KONU 2

TANRI'NIN RUHU

2.1 TANRI' NIN RUHU : TANIM

Gerçek, kişisel bir varlık olarak kendi duyguları ve iç dünyası'na sahip olan Tanrı'nın; çocukları olan bizlerle kendi arzularını ve duygularını paylaşmak üzere bazı yollara başvuracağı ve kendi karakteriyle tutarlı olacak şekilde yaşamlarımızı etkileyeceği beklenir. Tanrı bütün bu şeyleri, O'nun Ruhü vasıtasıyla yapar. Eğer biz Tanrı'yı bilmek ve O'nunla aktif bir ilişkiye sahip olmak istiyorsak, Tanrı'nın Ruhü'nün ne olduğunu ve onun nasıl çalıştığını bilmeye gereksinimimiz vardır.

'Ruh' sözcüğünün ne anlama geldiğinin tam olarak tanımlanması, kolay değildir. Örneğin bir düğüne gitmişsek, "*Orada gerçekten iyi bir ruh vardı*" diyebiliriz. Bununla siz atmosferin iyi olduğunu; herkes iyi giyimli, yiyecekler güzel, kişiler birbirleriyle kibarca konuşmakta, gelin güzel görünmekte, vb.. gibi, bir şekilde düğün töreniyle ilgili her şeyin iyi olduğuna işaret edersiniz. Bütün bu çeşitli şeyler, düğün töreninin ruhunu (havasını) ortaya koyar. Aynı şekilde Tanrı'nın ruhu da, kendi hakkındaki tüm şeyleri bir şekilde özetler. Eski Ahit'te yer alan ve "*ruh*" olarak tercüme edilen İbranice sözcük, tam olarak "*nefes*" ya da "*güç*" anlamına gelir. O halde Tanrı'nın ruhu onun '*nefes*' i olup, O'nun belleğini yansıtan Tanrı'nın tam özü'dür. *Konu 4.3*' de "*ruh*" sözcüğünün birinin belleği ya da mizacı hakkında nasıl kullanıldığına ilişkin örnekler vereceğiz. Ruh'un sadece Tanrı'nın yalın gücünü ifade etmediği, *Rom. 15:19*' da da olduğu gibi, açıktır: "*Tanrı'nın ruhunun gücü*".

İncil öğretisinde, bir kişinin ne düşündüğünü davranışlarıyla belli ettiği görüşü çok yaygındır (*Prov. 23:7 ; Mt. 12:34*). Kendi davranışlarımızın küçük bir yansıması, bu hususu doğrulayacaktır. Bir şeyi düşünürüz ve sonra da onu yaparız. Ruhumuz ya da belleğimiz, aç olduğumuz ve yiyecek arzuladığımız gerçeği üzerine yansıyabilir. Mutfakta yenmeyip bir tarafa ayrılmış bir muz görürüz; burada ruhumuzun arzusu davranışa çevrilir - muz'a ulaşırız, onu soyarız ve yeriz. Bu basit örnek, İbranice "*ruh*" sözcüğünün neden hem *nefes* ya da *bellek*, ve hem de *güç* anlamına geldiğini gösterir. Ruhumuz, bizim özümüzü, düşüncelerimizi işaret eder ve bunun sonucu da içimizdeki düşünceleri ya da duyguları ifade etmek üzere faaliyete geçeriz. Tanrı' nın Ruhü da, çok daha muhteşem bir ölçekte, aynı'dır. O, bu güç vasıtasıyla; O'nun özünü, O'nun mizacını ve planını ortaya koyar. Tanrı düşünür ve sonra da düşündüğünü yapar: "*Ne düşündümse öyle olacak ve nasıl tasarladım öyle duracak*" (*Is.14:24*).

TANRI'NIN GÜCÜ

Birçok ifade, Tanrı'nın ruhu ile O'nun gücünün aynı olduğunu açıkça göstermektedir. Evreni yaratmak üzere, *“Tanrı'nın ruhu suların yüzü üzerinde hareketlendi. Ve Tanrı, ‘Işık olsun’ dedi ve ışık oldu” (Gen.1:2,3).*

Tanrı'nın ruhu, ışık, vb.. bütün her şeyi yaratan güçtür : *“O, kendi ruhu vasıtasıyla gökleri donattı; O'nun eli kaypak yılanı şekillendirdi” (Job 26:13). “Her Şeye Kadir Tanrı'nın sözü ile gökler yaratıldı; O' nun ağzının nefesi yoluyla semavi bütün cisimler de” (Ps. 33:6).*

Bu durumda Tanrı'nın ruhu şu şekilde belirtilmektedir:

“O'nun Nefesi ; O'nun Sözü ; O'nun Eli”

Bu yüzden O, gücü vasıtasıyla tüm şeyleri başarır. O halde, Tanrı'nın isteği ile inananlar tekrar doğarlar (Jn. 1:13); ki bu O'nun ruhu vasıtasıyla olur (Jn. 3:3-5). O'nun isteği, ruh vasıtasıyla faaliyete geçer. Tüm doğal yaratılışın konuşmalarında şunu okuruz: *“Sen ruhunu gönderirsin, onlar yaratılır; ve böylece sen yerin yüzünü yenilersin” (Ps. 104:30).* Bu ruh/güç tüm şeylerin yaratılış vasıtası olduğu gibi, onları güçlendirir de. Tanrı'nın ruhunun bu aktif girdi'si olmadan, bu trajik yaşamın yanılgılarla dolacağı sonucuna kolayca varılır. Bu yaşamdan bıkmış olan bir adam olan Eyüp, diğer bir peygamber tarafından şunun söylendiğini hatırlatır: *“Eğer O (Tanrı), ruhunu ve nefesini kendi içinde toplarsa, bütün insanlık beraberce yok olacak ve insanoğlu tekrar toprağa dönecektir” (Job 34:14,15).* Benzer bir depresyon çukuruna düştüğünde Davut, Tanrı'dan bu ruhla kendini destek olmasını, yani yaşamını esirgemesini diler (Ps. 51:12) .

Bize ve tüm yaratılışa verilen ruhun yaşamımıza nasıl destek olduğunu *Konu 4.3'* de göreceğiz. Biz içimizde, *‘yaşamın ruhunun nefesi’* ne sahibiz (Gen. 7:22 A.V.mg.) ki bu bize doğarken Tanrı tarafından verilmiştir (Ps. 104:30 ; Gen. 2:7). Bu O'nu *“Tüm insanlığın ruhlarının Tanrısı”* yapar. (Num. 27:16 krş. Heb. 12:9). Tanrı tüm yaratılış'ı destekleyen yaşam gücü olduğundan, O'nun ruhu her yerde bulunur. Davut bunu; Tanrı, ruhu vasıtasıyla o nereye gitse sürekli onunla olduğu, bu ruh/güç yoluyla Davut'un belleği ve düşüncesinin her köşesini bilebildiği hususunu anlamıştır. Böylece Tanrı'nın

ruhu, kişi olarak cennette bulunmakla beraber, O'nun her yerde bulunmasının aracı olur.

“Sen benim oturmamı ve kalkmamı bilirsin, düşüncemi uzaktan anlarsın...Senin ruhundan nereye uzaklaşacağım? Ya da senin varlığından nereye kaçacağım? Denizin en uzak kısımlarında oturuyor bile olsam, orada da Senin sağ elin (yani ruh'un) beni yakalayacaktır (Ps. 139:2,7,9,10).

Bu konunun tam olarak anlaşılması, Tanrı'yı bize güçlü, aktif bir varlık olarak açıklamaktadır. Birçok kişi belirsiz bir Tanrı inancı ile büyür. Ancak gerçekte **‘Tanrı’**; onların belleklerinde bir kavram, beynin bir kısmında bir siyah kutu'dur. Gerçek Tanrı'nın iyi bir şekilde anlaşılması, ruhu vasıtasıyla tüm çevremizde çok gerçekçi var oluşu; bizim yaşam kavramımızı da tümünden değiştirebilir. Bizler; yaptıklarımıza sürekli olarak şahit olan, bizi Tanrı'ya açıklayan ruh tarafından sarılmış durumdayız. Davut bütün bunların esinlemesini kesinlikle karşı konulamaz bulmuştur: *“Böyle bir bilgi benim için çok muhteşemdir; o yüksektir,, ona erişemem” (Ps. 139:6).*

Ama, böyle bir bilgiyle sorumluluklar da gelir; düşüncelerimizin ve yaptıklarımızın tamamıyla Tanrı'nın görüşüne açık olduğunu kabul etmek zorundayız. O'nun karşısındaki durumumuzu incelerken, özellikle vaftiz olma hakkında düşünürken, bu hususu unutmamaya gereksinimimiz vardır. Tanrı'nın **Yeremya**'ya eşsiz sözleri bize de uyar: *“Her Şeye Kadir Tanrı, ‘Gizli yerlerde kimse saklanabilir mi ki ben onu görmeyeyim’ diyor. Ben Gökleri ve yeryüzü'nü (ruh'la) doldurmuyor muyum?” (Jer. 23:24).*

KUTSAL RUH

Tanrı'nın ruhunun, anlamak için çok geniş bir kavram olduğunu gördük. O, O'nun belleği, mizacı ve hatta onunla düşüncelerini gerçekleştirdiği gücü'dür. *“Bir kişi yürekten nasıl düşünürse, o öyledir (Pro. 23:7) ;* ve bu şekilde Tanrı, O'nun düşünceleridir, bu anlamda O, O'nun ruhudur (Tanrı ruh'tur) (Jn. 4:24).Ancak bu, Tanrı'nın kişisel olmadığı anlamına gelmez (Bk. Arasöz 1). Tanrı'nın ruhu'nun genişliğini kavramada yardımcı olmak üzere, biz bazen O'nun **‘Kutsal Ruh’** undan (Holy Ghost, modern çevirilerde Holy Spirit) söz ederiz. Bu, *Eski Ahit*' teki *‘Tanrı'nın Ruhu’* ya da *‘Her Şeye Kadir Efendimiz'in Ruhu’* deyimlerine eşdeğerdir. Bu, Acts (Peygamberlerin İşleri) 2. Bölüm'de kaydedilen, Pentikost (Hasat Yortusu) günü Kutsal Ruh'un havarilerin üzerine dökülmesi gibi ifadelerle açıklık kazanır. Petrus bunu, *‘Ruhumdan (Tanrının) dökeceğim’* şeklinde ifade edilen Yoel'in kehanetinin tamamlanması olarak açıklar (Acts 2:17). Yine

Lk. 4.1' de İsa'nın Şeria (Ürdün) nehrinden “Kutsal Ruh’la dolu olarak” döndüğü kaydedilmekte; aynı bölümde daha sonra İsa bunun *İsaiah (İşaya) 61’inci bölüm’* ündeki şu ifadenin tamamlanması olduğunu söylemektedir: “Efendimiz Tanrı’nın Ruhu benim üzerindedir”. Her iki olayda (ve diğer birçoklarında) **Kutsal Ruh** terimi, Eski Ahit’te yer alan ‘**Tanrı’nın Ruhu**’ teriminin eşitidir.

Aşağıdaki ifadelerde, Kutsal Ruh ile Tanrı’nın gücü’nün nasıl paralellik gösterdiğine de dikkat ediniz:

- “Kutsal Ruh senin (Meryem) üzerine gelecek, ve En Yüce olanın gücü seni gölgeleyecek” (Lk. 1:35).
- “Kutsal Ruh’un gücü...Tanrı’nın ruhunun gücü ile mucizeler ve harikalar” (Rom. 15:13,19)
- “(bildirilen) Müjdemiz... kudretle, ‘Kutsal Ruh’ la geldi” (Thes. 1:5).
- Kutsal Ruh’un vaatleri hakkında öğrencilere, onların “gökten gelecek güçle kuşanacakları” anlatılmıştır (Lk. 24:49) .
- “İsa’nın kendisi ‘ Kutsal ruh’la ve kudretle takdis edilmiştir” (Acts 10:38).
- Pavlus vaazlarını, Tanrı’nın gücünün inkâr edilemez gösterileriyle destekleyebilmiştir: “Benim konuşmam ve benim vaazım...ruhun ve kudretin gösterisidir” (1 Cor. 2:4).

2.2 ESİNLEME

Tanrının Ruhu’nu; yaptığı faaliyetlerle açıkladığı O’nun gücü, düşünceleri ve mizacı olarak tanımladık. Önceki bölümde yaratılış’ta Tanrı’nın ruhu’nun nasıl çalıştığından şu şekilde söz ettik: “O, ruhu vasıtasıyla gökleri donattı” (Job 26:13); Tanrının ruhu, yaratılışın ortaya çıkmasına neden olmak üzere suların yüzü üzerinde hareket ediyordu (Gen. 1:2). Aynı zamanda biz şunu da okuruz: “Efendimiz Tanrı’nın sözü ile” dünya yaratıldı (Ps. 33:6). Yaratılış (Genesis) kitabının anlatım kayıtlarında örneklendiği gibi, Tanrı bir şeyler yaratılsın dedi ve o oldu. Bu yüzden; Tanrı’nın ruhu, O’nun sözünde çok fazla yansımaktadır - tıpkı sözlerimizin içimizdeki düşünceleri ve arzuları, yani *gerçek biz’ i*, çok doğru şekilde ifade ettiği gibi. İsa bilgece şuna işaret etmiştir: “Ağız, yürekten (bellekten) taşanı söyler” (Mt. 12:34).

Böylece, eğer sözlerimizi kontrol edeceksek, ilk önce düşüncelerimizi baskı altına almak zorundayız. Bu durumda, Tanrı'nın sözü o'nun ruhunun ya da düşüncelerinin bir yansımasıdır. Ne büyük bir lütuftur ki İncil'de Tanrı'nın yazılmış sözlerine sahibiz ve bu sayede Tanrı'nın ruhunu ya da belleğini anlayabiliriz. Tanrı bu kendi ruhunu yazılı sözler ile ifade etme mucizesini **ESİNLEME (Vahiy)** (Inspiration) süreci yoluyla gerçekleştirmiştir. Bu terim 'Ruh' (Spirit) sözcüğüne dayanır.

IN - SPIRIT - ATION

“Ruh”, nefes ya da nefes alma anlamında olup; “Esinleme”, içine nefes alma anlamına gelmektedir. Bu; insanların Tanrı'dan esinlenerek yazdıkları sözcüklerin, Tanrı'nın ruhu'nun sözleri olduğu anlamına gelir. Pavlus, Timoteyus'a İncili bilmenin o'nun Tanrı'nın ruhu'nun sözleri olduğu gerçeğinin ihtişamını unutmaya onu yöneltmesine izin vermemesini özendirir; ve bu yüzden o (İncil), Tanrı hakkında gerçek bir bilgiye sahip olmak üzere ihtiyacımız olan her şeyi sağlar:

“Mesih İsa'ya olan iman aracılığı ile seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan 'Kutsal Yazılar'ı, çocukluğundan beri biliyorsun. Kutsal Yazıların tümü Tanrı'nın esinlemesi yoluyla verilmiştir; ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı, bütün iyi işlerle tamamiyle donatılmış olarak mükemmel (tam) olabilir” (2 Tim. 3:15-17).

Eğer esinlenmiş Kutsal Yazılar böyle bir tam bilgiyi sağlayabiliyorsa, Tanrı hakkındaki gerçeği bize göstermek üzere bazı *gizli ışıık* lara gereksinim olmaz. Ancak insanlar, kendi Tanrı bilgilerinin kaynağı olarak kendi kişisel duygularından ve deneyimlerinden ne kadar sık söz etmektedirler! Eğer Tanrı'nın esinlenmiş sözünü imanla kabul etme Hristiyan yaşamında kişiyi tamamiyle donatıyorsa, yaşamımızda diğer herhangi bir doğruluk gücüne gereksinimimiz kalmaz. Böyle bir gereksinim olsaydı, Tanrı'nın sözü, Pavlus'un olacağını belirttiği gibi, bizi tam olarak donatmazdı. İncil'i elimizin üstünde tutmak ve onun gerçekten Tanrı'nın ruhunun sözü olduğuna inanmak, biraz iman ister. Bugünkü birçok “Hristiyan” gibi İbraniler de Tanrı'nın sözünün neyi belirttiğine sınırlı ölçüde ilgi göstermişlerdi. Bizim tüm gereksinimimiz, Heb. 4:2' deki şuna dikkatli bir şekilde uymaktır:

“Bize de onlar (çöldeki İbraniler) gibi ‘iyi haber’ bildirildi. Ama onlar, duydukları sözü imanla birleştirmediklerinden dolayı, bunun kendilerine bir yararı olmadı” .

Alınan Tanrı'nın sözünün/ruhunun gücü'ne tam bir imanla yönelmek, Tanrı'nın sözünü yaşamımız boyunca itaate yöneltecek bilinçli bir zahmeti çekmek ve bu şekilde Tanrı'nın ruhunun kalplerimizi gerçekten etkilemesine izin vermek yerine; *'Tanrı'ya karşı bizi kabul edilebilir yapan bir doğruluk gücü ansızın üzerimize geldi'* şeklindeki bir kısa-yol'u tercih etmek bazılarına çok daha çekici gelmektedir.

Tanrı'nın sözündeki büyük ruhsal gücü kabul etmedeki bu isteksizlik, birçok Hristiyanı tüm Kutsal Yazılar'ın Tanrı tarafından vahiy yoluyla gönderilip gönderilmediği sorusuna yöneltmektedir. Bunlar, İncil'de okuduklarımızın çoğunun, eski bilge kişilerin tamamı tamamına kişisel düşünceleri olduğunu ileri sürmektedirler. Ancak Petrus, bu şekildeki belirsiz akıl yürütmeyi etkin bir şekilde boş çıkarmaktadır:

“Böylece peygamberlerin sözleri bizim için daha büyük kesinlik kazandı. Bu sözlerle kulak verirsiniz iyi edersiniz. Öncelikle şunu bilin ki (ki bu yaşamsal öneme sahip): Kutsal Yazılarda bulunan hiçbir söz peygamberin kendi yorumundan gelmemiştir. Çünkü hiçbir peygamber sözü, insanın isteğinden kaynaklanmadı. İnsanlar Kutsal Ruh tarafından yöneltilerek Tanrı'dan konuştular”
(2 Pet. 1:19-21 N.I.V.).

Her şeyden önce biz, İncil'in vahiy yoluyla geldiğini inanmak zorundayız. Bu nedenle, bunu biz **Mesih'te Kardeşler** (Christadelphian) tarzı İman anlatımının temel ifadesi yaptık.

İNCİL'İN YAZARLARI

O halde, Kutsal Yazıların tamamıyla vahiy yoluyla geldiğine inanmak, yaşamsal bir önem taşır. İncili yazan kişiler, onları esinleyen ruh tarafından karşı konulamaz şekilde o kadar çok yönlendirilmişlerdir ki, onların sözleri kendilerinininki değildir. Tanrının sözü' nün birçok kişiye cazip gelmemesi; onun gerçeği yansıtıcı (Jn. 17:17) , azarlayıcı ve yola getirici (2 Tim. 3:16,17) olmasından dolayı -gerçek incittiği için- şaşırtıcı değildir. Yeremya peygamber kendine Tanrı tarafından esinlenen sözcükleri bildirirken direnmeyle karşılaşır. ve ona verilen sözleri bildirmeye ya da kaydetmeye yanaşmaz. Ancak Tanrı'nın sözünün yazılması insan arzusundan çok Tanrı'nın isteğinin bir sonucudur ve bu yüzden de bu konuda onun hiçbir tercih hakkı yoktur: *“Bütün gün gülünç oldum, herkes benimle eğleniyor...Ve 'onu anmayacağım, artık onun ismiyle söylemeyeceğim'*

dedim. Ancak onun sözü yüreğimde kemiklerimin içine kapatılmış yanar bir ateş gibi oldu; ve kendimi tutmaktan yoruldum, artık dayanamıyorum” (Jer. 20:7,9).

Aynı şekilde, Balam İsraili lânetlemeye karar verdiğinde, bunun yerine Tanrı'nın ruhu ona bir kutsama söyletmiştir (Num. 24:1-13 krş. Dt. 23:5).

Tanrı'nın kendi sözünü konuşurmak üzere esinlediği şaşırtıcı derecede çok sayıda kişi, böyle yapmakta bir isteksizlik dönemi geçirmişlerdir:

Musa (Ex. 4:10)	Pavlus (Acts 18:9)
Hezekyel (Ez. 3:14)	Timoteyus (1Tim. 4:6-14)
Yunus (Jonah 1:2,3)	Balam (Num. 22-24)

Bütün bunlar 2Pet. 1:19-21' den öğrendiğimiz, *“Tanrı'nın sözü insanların kişisel görüşü olmayıp onlara ne açıklanmışsa kaydetmek üzere esinlenmenin sonucudur”* şeklindeki ifadeyi doğrulamaktadır. Amos peygamber şunu belirtmektedir: *“Her Şeye Kadir Efendimiz Tanrı söyledi, kim peygamberlik etmez?”*. Musa'nın Tanrı tarafından esinlenmesi o kadar güçlü idi ki, böyle zamanlarda o kendi kişilik duygusunu kaybederdi : *“Musa vasıtasıyla Tanrı'nın bildirdiği bütün bu emirler...”* (Num. 15:22,23); ki bu sözler gerçekte Musa tarafından (Tanrı'nın ona dediği şekilde) söylenmişti (Num. 15:17).

Bunun diğer bir göstergesi, İncil yazarlarının kendi yazdıkları şeyleri tam olarak anlayamadıklarının farkına varmalarıdır. Onlar (peygamberler), doğru yorum için (ruhun belirtip) kendilerinin yazdıklarını araştırdılar: *“Onlara açıklanan şeylerle kendilerine değil, fakat bize hizmet ettiler (1 Pet. 1:9-12).* Bu araştırmaları, kaydettikleri gerçek sözcüklerin kendi yorumları olmadığını göstermektedir. Şu peygamberler de bu hususta açık örnekler sağlamaktadır: Daniel (Dan. 12:8-10) , Zekarya (Zech. 4:4-13) , Petrus (Acts 10:17) .

Eğer bu adamlar, sadece kısmen esinlenselerdi, Tanrı'nın ruhuna ya da gerçek sözüne ulaşamazdık. Onların yazdıkları gerçekte Tanrı'nın sözü ise, onlar esinleme dönemi sırasında Tanrı tarafından tamamıyla kontrol altına alınmak zorundaydılar. Aksi takdirde ortaya konan saf Tanrı'nın sözü olamazdı. Tanrı'nın sözünün tamamıyla onun olduğunu kabullenme, bize onu okuma ve ona itaat etmede daha fazla motivasyon sağlar : *“Senin sözün çok safır ve bu yüzden senin kulun onu sever”* (Ps. 119:140).

Böylece, İncil kitapları insanların eserinden çok, ruhu yoluyla Tanrı'nın çalışmasıdır. Bunun doğruluğu, Yeni Ahit'in Eski Ahit yazılarına nasıl işaret ettiği dikkate alınarak gösterilebilir:

- Mt. 2:5 (R.V. k.n.) bunun nasıl *“peygamberler aracılığı ile yazıldığını”* belirtir. Onlar vasıtasıyla Tanrı yazıyordu. R.V. (Gözden geçirilmiş tercüme) kenar notu (k.n.), peygamberler vasıtasıyla Tanrı'nın nasıl yazdığını tanımlarken, daima ‘aracılığıyla’ sözcüğünü kullanır.
- *“ Kutsal Ruh Davut’ un ağzından bildirdi...” (Acts 1:16).*
- Bu Petrus’un, *İlâhiler* kitabından nasıl alıntı yaptığını açıklar (krş. Heb. 3:7).
- *“İşaya peygamber aracılığıyla seslenen Kutsal Ruh doğru söyledi”* (Acts 28:25 - Bu Pavlus’ un İşaya’dan nasıl alıntı yaptığı idi). Lk. 3:4 tam ‘ *İşaya’nın kitabı* ’ demek yerine, ‘*İşaya’nın sözlerinin kitabı* ’ demektedir.

Bundan ötürü; İncil’in insan yazarları, ilk Hristiyanlar için nispeten önemsizdiler; çünkü şurası gerçektir ki onların sözlerinin Tanrı’nın Ruhu ile esinlenmiş olması önemlidir.

Bu bölüme; O’nun yazılı sözü aracılığı ile bize açıkladığı, Tanrı’nın Ruh’unu ortaya koyan ayetlerin bir listesi ile son vereceğiz:

- İsa açıkça şunu ifade etti: *“Sizlere söylediğim sözler...ruh’tur”* (Jn. 6:63). O, Tanrı’dan esinlenerek konuştu (Jn. 17:8 ; 14:10) .
- Bizler hem ruhtan (Jn. 3;3-5) ve hem de Tanrı’nın sözü’nden (1 Pet. 1:23) tekrar doğacak olanlar olarak tanımlanmaktayız.
- *“Cenabı Hak’kın kendi ruhu içinde peygamberler aracılığı ile gönderdiği sözler...” (Zech. 7:12) .*
- *“Üzerinize ruhumu dökeceğim; size sözlerimi bildireceğim”* (Prov. 1:23) ifadesi, O’nun ruhunun bizim üzerimizdeki faaliyeti ile Tanrı’nın sözünün tam olarak anlaşılması hususuna ilişkindir. Tanrı’nın ruhu / belleği bize açıklanmadıkça Kitabı anlamaksızın okumak boşunadır.

- Birçok ifadede Tanrı'nın ruhu ile O'nun sözü arasında paralellikler bulunmaktadır: *"Senin üzerinde olan Ruhum ve ağzına koyduğum sözlerim (Isa. 59:21); "Kendi sözün uğruna ve kendi yüreğine (ruh) göre" (2 Sam. 7:21); "Ruhumu içinize (yüreğinize) koyacağım..." ; "Şeriatımı koyacağım... onların yüreklerinin içine" (Eze. 36:27 ; Jer. 31:33).*

TANRI'NIN SÖZÜNÜN GÜCÜ

Tanrı'nın ruhu sadece O'nun belleğini/mizacını değil, bu gibi fikirlerini aracılığı ile açıkladığı gücünü de ifade eder. O'nun ruhu/sözü, sadece kendi belleğinin bir ifadesi değildir; o sözün içinde dinamik bir güç de vardır.

Bu gücün hakkıyla kavranması, onun kullanımı için bizi isteklendirecektir. Bunu yapmada duyulacak herhangi bir rahatsızlık bilgimiz sayesinde yenilme durumunda olup; Tanrı'nın sözüne itaat, kurtuluşa doğru bu yaşamdaki küçük şeylerin hızlandırılmasında gereksinim duyduğumuz gücü bize verecektir. Bu konudaki deneyimine dayanarak Pavlus şunu yazmıştır:

"İsa'nın müjdesinden (söz) utanmıyorum. Çünkü o kurtuluş için Tanrı'nın gücü'dür (Rom. 1:16)

Luke 1:37 (R.V.) aynı konuda ısrarcıdır: *"Tanrı'nın hiçbir sözü hükümsüz kalmayacaktır".*

Bundan ötürü; İncil'i öğrenme ve onu yaşantımıza uygulama dinamik bir süreç'tir. Bunun; din bilimcilerin akademik ve soğuk yaklaşımlarıyla ve de birkaç İncil bölümünün kısaca zikredildiği ancak onların anlaşılması ya da uygulanması için hiçbir çabanın gösterilmediği duygusal etki yaratma eğilimli birçok Hristiyan topluluğunun yaptığı ile hiçbir ilişkisi bulunmamaktadır. *"Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir"; "O'nun (Tanrı'nın) kudretinin sözü" (Heb. 4:12; 1:3). "Tanrı sözü siz inananlarda etkin olarak işler" (1 Thes. 2:13).* Söz yoluyla, Tanrı, gerçek inananların belleklerinde günün her saatinde etkin olarak işler.

Bundan ötürü; öğrenmekte olduğunuz Müjde'nin temel mesajı, Tanrı'nın gerçek gücüdür. Eğer izin verecek olursanız, güç; bu yaşamda bir dereceye kadar Tanrı'nın ruhunu/belleğini göstererek, İsa geri geldiğinde Tanrı'nın ruhsal özüne çevirmek için sizi hazırlayarak, sizi Tanrı'nın bir çocuğu haline getirmek üzere yaşamınızda işleyebilir (2 Pet. 1:4). Pavlus'un bildirimi de : *"ruh ve gücün gösterisi ile" (1 Cor. 2:4)* olmuştur.

Yapmak istedikleri İsa'ya yönelmek olmasına karşın, Tanrı'nın sözü olarak İncil'e yarı-imanla bağlı kişilerle sarılmış durumdayız. Aynı şekilde onlar Tanrı'ya inandıklarını savunurlar ama O'nun gerçek bir kişi olduğunu kabul etmede yetersiz kalırlar. Kutsal yazıların tamamıyla vahiyle geldiğini ve onun kişisel duygu ve kanılarımızdan üstünlüğünü reddetmek yoluyla onlar, Tanrı'nın gücünü de inkâr ediyorlar. 2 Tim. 3:5'deki sözleri hatırlayalım: *"Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü (yani İncil'in sözünün gücü) inkâr edenler..."*

Kuralcılığımız dünya tarafından alaya alınıyor ("Siz böyle düşünmüyorsunuz, değil mi ?! "), ve Pavlus ve onun vaiz takımına da öyle olmuştu : *"Çarmıhla ilgili bildiri mahvolanlar için saçmalık, ama kurtulmakta olan bizler için Tanrı'nın gücüdür" (1 Cor. 1:18).*

Bütün bunları göz önünde tutarak; her birimiz İncil'i elimizde bulundurarak ona daha fazla uymak, anlamak ve itaat etmek üzere daha fazla istek göstererek onu okuyamaz mıyız?

TANRI'NIN HALKININ ONUN SÖZÜNE KARŞI TUTUMU

İncil kayıtlarının özenle okunması, İncil yazarlarının sadece esinlendiklerinin değil, önceden esinlenmiş diğer İncil yazarlarını da etkilediklerinin farkına varmışlardır. Efendimiz İsa bu konuda en iyisidir. İsa Davut'un ilahilerinden alıntı yaptığında şu sözlerle başlar: *"Davut ruh ile..." (Mt. 22:43)*, ki bu onun Davut'un sözlerinin (ruhtan) esinlenme sonucu ortaya çıktığı gerçeğini kabul ettiğini gösterir. Yine İsa, Musa'nın "yazıları" (Jn. 5:45-47) demiştir ki bu da onun Musa'nın eski ahdin ilk beş kitabını gerçekten yazdığına inandığını gösterir. 'Daha sert eleştirmen' denen Hristiyanların, Musa'nın bunları yazıp yazmadığı konusunda kuşkuları vardır. Ancak İsa'nın tutumu, bunların yaklaşımına açıkça ters düşmektedir. Musanın yazılarına İsa: *"Tanrı'nın Buyruğu"* adını vermiştir (Mk. 7:8,9). Aynı sahtekâr kuşkucular grubu Eski Ahit'in çoğunun uydurma olduğunu savunmaktadır. Ancak ne İsa, ne de Pavlus bunları bu şekilde görmemiştir. Örneğin İsa; tarihsel bir gerçek olarak kabul edilen *Saba Melikesi* 'nden (Güney Kraliçesi) söz etmiştir (Mt. 12:42); ve *'Saba Melikesi hakkında söylenen öyküye göre...'* dememiştir.

Havarilerin tutumları, Tanrılarıninki ile aynı idi. Bu husus, İsa'nın sözlerini kendi kulaklarıyla duyma kişisel deneyiminin *" daha kesin olan peygamberlik sözü"* (2 Pet. 1:19-21) karşısında gücünü yitirdiğini belirten Petrus tarafından somut olarak örneklenmiştir. Petrus, normal olarak Eski

Ahit yazıları hakkında kullanılan kutsal yazı deyimini kullanmış ve Pavlus'un mektuplarının da diğer 'kutsal yazılar' kadar "**Kutsal Yazı**" olduğuna inanmıştır. O halde Petrus, Pavlus'un mektuplarını Eski Ahit kadar inanılır görmüştür.

Elçilerin İşleri, *Mektuplar* ve *Esinleme* kitaplarında Müjdelere, birçok dolaylı değinmeler (örn. krş. *Acts 13:15* ; *Mt. 10:14*) bulunmaktadır. Bunlar, bu ifadelerin sadece aynı ruh tarafından esinlendirildiğini değil, Yeni Ahit yazarları tarafından bu Müjde kayıtlarına vahiyle gelmiş gibi davranıldığını da gösterir. Pavlus, *1 Tim. 5:18*' de, hem (Eski Ahit'den) *Dt. 25:4*' deki ve hem de *Lk. 10:7*' deki ayetlerden "**Kutsal Yazı**" olarak alıntı yapmıştır. Pavlus iletilisinin kendisinininki değil İsa'dan olduğu hususunu ısrarla anlatmaya çalışmaktadır (*Gal. 1:11,12*; *1 Cor. 2:13*; *11:23*; *15:3*). Diğer elçilerce de bu noktanın farkına varılmıştır. Nitekim Yakup da *James 4:5*' de, Pavlus'un *Gal. 5:17*' deki sözlerinden "**Kutsal Yazı**" olarak alıntı yapmıştır.

Tanrı İsa'da bizimle konuşmuştur; bundan ötürü de burada herhangi bir ilâve esinlemeye gerek yoktur (*Heb. 1:2*). İncil'in şu anda elde olmayan, vahiyle gelmiş diğer bazı yazılara da değindiği gözlenebilir (örn. Jasher'in kitabı, Nathan Elijah, Korint'e Pavlus'un yazıları ile Yuhanna'nın Diotrephes topluluğuna yazıp da onların itaat etmeyi reddettikleri saklanmamış bir mektup olan, Yuhanna'nın üçüncü mektubu). Neden bu yazılar bizim için saklanmamıştır? Bunun açık nedeni, onların bizimle ilgili olmadığıdır. O halde Tanrı'nın bizimle ilgili her şeyi koruduğundan huzur içinde emin olabiliriz.

Bazen Yeni Ahit kitapları'nın esinlenildikçe yavaş yavaş kabul edildiği, ancak aslında Elçilerin birbirlerinin yazılarını vahiyle gelmiş olarak düşünmelerinin bunu kesinlikle yalanladığı ileri sürülmektedir. Mektupların ya da sözlerin savunulduğu gibi gerçekten vahiyle mi geldiği ya da böyle olmadığını test etmek üzere mucizevi bir Ruh ödülü vardı (*1 Cor. 14:37*; *1 Jn. 4:1*; *Rev. 2:2*). Bu, vahiyle gelmiş mektupların esinlenildiği şekliyle derhal kabul gördüğü anlamına gelir. İncil'imize neyin girmesi hakkında herhangi bir yönlendirilmemiş insan seçimi olsaydı, kitap hiçbir otoriteye sahip olmayacaktı.

2.3 KUTSAL RUH'UN ARMAĞANLARI

Tanrı, çeşitli zamanlarda insanlarla olan ilişkilerinde, O'nun gücünün (Kutsal Ruh) insanlara karşı kullanımına yetki verir. Bununla birlikte, bu asla bir 'açık çek' biçiminde olmaz. Öyle olsaydı onlar ne istiyorsa onlara yaptırırdı; **Kutsal Ruh**'un kullanımı her zaman özel bir amaç için olurdu. Bu başarıldığında da Kutsal Ruhun ödülü geri çekilirdi. Biz şunu hatırlamalıyız ki Tanrı'nın ruhu, O'nun belleğindeki amaca yönelik bir yolda faaliyet gösterir. O'nun amacı, O'nun uzun dönem planını gerçekleştirmek için, çoğu kez insanların yaşamlarında kısa dönem acılara da yol açar (*Bk. Konu 6.1*). Bu şekilde; O'nun Kutsal Ruh'unun, ille de bu yaşamda insan acılarını hafifletmek üzere kullanılmayabileceği umulur. Bu şekilde onun sağlayacağı herhangi bir yardım, Tanrı'nın belleğince bize ifade edilen daha yüksek bir amaç için olacaktır. Bu husus, Kutsal Ruh'a ilişkin bugünkü yaygın Hristiyan görüşlerine belirgin şekilde tezat oluşturur. İsa'da inanişin belirlenmiş izlenimi, onun, Kutsal Ruh'un vereceği varsayılan hastalıktan iyileşme, vb... fiziksel faydalarından dolayı değerli olduğudur. Bu husus, Uganda gibi büyük acılar çeken ülkelerde neden ruh'un iyileştirme ödülleriyle sahip olduğunu iddia eden çok sayıda kişinin bulunduğunu açıklamaktadır. Tarihsel olarak bu şekildeki iddialar, çoğu kez insan gereksiniminin büyük olduğu dönemlerle eşzamanlı olarak ortaya çıkar. Bu kendi içinde bazı kuşku durumların yerine, mevcut ruh edinimini iddialarını koymaktır. Birisi mevcut insan dertlerini aşmak üzere deneyim arıyorsa, tam gereksinim duyulan şeyin bulunduğunu iddia etmek kolay olur.

Bugün birçok Hristiyan, mucizevi ruh ödülleriyle sahip oldukları iddiasındadırlar. Ama yine de onların gerçek amacının ne olduğu hakkında kuşku edildiğinde, önemli bir belirsizlikle karşılaşılır. Tanrı daima; özel, belirli amaçların başarılmaları için kendi ruhu'nu vermektedir. Bundan dolayı, ruh'un ödülleriyle gerçekten sahip olanlar, onları tam olarak ne için kullanacaklarını bilirlerdi ve bu yüzden de onların kullanımıyla sadece kısmî bir başarı elde etmezlerdi. Bu durum; bugün ruh iyileştirme ödülleriyle sahip olduklarını iddia edenler tarafından gerçekleştirilen birçok başarısızlıklar ve kısmi iyileştirmelerle çelişmektedir.

Aşağıdaki örneklerin tümü; ruh ödülleri bahşetmenin altında bulunan özel nedenleri ve amaçları göstermektedir. Bu örnek olayların hiçbirinde, ödüllere sahip olmaya ilişkin ne herhangi sübjektif bir unsur bulunmakta ve ne de ödüllerin sahipleri tam uygun gördüklerinde onları kullanabilmektedirler. Çünkü Tanrı'nın ruhu üzerinde konuşuyoruz. Mademki o, onun kullanımına geçici olarak sahip kişilerin isteklerinden çok, Tanrı'nın belirli, özel isteklerini yerine getirmek üzere onlara verildi; onun kullanımının insanlar tarafından yönlendirilmesi olanaksızdır (*krş. Isa. 40:13*).

- Eski İbrani tarihinde, onlara, içinde sunak taşı ve diğer kutsal şeylerin korunabileceği özenle hazırlanmış bir çadır (tapınma çadırı) yapmaları buyruldu; Tanrı'ya tapınmak için gerekli tüm unsurların nasıl yapılacağına ilişkin ayrıntılı yönergeler verilmiştir. Bunu başarmak üzere; Tanrı belli kişilere ruhundan verdi. Onlar: *“Harun’un giysilerini yapabilmek üzere bilgelik ruhuyla dolduruldu...vb. (Ex. 28:3).*
- Bu kişilerden biri olan Betzalel *“...altınla işlesin ve ...taşları oysun...her türlü sanatta işleme yapsın diye; bilgelikte, anlayışta, her türlü el sanatında Tanrı’nın ruhu ile dolduruldu (Ex. 31:3-5).*

Num. 11:14-17’deki ayetler, Musa’ya devredilen ruhun/gücün bir bölümünün; Musa üzerindeki baskı daha az olsun diye, halkın şikâyetlerini onların doğru şekilde değerlendirebilmelerini sağlamak amacıyla, ondan alınıp İsrail’in ileri gelenlerine (kıdemlilerine) nasıl verildiğini anlatır. Musa’nın ölümünden hemen önce; ruh ödülü ondan Yeşu’ya devredildi ve o da Tanrı’nın halkını gereği gibi yönetebildi (Dt. 34:9).

- İsrail halkı kendi topraklarına girdikten sonra ilk krallarına (Saul) kadarki dönemde, *‘yargıçlar’* denen adamlarca yönetildi. Bu dönemde onlar çoğu kez düşmanları tarafından ezildiler. Ama **‘Yargıçlar’** kitabı, İsraili onun istilacılarından mucizevi olarak kurtarmak üzere bazı yargıçlara Tanrı’nın ruhunun nasıl geldiğini belirtmektedir. Şunlar bunu örnektir: *Otniel (Jud. 3:10), Gideon (Jud. 6:34) ve Yeftah (Jud. 11:29).*
- Diğer bir yargıç olan Samson’a ruh, bir aslanı öldürmek üzere *(Jud. 14:5,6)*, 30 adamı öldürmek için *(Jud. 14:19)* ve bağlanmış olduğu ipleri koparmak üzere *(Jud. 15:14)* verildi. Bu bakımdan, böylesine **‘Kutsal Ruh’** a Samson tarafından sürekli sahip olunmamıştı. O, özel şeyleri başarmak üzere ona geldi ve sonra geri çekildi:
- Tanrı’nın kendi halkı için özel bir mesajı olduğunda, ruh, Tanrı’nın sözünü bildirmek üzere birine ilham verirdi. Mesaj sona erdiğinde, Tanrı tarafından doğrudan doğruya bildirimin

ruh armağanı geri çekilirdi; ve o kişinin sözleri Tanrınıninkiler değil, tekrar kendininkiler olurdu. Bu konudaki birçok örnekten biri şudur:

“Tanrı’nın ruhu Zekarya’nın üzerine geldi... ve böylece o, onlara (halka) Tanrı’nın şunu dediğini söyledi: ‘Efendiniz Tanrı’nın buyruklarını neden çiğniyor sunuz?’ “ (2 Chron. 24:20).

Diğer örnekler için 2 Chron. 15:1,2 ve Lk. 4:18,19’a bakınız. Buradan, belirli bir amaç için Tanrı’nın ruhunun kullanımı armağanının elde edilmesinin şunlar olmadığı apaçık ortadadır:

- Kurtuluşun bir garantisi
- Bir kişinin tüm yaşamında etkisini sürdüren bir şey
- İnsanların içinde gizemli bir güç
- Mutlu edici kişisel deneyimle kazanılan bir şey

Kutsal Ruh armağanı hakkında çok belirsiz akıl yürütmeler olduğu söylenmelidir. Bazı kişiler Kutsal Ruh’u elde ettiklerini iddia etmekte ve birçok Müjde Salonu’nda, İsa’yı kabul ettikleri düşünülen kişilerin önünde, *‘ruh armağanlarına sahip olma’* havucunu (yemini) sallandırmaktadırlar. Ancak şu soru vurgulanmalıdır: *‘hangi armağanlar?’*. İnsanların tam olarak hangi armağana sahip olduklarını bilmemeleri olanaksızdır. Samson’a bir aslanı öldürmek üzere bir ruh gücü verilmişti (Jud. 14:5,6) ; kükreyen hayvanla karşı karşıya kaldığında, o kendisine ruhun ne için verilmiş olduğunu tam olarak biliyordu. Bu konuda kafasında hiç bir şüphe yoktu. Bu husus, günümüzdeki kutsal ruhu elde ettiğini iddia edip de ne özel bir iş başarabilen ve ne de sözde hangi armağana (armağanlara) sahip olduğunu bilen kişilerin durumuyla yalın bir tezat olarak durmaktadır.

Burada; bu gibi kişilerin Hristiyanlıkla bağlantılı önemli bir duygusal deneyim geçirdikleri ve onların yaşam tarzlarında sonradan ortaya çıkan U-dönüşü’nün onları kendi içlerinde garip bir yeni, farklı duygu içinde bıraktığı sonucuna ulaşmaktan başka seçenek yoktur. Bu dikkate alındığında, bunlar, Kutsal Ruh armağanlarına ilişkin İncil bölümlerine sarılmakta ve sonuç olarak, *‘Benim yaşıyor olduğum bu olmalı!’* sonucuna varmakta ve onların şen rahipleri de çenelerinin altına hafifçe vurup da *‘Tamamıyla haklısın! Tanrıyı öv!’* demekte ve bu gibi olayları, diğerlerine Kutsal Ruh’u taşıdığı konusunda ikna etmeye çalışırken delil olarak kullanılmaktadırlar. Bu kötü taklidin kökeni, bu gibi kişilerin kendi sandıkları *‘değişim’* den önce, İncil’i kavramadaki eksikliklerinde yatmaktadır.

Kendi duygularımızın aldaticılığına (*Jer. 17:9*) karşı mücadele etmek üzere, ayaklarımızı İncil prensiplerinin sert kayası üzerine dayamak zorundayız. Bunu açıkça görmek için gereksinim duyulan, Tanrı'nın ruhunun nasıl çalıştığına ilişkin bir çalışma'dan başka bir şey değildir. Hepimiz Tanrı'nın gücünün yaşamımızda bizimle beraber işliyor olmasını düşünmekten zevk alırız. Ancak Tanrı bunu nasıl ve niçin yapıyor? İnsanlar olarak ruh armağanlarına gerçekten sahip olur muyuz? Tanrı'yı gerçekten bilmeyi ve onunla yaşayan bir ilişkiye sahip olmayı istersek, bu şeyleri gereği gibi kavramanın öneminin farkına varırız.

İLK YÜZYILDAKİ ÖDÜLLER İÇİN NEDENLER

Tanrı'nın ruhunun ödülleri hakkında henüz öğrendiğimiz temel prensipleri hatırlayarak, şimdi de, ilk toplulukların (yani İsa'nın zamanından sonraki kuşakta yaşamış inançlılar toplulukları) sahip oldukları ruh armağanlarının Yeni Ahit kayıtlarına geliyoruz.

İsa'nın havariler için son buyruğu, onların Müjde'yi duyurmak üzere dünyanın her yanına gitmeleri idi (*Mk. 16:15,16*). Onlar da, mesajlarında İsa'nın ölümü ve yeniden dirilişi temasını en başa alarak, öyle yaptılar. Ama; o zamanlar, bizim bildiğimiz gibi Yeni Ahit'in olmadığını hatırlayınız. Onlar pazar yerlerinde ve havra'larda; bu adam, '**Nasırallı İsa**' hakkında konuşmak üzere ortaya çıktıkları sırada, - 'İsrail'den mükemmelliğe erişen bir marangoz öldü ve daha sonra Eski Ahit'teki kehaneti doğru olarak gerçekleştirmek üzere yeniden dirildi, ki bu yüzden onlar vaftiz olmaya ve O'nun örneğini takip etmeye davet ediliyorlardı' şeklindeki - onların öyküleri garip gibi görünüyordu.

O günlerde, diğer kişiler de, kendi mezhepleri için yandaş gruplarını geliştirmeye çalışıyorlardı. Hristiyanlar tarafından duyurulan mesajın Kuzey İsrail'den bir grup balıkçının felsefesi olmaktan çok, Tanrı'nın kendinden olduğunu dünyaya kanıtlamanın bir yolunu bulmak gerekiyordu.

Günümüzde, mesajımızın Tanrı'dan olduğunu kanıtlamak için İsa'nın öğretisi ve çalışmasının Yeni Ahit kayıtlarına başvururuz. Ancak o günlerde, o yazılmadan ve elde olmadan önce, Tanrı vaizlere; ne söylediklerinin gerçeğini vurgulamak üzere, O'nun Kutsal Ruh'u'nu kullanmalarına izin verdi. Bu, dünya'nın görüş alanı içinde armağanların kullanımı için özel nedendi. Yazılı Yeni Ahit'in yokluğu, yeni inançlılar gruplarının kendi

imanlarını geliştirmeleri için de zorluk yaratıyordu. Uygulamada onlar arasında ortaya çıkan sayısız sorunlar, hiç bir açık çözüme sahip değildi; ve onların İsa'da imanlarını geliştirmek üzere yol gösterecek çok az araç bulunmaktaydı. Bu nedenlerden ötürü, mesajların ve İsa'nın öğretisinin Yeni Ahit kaydı yazılncaya ve yayılncaya kadar, ilk inançlıların yol göstericisi olarak, esinle gelmiş mesajlar yoluyla Kutsal Ruh armağanları elde bulunmaktaydı.

Daima olduğu gibi, Kutsal Ruh'un bahşedilmesi için bu nedenler, çok açık olarak ortaya konmuştur:

- *“O (İsa) yükseğe (gökyüzüne) çıkarken,... insanlara (ruhsal) armağanlar verdi: kutsalların mükemmelleşmesi için, hizmetin (vaaz) ifası için, Mesih'in kitlesinin - yani inançlıların - geliştirilmesi için ...” (Eph. 4:8,12).*
- Böylece Pavlus Roma'daki inançlılara şunu yazdı : *“Sizi güçlendirmek için, ruhsal bir armağan vermek üzere sizi görmeyi çok istiyorum ” (Rom. 1:11).*

Müjde'nin duyurulmasını pekiştirmek üzere armağanların kullanımına ilişkin olarak şunları okuruz:

- *“Yaydığımız müjde size sadece söz olarak değil, güç olarak da; Kutsal Ruh'la ve tam bir güvence ile - mucizeler yaratarak - geldi” (1 Thes. 1:5 krş. 1 Cor. 1:5,6) .*
- Pavlus şunu diyebildi: *“ İnanmayanların itaat etmesi için sözle ve (mucizevi) eylemle, güçlü göstergeler ve harikalarla, Tanrının ruhu'nun gücü yoluyla Mesih'in benim üzerimde işlediğı bu şeyler...(Rom. 15:18,19).*
- İncil'in vaizlerine ilişkin şunu okuruz: *“Tanrı da hem belirtirler ve harikalarla ve hem de birçok mucizelerle ...Kutsal Ruh armağanlarıyla onlara tanıklık etti (Heb. 2:4).*
- Kıbrıs'ta, bir İncil duyurma kampanyası, mucizelerle şu şekilde desteklenmişti: *“ Vekil (Vali), ne yapıldığını gördüğünde, öğretiye şaşarak iman etti (Acts. 13:12) .*

Böylece mucizeler valiyi öğretilen doktrine gerçekten saygı duymaya yöneltmiştir. Konyada da : *“Efendimiz Tanrı... kendi lütfunun sözüne tanıklık yaptı; onlara mucizeler ve harikalar yapma gücü bahşetti” (Acts 14:3).*

Bütün bunlar, duyurulacak buyruklara havarilerin itaati üzerinde tartışarak özetlenebilir: *“Onlar da gittiler ve (Tanrı sözünü) her yerde yaydılar. Efendimiz Tanrı da onlarla birlikte çalışıyor ve takip eden belirtilerle sözü doğruluyordu (Mk. 16:20).*

ÖZEL ZAMANLARDA ÖZEL ŞEYLER

Bundan ötürü ruhun bu armağanları, özel zamanlarda özel şeyleri başarmak üzere verilmiştir. Bu husus, armağanın mucizevi sahipliğinin kişinin yaşamı boyunca sürekli bir olay olduğunu savunmanın yanlışlığını göstermektedir. Petrus’un da dahil olduğu havariler, İsa’nın göğe alınışının hemen sonrasındaki Pentikost (hasat) yortusunda *“Kutsal Ruh ile dolduruldu” (Acts 2:4).* Bundan ötürü onlar Hristiyan Müjdesi’nin duyurulmasını başlatmak üzere, olağanüstü bir yoldan yabancı dillerde konuşmaya başladılar. Yetkililer onları önlemeye çalıştıklarında, *“Petrus Kutsal Ruh’la doldu”* ve bu şekilde onlara ikna edici şekilde karşılık verebildi (Acts 4:8). Bildirime devam etmek üzere, armağanlar tarafından, onların hapisten serbest bırakılmaları olanaklı kılındı: *“Onların hepsi Kutsal Ruh ile dolduruldu ve Tanrı sözünü cesaretle duyurmaya devam ettiler” (Acts 4:31).*

Dikkatli okuyucu şunun söylenmediğini görür: *“ ‘Daha önceden ruhla dolu olarak, onlar’ bu şeyleri yaptı”* . Onlar belli şeyleri başarabilmek üzere ruhla doldular, ama Tanrı’nın planındaki diğer bir amacı başarabilmek üzere tekrar doldurulmak zorundaydılar. Aynı şekilde Pavlus da, onun vaftizinde *“Kutsal Ruh’la doldu”* , ancak yıllar sonra kötü bir adamı körlük’le cezalandırmak üzere tekrar *“Kutsal ruh’la dolduruldu” (Acts 9:17 ; 13:9).*

Mucizevi armağanlardan söz ederken Pavlus ilk inançlılara, onları etkisi altına alanın şu olduğunu yazdı: *“Mesih’in armağanının ölçüsüne göre” (Eph. 4:7).* “Ölçü” sözcüğünün Yunanca anlamı, ‘sınırlı bir parça yada derece’dir (Gücün Uyumu). Sadece İsa ölçüsüz armağana sahipti; yani O onları istediği gibi kullanmada tamamen serbestti (Jn. 3:34).

Şimdi de, ilk yüzyılda sahip olunduğu en fazla zikredilmiş gibi görünen bu ruh armağanlarını belirteceğiz.

İLK YÜZYIL RUH ARMAĞANLARI

KEHANET

Kâhin (Peygamber) sözcüğünün Yunanca karşılığı, ‘Tanrı’nın sözlerini dışarıya söyleyen kişi’ - yani Tanrı’nın sözünü bildiren ve zaman zaman gelecekteki olayları da önceden söyleyen, kendisine vahiy gelmiş biri-anlamına gelir (Bk. 2 Pet. 1:19-21) . Böylece, kehanet armağanını almış olan “**peygamberler**” , “...Kudüs’ten Antakya’ya geldiler. Bunlardan Agabus adlı biri ortaya çıkıp, bütün dünyada şiddetli bir kıtlık (açlık) olacağını, Ruh’un aracılığı ile bildirdi; ki bu Klavdiyus Sezar’ın imparatorluğu sırasında oldu. Bu durumda müritler, her biri kendi gücüne göre, kardeşlere yardım göndermeyi kararlaştırdılar” (Acts 11:27-29) . Birkaç yıl içinde açıkça gerçekleşmiş olan bu tip çok özel kehanet, şu anda kehanet armağanına sahip olduğunu savunan kişiler arasında hiç bulunmayan bir şeydir. Gerçekten, ilk inançlı topluluklarında cidden bu armağana sahip olanların bulunduğunu eminiz; ki onlar kehanette bulunmuş oldukları sıkıntıyı hafifletmek üzere zamanlarını ve paralarını vermişlerdir. Bugünün ruh’la dolu toplulukları denenler arasında, bu tip şeylerin çok az örneği bulunabilir.

İYİLEŞTİRME

Mademki havariler, Tanrı’nın yeryüzünde mükemmeliyet egemenliğinin iyi haberlerini (Müjde) bildiriyorlar; o halde, ne zaman “*körlerin gözleri açılacak ve sağrıların da kulakları açılacak...Ve topal adam sıçrayacak...(Isa. 35:5,6)* olduğunu mucizeler yaparak önceden anlamak suretiyle mesajlarını doğrulamak durumundadırlar. Tanrı’nın egemenliği’ndeki koşullar hakkında daha fazlası için *Konu 5*’ e bakınız. Tanrı’nın egemenliği yeryüzünde kurulduğunda, bu şekildeki vaatler yarım yamalak yerine gelmeyecek, egemenliğin burada mı yoksa burada değil mi olup olmadığı belirsiz olmayacaktır. Bundan ötürü, Tanrı’nın mesajı mucizevi olarak doğrulaması şudur ki Egemenlik reddedilemeyecek kadar kesin, belirli bir biçimde idi. Bu nedenle, ilk inançlılarca gerçekleştirilen mucizevi iyileştirmelerin birçoğu kamuoyu’nun gözü önünde oldu. Buna klasik bir örnek, Petrus’un her sabah tapınak kapısına getirilen topal dilenciği iyileştirmesi’dir. Acts 3:2’ de belirtildiğine göre; onu her gün oraya

getiriyorlardı - o halde o aşına bir görünümdü. Petrus'un ruh ödülünü kullanması yoluyla iyileştirildiğinde, *"O sıçrayıp ayağa kalktı, yürümeye başladı ve yürüyüp sıçrayarak onlarla birlikte tapınağa girdi... Ve tüm ahali onun yürüdüğünü ve Tanrı'yı övdüğünü gördü; ve onlar onun tapınağın 'Güzel Kapı' diye adlandırılan kapısında oturup para dilenen kişi olduğunu bildiler ve ona olanlar karşısında hayret ve şaşkınlıkla doldular. İyileştirilmiş olan topal adam Petrus'a tutunurken...bütün halk büyük şaşkınlık içinde onların yanına sundurmaya koştular..."* (Acts 3:7-11).

O zaman Petrus derhal İsa'nın yeniden dirilişi hakkında bir açık hava konuşmasına başladı. Önlerindeki 'iyileşmiş dilenci' şeklindeki tartışmasız, reddedilemez kanıt karşısında, onların Petrus'un sözlerini Tanrı'nınki olarak algıladıklarını emin olabiliriz. *"Dua saatinde"* (Acts 3:1) halk, bir cumartesi sabahı alışveriş merkezlerine olduğu gibi, tapınak kapısına akın etmekteydi. Tanrı kendi sözünün bildirimini böyle bir açık mucizeyle doğrulamak üzere bu şekilde bir yer seçti. Benzer şekilde Acts 5:12' de şunu okuruz: *"Havarilerin aracılığı ile halkın arasında birçok belirtiler ve harikalar yaratılıyordu"*. Pentikost yortusu iyileştiricileri ve benzerleri tarafından (bugün) ortaya atılan olağan iddialar: ana caddedekilerden çok, arka-sokak kiliselerinde; duygulardan arınmış kamuoyu'nun önünden çok, bir mucize'nin ortaya çıkacağı ruh hali ile kendinden geçmiş inançlı seyircilerin huzurunda ortaya çıkan şeyler çevresinde oluşmaktadır.

Şu söylenmelidir ki, bu kitabın yazarı, bu konuları, halihazır ruh sahipliği savunucularıyla tartışma ve de birçok ruh sahipliği iddiasına tanık olma deneyimine büyük ölçüde sahiptir. Şu ana kadar benim birçok sonuçsuz iyileştirmeleri ve en fazla kısmi şifaları görmedeki 'kişisel tanıklığım' ı özel olarak ayrıntılandırılmasına gerek yoktur. Bu kiliselerin herhangi bir dürüst üyesi, bunlardan birçoğunun süregeldiğini itiraf edecektir. Birçok vesileyle, gerçek-anlamda Penticost arkadaşlarıma şunu ifade ettim: *"Bu büyük güçlere sahip olabildiğinize inanmak konusunda isteksiz değilim. Ancak; Tanrı daima, kimin güce sahip olup kimin olmadığını açıkça göstermiştir. Bu nedenle, sizden bana gerçeği göstermenizi istemek mantıksız geliyor - ki bu durumda Kutsal Yazılar'la tam olarak uzlaştıramadığım sizin kuramsal konumunuzu kabul etmek üzere daha fazla yönlendirilebilirdim"*. Bana hiçbir zaman açık bir "ruh'un ve gücün gösterisi" sunulmadı.

Benim bu tavrımın tersine, ilk yüzyılın ortodoks Yahudileri (Ferisiler), Hristiyanların Tanrı'nın mucizevi ruh ödülleriine sahip olma olasılığına karşı belleklerini kapadılar. Ama yine de şunu kabullenmek zorunda kaldılar: *"Bu adam birçok mucizeler yapıyor (Jn. 11:47), ve "Gerçekten olağanüstü bir mucize yaratıldı..ki bu Kudüste yaşayan herkese gösterildi; ve biz bunu*

inkâr edemeyiz” (Acts 4:16). Benzer şekilde, havarileri yabancı dillerde konuşurken duyanlar “şaşırdılar” (Acts 2:6) . Aynı şey, Pentikostal kafa ütölemelere karşılık olarak, bugün olmamaktadır. Şurası gerçektir ki modern Pentikostal protestan mezhebindekilere daha sevecen yaklaşan kişiler de, onların gerçekten mucizelere ulaştıkları hususunu makul ölçüde yalanlayabilmektedirler. Tüm Kudüste sadece bir mucize manşete ulaşıyaydı, onu Londra’nın Trafalgar meydanında ya da Nairobi’nin Nyaharuru parkında yapılmış gerçek bir mucize gibi göstermek mantıklı olmazdı. O zaman bu, Tanrı’nın mucizevi ruh armağanlarına bugün de sahip olunduğunun dünya ölçeğinde tanınması olmaz mıydı? Bunun yerine, Pentikostallar, kendi imanlarının nedenleri olarak, dünyanın aşağıdaki tipteki kanıtlara sarılmasını beklemektedirler:

- Mide ülserlerinin (sonunda) şifa bulmuş olması; şifa bulma sürecinin söylendiğine göre bir dua toplantısından sonra başlamış olması.
- Çarpık kol ve bacakların düzelmesi.
- Çoğu kez önceki durumuna döndüğü halde; görme ya da işitmenin iyiye gitmesi.
- Bunalmaların ortadan kaldırılması.

Bu örnekler Kenya Nairobi’de ambulansların hastane hastalarını T.O. Osborn şifa haçlıları’na getirmesi gerçeği de eklenmelidir. Şoförler burada kalmaları ya da geri dönmeleri ve aynı şekilde acı çekenlerin hiçbir şifası olmadığı konusunda ahlaki bir açmazla karşı karşıya kalmaktadırlar.

Şu anda bile, birçok reklam posterinden şu şekildeki toplantılar için, meydan okuma çağrısı yapılmaktadır: *“Bir mucizeyi bekleyenler, gelin!”*. Psikolojik olarak, kendi kendine telkin ve benzeri tüm tavırlara ilişkin sahne hazırdır. Yeni Ahit’in hiçbir yerinde, bir mucize ortaya çıkmadan önce böylesine güçlü psikolojik şartlandırmaya gereksinim duyulduğuna dair en ufak bir ipucu yoktur. Şurası bir gerçektir ki, ilk yüzyılda iyileştirilenlerden bazıları, imanlı değildi- ki bunlardan birisi İsa’nın kim olduğunu bile bilmiyordu (Jn. 5:13 ; 9:36).

Benzer bir psikolojik bombardıman; tekrarlanan dualar, davulların ritmi ve yükselen müziğin bilinç saptırması yoluyla sağlanır. Burada hiç şüphe yoktur ki, Tanrı’nın - ya da herhangi bir şeyin - mantıklı bir şekilde algılanması nafiye olmaktadır. Bu kitabın yazarı, çeşitli yerlerde bu gibi birçok toplantıda hazır bulunduğunu; ve her defasında ayartma karşısında akılcı ve dengeli bir İncil bilincini yitirmemek için davulların ve el çırpmaların ritmini kaybetmek üzere mücadele etmekten çatlatıcı bir baş ağrısı geçirdiğini anımsayabilmektedir. Bütün bunların bir Pentikostal mucize için gerekli

başlangıç olarak görülmesi; iyileştirmelerin, Tanrı'nın ruhu'nun doğrudan işlemesinden çok, duygusal ve psikolojik şartlandırmanın bir sonucu olduğunun yeterli kanıtıdır. Bunun tersine, Petrus; mucizelerin gerçek armağanını, insanları caddelerde yatarken iyileştirmek üzere kullanabilmişti (Acts 5:15). Pavlus'un mucizevi armağanları kullanımına; Listra kentinde (Konya'nın hemen güneyinde) yaşayan birçok putperestçe tanık olunmasına (Acts 14:8-13) ilâveten, inançlı olmayan bir hükümet yetkilisi tarafından da tanık olundu (Acts 13:12,13). Ruh ödüllerinin tam amacı ve niteliği itibarıyla gerekli olduğu gibi, bu şeyler herkese açık yapılmıştır ve burada Tanrı'nın gücünün O'nun kulları tarafından açıkça sergilenmiş olduğunu kabulden başka bir diğer açıklama hiçbir şekilde öne çıkarılamaz.

Mesih'in iyileştirme mucizelerinin birinin etkisi benzerdir: *"Onların hepsi (onu görenler) şaşkına döndü, ve 'Bu türlüünü hiç görmemiştik' diyerek Tanrı'ya övdüler"* (Mk. 2:12).

YABANCI DİLLER

Bazıları kaba saba balıkçılar olan havariler, Müjde'yi duyurmak üzere tüm dünyayı dolaşmak gibi büyük bir görev yüklendiler (Mk. 2:12). Belki de onların ilk tepkileri şu idi: *"Ama, yabancı dilleri bilmiyorum ki!"* Onlar için şöyle bir durum bile söz konusu değildi: *"Okulda yabancı diller konusunda iyi değildim"*, çünkü onlar hiç okula gitmemişlerdi. Bu tür görev geldiğinde onların hakkında şu yazılmıştır: *"ki onlar eğitimsiz, cahil kişilerdi"* (Acts 4:13). Daha eğitimli vaizler (örn. Pavlus) olmakla beraber, yabancı dil engeli yine de çok güçlüydü. Dönüşümler yapıldığında, her birinin (yazılı Yeni Ahit'in yokluğunda) eğitim için birbirleri üzerinde sahip olmaya gereksinim duydukları güven açısından, diğer birinin dilini anlayamama büyük bir sorun anlamına geliyordu.

Bunu yenmek için, yabancı lisanları (dilleri) konuşma ve onları anlayabilme armağanı bahşedildi. N.I.V. (İncil'in uluslararası yeni -İngilizce- çevirisi) kenar notunda 'diller'i , 'lisanlar' olarak tercüme etmektedir. Bu 'diller' görüşü ile, 'diller' olarak onların akılsızca seslerinin coşkulu ifadelerini anlatan 'yeniden doğacak' bir çok Hristiyanınki arasında yalın bir tezat olduğu açıktır. Bu karışıklık; 'diller'in, 'yabancı lisanlar' olduğuna ilişkin İncil tanımlamasına işaret etmek yoluyla açıklığa kavuşturulabilir.

İsa'nın göğe alınışının hemen sonrasındaki Yahudi Pentikost yortusunda, havariler: *" Hepsi Kutsal Ruh'la doldurulular ve diğer dillerde konuşmaya başladılar...Kalabalıklar bir araya geldiler (tekrar açık bir armağanlar gösterisi!) ve şaşakaldılar, çünkü onların konuşmasını her biri kendi*

lisanında işitiyordu. Ve onlar birbirlerine: ‘Bakın, bu konuşanların hepsi Celileli değil mi? Nasıl oluyor da her birimiz doğduğumuz yerdeki kendi dilimizde (aynı Yunanca sözcük ‘lisanlar’ olarak çevrilmiştir) işitiyoruz? Partılar, Medler,...her birimiz onların kendi dillerimizde konuştuğunu işitiyoruz’ diyerek tümünden hayrete düştüler ve şaşıldılar...Ve onlar tümünden şaşakaldılar” (Acts 2:4-12). Halkın şaşkınlığının iki kez vurgulanması ve onların hayrete düşmelerinin kaçınılmaz olması; eğer onlar bugünkü ödül sahibi olduğunu iddia edenlerce söylenen anlamsız karışık sözleri işitmiş olsalardı, pek olası olmazdı; ve bunlar Acts 2’deki yaşanan gibi konuşulan sözlerin anlaşılmasından ortaya çıkan kanı ve şaşkınlıktan çok, küçümseyici alaya alma ya da kayıtsız kalma’ya neden olurdu .

‘Diller’ ve ‘lisanlar’ arasındaki açık paralellikten ayrı olarak, Acts 2:4-11’de ‘diller’; ‘lisanlar’ anlamında, Yeni Ahit’in diğer kısımlarındakilerden çok daha açık şekilde, kullanılmıştır. *“Halklar, uluslar ve diller”* ibaresi; **Esinlemeler** kitabında, dünya gezegeninin tüm halklarını belirtmek üzere, beş kez kullanılmaktadır *“Rev. 7:9 ; 10:11 ; 11:9 ; 13:7 ; 17:15).* ‘Diller’ anlamına gelen Yunanca sözcük, Eski Ahit’in (Septuagint denen) Yunanca versiyonunda ‘lisanlar’ olarak yer almaktadır (Bk. Gen. 10:5 ; Dt. 28:49 ; Dan. 1:4).

1 Cor. 14’ de, dillerin ödülünün kullanımına ilişkin bir buyruklar listesi olup; buradaki Is. 28:11’den alınma, Yahudilere karşı tanıklık etmek üzere bu ödülün nasıl kullanıldığına ilişkin **21. Ayet** şudur: *“Kutsal Yasa’da şöyle yazılmıştır: ‘ (Tanrı) Diğer dilleri konuşanlarla ve başka dudaklarla bu halka sesleneceğim’...”*. **Is. 28:11** aslında İsrail’in işgalcilerinin Yahudilere, onların bilmedikleri lisanlarda (dillerde) hitap ettiklerinden söz etmektedir. ‘Diller’ ve ‘dudaklar’ arasındaki paralellik; ‘diller’in, ‘yabancı lisanlar’ olduğunu göstermektedir. Bu bölüm Pavlus’un, kendisine vahiyle gelmiş; ilk toplulukta ortaya çıkan, armağanların kötü kullanımına ilişkin eleştirisidir; ki bu yapılırken, peygamberlik ve dil armağanlarının niteliği konusunda birçok kavram da verilmektedir. Şimdi bunun üzerinde kısa bir yorum yapmaya çalışacağız. Burada anahtar ayet, aşağıdaki **37. Ayet**’ tir:

“Eğer herhangi biri kendisinin bir peygamber ya da ruhani olduğunu düşünüyorsa, bilsin ki size yazdığım Tanrı’ nın buyruqlarıdır. “

Eğer herhangi biri ruhsal olarak armağanlandırıldığını savunuyorsa; o zaman, armağanların kullanımı hakkında Tanrı tarafından vahiyle gönderilmiş önceki buyrukları kabul etmelidir. Bu yüzden; bugün bu buyruklara itaat

etmeyen herhangi birileri Tanrı'nın vahiyle gelmiş sözlerini aşağılamaya değer gördüklerini açıkça itiraf ediyorlar demektir. **11-17 Ayetler** şu şekildedir:

“Bundan ötürü, konuşulan dilin anlamını bilmezsem, ben konuşana yabancı olurum ve konuşan da bana yabancı olur.

*Siz de ruhsal armağanlara heveslendiğinize göre, topluluğu geliştirmek üzere üstün olmaya çalışın.
Bunun için, bilmediği dilde konuşan, (bunları) çevirebilmek için dua etsin.*

Bilmediğim dilde dua edersem, ruhum dua eder, ama beynim verimsizdir.

O halde ne yapmalı? Ruhumla dua edeceğim ve beynimle de dua edeceğim: Ruhumla ilâhi söyleyeceğim ve beynimle de ilâhi söyleyeceğim.

Yoksa, ruhunla şükrettiğinde odada bulunan eğitimsiz kişi, senin ne söylediğini anlamadığına göre, nasıl ‘Amin!’ desin?

Uygun şekilde şükrediyor olabilirsin, ama bu diğerlerini geliştirmez.

Bu yüzden; ayinde bulunanların anlamadığı bir dilden konuşmak, yararsızdır. Anlamsız karışık sözler kullanımına izin verilmez. Çünkü anlaşılamayan karışık sözlerden oluşmuş bir duanın sonunda nasıl dürüst bir ‘Amin’ denebilir? **Amin** sözcüğünün anlamının “Öyle olsun” ,yani, “Bu duada ne söylendiyse tamamen kabul ediyorum” demek olduğunu hatırlayınız. Pavlus, “Kardeşlerinize, anlayamadıkları bir dilde konuşursanız bu onları geliştirmez” demektedir.

Bir **Billy Graham** kampanyasında, Hristiyanlığı daha fazla İncil-temelli bir yaklaşıma geri döndürmek için halkı çekmek üzere, dışarıda broşür dağıttığını hatırlarım. Heyecanlı bir kadın - 10 dakika hızlı ve anlaşılmaz bir biçimde ‘diller’ konusunda konuşarak - beni, **Mesih’te Kardeşler** doktrinimin şeytan-yönlendirmesi olduğu konusunda ikna etmeye çalışmıştı. Bu şekilde, hiçbir yoldan geliştirilemedim; bu kesinlikle Pavlus’un tam olarak yapmamamızı buyurduğudur.

18. Ayet :

“Sizin hepinizden daha fazla dil konuştuğum için, Tanrıma şükrederim.

Mesih’in duyurulmasındaki uzun seyahatleri nedeniyle, Pavlus’un lisanlar (diller) armağanına pek çok gereksinimi vardı.

19. Ayet

“Bununla birlikte; toplulukta, bilinmeyen bir dilde on bin sözcük söylemektense, sözüm vasıtasıyla başkalarını da eğitmek üzere beynimle beş sözcük söylemeyi tercih ederim.”

Bu, oldukça açıktır. Mesih hakkında ana dilimdeki kısa bir cümle, bana, yabancı bir lisandaki - ya da anlamsız ve karışık şekilde - saatlerce süren bildirimden daha iyi gelecektir.

22. Ayet

“Bunun için, bilinmeyen dillerle konuşma; inançlılar için değil, (bilgilendirilecek) inancı olmayanlar olduğuna dair bir belirtidir. Ancak peygamberlik, inancı olmayanlar için değil, inançlılar için mümkündür.”

Bundan ötürü, yabancı diller, esasen Müjde’nin önceki duyuruluşlarında kullanılmakta idi. Ama yine de bugün, ‘diller’ ödülü sahipliği iddialarının çoğu, inançlı gruplar arasında ya da (görünüşe göre) bazılarının yalnız olduklarında yaşanan bireysel, kişisel deneyimler olarak ortaya çıkmaktadır. İncil’i yaymak üzere yabancı lisanları mucizevi olarak konuşabilen böyle kişilere, giderek daha az rastlanmaktadır. 1990’ların başlarında, Doğu Avrupa’da Mesih’i duyurmak için fırsat kapısı açıldı ama “**evangelist**” denen topluluklar, dil engellerinden dolayı kendi yazılı kaynaklarını İngilizce olarak dağıtmak zorunda kaldılar. Eğer sahip olunsaydı, ‘diller’ ödülü kesinlikle kullanılma durumunda olmayacak mıydı? Ve büyük kalabalık oluşturan evangelist **Reinhardt Seiber**, ruhun olağanüstü sahipliği iddiasında bulunurken, yine de Ugandada Kampala kentindeki kalabalığa bir çevirmen vasıtasıyla hitap etmek zorundaydı.

23. Ayet

“Bu bakımdan eğer, bütün inançlılar bir yerde toplanıp, hepsi bilmedikleri dillerde konuşursa, ve oraya cahil yada inançlı olmayanlar girerse, onlar sizin çıldırdığınızı söylemezler mi?”

Bu, tam olarak ne olduğudur. Müslümanlar ve putperestler de, baştanbaşa Batı Afrikada, diller armağanı sahipliği iddiasında olanların garip davranışlarıyla benzer şekilde alay ettiler. Bir Pentikostal toplantının

yakınında bulunan sağduyu sahibi bir Hristiyan bile, üyelerin çıldırmış olduğunu düşünmekten kendini alamayacaktır.

27. Ayet

“Eğer herhangi biri bilinmeyen bir dilde konuşacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla konuşsun ve biri de çeviri yapsın.”

Herhangi bir ayinde, yabancı dille konuşacak sadece iki ya da üç kişi olmalıydı. O halde herhangi bir dinleyici topluluğuna, üçten fazla farklı dillerle hitap edilmiş olması olası değildir. Eğer konuşmacının her cümlesi ikiden fazla tercüme edilme zorunda kalınsaydı, bir ayin kısa sürede tüm ahengini kaybederdi. Eğer Londranın göbeğinde İngiliz halkıyla birlikte bir kısım Fransız ve Alman turistlerin de hazır bulunduğu bir toplantıda diller armağanına sahip olunsaydı, konuşmacılar konuşmalarına şu şekilde başlayabilirlerdi:

Rahip : *Good evening* (iyi akşamlar)

İlk yabancı dil konuşmacısı: *Bon soir*

İkinci yabancı dil konuşmacısı : *Guten Abend*

Ancak onlar doğal olarak birbirlerini takiben konuşmalıdırlar. Onlar aynı anda konuşuyor olsalardı karışıklık ortaya çıkardı. Ama yine de, sunulmakta olan ‘yabancı dillerle konuşmalar’ın temeldeki duygusal niteliğinden ötürü; olaylar, sözcüklerin birçok kişinin ağzından aynı anda çıkması şeklinde gelişir. Gözlemlediğim kadarıyla, bir kişi tercümeye başladığında, diğerleri aynı şeyi yapmak üzere hızla etkilenmektedirler.

Diller armağanı, çoğu kez; Tanrı’dan esinlenilmiş bir mesaj (diller armağanı vasıtasıyla) konuşmacıya yabancı bir dilde (peygamberlik armağanı vasıtasıyla) konuşulsun diye peygamberlikle bağlantılı olarak kullanılmıştır. İki tür armağanın bu tür kullanımının bir örneği, *Acts 19:6*’ da bulunabilir. Bununla beraber, Londrada İngiliz halkı yanında pek çok Fransız konuşan hazır bulunduğu bir toplantıda konuşmacı Fransızca konuşursa, bu, orada bulunan İngilizleri geliştirmeyecektir. Bu yüzden; dillerin (ya da lisanların) tercümesi armağanı, herkes anlayacak şekilde - ki örneğimizde Fransızcadan İngilizceye de tercüme yaparak - sunulmalıydı. Benzer şekilde, eğer bir Fransızca konuşan tarafından bir soru sorulmuş olsaydı, kişisel olarak bilmediği halde Fransızca konuşma armağanına sahip olmasına rağmen, konuşmacı yarımsız onu anlayamayacaktı. Bu yüzden tercüme armağanı da, bunda yardımcı olarak sunulur.

İhtiyaç duyulduğunda, birinin tercüme armağanı olmaması durumunda, dil armağanını kullanılamazdı: “...birine tercüme ettirin. Ancak hiçbir tercüman yoksa, topluluk içinde onu susturun” (1 Cor. 14:27,28). Şurası gerçektir ki, hiç kimse tarafından anlaşılmayacak lisanda ve bir tercüman olmaksızın konuşan çağımızın ‘diller’ armağanı sahipliği iddiacıları, bu buyruklara kesinlikle tam bir itaatsizlik örneği oluştururlar.

32. ve 33. Ayetler

*Peygamberlerin ruhları, peygamberlerin denetimi altındadır.
Çünkü Tanrı, kutsalların bütün topluluklarındaki gibi,
karışıklık değil huzur yaratıcısıdır.*

Bu nedenle; Kutsal Ruh armağanlarına sahip olma, bir kişinin normal algılama alanının dışına alınması deneyimi ile birleşir. Ruh, kullanıcılara kontrol altına alıp onları istem dışı hareket ettiren bir güç olmaktan çok; kullanıcının kontrolüne tabi olmaktadır. Çoğu kez; şeytanlara ya da ‘kötü ruhlara’ savunmasızca sahip olduğu şeklindeki yanlış iddia ileri sürülür. Ama Kutsal Ruh inananları doldurur. Ancak; 1 Cor. 14:32’de sözü edilen ruh gücü; özel amaçlar için, sahip olanın denetimi altındaydı; burada insan özündeki kötü güce karşı, yaşayan bir iyi güç söz konusu değildi. Ayrıca; bu Kutsal Ruh güçlerinin havarilere, sürekli olarak onlarla bulunmaktan ziyade, özel şeyleri başarmak üzere belli zamanlarda geldiğini daha önceden göstermiştik.

Ödüllerin sahipleri için onları, Tanrı’nın huzuru sevmesi ve karışıklıktan nefret etmesi (a. 33) hususuna uygun bir yolla onları kullanmak üzere yakarış, bugünün ‘Pentikostal’ topluluklarında bilmemezlikten geliniyormuş gibi görünmektedir.

34. Ayet

“Toplantılarda kadınlarınız sessiz kalsın: çünkü onlara konuşmak için izin yoktur; ancak onların, Kutsal Yasa’nın belirttiği gibi, itaatli olmaları buyrulmuştur.”

Bu ruh armağanlarının kullanımı çerçevesinde, bir kilise ayini sırasında bir kadının onları kullanmaması gerektiği söz götürmez şekilde yerleşmiştir. Eğer mevcut anlaşılmaz ve karmaşık konuşma olgusu, bir dinleyici grubu içinde bir kişiden diğerine geçirilen duygusal tahrik deyimleriyle açıklanabiliyorsa, bunun toptan umursanmaması beklenir. Kadınlar, çocuklar - (aslında her biri uysal mizacı temsil eder) - bu tür uyarımlardan etkilenebilirler ve bundan ötürü yanlış olarak ‘diller armağanı’ gibi sunulan coşturucu ifadeler oluştururlar.

Modern kiliselerde dil armağanlı konuştuğu ya da peygamberlik yaptığı söylenen kadınların ünü, bu ayetteki açık buyrukla bağdaştırılamaz. Komik ve tehlikeli bir düşünce tarzı, Pavlus'un bir kadın-düşmanı olduğudur ki bu tez birkaç ayet sonra şu şekilde çürütülür: *“Bir kimse kendinin bir peygamber ya da ruhani olduğunu sanıyorsa, bilsin ki size yazdığım bu şeyler, Tanrı'nın buyruğudur (1 Cor. 14:37) - kişisel olarak Pavlusunkiler değil.*

Bu yüzden; vahiyle gelmiş bir İncil'e inanan herkes, *1 Cor. 14. Bölüm*'deki bu buyrukların ciddiye alınması gereğini kabul eder. Onları açıkça küçümsemek sadece Kutsal Yazıların tamamen vahiyle geldiğine olan bir inanç noksanlığını gösterebilir.(Mademki ancak armağanlardan yoksun birisi *1 Cor 14*'de buyrukların, bizim için Tanrı'nın buyrukları olduğunu reddedecektir, o halde birinin ruhsal olarak ödüllendirilmediğini kendi kendine ilân da yine aynı inanç noksanlığını gösterebilir). Bu düşünce tarzının mantığı etkili, gerçekte yıkıcıdır. Bunun ışığı altında, böyle bir toplulukta bir üye olarak nasıl kalabilirsin ya da onlara katılmada nasıl istekli olabilirsin?

Bu bölümde bir dipnot olarak, şurası çok önemlidir ki; yabancı diller konuşma armağanı almış olma iddiasındaki bu gibi tarikatçıların, diğer geçmişe sahip kişilerle karşılaştırıldıklarında, yüksek düzeyde bunalım sahibi oldukları, bilimsel olarak ispatlanmıştır. U.S.A. Vanderbilt üniversitesinden, psikiyatri profesörü Keith Meador, bunalım ve dinsel geçmiş arasındaki ilişkinin analizine dayalı önemli bir çalışma üstlendi. O şunu buldu: “ciddi ölçüde bunalımlılık oranı... tüm çalışma grubunda % 1.7 iken, Pentikostal Hristiyanlar arasında % 5.4 idi. Onun çalışmasının sonuçları, *“Hospital and Community Psychiatry”* dergisinin Aralık-1992 sayısında yayınlanmıştır. Aynı sonuca ulaşan diğer bir makale, *‘International Herald Tribune’* un 11 Şubat, 1993 tarihli nüshasında bulunmaktadır. Burada başlık kendisini belirtmektedir: *“Pentikostallar ne zaman bunalım söz konusu olsa grafiklerde üstte yer alırlar”*. Neden bu böyledir? Mutlaka bu, Pentikostalların (ve de diğerlerinin) iddia ettiği, ağırlı bir psikolojik aldatmacadan daha fazlası olmayan ruh-edinimi deneyimi gerçeği ile ilişkilidir.

2.4 ARMAĞANLARIN GERİ ALINIŞI

Tanrı'nın ruhu'nun mucizevi armağanları, Mesih'in dönüşünden sonra mevcut olan bu dünyayı Tanrı'nın egemenliğine dönüştürmek üzere, inançlılar tarafından tekrar kullanılacaktır. Bu nedenle armağanlara şu denmektedir, *"Gelecek dünyanın (çağın) güçleri (Heb. 6:4,5). Ve Joel 2:26-29, İsrail'in tövbe etmesinden sonra, ruh armağanlarının büyük miktarlarda döküldüğünden söz etmektedir. Bu armağanların Mesih'in dönüşünde inananlara verilecek olması, şu anda onların bu armağanlara sahip olmadığının da yeterli kanıtı olduğu hususu çok gerçekçidir. Herhangi bir Hristiyan; dikkatli gözlerle hem Kutsal Yazılar'a ve hem de dünya olaylarına baktığında, efendimiz İsa'nın geri dönüşünün kesinlikle yakın olduğu da görecektir (Bk. Ek 3).*

Armağanlara sahip olunan ilk yüzyılla, (İsa'nın) ikinci geliş arasındaki zaman içinde bir noktada armağanların geri çekildiği konusunda açık İncil kehanetleri vardır.

"Peygamberlikler ise bitecektir; diller ise sona erecek, bilgi (armağanı) ise ortadan kalkacaktır. Çünkü biz kısmen biliriz ve kısmen peygamberlik yaparız. Ama mükemmel olan gelince, kısmi olan ortadan kalkacaktır" (1 Cor. 13:8-10). Armağanlar "geçicidir" (G.N.B.).

İlk yüzyılda sahip olunan ruh armağanları, "mükemmel olan geldiğinde" geri çekilecektir. Bu, İsa'nın ikinci gelişi olamaz; çünkü o zaman armağanlar tekrar verilecektir. 'Mükemmel' olarak tercüme edilen Yunanca sözcüğün tam anlamı, 'dolu ya da tam olan' dır; ki bu mutlaka günahsız olan demek değildir.

Tam (olgun) olan bu şey, ilk Hristiyanlardaki peygamberlik armağanının bir sonucu olma durumundaki kısmi bilginin yerini alacaktı. Peygamberliğin, esinlenilmiş Tanrı sözlerinin dışarıya söylenmesi armağanı olduğunu hatırlayınız; bu gibi sözcüklerin yazılı kaydı İncil'i oluşturmaktadır.

İlk yüzyılda, sıradan bir inançlı, bizim bildiğimiz gibi bir Yeni Ahit'in sadece bir kısmını biliyordu. O, İsanın yaşamının ana hatlarını biliyordu ve en fazla da Pavlus'un mektuplarından bir-iki tanesini okunurken duymuş olabilirdi. Ancak, peygamberlik sözlerinin yazılı kaydı tamamlandığında ve dağıtıldığında, halen sahip olunan peygamberlik armağanına gerek kalmadı. Bundan ötürü; tamamlanan ve o şekilde ruh armağanlarının hizmetini devralan, tamamlanmış **Yeni Ahit** idi :

“Kutsal Yazıların tümü Tanrı’nın esinlemesiyle verilmiştir; ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek ve doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır: bu şekilde Tanrı’nın adamı mükemmel (tam) olabilir” (2 Tim. 3:16,17).

Mükemmel ya da tam yapan ‘tüm Kutsal Yazılar’ dır. O halde tüm Kutsal Yazılar esinlenilmiş ve yazılmış ve böylece “tamamlanmış olan” gelmiş olduğundan, mucizevi armağanlar geri çekildi.
Efesliler 4:8-14 tam bu anda taşı gediğine koyarak iyi bir biçimde parçaları yerli yerine yerleştirme bilmesini tamamlamaktadır:

“O (İsa) yükseğe (gökyüzüne) çıktığında,o...Mesih bedenini (topluluğunu) geliştirmek için, insanlara (ruhsal) armağanlar verdi: hepimiz imanda birliğe (yani tek iman) ve mükemmel bir kişi olmak üzere Tanrı’nın Oğlunun bilgisine erişinceye kadar...Bundan böyle artık öteye beriye sallanan ve her öğretinin rüzgârıyla sürüklenen çocuklar değiliz.”

İlk yüzyılın armağanları, tam ya da olgun adam’a erişinceye kadar verilmişti. Ve 2 Tim. 3:16,17 ; tüm Kutsal Yazıların kılavuzluğunu kabul etme yoluyla, şunu belirtmektedir: *“Tanrının adamı mükemmel (dir)”*.

Col. 1:28 de, mükemmeliyet’in, Tanrı’nın Söz’üne yanıtın geldiğini öğretir. Tüm Kutsal Yazılar’a sahip olduğu zaman, çeşitli topluluklar tarafından sunulan doktrin kalabalığı tarafından şaşkına uğratılmak için, daha hiç bir gerçek özür yoktur. *“Senin sözün gerçektir” (Jn. 17:17)* şeklinde belirtilen, sayfaları arasında çalışma yoluyla Eph. 4:13’deki tek imanı, **“imanın birliği”**ni bulabileceğimiz sadece tek bir İncil vardır. Bu yüzden gerçek Hristiyanlar; mükemmel ya da tamamlanmış olanın (yazıldığı gibi, tamamlanmış Tanrı’nın sözü) bir sonucu olarak onlar tamdır (mükemmeldir) anlamında, o tek iman’ın edinimine ulaşmışlardır.

Bu konuyu geçerken, Eph. 4:14’ de mucizevi armağanların hizmeti altında olmanın ruhsal çocukluğa benzetildiğine ve peygamberlik yapma anlamında mucizevi armağanların nasıl alıp götürüldüğüne dikkat ediniz. 1 Cor. 13:11 aynı şeyi belirtir. Bu yüzden; ruhsal armağanların (şu anda) edinildiği hakkında böylesine bir yaygara koparmak, ruhsal olgunluğa erişmenin bir göstergesi değildir. Bu sözlerin her okuyucusunun şu anda yapmak zorunda olduğu gelişim; onun vasıtasıyla Tanrı’nın bize kendisini temel açıklamasının tamlığına sevinmek ve ona saygılı itaatle karşılık vermek suretiyle, Tanrı’nın yazılı sözlerinin derin bir takdirine doğru olacaktır.

RUH EDİNİLDİĞİNE İLİŞKİN MEVCUT İDDİALAR

Son olarak; şu anda mucizevi armağanları edindiklerini düşünenlerin tekrarlanan iddialarına ilişkin birkaç diğer hususu belirtmek durumundayız:

- Mevcut ‘diller konuşma’; aynı kısa heceler, “Lala, lala, lala, shama, shama. Jesus (İsa), Jesus...” gibi defalarca tekrarına yönelmektedir. Bu, herhangi bir lisanla bağdaştırılacak sözdizimi değildir. Birinin yabancı bir lisanla konuştuğu duyulduğunda; o sözlerden bir şey anlayamasak da onların kullandığı sözlerin gidişatından, onların bir şey bildiriyor olduklarını genelde ayırt etmek mümkündür. Ama yine de bu, ilk yüzyıl armağanlarının amacı olmuş olan gelişme sağlayıcılığın burada bulunmadığı gerçeğinin altı çizildiğinde, günümüz ‘dil konuşmaları’nın belirli özelliği değildir.
- Bazı Pentikostallar, ‘dil’ konuşmanın ‘kurtulmuş’ olmanın bir göstergesi olduğunu ve bu yüzden her gerçek dönüşümle birlikte oluştuğunu iddia ederler. Bu iddia; farklı armağanlar sahipliğinin farklı kısımlarda benzer olduğu ilk topluluklar bütününe tanımında ciddi zorluklar yaratır. Her beden sadece bir kol ya da bacak olmadığı gibi, benzer şekilde herhangi tek armağana, yani ‘diller’e, sahip olunamazdı. 1 Cor. 12:17, 27-30 bu hususu açıklığa kavuşturmaktadır:

“Eğer tüm beden bir göz olsaydı, işitme nereden olurdu? Bütün beden kulak olsaydı, koklama nereden olurdu?...Şu anda sizler Mesih’in bedenisiniz, ayrı ayrı da bedeninizin uzuvlarıdır. Ve Tanrı inançlılar topluluğunda başta havarileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, ardından mucize yapanları, sonra da iyileştirme (şifa dağıtma), başkalarına yardım etme, yönetme, dillerin farklılıkları armağanlarına sahip olacakları belirledi. Herkes havari mi? Hepsi Peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucizeler yapar mı? Hepsi şifa dağıtma armağanlarına sahip mi? Hepsi bilmediği dillerde konuşur mu? Hepsi bu dilleri tercüme edebilir mi?”

Aynı husus, bu bölümde daha önce de sunulmuştu:

“Birine ruhun vasıtasıyla hikmet (bilgelik) sözü, diğerine aynı ruh vasıtasıyla bilgi sözü, diğerine aynı ruhla iman, diğerine aynı ruhla şifa dağıtma armağanları, diğerine mucizeler yapma gücü, diğerine peygamberlik, diğerine ruhları ayırt etme, diğerine birkaç tip yabancı dil, diğerine dillerin

tercümesi yeteneği verilir. Ama bütün bunları her kişiye ayrı ayrı istediği gibi dağıtarak işler kılan, bir ve tamamen aynı ruhtur. Beden bir olmakla birlikte nasıl birçok azalara sahipse, bir vücudun çok sayıda olan bu azalarının hepsi birden tek bedendir. Mesih de böyledir (1 Cor. 12:8-12).

Bu denli vurgulanan husus, sadece savsaklanamaz.

Pentikostal tez için diğer bir sorun, Filipus'un Samiriye'de birçok kişiyi dininden döndürmesi olayıdır. Yani, Müjdeyi, anladıktan sonra onlar su içinde vaftiz oldular; ama Ruh armağanlarını almadılar. Bunun için daha sonra Petrus ve Yuhanna onlara geldiler: “*kim onlara gelip de onlar adına dua ettiyse Kutsal Ruh'u elde etti...O zaman onlar (havariler) ellerini onların üzerine koydular ve onlar da Kutsal Ruh'u aldılar...Simun havarilerin ellerini üzerlerine koymaları yoluyla Kutsal Ruh'un verildiğini gördü*” (Acts 8:4-18). Ruh ödülleri nin geçirilmesi sadece, bu ellerini üzerlerine koyma yoluyla mümkündü; ki günümüzün iddia sahipleri çoğu kez bunu yapmazlar.

Diğer bazı Pentikostallar, ‘dil konuşma’nın ‘kurtarılmış’ olduğunun bir kanıtı olmadığını söylerler. Bu, armağanlara sahip olduğunu iddia edenler arasında temel görüş farklılıkları olduğunu gösteren çarpıcı bir gerçektir. Böylece bazı Ruhsal lütuf sahipleri (karizmatikler) Tanrı’nın egemenliğinin yeryüzünde olacağına inanırken, diğer bazıları bunun gök’te olacağını söyler. Katolik ruhsal lütuf sahipleri, Kutsal Ruh’un kendilerine **Meryem** ve **Papa**’ya tapınmalarını söylediğini iddia ederken, bazı Pentikostal ruhsal lütuf sahipleri, kendi sahip oldukları Kutsal Ruh’un onlara, Papayı Mesih düşmanı olarak suçlamayı ve Katolik doktrini de kınamayı emrettiğini söylerler. Ancak İsa kesinkes şunu ifade etmektedir ki **Ruhül Kudüs** (Gerçeğin Ruhu) ,“ki o Kutsal Ruhdur”, sahibi olanlar o şekilde yönlendirilirler ki: “*tüm gerçeği...o gün bana hiç bir şey sormayacaksınız (gerek kalmayacak)...Ruh-ül Kudüs...size tüm şeyleri öğretecek ve size ne söyledimse bütün o şeyleri sizin hatırı nıza getirecek*”(Jn. 16:13,23 ; 4:26).

Ruhül Kudüs’e sahip olanlar arasında temel doktrinde herhangi bir itilaf olamaz. Şurası da bir gerçektir ki, ona sahip olduğunu iddia edenler, tam olarak da ciddiye alınamaz. Bu iddia sahiplerinin bazılarının, kendi inançlarını İncil açısından haklı çıkarmadaki göze çarpan yetersizliği; onların Ruhül Kudüs tarafından bütün gerçekler ve tam bilgiyle yönlendirilmediklerini göstermektedir.

- Bazılarınca ‘bilmediği dillerde konuşma’ya atfedilen büyük önem, İncil kayıtlarıyla uyumsuzdur. *Eph. 4:11*’deki ruh armağanları listesi ondan söz bile etmemekte ve *1 Cor. 12:28-30*’da da benzer bir listenin alt sırasında yer almaktadır. Gerçekten; Yeni Ahit’te bu armağanın nerede kullanıldığı hakkında sadece üç özel olay bulunmaktadır (*Acts 2:4 ; 10:46 ; 19:6*).

Çağımız karizmatik Hristiyanlarınca başarıldığı söylenen mucizeler ve dil konuşmaları iddiaları, Tanrı’nın ruhunun işlemesine ilişkin olarak bu çalışmada sunduğumuz birçok bilgi karşısında tekrar değerlendirilmelidir. Ortaya çıkan temel husus, bu gibi kişiler ne başardıklarını iddia ederlerse etsinler, bu, onların Kutsal Ruh’a sahip olmalarının bir sonucu olamaz. Her kim armağanlara sahip olduğunu tartışıyorsa, sunduğumuz İncildeki görüşlere yanıt olarak hazırlanacak büyük bir ev ödevine sahiptir.

Bununla beraber; kısmi iyileştirmeler ve (karmaşık ve anlaşılmaz konuşma anlamında) ‘diller’ olaylarının neden ortaya çıktığının bazı açıklamalarının makul olması beklenir.

İnsanların kendi beyin güçlerinin sadece bir kısmını - bazı hesaplamalara göre % 1’den daha azını - kullandıkları bir gerçektir. Keza, belleğin beden üzerinde tam bir fiziksel kontrole sahip olamadığının da farkına varılmıştır. Bunun sonucu olarak; kendilerini ruhsal hazırlama yoluyla ateşin yakamayacağına inanarak, Hindular çıplak ayakla yanmaksızın ateş üzerinde yürürler. Uyarıcı olduğunda, beyin gücümüzü normalden çok daha büyük bir oranda kullanmak ve bunun sonucu onunla fiziksel etkiler elde edecek bir kapasiteye ulaşmak ve bedenimizi normal deneyiminin ötesine geçirmek bizim için de mümkündür. Böylece; savaş heyecanı içindeki bir asker, saatler sonrasına kadar kolunun koptuğunun gerçekten farkına varmayabilir.

Coşkulu dinsel inanç koşullarında ve belli müziklerce uyarılma durumunda, karizmatik bir liderin etkisi ile; normal insan deneyimleri alanının dışında bazı şeylerin ortaya çıkması pekâlâ mümkündür. Bugünün bazı Hristiyanları tarafından iddia edilen mucizeler, diğer dinlerdeki normal dışı deneyimler gibi aynı sıradışılık sınıfına dahildir. Böylece; **Vudu** tapınanları ‘anlaşılmaz ve karmaşık’ konuşmacılarla aynı olayları geçirirler; ve **Müslüman**’lar da çağımız Hristiyanlarınca iddia edilenlerle benzer türde mucizelere tanıklık edebilirler. Ama yine de ilk yüzyılda edinilmiş olan Ruh ödüllerinin genel niteliği, gerçek Hristiyanlığın diğer bütün dinler üzerindeki açık üstünlüğünü göstermekte idi. Günümüzdeki Hristiyanlığın mucizelerinin, diğer

dinlerdekiyle benzer bir türde olmasının, ilk yüzyıl Kutsal Ruh armağanlarına şu anda sahip olunmadığını gösterdiği bir gerçektir.

Bu alandaki önemli bilgilerin çoğu **William Campbell**'in "*Pentikostalizm*" (Mesih'in Toplulukları, 1967) kitabında sunulmaktadır. O, aynı 'bilinmeyen dil' konuşma özelliğinin, birçok putperest dinde de olduğunu göstermektedir. Böylece **Kawaii**'de ilâh **Oro**'nun rahipleri, söylendiğine göre onun isteğini, diğer rahipler tarafından tercüme edilen belli belirsiz seslerle açıklarlar. Pentikostal toplantılarda da tamamıyla aynısı olur.

İlk yüzyıldakilerin gerçek mucizelerinin boyutu ve ikna gücü bugünün Hristiyanlığında yapıyor olsaydı; Afrikadaki, İslam'ın Hristiyanlık üzerindeki süregelen zaferi, muhtemelen görülmezdi. Ve Kutsal Ruh armağanlarının '**Ruhül Kudüs** 'üne (Gerçeğin Ruhu'na) gerçekten sahip olanlar, İsa'nın yaptıklarından bile "daha büyük çalışmalar" yapacaklardır (Jn. 14:12,16). Hristiyanların, onlar daha fazla iman'a sahipse, bu tür mucizeleri yapabildikleri bahanesi, burada büyük sorunlar yaratır. Hem **Ruhül Kudüs** 'ün mucizevi armağanlarına sahip olanlar ve hem de olmayanlar, ve eğer onlar şunu yapma iddiasındalarsa: "*Sizler bunlardan daha büyük çalışmalar yapacaksınız (Jn. 14:12) denmektedir* - 'siz yapabildiniz' değil.

2.5 TEK OTORİTE İNCİL

Bu çalışmada şimdiye kadar gördüklerimize göre, Tanrı'nın ruhu; O'nun beğeni ve planını ve vasıtasıyla istediği şeyleri faaliyete geçirdiği gücünü ifade etmektedir. Bu ruhun bize Tanrı'nın sözünün sayfaları arasında net bir şekilde açıklama yaptığını vurgulayalım. Çağımız Hristiyanlığının birçok sorunu; tümünden, bu hususun takdir edilmesindeki büyük noksanlığa gelip dayanmaktadır. Böylesine büyük bir gücün, görevlerini anlamakta zorluk çektiğimiz tek bir kitapta verildiğine inanmak zordur. Tanrı'nın insanlara İncil'den başka diğer bazı formlarda da açıklama yaptığını düşünmek cezbedicidir. Çünkü bizim temelde kusurlu insan özümüz (Jer. 17:9), Tanrı'nın sözünün saf gerçeğini (Jn. 17:17) hazmetmede o kadar zorlanır ki, çoğumuz, doğal belleğimize daha cazip gelen, Tanrı'nın kendini açığa vurmasının diğer formlarını savunmalar yoluyla bu ayartmaya teslim oluruz. Şimdi de bu konuda birkaç örnek verilecektir:

DİN	SAVUNULAN AÇIKLAMA FORMLARI	ÜSTÜNLÜĞÜ/CAZİBESİ
Yehova Şahitleri	Vahiyle gelmiş sayılan Watchtower Topluluğu'nun yayınları	İncil'in doğru yorumlanmasını üzere kişisel çabaya hiç gerek yok; her şeyin tek cevabı var
Roma Katolikliği	Otomatik olarak Tanrı'nın belleğinin gerçek yansıması olduğu savunulan Papanın ve rahiplerin düşüncelerine ilişkin beyanlar	Kişisel İncil okumaları için bir gerek yok.(Geçmişte Katoliklik bunu engel lemişler, hatta yasaklamışlardı.) Bazı şeyleri kendin için kanıtlamaya çaba göstermek yerine bazı kişilere güvenme
Mormonlar	Mormonların kitabı	Kabul edilmesi güç olan İncil tezlerine inanma gereğini bir kenara bırak. İncil, birçok kişinin, Müjde'nin bir bilgisinden haberdar olmama yoluyla hiç umuda sahip olmaksızın yaşamakta ve ölmekte olduğunu söylerken; Mormon Kitabı, tüm üyelere kurtuluş şansı sunmaktadır.
Karizmatik Hristiyanlık	Kutsal Ruh olduğu iddia edilen 'içte bir ışık'	Tanrı'nın Ruhu İncil'le bağlantısız Tanrı'nın Ruhu İncil'le bağlantısız esinlemekte olduğundan, her ne hissederlerse, onun doğru olduğuna inanırlar.

Bütün bunlar, Tanrı'nın sözü olarak İncilin temel kabul edilmesi ve gerçek mesajın onun sayfalarında aranması gereğinin altını çizmektedir. Her topluluğun Tanrı'nın ruhu'nun esinlemesinin; yani O'nun isteğinin, doktrininin ve düşüncesinin, İncil'dekine ilaveten diğer formlarını, bir bakıma, savunduğu, değerlendirildiğinde *"Bir İncil, birçok topluluk - Neden?"* sorusu büyük ölçüde yanıtlanmış olur.

Eğer tek gerçek topluluğu, tek gerçek imanı ve tek gerçek vaftizi bulmak istiyorsanız (Eph. 4:4-6), gur ve açık çağrı size geliyor olmalı - **"İncil'e dönün"**.

ARASÖZ 4 : Kutsal Ruh Bir Kişi midir?

Konu 2.1 ve Konu 2.2' de Tanrı'nın ruhu'nun, çok geniş anlamda, O'nun 'belleği'ni yansıtan O'nun gücünü ifade ettiği hakkında birçok kanıt verilmiştir. Tanrı'nın ruhu, Tanrı'nın özü ve kişiliğinin tam bir yansıması gibi hareket ettiğinden, bazıları Tanrı'nın ruhu'nun ayrı bir kişi olup, bunun da Tanrı olduğunu ileri sürerler. Önceki bölümlerin tekrar dikkatli bir şekilde okunması, Tanrı'nın ruhu'nun O'nun belleği ve gücü olduğunu gösterecektir; ki bu böyleyse, bir belleğin ya da gücün bir kişi olabilmesinin hiçbir yolu yoktur. Örneğin elektrik, insanların sonuçlar üretmek üzere kontrol ettikleri görünmeyen bir güçtür; ancak o bir kişi olamaz. Sevgi de kişinin karakterinin bir parçasıdır, ama o bir kişi olamaz. Tanrı'nın ruhu, O'nun karakterinin bir parçası olarak O'nun sevgisini de içerir; ve O'nun gücünü de ifade eder. Ancak hiçbir şekilde O'ndan ayrı bir kişi'yi ifade edemez.

(Ruhun bir kişi olduğu hakkındaki) Bu görüşün yanlışlığı apaçık ve hemen göze çarpar şekilde görünür olmasına rağmen, Hristiyanların çoğunluğu tarafından 'üçlük' (teslis, trinity) doktrinine inanıldığından, bu görüşe de inanılır. Bu husus, bir şekilde aynı de olan - Baba Tanrı, Kutsal Ruh ve İsa olmak üzere - üç adet ilâh'ın var olduğu şeklinde çarpıcı olarak ifade edilir. Aynı kişiler, Tanrı'nın bir 'kişi' olmadığını, bununla birlikte Kutsal Ruh'un da (Tanrı) olduğunu ileri sürerler ki burada tam bir tezat bulunmaktadır. Ayrıca bu durum, Kutsal Ruh'u İsa'nın babası da yapar.

'Üçlük' görüşünün temelde Hristiyanlığa ithal edilen bir putperest görüşü olduğuna inanmak üzere iyi nedenler vardır - nitekim bu sözcük İncil'de bulunmaz. Tanrı'nın bir üçlük olduğu fikrini kabul etmek suretiyle, Hristiyanlar; bir şekilde Tanrı'nın gücünün/ruhunun, bir kişi olarak Tanrı olmadığı halde, yine de Tanrı olduğu şeklindeki garip sonuca söz götürmez şekilde ulaşmaya zorlanmaktadırlar. Böyle kişilerin, kendi durumlarının mantıksızlığıyla karşı karşıya kaldıklarında, en yaygın olarak başvurdukları kurtuluş yolu; Tanrı'nın bir sır olduğunu ve bu gibi şeyleri mantıksal bir açıklamaya gereksinim duymadan iman'la kabul etmemiz gerektiğini ileri sürmeleridir.

Bu, Yeni Ahit'teki Tanrı'nın sırrının sözle ve İsa'nın çalışmasıyla açıklandığına ilişkin şu ifadelerin anlamlı şekilde görmemezlikten gelinmesi'dir:

"Kardeşler, şu sırdan habersiz kalmanızı istemem (Rom. 11:25).

"İsa'nın bildirisi...sırrın açıklanışı (Rom. 16:25).

"Size bir sır gösteriyorum (açıkliyorum)... (1 Cor. 15:51).

“(Tanrı) bize kendi isteğinin sırrını bildirdi (Eph. 1:9 ; 3:3)

Pavlus’un bildirisi şu şekildeydi : *“Müjde’nin sırrını bildirmek için” (Eph. 6:19 ; Col. 4:3)*

“Sır... şimdi O’nun kutsallarına açıklanıyor (Col. 26.27).

Bütün bu ifadeler, şu anda temel doktrinlere ilişkin hiçbir sırrın olmadığını, ama sadece kendi cehaletlerinden yine de birilerinin böyle bir şey olduğunu ileri süreceklerini vurgulamaktadır (ki öyledir). Böyle bir kişi, **İncil** isminin **“Babil”** için olduğundan, *Esinlemeler* kitabında tanımlanan yanlış din sisteminin *“sır”* olduğundan endişelenmemeli midir? Bunun açık anlamı, bu sistemin (Büyük Babil, dünya fahişelerinin anası), onun inanışlarının bir sır olduğunu beyan etmesidir. Ancak gerçek inananlar bu kadının sırrını anlarlar *“Rev. 17:7).*

Bu şekildeki belirsiz akıl yürütme; şüphesiz, Tanrı anlayışlarını insan deneyimleri gibi sübjektif şeylere ya da bellekleri üzerine bazı dış ruhsal güçlerin belirsiz, tanımlanmamış faaliyetlerine dayandıran kişilerden beklenir. Eğer Tanrı’nın sözünü öğretmek için bizim gerçekten âciz olduğumuz umuluyorsa, bundan, onun mesajını keşfetmek için temel akıl yürütme ve sonuç çıkarma güçlerini kullanmaya da gereksinim duyacağımız sonucu çıkar.

İncil’de kaydedilmiş hiçbir Müjde bildirisinde şu söyleme başvurulmamıştır: *“Bu, tam bir sır’dır; bunu siz anlamaya başlayamazsınız”*. Bunun yerine; akıl yürütmek ve Kutsal Yazılar’dan mantıklı sonuçlar çıkarmak üzere, onların kişileri isteklendirdiklerini okuruz.

Bizim de bu çalışmalar içinde olduğunu düşündüğümüz, onun İncil’in temellerinin niteliğinin bildirisinde Pavlus’un belirttiğidir: *“İsa’nın acı çekmesi ve tekrar dirilmesi gerektiğine dair, Kutsal Yazılar üzerinde onlarla tartışarak açıklamalarda bulunuyor, kanıtlar gösteriyordu” (Acts 17:2,3)* Buradaki İncil’in sistematik, mantıklı, eşsiz akıl yürütmesi vardır; ve bu cümlelerin önündeki kayıt şudur: *“Pavlus, her zaman yaptığı gibi...tartışıyordu...”* Bu yüzden, bu (yani tartışma) onun normal stiliydi (*Acts 18:19’* a da bakınız). Bunu yerine getirmek üzere, büyük Korint seferi sırasında Pavlus: *“Her Sept günü havra’da tartıştı ve yahudileri ikna etti...(ama) onlar (Yahudiler) onlara karşı gelince...” (Acts 18:4-6).* Kişilerin (eski dinlerinden) döndürülmesi, Pavlus’un İncil’e dayalı akıl

yürütmesi ile bir ikna süreci yoluyla sonuçlandırılmıştır. Burada ‘İsa’nın görünümü yatak odamdaydı’, ‘bana tanımlanamaz bir duygu geldi’, ‘Bir gece tam Efendimiz İsa’yla karşılaştım’ gibi bir ifade yoktu.

Onlar “onlara karşıydılar” ifadesine işaret etmek yoluyla; esinlenmiş kaydın, mantık ve akla başvurduğuna dikkat ediniz. Benzer şekilde **Antakya**’ da Pavlus ve Barnaba, “Onlarla (Tanrı’nın sözünü) konuşarak onları ikna ettiler... (Acts 13:43). Onların sonraki durağı **Konya** idi; ve orada onlar, “o şekilde (etkili) konuştular ki, büyük bir kalabalık... iman etti” (Acts 14:1).

Bir süre sonra o, yaşamı için (idamla) yargılanırken, aynı muhteşem mantık, Pavlus’un gelecek için kesin umudunu esinlemeye devam etti : “O(Pavlus); doğruluk, özdenetim ve gelecek yargı gününü delillerle belirtti, öyle etkili açıklıkla ki onun (Vali Feliks’in) ters, durağan yargısı sarsıldı “ (Acts 24:25).

Bizim konuşmamız böyle bir akıl yürütme sürecine dayalı olma zorunda olduğuna göre; umudumuzun ve öğretimizin mantıklı bir anlatımını verebilmeliyiz:

“İçinizdeki umudun bir nedenini soran herkese bir yanıt vermeye her zaman hazır olun” (1 Pet. 3:15).

Birinin kişisel deneyimi hakkında ciddi bir sesle konuşmak, İncil umudunun bir nedeninin verilmesi değildir. Birçok ‘**evangelist**’ Hristiyan tarafından bildirim vasıtası olarak, sürekli ‘kişisel tanıklığa’ güvenme; onların umudu için ‘mantiğe dayalı yanıt’ yokluğunu açığa çıkarır. Bu gibi Hristiyanlar arasında, onlara ‘Benim yaşamımda Efendimiz İsa şunu yaptı ki’ vb. şeyleri paylaşmayı mümkün kılacak bir söz dağarcığı ortaya çıkmıştır. Bu gibi kişisel anlatımlar, Pavlus’un şu sözleriyle taban tabana zıttır: “Biz kendimizinkini değil, Mesihinkini bildiririz (2 Cor. 4:5) - ve bu ‘İsa ile kişisel bir ilişkiye sahip olmuş bir adaminkinden en fazladan da fazladır.

Konuşmalarımızın mantıklı, İncil açısından tutarlı tarzı, geri kalan günlerimiz boyunca Tanrı ile daha geniş ilişkilerimiz için model oluşturmalıdır. Örneklerimiz de, daima olduğu gibi, ilk Hristiyanların, onların yönetim sorunlarına ilişkin çözümleri bulmak üzere kullandıkları ‘nedenselliğe’ ilişkindir Acts 6:2). Yeni Ahit mektupları da, okuyucularının İncil mantığı kullanımını kabul ettiklerini varsayar. O halde; Musa’nın şeriatına tabi Baş Kâhinlerin yaptıklarına benzer mantıkla, Mesih’in çalışması hakkındaki

ayrıntıları anlayabiliriz (Heb. 5:3). Tanrı'nın İsa'ya olan aşırı sevgisini konuşurken, Pavlus şunu ileri sürer: “Karşılık olarak O'na (Tanrı'ya) kendinizi (bir kurban olarak) tamamiyle adamak, “sizin akla uygun (Yunanca ‘Logikos’, yani ‘mantıklı’) hizmetinizdir (Rom. 12:1). ‘Logikos’ (mantık) sözcüğü; normalde Tanrı'nın sözü anlamında ‘söz’ olarak tercüme edilen Yunanca ‘logos’ sözcüğünden türemiştir. O halde; bizim İncil ifadelerine “mantıklı” tepkimiz, Tanrı'nın sözünden kaynaklanan bir şeydir.

Bütün bunların ışığı altında, artık; Tanrı'nın ruhunun kişisel bir varlık olarak Tanrı olmadığını ve yine de Tanrı olduğunu iddia etmenin mantıklı olmadığı hususu kolaylıkla görülür olmalıdır. Her şey muammadır ve mantık konu dışıdır diye söylenerek buna karşı çıkmak, İncil ifadelerine göre tamamiyle kabul edilemez olmaktadır. Kutsal Yazılar'dan mantıklı sonuçlar çıkaramıyor olsaydık, o zaman bütün İncil çalışmaları boşuna olurdu ve İncil'e gereksinim de kalmazdı; ve o sadece büyüleyici yazılı eserlerin bir parçası ya da tatlı basmakalıp sözler olarak ele alınırdı. Birçok Hristiyanın kitap raflarındakinin de tamamiyle bu olduğu görünmektedir.

Yine de, onların iyi tarafı; Tanrı'nın ruhunun bir kişi olduğuna inanan bazıların, İncil'e dayalı nedenleri vermeye çalmalarıdır. Anılan bazı ayetlerde; Tanrı'nın ruhu'nun konuşmaları kişisel bir dille, örneğin Jn. 14-16'daki **Ruhül Kudüs** ya da ruhun ‘üzülmüş’ olduğu şeklinde yer almaktadır.

Konu 4:3' de bir kişinin ruhunun kederlenebildiğini (Acts 17:16), rahatsız olabildiğini (Gen. 41:8) ya da mutlu olabildiğini (Lk. 10:21) göstermekteyiz. Bundan ötürü; o'nun (kişinin) ruhu, yani onun tam özü, onun faaliyetlerine neden olan belleği ve planı, ayrı bir kişi olarak belirtilmektedir. Ama şüphesiz gerçekte bu böyle değildir. Tanrı'nın ruhu için de aynı şey söylenebilir.

İncil'in çoğu kez soyut şeyler hakkında söz ederken, kişileştirilmiş dil kullandığı da kabul edilmelidir. Örneğin hikmet'ten Prov. 9:1'de bir kadın olarak söz edilmektedir. Bu bize; hikmet sahibi bir kişi ne ise, pratikte de benzer olacağını göstermeyi amaçlamaktadır. Hikmet, kişinin belleğinin içinden başka yerde var olamaz ve bu şekilde kişileştirme hilesi kullanılır. Bu konu üzerinde daha fazlası için *Arasöz 5* 'e, “Kişileştirmenin Kuralı” kısmına bakınız.

ARASÖZ 5 : Kişileştirmenin Kuralı

Bazılarımıza, şeytan'ın kişileştirilmesinin açıklamasının kabulü zor gelir. Çünkü şeytan pek çok kez İncil'de sanki o bir kişiymiş gibi ifade edilir; ve belki de bu bazı kişilerin aklını karıştırır. Bu durum; hikmet, zenginlik, günah, topluluk gibi cansız ya da yaşamayan şeylerin kişileştirilmesinin İncil'in bilinen bir özelliği olduğuna işaret etmek suretiyle kolaylıkla açıklanır. Ancak sadece şeytan olayı etrafında bazı inanılmaz teoriler örülmüştür. Aşağıdaki örnekler bu hususu açıklayacaktır:

HİKMET KİŞİLEŞTİRİLİR

*“Hikmet bulan adama ve anlayışa erişen adama ne mutlu.
Çünkü gümüş kazanmaktansa onu kazanmak iyidir ve onun
kazancı halis altından iyidir. O yakutlardan daha değerlidir:
bütün hoşlandığın şeyler onunla karşılaştırılmaz”(Prov.3:13-15).
“Hikmet evini yaptı, yedi direğini yonttu” (Prov. 9:1)*

Gerçekte, geri kalan bölümlerde de görülen bu ayetler; hikmet'in bir kadın olarak kişileştirildiğini gösterir. Ama bu nedenle, hiç kimse hikmet'in yeryüzünde dolanan gerçek güzel bir kadın olduğu fikrine sahip değildir. Tüm algılanan; onun, tüm kişilerin sahip olmak üzere çaba göstermesi gereken çok arzulanan bir özellik olduğudur.

ZENGİNLİK KİŞİLEŞTİRİLİR

*“Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez: ya birinden nefret edip
öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz
de hem Tanrı'ya, ve hem de paraya kulluk edemezsiniz (Mt.
6:24).*

Burada zenginlik bir *efendi'* ye benzetilmektedir. Çoğu kişi zenginliği elde etmek üzere çok çabalar ve bu yolla zenginlik onların efendisi olur. İsa burada, bizim bunu yapamayacağımızı ve aynı zamanda Tanrıya makbul ölçüde kulluk etmemizi bize söylemektedir. Öğreti basit ve etkindir; ama hiç kimse zenginliğin, ismi Mammon olan bir adam olduğunu düşünmez.

GÜNAH KİŞİLEŞTİRİLMİŞTİR

*“...Her kim ki günah işlerse, günahın kölesidir (Jn. 8:34).
“Günah ölüm yoluyla egemenlik sürer (Rom. 5:21). “
Kendinizi sadık köleler gibi teslim ederseniz, itaat ettiğiniz*

kimsenin; ya ölüme götüren günahın, ya da doğruluğa götüren itaatin, köleleri olduğunuzu bilmez misiniz?” (Rom. 6:16).

Zenginlik olayında olduğu gibi, burada da günah, bir efendi'ye benzetilmekte ve günah işleyen kişilerin günah'ın köleleri olduğu belirtilmektedir. Bu ifadelerin akla uygun hiç bir yorumu, Pavlus'un günahı bir kişi olarak öğretiyor olduğu varsayımını haklı göstermez.

RUH KİŞİLEŞTİRİLMİŞTİR

“O, gerçeğin ruhu, geldiğinde, sizi her gerçeğe yöneltecek: çünkü o kendinden konuşmayacak...” (Jn. 16:13).

İsa burada müritlerine, onların Kutsal Ruh'un gücünü elde edeceklerini ve bunun, Acts 2:3-4' de “Ateşten yapılmış gibi parçalı dillerin, her birinin üzerine indiği görüldü. Ve onların hepsi Kutsal Ruh 'la dolduruldu” şeklinde kaydedildiği gibi, Pentikost (hasat yortusu) günü, onların Tanrı'dan yetki aldıklarını kanıtlamak üzere harika şeyler yapmak için onlara büyük güç veren Kutsal Ruh'la onların doldurulacağını söylemektedir. Buradaki Kutsal Ruh, bir kişi değildi, o bir güç'tü. Ancak, İsa onun hakkında konuşurken “O” şahıs zamirini kullanmıştır.

ÖLÜM KİŞİLEŞTİRİLMİŞTİR

“Soluk renkli bir at gördüm: ona binmiş olanın adı Ölüm'dü (Rev. 6:8).

İSRAİL ULUSU KİŞİLEŞTİRİLMİŞTİR

*“Yine seni kuracağım ve sen gelişeceksin, Ey İsrail'in ere varmamış kızı, sen yine teflerinle süsleneceksin (Jer. 31:4).
“Şu şekilde dövünmekte olan Efraim'i gerçekten işittim: ‘Sen beni terbiye ettin ve ben boyunduruğa alışmamış bir öküz gibi terbiye oldum. Beni döndür ve ben döndürüleceğim; çünkü sen benim Efendim, Tanrımsın (Jer. 31:18).*

Bu ifadelerin genel anlamı, peygamberin gerçek bir ere varmamış kıza ya da Efraim'e bir kişi olarak işaret etmediğini; ancak bu örnekte İsrail ulusunun, bazen Büyük Britanya'nın 'Britannia' ya da 'John Bull' olarak kişileştirilmesi gibi, kişileştirildiğini net olarak açıklamaktadır. Bu kadın ve adam gibi kişiler yoktur; ama kitaplarda bunlara işaret edildiğinde ya da görüntüsü betimlendiğinde, herkes bunun Büyük Britanya anlamına geldiğini bilir.

MESİH'TE İNANÇLILAR KİŞİLEŞTİRİLMİŞLERDİR

“Sonunda hepimiz imanda birliğe; Tanrı’nın oğlunun bilgeliğine, onun mükemmel kişiliğine ve Mesih’in doluluğundaki olgunluk düzeyine erişeceğiz” (Eph. 4:13). “Tek bir beden vardır” (Eph. 4:4). “Sizler Mesih’in bedenisiniz ve ayrı ayrı da bu bedenin uzuvlarısınız” (1 Cor. 12:27). “...Mesih topluluğun başı’dır ve O, bedenin kurtarıcısıdır (Eph. 5:23). “ O (İsa) bedenin, topluluğun başıdır...Sizin için çektiğim acılara şimdi seviniyorum; Onun inançlılar topluluğu olan bedeni uğruna çektiği sıkıntılardan geri kalanını kendi vücudumda tamamlıyorum (Col. 1:18, 24). “Sizi tek bir ere nişanladım; ve sizi iffetli bir ere varmamış kız gibi Mesih’e sunmalıyım (2 Cor. 11:2). “...Kuzunun düğünü oluyor; ve onun karısı kendini hazırladı” (Rev. 19:7).

Bütün bu ayetler, bazen “topluluk” olarak adlandırılan, Mesih’teki gerçek inançlılar halk topluluğuna işaret etmektedir. Her şeye rağmen bunun, İsa’daki gerçek inançlıların kesintiye uğramasından beri süregelen, herhangi bir mevcut ortodoks topluluğuyla karıştırılmaması gerekir.

Gerçek inançlılar’dan, yani, İncil’de öğretilen gerçek doktrinlere inanan ve tutunanlar’dan, bir “*iffetli, ere varmamış kız*” olarak söz edilmektedir; ki bu onların sürdürmeleri gereken yaşamlarının temizliğini ve bir “beden” olarak, tam doğal bir bedenin birçok fonksiyonlara sahip olması şeklinde, gerçek topluluğun birçok sorumluluklarına ve başarması gereken birçok fonksiyonlarına uygun biçimde olmayı göstermektedir. Topluluk bir “beden” olarak ifade edildiğinde, erkekler ve kadınlar artık geçmiş günlerde kalan sahte topluluklardan kaynaklanan yanlış fikirlere sahip olmadıkça, hiç kimse ne bireysel bir vücut yanılışına düşer ve ne de bunu, sözcüklerin tam tercümesinin sahip olduğu, garip bir canavar ya da cennetten kovulan melek karşılığında kötü ruh ya da şeytan şeklinde yanlış anlar.

Robert Roberts’ın “Christendom Astray”ından (Sapık Hristiyan Alemi) adapte edilmiştir.

ARASÖZ 6 : Kalvinizim

Birkaç yüzyıl önce, Calvin, yaşamımızın alinyazısı olduğu ve o kadar ki serbest irademizle aldığımız kararların kurtuluşumuz üzerinde hiçbir etkisi olmadığı, hem kurtuluşun ve hem de reddedilmenin yazgı olduğu tezini öğretmiştir. Bu kavram, birçok modern fikirle yeni bir görünüm kazanmıştır:

- İncil çalışmalarına ya da dine büyük bir çaba harcamanın anlamı yoktur. Çünkü eğer biz kurtulacaksak, bir şekilde öyle olacaktır.
- Bizi günah işlemeye zorlayan ve bizim isteğimize bakmaksızın yaşamımızda sorunlara neden olan kötü ruh (şeytan) denen bir varlık vardır. Bu yanlış kavram, *Konu 6* 'da tartışılmaktadır.
- Örneğin, seyahat esnasında güvenliğin korunması gibi yaşam işlerinde, Tanrı'nın koruması için niyazda bulunmaya gerek yoktur. Çünkü her şey bir şekilde önceden yazılmıştır. Çoğu kez havaalanları gidiş salonlarında sık sık insanları şöyle bir söylemine kulak misafiri olunur: '*eğer sizin sıranız gelmişse, o olacaktır*'.
- Evangelist topluluklar; Kutsal Ruh bize o yönde etkilemedikçe, İncil'i anlamının ya da inanmanın mümkün olmadığını öğretir.

Bu tip görüşleri reddetmek için İncil'e dayalı birçok sağlam gerekçe bulunmaktadır:

- Bu, Tanrı'ya itaat kavramını tümüyle anlamsız bir hale getirmektedir. Halbuki İncilde bize sürekli, Tanrı'nın buyruklarını yerine getirmemiz gerektiği ve böyle yaparak da O'na hoşnut'luk ya da hoşnutsuzluk verebileceğimiz söylenir. Eğer Tanrı itaat ettirmek üzere bize gücünü kullanıyorsa, bu Tanrı buyrukları kavramı anlamsız olur. Mesih de kendisine itaat eden herkese kurtuluş sunar (*Heb. 5:9*).
- *İbraniler 11. Bölüm*, Tanrı'nın yaşamlarımıza karışması ve sonuçta kurtuluş bahşetmesi'nin bizim imanımızla ilgili olduğunu göstermektedir. Eğer her şey tamamıyla yazgı ise, İncildeki sıkıntı zamanında kurtuluş için Tanrı'ya yakarma örneklerinin çoğu anlamsız olur. Aynı şekilde; Mesihteki imanımızın sonucu olan 'kurtuluş' fikri de anlamsız hale gelir.
- Kurtuluş için vaftizim ön gereksinimdir (*Mk. 16:16 ; Jn. 3:3-5*). Bu da Kalvinistler tarafından reddedilir. Ancak kurtuluş; soyut yazgı kavramıyla değil, Mesih'in çalışmasıyla mümkün hale gelmişti (*2 Tim. 1:10*). Onunla kendimizi birleştirmeye karar vermek zorundayız; ki biz bunu vaftizim yoluyla yaparız. Romalılar, 6. bölüm 15-17'inci ayetler (*Rom.*

6:15-17); vaftizimde efendilerin bir günah yaşamından bir itaat yaşamına geçtiğini söyler: “Sadık köleler gibi sizler kendinizi kime teslim ederseniz, onun köleleri olursunuz”. Bu kendini teslim etme ifadesi, koşulsuz yazgıya ters olarak, hür irade anlamına gelir. Teslim olunma, Müjde doktrinlerine yürekten itaat yoluyla olur (Rom. 6:17) .

- Sonuçta biz bir şekilde yazgılanmışsak, Tanrı’nın kendi sözünü açığa söylemesinin bir anlamı olmaz. Bildirimin de bir anlamı olmaz. Ancak hem buyruk ve hem de bunun kaydedilen örnekleri yoluyla İncil; söz’ün bildirimi yoluyla, erkeklerin ve kadınların kurtuluş’a ulaştığını gösterir. “Kurtuluşun...sözü” (Acts 13:26) insanlara yayılmalıdır.
- Yaptıklarımıza göre yargılanacağız (Rev. 22:12) . Eğer hür irademizle yaptıklarımız kurtuluşla bağlantılı olarak önemsiz ise, bu ne demektir? Pavlus, Yahudilerin, Tanrı’nın sözünü reddetmeleriyle, kendilerini sonsuz yaşama layık görmedikleri şeklinde yargıya vardıklarını söylemiştir (Acts 13:46). Kendi kendilerine yargıya varıyorlardı - Tanrı onları engellemiyordu. Eğer biz, Tanrı’nın, bazı kişilerin kurtuluşunu ve bazı kişilerin lanetlenmesini alınlarına yazıyor olduğunu söylersek, bu durumda Tanrının kişileri günahkâr olmaya etkin olarak zorluyor olur ve aynı şekilde varsayma göre, O, kişileri doğru olmaları için de zorlar. Adem’in günahından dolayı, “(dünyaya giren) ölüm, hepsi günah işlediklerinden, tüm insanlara yayıldı” (Rom. 5:12). Bu, insanların, Adem’in günahından önceki devirdeki bir dönemde bazı amaçlarla Tanrı’nın onları günahkâr olmaya zorlamasından değil, günah için bir ceza olarak öldüklerini ifade eder (Rom. 6:23).
- 1 Cor. 10. Bölüm, ve birçok diğer bölümler, inançlılara uyarı olmak üzere, geçmişte bir zamanlar Tanrı’yla bir ilişkisi olmuş ancak daha sonra uzak düşmüş kişilerin örneğini ileri sürerler. Kalvinizime göre gerektiği gibi, bir kere kurtulununca daima kurtulunur şeklinde bir kurtuluş sistemi olamayacağı anlamına gelen, lütuf’tan uzak düşmenin mümkün olduğu gerçektir (Gal. 5:4). Sadece gerçek doktrine tutunmaya devam ederek, kurtarılabiliriz (1 Tim. 4:16).
- İsa, Tanrı’nın sözlerinin anlaşılmasının, bir bakıma özgür iradeye dayalı çabamıza bağlı olduğunu açıkça öğretmiştir: “Okuyan anlasın (Mt. 24:15). Böylece sözü kendimizce anlamalıyız - (dışarıdan) zorlanmamalıyız. Bununla, İsa tarafından sık sık tekrarlanan şu sözler arasında bir paralellik vardır: “İşitecek kulağı olan...işitsin”, ya da anlasın. O halde, işitecek kulağa sahip olma, Tanrı’nın sözünün

okunmasıyla eşdeğerdir. Çünkü Tanrı'nın ruhu, O'nun sözü yoluyla elden geldiğince o kadar mükemmel şekilde açıklanmaktadır ki İsa O'nun vahiyle gelmiş sözlerine, "*Onlar Ruh'tur*" (Jn. 6:63) diyebilmiştir. Tanrı'nın ruhunun bir insan üzerinde, insanı söze itaat etmek üzere zorlamak için, O'nun sözünden ayrı olarak işlemesi mümkün değildir.

- Müjde'de bulunan yaşam'ın sözüne karşılık olarak, "*dileyen herkes, yaşam suyundan serbestçe alabilir*" (Rev. 22:17). Burada kurtuluş için belirtilen elbette bizim kişisel arzumuzu dikkate almayan alinyazısı'ndan çok, özgür iradedir. Aynı şekilde, onun adına vaftiz olma yoluyla, Acts 2:21'deki gibi, "*Efendimiz İsa adına yakaran herkes kurtulacaktır*"

ARASÖZ 7 : "Sizler Kutsal Ruh'un Armağanını Alacaksınız" (Acts 2: 38)

Petrus Pentikost günü büyük kalabalığa hitap etti ve *Elçilerin İşleri 2. Bölüm 38'inci ayet*'te yer aldığına göre, sözlerini: "*tövbe edin, vaftiz olun ve Kutsal Ruh armağanını alın*" diye tamamladı. Tanrı'nın ruhu'nun armağanından; bu armağanlara sahip olup kalabalığa (kendilerinin bilmediği yabancı) dillerde yaptıkları konuşmalarda kullanan havariler bağlamında, bu şekilde yapmakla onların **Yoel**'in mucizevi armağanların verilmesi hakkında yaptığı kehanetin (Acts 2:16-20) tamamlanmasını sağlıyor oldukları şeklinde söz edilmektedir. Bundan ötürü, Petrus'un ruhun mucizevi armağanlarını, onu dinleyen Yahudi kalabalığına vaat ediyor olduğunu varsaymak akla uygundur. Kalabalık dinsizlerden değil, Yahudilerden oluşmuştu (Acts 2:5). Yoel'in armağanların verilmesine ilişkin kehaneti, aslında Yahudilerle ilgiliydi. Petrus onlara şu hususu vurgular : "*Bu vaat size ve sizin çocuklarınızadır*" (Acts 2:39). Belki de Yoel'in kehaneti, ruhun Yahudilere ve onların çocuklarına verileceğinden söz etmekteydi (Acts 2:17 ,krş.: Joel 2:28-32). Burada, bu mucizevi ödülleri vaadinin sadece iki kuşaktan olanlara - Petrusu dinleyenlerle onların çocukları - yapıldığı hakkında da bir ipucu olabilir.

İlk yüzyıl'ın sonuna doğru (yani Petrus'un konuşmasından yaklaşık 70 yıl sonra, armağanların ortadan kalktığını gösterdik. Bu, tarih kayıtlarıyla da doğrulanmıştır. O iki kuşağın döneminde ruh armağanlarına, Yahudi dışındakilerin de edinmesi mümkündü: "*Ve bu (vaat), uzakta olanların hepsine, Efendimiz Tanrımızın çağıracaklarına bile*" (Acts 2:39). Yahudi olmayanların "*uzakta olanlar*" şeklinde tanımlandığına dikkat ediniz (Eph. 2:14-17).

Bununla beraber; *Elçilerin İşleri* kitabı 2. Bölüm’de ne olmuşsa, *Yoel* kitabı 2. Bölüm’deki sözlerin küçük ölçüde bir tamamlanması olduğuna inanmak için iyi bir neden vardır. Asıl tamamlanma, İsrail işgal edilip de işgal ordusu yok edildiğinde (*Joel 2:20*); ve böylece İsrail tövbekâr olup Tanrı’yla uygun duygu birliği içinde yaşıyor olduğunda olacaktır (*Joel 2:27*) . “*Ve ondan sonra (yani bu olaydan sonra) şu olacak ki, ben ruhumu dökeceğim...*” (*Joel 2:28*). Bu ön koşullar görülmeyinceye kadar, Yoel’in sözlerinin *Acts 2*’de tanımlandığı şekilde Pentikost günü görülen bu küçük tamamlanması dışında, herhangi bir diğer tamamlanmasını arayabiliriz.

Vaftizimden sonra ruh armağanının elde edilmesi vaadi, bugün de halen bazı kaynaklarda sunulmaktadır. Bir ruh vardır, ancak bu çeşitli yollardan açıklanabilir (*1 Cor. 12:4-7* ; *Eph. 4:4*). İlk yüzyılda bu, mucizevi armağanlar vasıtasıylaydı. Şimdi onlar geri çekildiğine göre, bu ruh armağanının gerçekleşmesinin diğer bir yoldan görülmesi, oldukça mantıklıdır. “Kutsal Ruh’un armağanı”, ‘armağan Kutsal Ruhtur’ ya da ‘Kutsal Ruhun hakkında konuştuğu armağan’ - yani Tanrı’nın ruh-esinli sözle vaat etmiş olduğu bağışlama ve kurtuluş armağanı - şeklinde ifade edilebilir. “ -nın “ (teknik olarak belirsiz -in hali) sözcüğünün kullanımına ilişkin daha başka pek çok örnek bulunmaktadır.”*Tanrı’nın bilgisi*” (*Col. 1:10*), ‘Tanrı’nın sahip olduğu bilgi’ ya da Tanrı hakkındaki bilgi’ anlamına gelebilir. ‘Tanrı’nın sevgisi’ ve ‘Mesih’in sevgisi’ (*1 Jn. 4:9* ; *3:17* ; *2 Cor. 5:14*), Tanrı ve İsa’nın bizim için sevgiye sahip olduğu ya da bizim onlar için sevgiye sahip olduğumuz anlamına gelebilir. “Tanrı’nın sözü” , Tanrı hakkında söz ya da Tanrı’dan gelen söz anlamına gelebilir. Bu nedenle Kutsal Ruh’ un armağanı da ‘Kutsal Ruh’un mümkün kıldığı ve hakkında konuştuğu armağan’ kadar, ‘Kutsal Ruh güçlerini içeren armağan’ anlamını da ifade edebilir.

RUHUN ARMAĞANI: BAĞIŞLAYICILIK MI ?

Rom. 5:16 ve *Rom. 6:23*, kurtuluş’tan ‘armağan’ şeklinde söz etmektedir - Bu, *Acts 2:39*’ deki Ruh’un ‘armağanı ile karşılaştırmaya sevk edicidir. Aslında *Acts 2:39* ; kurtuluş’a ilişkin olarak, sanki ondan ruh’un armağanıymış gibi söz etmesi dolayısıyla, *Joel 2:32*’ den alıntı gibi görünmektedir. Petrus’un vaat edilen armağanın ‘uzakta olanlara’ da olduğu ifadesi, *Is. 57:19*’u çağrıştırmaktadır: “*Uzakta olan’a da selamet (affedilme yoluyla Tanrı ile)*”. *Eph. 2:8* de armağan’dan kurtuluş şeklinde söz etmekte, daha sonra da şu denmektedir: “*Tek ruh (bu armağan) aracılığıyla, hepimiz baba’ya ulaşırız (Eph. 2:18)*. Bu husus; *Is. 57:19*’ u da çağrıştıran *Eph.*

2:13-17' de şunlar söylenmek suretiyle daha fazla geçerli kılınmaktadır: *"Bazen uzak düşen sizler, Mesih'in kanıyla yakına geldiniz. Çünkü O bizim selametimizdir...(ki o) geldi ve siz uzakta olanlara selameti bildirdi". Is. 30:1* , Tanrı'nın armağanı yolundan çok, kendi yollarından affedilmeyi aradıkları için Yahudileri kınar. Onlar : *"Günaha günah katsınlar (eksiltmekten ziyade) diye; bir korunma ittifakı (kefare) oluşturuyorlar, ama benim Ruhumunkini değil". Is. 44:3*, İsrail'in son gün affedilmesini benzer terimlerle açıklar: *"Kuru toprağın üzerine (ruhen boş-Is. 53:2) seller...dökeceğim: Senin zürriyetin üzerine Ruhumu ve senin çocuklarının üzerine bereketimi dökeceğim".* İbrahim'in soyunun kutsanması, İsa yoluyla affedilmelerindedir (Acts 3: 25,26). Joel 2 ve Acts

2'nin net olan diline karşın, Gal. 3:4 bütün bunları çok fazla sayıda sözcükle ifade etmektedir: *"İbrahim'in kutsanması (affedilme), İsa aracılığı ile uluslara sağlansın diye; biz Ruh vaadini alabilelim diye..."* . Böylece, 1 Cor. 6:11, *"Tanrımızın ruhu vasıtasıyla"* günahlarımızdan yıkanmış olduğumuzdan söz etmektedir. Romalılar kitabında *"lütuf... kefare (uzlaşma)... ruh"* elde etmede, 'Ruhun ödülü (lütüf)' ile kefare'te yol açan 'affedilme' arasındaki ilişkiyi gösteren bir paralellik vardır (Rom. 1:5 ; 5:11 ; 8:15). Yeni Ahit'in; özellikle mektupların aslında Yahudi görüş açısından sahip oldukları etki ve yorumlamalara dayalı ne kadar Eski Ahit'e ait deyim ve kavramın üzerine bina edildiğini tespit etmek zordur. Eski Ahit'in ilk beş kitabında ve Yeşu kitabında, tekrar tekrar O'nun (Tanrı'nın) halkına verilmek üzere topraklar vaat edilmiştir. Burada kullanılan genel ifade şudur: *"Efendiniz, Tanrınız; o diyarı, sahibi olasınız diye size verdi"*. Yeni Ahit'te toprağın karşılığı, kurtuluş'tur. Bu yüzden de, Tanrı'nın şu anda beklenen armağanı, ve onun günahların bağışlanması ilişkisi ile birlikte 'kurtuluş'tur. Gal. 3:2,5 krş. 3:8-11'de ruhun elde edilmesi ile, İbrahim aracılığı ile bağışlanma ve kurtuluş kutsanmaları arasında paralellik bulunmaktadır. *"Ruh vaadinden"* (Gal. 3:14) İbrahim'e vaatler çerçevesinde söz edilir.

Petrus Yahudilerden, armağanı elde edebilmeleri için önce tövbe etmelerini istedi; ki bu kişisel duayla ilgilidir. Bu husus; Ruh armağanının duaya karşılık vermenin bir yolu gibi söz edildiğine inanmanın nedeni gibi görünmektedir. Duada istenen iyi şeylerin onlara verilmesi, Kutsal Ruh'un (armağanının) verilmesi ile aynıdır (Mt. 7:11 krş. Lk. 11:13). Phil. 1:19, bunlarla paralellik göstermektedir: *"Sizin duanız ve İsa Mesih'in Ruhunca verilenle"* . Bunun gibi, 1 John 3:24' de; buyruklara itaatimizin bir sonucu olarak Ruh'un bize verileceğini belirtir. 1 John 3. bölüm 22 ayet ; bu buyruklara itaatin, dualarımızın karşılık bulmasına yol açacağını ifade eder. Böylece; bizim güvenimiz dualarımızın işitilmiş olmasındandır (1 Jn. 5:14)

ve de Ruh'a sahip olunmasındandır (1 Jn. 3:21,24 ; 4:13). Çünkü bunlar paralel ifadelerdir.

Çoğu kez "lütuf" olarak tercüme edilen Yunanca sözcük 'charis'in bir kelime incelemesi, bunun sık sık Ruh ödülü ile bağlantılı olarak kullanıldığını göstermektedir.

"Biz, efendimiz İsa Mesih'in lütfu (armağan) aracılığı ile kurtulacağız (Acts 15:11). Yine de "Lütuf" kavramı, çoğu kez karşılık bulmuş yakarıyla bağlantılıdır (örn: Ex. 33:12 ; Ex. 34:9 ; Num. 32:5 ; Ps. 84:11 ; 2 Cor. 12:9; Heb. 4:16 ; James 4:6 krş. a. 3). Zech. 12:10, son gün Yahudilerin üzerine lütuf ve yalvarış ruhunun döküleceğinden söz eder. Bu, bizim belirttiklerimizi şu şekilde özetler: "Dua (yalvarışlar), bağışlanma anlamında ruhun armağanını ortaya çıkarır; ve duaya karşılık olarak ruhun verilmesi hususunu, ilk yüzyıldaki ve son gündeki Yahudi pişmanlığı örnekler. Aynı bağlamda Pavlus şunu demektedir: pişmanlık ve bağışlanma için "Armağanlar ve Tanrı'nın çağırısı" (Rom. 11:29).

RUHÜL KUDÜS (GERÇEĞİN RUHU)

Aynı yaklaşım, Yuhanna 14 ve 16'ncı bölümlerdeki Ruhül Kudüs vaadine uygulanabilir. Aslında bu, müritlere verilen mucizevi güçlerle ilgilidir. Vaat ilk defa onlara yapılmıştır; ve mucizevi olmayan anlamda bize de uygulanabilir. Armağanlar: *"size her ne söylediysem, her şeyi size hatırlatacak" (Jn. 14:26);* ki burada muhtemelen yazılı Müjde kayıtları olanaklı kılınacaktı. "Hatırlama" sözcüğü, onun hizmet dönemi sırasında İsa'yla beraber yaşamış müritlere vaat edilen Ruhül Kudüs'ün mucizevi unsurunu, kendi içinde sınırlamaktadır. Onlar sadece, Ruhül Kudüs tarafından kendi hafızalarına geri getirilen İsa'nın sözlerine sahip olabilirlerdi. Ruhül Kudüs vaatlerinden söz ediş tarzı, tamamlanmış İncil'in gücüne de uygulanabilir niteliktedir. Bu yüzden, ruhun bu gibi ve diğer vaatlerinin ilk yüzyılda mucizevi formda yerine geldiği, ama şimdi bize İncil'deki yazılı Tanrı'nın sözü yoluyla ruhun belli etmesi şeklinde uygulanmakta olduğu sonucuna ulaşabiliriz. Şüphesiz bu Tanrı'nın ruhunun geçmişte yazılmış sözle de açıklandığı doğrudur. Ama bu, şu anda sahip olduğumuz gibi Tanrı'nın sözünün tamamlanmış haldeki tamlığı (mükemmeliyeti) ile karşılaştırıldığında, sadece kısmi bir açığa vurmuydı (1 Cor. 13:9-13). Bundan, Yeni Ahit'in tamamlanmasıyla armağanların geri alınmasından sonra, Tanrı tarafından herhangi bir diğer yazılı vahiy gelmiş olamaz sonucu çıkar. Mormon Kitabı'nın ve diğer benzer yayınların

iddiaları, İncil'in tüm olarak açığa vurulmadığını ve bunu da bugün Ruh armağanlarının olmamasının kanıtladığını ima etmektedir. Eğer İncil'de Tanrının esinlemesinin tamlığını bütünüyle kullanıyor olsaydık, hem Eski ve hem de Yeni Ahit'in her parçasını kullanma zorunda kalırdık. Sözde açıklandığı gibi, ancak o zaman Tanrı'nın adamı Tanrı'nın doluluğuna kadar eksiksiz olmaya başlar.

ARASÖZ 8 : “Bu Belirtiler İnançlıları İzleyecek” (Mk. 16:17)

Burada tartışılan husus, gerçekten inanan birinin mucizevi armağanları elde edeceğidir. Bununla birlikte, bu ifadede çok şey bulunur: “ *Onlar yılanları (elleriyle) tutacaklar; ve onlar herhangi öldürücü bir şey (zehir) içseler bile, bu onlara zarar vermeyecek; onlar ellerini hastanın üzerine koyacaklar ve onlar (hastalar) iyileşecek*” (Mk. 16:18). İnançlı olan yeterince imana sahipse, teorik olarak olabilecek bu şeylerin vaadi yoktur; bunlar inançlılar tarafından tamamıyla yapılan kesin şeylerdi. Bu boyuttaki mucizeler açıkça yapılmadıkça, bu ayetin vaadi, şu anda bize uygulanamaz. Pavlus'un, onun duyurusunun Tanrı'dan olduğunun doğrulanması sonucunu veren, zehirli bir yılanı ısırılmadan eliyle nasıl tutabildiğini hatırlayabiliriz (Acts 28:3-7).

Geçmiş olan yüzyılda armağanlara sahip olduklarını savunan karizmatik Hristiyanların tümünün, bu gibi güçlerin kullanılmakta olduğunun hiç bir gerçekçi kanıtı yoktu. Her inançlı, belirtileri bu ölçekte yapmaya muktedir olmadıkça ve yapmadıkça, bu vaat bugüne uygulanamaz. Bu bize, Ruh hakkındaki İncil öğretisini incelememizden henüz çıkardığımız sonucu verir : bu mucizevi armağanlara birinci yüzyılda ilk Hristiyan inançlılarınca sahip olunmuş, ancak onların edinilmesi, Yeni Ahit Kutsal Yazıları tamamlandıktan sonra kesilmiştir.

Markos 16'ıncı bölüm'ün son paragrafı, inançlı olanları izleyen mucizelerin, İncil'in belirtilen sözünün doğrulanması özel amacı için olduğunu belirtmektedir: “*İnananları izleyecek olan bu belirtiler... onlar gittiler ve sözü her yerde bildirdiler. Tanrı onlarla çalışıyor ve takip eden belirtilerle sözü doğruluyordu*” (Mk. 16:17,20). Söylenen söz, şu anda **Yeni Ahit** olarak sahip olduğumuz şekilde eksiksiz olarak yazılır yazılmaz, mucizevi armağanların inananları izlemesine daha fazla gerek kalmadı.

Dipnot : Mevcut Ruh ödülü sahipliği iddiaları o kadar yaygındı ki; 1989’da, karizmatik bir Hıristiyan rahibi olan *John Liliekas* ile iki Mesih’te Kardeşler Topluluğu mensubu Bay John Allfree ve bu kitabın yazarı arasında halka açık münazara düzenlendi. İşlenen konu, “Mucizevi Kutsal Ruh armağanları bugün de edinilmekte midir?” idi. Davetiyeler baştan başa tüm İngilteredeki birçok topluluğa gönderildi; ve bunun sonucu, 1000’in üzerinde karma bir dinleyici topluluğu idi. Halihazır armağan sahipliğinin en iyi kanıtının onu sunmak olduğunu düşünmek akla yatkındır. Tutanakların bir kopyası şu adresten edinilebilir:

KONU 2 : Sorular

1. **“Ruh” sözcüğünün sözlük anlamı aşağıdakilerden hangisidir?**
 - a) Güç
 - b) Kutsal
 - c) Nefes
 - d) Toz.
2. **Kutsal Ruh nedir?**
 - a) Bir kişi
 - b) Güç
 - c) Tanrı'nın gücü
 - d) Bir 'üçlüğün' parçası.
3. **İncil nasıl yazılmıştır?**
 - a) İnsanlar kendi fikirlerini yazdılar
 - b) İnsanlar, Tanrı'nın ne anlama geldiği hakkındaki düşündüklerini yazdılar.
 - c) Tanrı'nın Ruhu vasıtasıyla, insanlara esinleme yoluyla
 - d) Bir kısmı esinlenmiş, diğer kısımları esinlenmemiştir.
4. **Aşağıdakilerden hangileri mucizevi Ruh armağanlarının niçin verilmiş olduğunun nedenlerindendir?**
 - a) İncil'in sözel duyurumunu desteklemek
 - b) İlk topluluğu geliştirmek
 - c) İnsanlara doğru yapmak için zor kullanmak
 - d) Havarileri kişisel zorluklardan korumak.
5. **Tanrı'nın gerçeğini nereden öğrenebiliriz?**
 - a) Kısmen İncilden, kısmen de bizim kendi düşüncemizden
 - b) İncil metninden ayrı olarak, Kutsal Ruhun ilgili hususları bize doğrudan söylemesinden
 - c) Sadece İncil'den
 - d) Din görevlilerinden/rahiplerden.
6. **İlk yüzyılda edinilen bazı ruh ödülllerinden birkaçının isimlerini yazınız.**
7. **Ödüller ne zaman geri çekildi? Onlara şu anda sahip olmak mümkün mü?**
8. **Bugün Kutsal Ruh yaşamımızda nasıl işler?**

KONU 3

TANRI'NİN VAATLERİ

3.1 TANRI' NIN VAATLERİ: GİRİŞ

Çalışmalarımızın bu noktasında, Tanrı'nın kim olduğu ve O'nun nasıl çalıştığının geniş bir anlayışına ulaşmış bulunmaktayız. Böyle yapmakla, bu şeyler hakkındaki birçok yaygın yanlış anlamayı aydınlığa kavuşturduk. Şimdi de; O'nun buyruklarını yerine getirmek yoluyla (Jn. 14:15), Tanrı'nın onu sevenlere vaat ettiği (James 1:12 ; 2:5) şeylere daha ayrıntılı bakmak istiyoruz. Eski Ahit'te Tanrı'nın vaatleri, gerçek Hristiyan umudunu oluşturanlardır. Pavlus, ölüm istemiyle yargılanırken; bütün her şeyi kaybetmeye hazır olduğu için, gelecekteki ödülün sözünü etmiştir: *"Şimdi Tanrı'nın atalarımıza olan vaadine umut bağladığım için burada bulunmakta ve yargılanmaktayım... Umudun uğruna... suçlanmaktayım (Acts 26:6,7). O ömrünün çoğunu 'sevinçli haberi' (Müjdeyi); atalara vaadin nasıl yapıldığını, "Tanrı'nın İsa'yı (ölümden diriltip) göğe yükselterek bunu yerine getirdiğini" (Acts 13:32,33) bildirerek harcamıştı. Pavlus, bu vaatlere inanışın; ölümden dirilişin (Acts 26:6-8 krş. 23:8) , yargı günü İsa'nın ikinci gelişinin ve Tanrı'nın egemenliğinin gelişinin (Acts 24:25 ; 28:20,31) umudunu verdiğini açıkladı.*

Bütün bu, Eski Ahit'in sonsuz yaşam'dan söz etmeyip sadece daldan dala atlayan İsrail tarihi olması, (bizi) efsaneye daldırır. Tanrı, 2000 yıl önce İsa vasıtasıyla sonsuz yaşamı bize sunmaya ansızın karar vermedi. Bu plan başlangıçtan beri onunlaydı:

"Sonsuz yaşam umudunu, yalan söyleyemeyen Tanrı, dünya'nın başlangıcından önce vaat etti; ama kendi sözünü (buna ilişkin) bildirilerle, uygun zamanlarda açıkladı (Tit. 1:2,3).

"Babayla birlikte olan ve bize açıklanmış bulunan sonsuz yaşamı..." (1 Jn. 1:2).

Madem ki Tanrı'nın kendi halkına sonsuz yaşam verme planı başlangıçtan beri onunlaydı; Eski Ahit'te kaydedilen insanlarla 4000 yıllık ilişkisi esnasında O'nun bu konu hakkında sessiz kalması olası değildir. Gerçekte Eski Ahit, her biri Tanrı'nın kendi halkı için hazırladığı bu umudun daha fazla ayrıntısını veren, kehanetler ve vaatlerle doludur. Bunun nedeni, Tanrının Yahudi atalarına vaatlerinin anlaşılmasının bizim kurtuluşumuz için hayati önemde olmasıdır. O kadar ki Pavlus, Efes'teki inançlılara şunu hatırlattı ki, bu şeyleri bilmeden önce onlar : *"Mesihsizdiler, İsrail halk*

topluluğunun dışındaydılar ve dünyada umutsuz ve Tanrı'sız olarak vaadin anlaşmalarına yabancıydılar” (Eph. 2:12) . Şüphesiz onlar da önceki putperest inanışlarının onlara bazı umutlar ve Tanrı bilgisi verdiğini düşünmüşlerdi. Ancak bu, Tanrı'nın Eski Ahit vaatlerini bilmemenin - gerçekte umutsuz ve Tanrı'sız bir dünya - ciddiyetini gösterir. Pavlus'un Hristiyan umudunu nasıl tanımladığını anımsayınız : “Tanrı'nın bizim (Yahudi) atalarımıza yaptığı vaadin umudu” (Acts 26:6).

Eski Ahit'in bu kısımlarına gereken önemi veren çok az topluluk (kilise) olması üzücü bir gerçektir. “Hristiyanlık” sadece Yeni Ahit'e dayalı din şeklinde - hatta ondan bile sadece birkaç ayet kullanma eğilimiyle - dejenere edilmiştir. İsa, tam gerçek yol'un (şu şekilde) açıkça vurgulamaktadır:

“Eğer onlar Musaninkiler (yani, İncil'in Musa tarafından yazılan ilk beş kitabı) ve peygamberleri dinlemezlerse; ölümden dirilen biri bile, onları ikna edemeyecektir (Lk. 16:31).

Doğal bellek İsa'nın dirilişine inanmanın yeterli olduğunu düşünebilir (krş. Lk. 16:30). Ancak, İsa; Eski Ahit'in tam bir anlayışı olmaksızın bunun (imanın) tam olarak mümkün olmadığını söylemiştir. İsa'nın çarmıha gerilerek öldürülmesinden sonra, müritlerin iman çöküşü; onların Eski Ahit'e titizlikle özen gösterme noksanlığı için, İsa tarafından izlenmiştir:

“O (İsa) onlara, ‘Sizi akılsızlar ve peygamberlerin söylediklerinin (muhtemelen) tümüne inanmakta ağır anlayışlılar: Mesih'in bu şeyleri (acıları) çekmesi ve görkemine kavuşması (ölmesi) gerekmiyor muydu?’ Ve Musaninkiler ve tüm peygamberlerinkinden başlayarak, tüm Kutsal Yazılardaki kendisiyle ilgili şeyleri onlara açıkladı (Lk. 24:25-27).

Eski Ahit'in nasıl tamamıyla onu belirttiği hususundaki vurgusuna dikkat ediniz. Burada belirtilen, müritlerin Eski Ahit'in sözlerini duymamış ya da hiç okumamış olmaları değil, ancak onların yazılanları gereği gibi anlamamış olmaları ve bunun sonucu da onlara gerçekten inanamadıklarıdır. O halde; gerçek bir imanın geliştirilmesi için, sadece onu okumak yerine, Tanrı'nın sözünün doğru bir anlayışı, gereklidir. Yahudiler Eski Ahit okumalarına aşırı düşkün idiler (Acts 15:21) ; ama yazıların işaret ettiği İsa'nın ve onun müjdesinin belirtilerini anlamadıklarından ona gerçekten inanmadılar ve bu yüzden İsa onlara şunu dedi:

“Musaya inanmış olsaydınız, bana da inanırdınız; çünkü o benim hakkımda yazdı. Ama onun yazdıklarına inanmıyorsanız, benim sözlerime nasıl inanacaksınız? (Jn. 5:46,47).

Tüm İncil okumalarına rağmen, Onlar, kurtuluşun sağlanmasını ummayı diledikleri halde, İsa hakkındaki gerçek mesajı tam göremediler. İsa onlara şunu söyledi:

“Kutsal yazıları araştırırsınız (yani, uygun şekilde - krş. Acts 17:11); çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu düşünürsünüz (eminsiniz): ve bana tanıklık edenler de onlardır” (Jn. 5:39).

Ve böylece birçok kişi; Eski Ahit’in bazı olayları ve öğretilerinin bir özet bilgisine sahip olabilecektir: bu onların tamamıyla tesadüfen topladıkları bilgidir. Yine de Mesih’in harika mesajı ve Tanrı’nın egemenliğinin müjdesi onların gözünden kaçır. Bu çalışmanın amacı; Eski Ahit’in temel vaatlerinin gerçek anlamlarını göstermek yoluyla sizi bu durumun dışına çıkarmaktır.

Eski Ahit’te vaatler: **cennet bahçesinde , Nuh’a , İbrahim’e , Davut’a** yapıldı. Bunlar hakkındaki bilgi, İncil’in Musa tarafından yazılan ilk beş kitabında ve Eski Ahit peygamberlerinin yazdıklarında bulunmaktadır. Hristiyan Müjdesinin tüm unsurları burada bulunmaktadır. Pavlus şunu açıkladı ki, bu Müjdenin bildirisinde söylediklerinin: *“peygamberlerin ve Musanın muhakkak olacağını söylediklerinden başka şeyler değildir: ki bunlar, Mesih acı çekmeli ve ölümden dirilme durumunda olanların ilki olmalı ve halkın üzerine ışık tutmalı” (Acts 26:22,23).* Ve onun son günlerinde açıklama aynı kaldı: *O (Pavlus), Tanrı’nın egemenliğini belirtti ve tanıklık etti... hem Musa’nın yasasına ve hem de peygamberlerin yazılarına dayanarak , sabahtan akşama kadar” (Acts 28:23).*

Yüce Hristiyan Pavlus’un umudu, bizi de motive eden umut olmalıdır; O halde, onun yaşam tünelinin sonunda olan görkemli ışık, her ciddi Hristiyan için de olmalıdır. Bu motivasyonu ateşleyerek, şimdi Kutsal Yazıları araştırabiliriz.

3.2 CENNET BAHÇESİNDEKİ VAAT

İnsanoğlu'nun (yeryüzüne) düşüşünün acıklı öyküsü, *Yaratılış*, 3. Bölüm' de anlatılmıştır. Yılan, Tanrı'nın sözünü yanlış aktardığı ve ona itaat etmemek üzere Havva'yı ayarttığı için lanetlendi. Adam ve kadın itaatsizlikleri yüzünden cezalandırıldı. Ancak, Tanrı yılanı şunu söylediğinde, bu karanlık görüntüde bir umut ışığı belirir:

“Seninle kadın arasında, senin soyunla onun soyu arasında düşmanlık (nefret, zıtlık) koyacağım; o (kadının soyu) senin başını ezecek ve sen onun topuğunu inciteceksin” (Gen. 3:15).

Bu ayet yüksek derecede yoğundur; ilgili birçok şeyi özenle tanımlamaya gereksinimimiz vardır. Bir ‘soy’ (döl), bir torun ya da evlat anlamındadır. Ama bu belli bir soydan gelen halkı da ifade eder. Daha sonra göreceğimiz gibi, İbrahim'in soyu (dölü) İsa idi (*Gal. 3:16*) ; ama eğer biz vaftizim yoluyla İsa'da olursak, biz de aynı soydanız (*Gal. 3:27-29*). Bu soy sözcüğü, sperm (döl) kavramını da içerir (*1 Pet. 1:23*) ; böylece gerçek bir döl, babasının özelliklerini taşıyacaktır.

Bu yüzden yılanın soyu, yılanın benzeyişindeki grubu giren şunları ifade eder:

- ***Tanrı'nın sözünü çarpıtan***
- ***Yalan söyleyen***
- ***Diğerlerini günaha yönlendiren***

Konu 6' da göreceğimiz gibi, bunları yapan gerçek bir kişi yoktur. Ancak içimizde şunlar vardır:

- ***‘Vücudumuzun ‘yaşlı kişi’si’ (Rom. 6:6)***
- ***‘Doğal kişi’ (Öz varlık, nefis) (1 Cor. 2:14)***
- ***‘Aldatıcı tutkulardan dolayı yozlaşmış yaşlı kişi’ (Eph. 4:22)***
- ***‘Eylemleriyle beraber yaşlı kişi’ (Col. 3:9)***

İçimizdeki bu günah ‘kişi’si; İncil’deki şeytan, yılanın soyu’dur.

Kadının soyu, özel bir birey olmak durumundaydı: *“Sen (yılanın soyu), onun topuğunu inciteceksin” (Gen. 3:15).* Bu birey sürekli olarak yılanın soyunu, yani günahı, ezecek :”*O senin kafanı ezecek*”. Yılanı başından vurma, onun beyni kafasında olduğundan, öldürücü bir darbedir. Kadının soyu için olası bir aday olan tek kişi, Efendimiz İsa olmalıdır:

İsa Mesih (çarmıh vasıtasıyla) ölümü (bu yüzden de günah'ın gücünü - *Rom. 6:23*) ortadan kaldırdı; ve Müjde yoluyla yaşam ve ölümsüzlüğü ortaya çıkardı (*2 Tim. 1:10*).

“Tanrı kendi öz oğlunu, günahkâr insan benzeyişinde ve günah için gönderip; günahı insanın özü’nde - yani İncildeki şeytan, yılanın soyu - mahkûm etti (Rom. 8:3).

İsa, “günahları kaldırmak için ortaya çıktı” (1 Jn. 3:5).

“Sen onun adını İsa (anlamı: Kurtarıcı) koyacaksın: çünkü o halkını günahlarından kurtaracaktır” (Mt. 1:21).

Tanrı onun babası olmakla beraber, Meryem’in oğlu olarak İsa, tam anlamıyla “kadından olma’dır” (Gal. 4:4). Böylece o, diğer bir insanın olmadığı yoldan Tanrı tarafından üretilmekle beraber, bu anlamda **kadının soyu** da oldu. Kadının bu soyu, günah - yılanın soyu - tarafından geçici olarak incitildi:

“Sen onun topuğunu bereleyeceksin” (Gen. 3:15). Topuktaki bir yılan ısırtığı, yılanı başından vurmanın sürekliliği ile karşılaştırıldığında, normal olarak geçici bir yaradır. Birçok konuşma biçimi İncil kökenlidir: (örneğin) *“onu kafadan vur”* (yani bir şeyi tamamıyla durdur ya da son ver) ifadesi muhtemelen bu İsa’nın yılanı kafasından vurması kehanetine dayanmaktadır.

Günahın, yılanın soyunun, mahkûmiyeti; aslında çarmıhta İsa’nın kurban edilmesi yoluyla olmuştur. Yukarıdaki alıntı yapılan ayetlerin, Mesih’in günah üzerindeki zaferini geçmiş zaman kipiyle nasıl belirttiklerini dikkat ediniz. Bundan ötürü; topuktaki geçici yaranın İsa’ya verdiği acı, onun üç gün içindeki ölümünün bir göstergesidir. Onun dirilmesi, onun günaha verdiği ölümcül darbe ile karşılaştırıldığında, İsaninkinin sadece geçici bir yara olduğunu kanıtlamaktadır. İncil-dışı tarihsel kayıtların çarmıha germe kurbanlarının topuklarından tahta kazığa çivilendiklerini göstermesi ilginçtir. Böylece, ölümü yoluyla İsa: *“topuğundan yaralandı”*. Is. 53:4,5 , onun çarmıhta ölümü yoluyla Tanrı tarafından “berelenmiş” olduğu şeklinde İsa’yı tanımlamaktadır. Bu net bir şekilde *Gen. 3:15’de*, İsa’nın yılanın soyu tarafından bereleneceği (incitileceği) şeklinde yer alan kehanetten söz etmektedir. Bununla beraber, en sonunda Tanrı, Mesih’in maruz kaldığı kötülük yoluyla işlemiştir; ki O burada, kendi oğlunu inciterek kötülük güçlerini kontrol etme yoluyla, berelemeleri yapan olarak tanımlanmaktadır (Is. 53:10). Ve bu şekilde Tanrı, çocuklarının her birinin kötü deneyimleri yoluyla da işler.

BUGÜNKÜ ÇATIŞMA

Ancak, aklınıza Şu soru gelmiŐı olabilir: “Eğer İsa g nahu ve ölümü (yılanın soyu) yok etmişse, günümüzde bu Şeyler halen neden mevcuttur?”. Bunun yanıtı, İsa  armıhta, günahın gücünü kendi içinde yok etmiştir: *Gen. 3:15*’deki kehanet, aslında İsa ile günah arasındaki çatışma ile ilgilidir. Şimdi bunun anlamı Şudur: Çünkü O bize, sonunda biz de günah ve ölümü (onun gibi) yenebilelim diye, Onun zaferini paylaşmaya davet etmektedir. Onun zaferini paylaşmaya davet edilmeyenler ya da teklifi geri  evirenler, Şüphesiz halen günah ve ölüm deneyimi yaşayacaklardır. Günah ve ölüm deneyimi gerçek inançlılarca da yaŐanıyor olsa bile, İsa adına vaftiz olmak vasıtasıyla onların kadın’ın soyu ile birleŐmesi yoluyla (*Gal. 3: 27-29*), onlar günahlarından bağıŐlanabilirler ve bundan ötürü sonunda, günahın sonucu olan ölümden kurtulabilirler. Böylece umutla beklenen; İsa’nın  armıhta, Tanrı’nın yeryüzü hakkındaki planı tamamlanıncaya, Milenyum’un (Tanrı’nın egemenliğinin ilk bin yılı) sonunda kişiler gerçekten ölümü durduruncaya kadar bu olmamakla birlikte, ölümü yürürlükten kaldırmıŐ olmasıdır (*2 Tim. 1:10*). O zaman  l me asla tanık olunmayacaktır: “  nk  Tanrı bütün düŐmanlarını onun ayakları altına serinceye kadar, onun (Tanrı’nın egemenliğinin ilk bölümünde) egemenlik sürmesi gerekir. Ortadan kaldırılacak son düşman ölüm’d r” (*1 Cor. 15:25,26*).

Eğer biz İsa’da vaftiz olursak, bu durumda İsa hakkındaki *Gen. 3:15*’deki gibi vaatleri kendimiz için kiŐileŐtirebiliriz. Onlar artık sadece İncil’in ilgi çekici kısımları olmayıp, doğrudan bize yapılmış olan kehanetler ve vaatlerdir. Kadının soyu olarak biz de, kısa sürede üzerimizdeki günaha karşı zafer deneyimi yaŐayabileceĐiz. Efendimiz İsa bizim yaşam zamanımıza dönünceye kadar biz de İsa’ya olduğu gibi, topuktan incitileceğiz ve bu Şekilde de  leceğiz. Eğer biz gerçekten kadının soyundansak, o zaman bu yara sadece geçici olacaktır. Suyu dalmak suretiyle İsa’da uygun Şekilde vaftiz olan kişiler, kendilerini onun ölümü ve dirilişi (göğe alımıŐı) ile - (battığı) sudan çıkmak yoluyla sembolize edilerek - birleŐtirirler (*bk. Rom. 6: 3-5*).

Eğer biz kadının gerçek soyu isek, o zaman *Gen. 3:15*’deki sözler yaşantımıza yansıyacak; ve içimizde doğru ile yanlış arasında sürekli bir çatışma (düşmanlık) duygusu olacaktır. Büyük havari Pavlus, içinde günah ve onun gerçek kendisi arasında adeta Őizofrenik bir  atıŐmanın Şiddetle hüküm sürdüğünü anlatmıŐtır (*Rom. 7:14-25*).

İçimizdeki günahla olan bu  atıŐma; İsa’da vaftizden sonra, doğal olarak artma ve bu Şekilde bütün yaşamımız boyunca devam etme durumundadır.

Bu, bir anlamda, zordur. Çünkü günahın gücü kuvvetlidir. Ancak diğer bir anlamda; biz, daha önceden savaşıp ve çatışmayı kazanmış olan İsa'da olduğumuza göre, bu böyle değildir. Eph. 5:23-32' de, sanki kadının soyundan olmakla bizler de kadın oluyormuş gibi, inançlıların nasıl bir kadın olarak tanımlandığına dikkat ediniz.

Aynı şekilde; kadının soyu hem İsa'yı ve hem de onun özelliklerini edinmeye çalışanları temsil ettiği gibi; yılanın soyu da hem günah (İncildeki 'şeytan') ve hem de günahın ve yılanın özelliklerini çekinmeden sergileyenleri temsil eder. Böyle kişiler, Tanrı'nın sözünü umursamazlar ya da saptırırlar; ve bu da sonuçta onları, Adem ve Havvada olduğu gibi, günahın utancına ve Tanrı'dan uzaklaşmaya götürür. Yahudilerin aslında İsa'yı öldüren halk oldukları, yani kadının soyunu topuktan incittikleri göz önüne alınırsa; onların yılanın soyunun başta gelen örnekleri olduklarını beklemek kaçınılmazdır. Bu husus, vaftizci Yahya ve İsa tarafından doğrulanmaktadır:

"Ferisilerle Sadukilerden (İsa'yı mahkûm eden Yahudi grubu) birçok kişinin kendisine vaftize geldiğini gördüğünde o (Yahya), onlara şöyle seslendi: 'Ey engerekler soyu (yani, yilandan doğmuş ya da yaratılmışlar)! Gelecek olan gazaptan kaçmanız için sizi kim uyardı?'" (Mt. 3:7).

"İsa onların (Ferisilerin) düşüncelerini bildi ve dedi ki... 'Ey engerekler soyu! Kötü olan sizler, nasıl iyi şeyler söyleyebilirsiniz?'" (Mt. 12:25,34).

Tüm âlem, din âlemi bile, aynı bu yılan özelliklerine sahiptir. Sadece İsa'da vaftiz olanlar kadının soyu'yla birleşirler; diğerlerinin tümü, çeşitli derecelerde yılanın soyu'durlar. İsa'nın yılanın soyu olan kişilere nasıl davrandığı bizim modelimiz olmalıdır:

- *O, onlara sevgi ve kaygılı bir tutumla hitap etti; ama yine de,*
- *O, onların yollarının ve düşüncelerinin kendisini etkilemesine izin vermedi; ve*
- *O, yaşam tarzı vasıtasıyla, Tanrı'nın sevecen karakterini gösterdi.*

Bütün bunlara rağmen onlar, İsa'dan nefret ettiler. O'nun Tanrı'ya itaat etmedeki çabası, onları kıskandırdı. O'nun ailesi (Jn. 7:5 ; Mk. 3:21) ve yakın arkadaşları (Jn. 6:66) bile, aralarına mesafe koydular; ve hatta bazıları fiziksel olarak ondan uzaklaştılar. Pavlus da aynı deneyimleri yaşadı; ve bir zamanlar, iyi günde ve kötü günde onunla beraber olanların yasını tuttuğunda şöyle dedi:

“Size gerçeği söylüyorum diye sizin düşmanınız mı olurum?” (Gal. 4:16).

Gerçek asla popüler değildir; yapabileceğimiz gibi onu bilmek ve onu yaşamak; bizim için, zulümle bile sonuçlanan, çeşitli türde sorun yaratır:

“Çünkü bedenden doğan, ruhtan (Tanrı'nın sözünün doğru bilgisi ile - 1 Pet 1:23) doğana, o zaman nasıl zulmettiyse; şu anda da öyle oluyor (Gal. 4:29)

Eğer biz gerçekten İsa ile birleşmişsek; onun muhteşem ödülünü paylaşabilelim diye, biz de İsa'nın çektiklerinin bazılarını yaşamalıyız. Yine Pavlus, bu konuda bize eşsiz bir örnek oluşturmaktadır:

“Şu, güvenilir bir sözdür: Çünkü, eğer biz onunla(İsa) birlikte ölürssek, onunla birlikte yaşayacağız da. Eğer biz (onunla) acı çekersek, onunla birlikte egemenlik de süreceğiz...Bu yüzden; her şeye katlanıyorum (2 Tim. 2:10-12)

“Eğer onlar bana (İsa) zulmettilerse, size de zulmedecekler... Bütün bunları size benim adımdan ötürü yapacaklar” (Jn. 15:20,21) - yani, İsa'nın adına vaftiz oluyoruz diye (Acts 2:38 ; 8:16).

Bu gibi ayetlerle karşılaştığımızda, şu akıl çelicidir: *“Eğer bu İsayla birleşmiş olmanın nedeni ise, her şey kadının soyu ile ilgiliyse, ben böylesini tercih etmem”*. Ancak şüphesiz, biz makul olarak başa çıkamayacağımız hiçbir şeyi katlanmayı asla beklememekteyiz. İsa'yla kendimizi tam olarak birleştirmek için, ‘kendini adamak’ kesinlikle gerekli olmakla beraber; bizim onunla birliğimiz öyle muhteşem bir ödül ile sonuçlanacaktır ki “şu andaki çektiklerimizin, bizde açıklanacak görkem ile karşılaştırıldığında, hiç değeri kalmayacaktır”. Ve onun kendini kurban etmiş olması, şu anda bile, yaşamın yaralarının tümüne çare bulmak için dualarımızı geçerli kılar. Ve buna ilave olarak, aşağıdaki görkemli güvence, **Mesih'te Kardeşler** Topluluğumuzun İncile dayalı birçok yayınında ağırlıklı bir biçimde vurgulanır:

“Tanrı güvenilirdir. O, sizi, gücünüzü aşan biçimde deneyerek acı çekirtmez. Dayanabilmeniz için, denemeyle birlikte bir kurtuluş yolu da sağlayacaktır” (1 Cor. 10:13).

Bunları size, bende huzura sahip olasınız diye söyledim. Dünyada sıkıntılarla karşılaşacaksınız. Ama yeterince rahat olun: ben dünyayı yendim” (Jn. 16:33).

“Öyleyse bu şeylere ne diyeceğiz? Eğer Tanrı bizden yana ise, kim bize karşı olabilir?” (Rom. 8:31).

3.3 NUH’A EDİLEN VAAT

Adem ve Havva’nın devrinden sonra insanlık tarihi ilerledikçe, insan giderek kötü oldu. Durum öyle bir aşamaya ulaştı ve uygarlık ahlakça o kadar vahim hale geldi ki, Tanrı, Nuh ve onun ailesi dışındaki, maddi varlıklar sistemini yok etmeye karar verdi (Gen. 6:5-8). Ona, dünya tufanla yok edilmekteykenki sürede, içinde kendisi ve tüm hayvanların örneklerinin yaşayacağı bir gemi yapması söylendi. Bu arada; Kutsal Yazıların açık ifadelerinden ayrı olarak, bu büyük tufanın gerçekten olduğuna inanmak için yeterli bilimsel neden de vardır. Yeryüzü’nün (yani, bu gerçek gezegen) değil, sadece onun üzerindeki “yeryüzünde hareket eden bütün bedenler” (Gen. 7:21) şeklinde belirtilen kötü insan olgusunun yok edildiğine dikkat ediniz. İsa (Mt. 24:37) ve Petrus (2 Pet. 3:6-12), her ikisi de Nuh’un dünyasında, Mesih’in ikinci gelişinde benzer şeylerin oluşacağını görerek, yargı gününün farkına vardılar. Böylece; Nuh çağındaki insanın umutsuz kötülüğü, hemen İsa’nın geri dönüşünde cezalandırılacak olan, bizim şu andaki dünyamıza da uygundur.

İnsanın büyük günahkârlığı ve bu gezegenin kendini yok etme programının başlatılmış olması yüzünden; Hristiyanlar arasında bile, bu yeryüzünün yok edileceği hakkında bir inanış ortaya çıkmıştır. Bu fikir, açıkça İncil’in temel mesajının değerlendirilmesindeki tam bir eksikliğini göstermektedir. Şöyle ki: Tanrı, bu gezegenin işleriyle aktif olarak ilgilidir; ve İsa Mesih Tanrı’nın egemenliğini, burada yeryüzünde kurmak üzere yakında geri gelecektir. Eğer insanın bu gezegeni yok etmesine izin verilmiş olsaydı, o zaman bu vaatler tam olarak tutulamazdı. Tanrı’nın egemenliğinin yeryüzünde olacağına ilişkin önemli miktarda kanıt, *Konu 4.7* ve *Konu 5*’de bulunmaktadır. Bu

arada; aşağıdakiler dünyanın ve güneş sisteminin yok edilmeyeceği hakkında yeterli kanıt olmalıdır:

“O dünyayı sonsuza dek kurdu” (Ps. 78:69).

“Dünya sonsuza dek kalır” (Ecc. 1:4).

“Güneş ve ay...yıldızlar... gökler... O, onları da ilelebet kurdu: bozulmayacak bir karar verdi” (Ps. 148:3-6).

“Suların denizi kaplaması gibi, yeryüzü de Tanrı’nın bilgisiyle dolu olacak” (Is. 11:9 ; Num. 14:21). (Tanrı’nın dünyayı kendine yok ettirmesi çok zor. Bu vaat henüz yerine gelmedi.)

“Tanrı’nın kendisi yeryüzünü şekillendirdi ve yarattı; O, onu kurdu. O onu boşuna yaratmadı; onu oturulmak üzere şekillendirdi” (Is. 45:18). Tanrı yeryüzünü sadece onun yok olduğunu görmek için yaratsaydı; o zaman O’nun çalışması boşuna olurdu.

Ancak, *Yaratılış*’a geri dönüldüğünde, Tanrı bütün bunları Nuh’a da vaat etmişti. Belki de Nuh, tufanla yaratılan yeni dünyada tekrar yaşamaya başladığında, tekrar toptan bir tahribatın olabileceğinden korkuyordu. Tufandan sonra, ne zaman yağmur yağmaya başlasa; bu düşüncenin onun aklına gelmiş olması muhtemeldir. Ve bu nedenle, Tanrı; bunun bir daha hiç olmayacağı hakkında bir antlaşma (bir vaatler serisi) yaptı:

“İşte ben seninle antlaşmamı kuruyorum... Ben seninle antlaşmamı kuracağım (Ben sözcüğünün vurgulandığına dikkat ediniz. Tanrının harikası, ölümlü bir insan gibi vaatlerde bulunmayı seçme!). Bütün bedenliler (beşer) artık tufanın suları ile kesintiye uğramayacak; yeryüzünü yok etmek için bir tufan olmayacak” (Gen. 9:9-12).

Bu antlaşma **gökkuşağı** vasıtasıyla onaylandı:

“Yeryüzünün üzerine bir bulut (yağmur bulutu) getirdiğim zaman, bulutun içinde gökkuşağı görülecektir: ve ben, seninle aramızdaki antlaşmayı anımsayacağım... Tanrı ile yeryüzündeki tüm bedene sahip canlı yaratıklar arasındaki

*ebedi antlaşmayı... Bu, (gökkuşağı) antlaşmanın alametidir”
(Gen. 9:13-17).*

Bu, Tanrı ile yeryüzünün insanları ve hayvanları arasındaki sonsuz bir antlaşma olduğundan; bunun sonucu da insanların ve hayvanların onun üzerinde sonsuza dek yaşama durumunda olduğudur. Bu, kendi içinde; Tanrı'nın egemenliğinin gökyüzünden (cennet'ten) çok, yeryüzünde olacağını kanıtlar.

Böylece, Nuh'a edilen vaat; Tanrı'nın Egemenliği Müjdesi'nin bir temelidir; o, Tanrının dikkatinin bu gezegen üzerinde nasıl odaklandığını ve O'nun dünyayla nasıl bir sonsuz bir planı olduğunu göstermektedir. Gazap anında bile O, merhameti anımsar (*Hab. 3:2*); ve O'nunki öyle bir sevgidir ki O kendi hayvan yaratıkları için bile özen gösterir (*1 Cor. 9:9 krş. Jonah 4:11*).

3.4 İBRAHİM'E EDİLEN VAAT

İsa ve havariler tarafından öğretilen Müjde, temelde İbrahim tarafından anlaşılmış olandan farklı değildir. Kutsal Yazılar yoluyla Tanrı, *”İbrahim’e müjdeyi önceden bildirdi (Gal. 3:8)*. Bu vaatler o kadar önemlidir ki Petrus, halka yaptığı Müjde duyurusunu, bunlara atıf yaparak başlamış ve bitirmiştir (*Acts 3:13,25*). Eğer biz İbrahime ne öğretildiğini anlayabilirsek, o zaman Hristiyan Müjdesi'nin çok temel bir görünümünü de edineceğiz. ‘Müjde’nin tam İsa’nın zamanında verilmeye başlayan bir şey olmadığına ilişkin diğer belirtiler de vardır:

- *“Biz size; iyi haber’i (müjdeyi), (Yahudi) atalara yapılan vaadin nasıl yerine getirildiğini, bildirmekteyiz” (Acts 13:32,33).*
- *“Tanrı müjdesini, peygamberleri (yani, İbrahim - Gen. 20:7) aracılığıyla Kutsal Yazılarda önceden vaat etti” (Rom. 1:1,2).*
- *“Bu nedenle müjde, ölü olanlara da bildirildi” (1 Pet. 4:6) - yani ilk yüzyılda yaşamış ve ölmüş olan inançlılar.*
- *“Çünkü müjde onlar - yani çöldeki İsrailliler - gibi bize de duyuruldu” (Heb. 4:2).*

İbrahime edilen vaatler, iki temel konuyu içerir:

- (1) İbrahim'in soyuyla (özel neslinden olanlarla) ilgili şeyler
- (2) İbrahime vaat edilen ülke hakkındaki şeyler

Bu vaatler, Yeni Ahit'te yorumlanmaktadır. İncil'i kendi kendine açıklamak politikamızı koruyarak, İbrahimle yapılan antlaşmanın bize tam bir görüntüsünü vermek üzere her iki ahitteki öğretileri birleştireceğiz.

İbrahim başlangıçta, şimdiki Irak'ta bulunan zengin bir kent olan **Ur** kentinde yaşadı. Modern arkeoloji, İbrahim'in zamanında yüksek uygarlık düzeyine ulaşılmış olduğunu göstermektedir. Bir banka sistemi, kamu hizmetleri ve ilgili altyapı sistemi vardı. Farklı bir şey olmadığına göre, bilebildiğimiz kadarıyla görmüş geçirmiş biri olan İbrahim, bu şehirde yaşadı. Ama sonra; gelişmiş o yaşam tarzından ayrılmak ve vaat edilen bir ülkeye doğru bir yolculuğa başlamak üzere, Tanrının olağandışı çağrısı ona ulaştı. Tam olarak nerede ve tam olarak ne yapılmadığı bütünüyle açıktır. Hepsini sayarsak, 1500 millik (2400 km) bir yolculuk oldu. Ülke Kenân - şimdiki İsrail - idi.

Yaşamı sırasında, Tanrı İbrahime ara sıra göründü ve ona olan kendi vaadini tekrar etti ve genişletti. Bu vaatler, Mesih'in Müjdesinin temelidir; gerçek Hristiyanlar için, bu yaşamın geçici şeylerinden ayrılmak ve O'nun sözü vasıtasıyla yaşayarak Tanrı'nın vaatlerini itibari değerinde alıp imanlı bir yaşama doğru ilerlemek şeklindeki aynı çağrı, İbrahime olduğu gibi, bize de gelir. Biz İbrahim'in yolculuğu sırasında vaatleri nasıl derinden düşünmüş olacağını hayalimizde iyi bir şekilde canlandırabiliriz:

“İman sayesinde İbrahim, (Ur'dan) miras olarak almak durumunda olduğu ülkeye (Kenân) gitmek üzere çağrıldığı zaman, itaat etti ve nereye gittiğini bilmeden yola çıktı” (Heb. 11:8).

Tanrı'nın vaatlerini ilk defa dikkatle düşünürken, Tanrı'nın egemenliğinin vaat edilen ülkesinin neye benzediğini tam olarak bilmediğimizi de hissedebiliriz. Ancak, Tanrı'nın sözüne olan imanımız, o şekilde olmalı ki biz de hevesle itaat etmeliyiz.

İbrahim, bu vaatlerle elde ettiği fırsattan daha iyisini yapacak durumdaki gezici göçebe değildi. Onun, genel olarak belirtilirse, bizim kendimizinkiyle büyük ölçüde benzerlik taşıyan bir geçmişi vardı. Onun karşı karşıya kaldığı

karmaşık, acı veren kararlar; Tanrı'nın vaatlerini kabul edip ona göre davranıp davranmayacağımızı kararlaştırırken karşılaşmak zorunda kalabileceğimiz şeylerle benzerdir. İş arkadaşlarımızdan garip bakışlar, komşularımızdan manidar göz süzmeler (Din sahibi olmuş!)... gibi bütün şeyler, İbrahimce biliniyordu. İbrahimin bütün bunlara katlanmak üzere gereksinim duyduğu motivasyon, herhalde çok fazlaydı. Onun uzun yolculuk yılları boyunca bu motivasyonu sağlayan tek şey, vaat sözüydü. Bu sözleri aklından çıkarmamalı ve her gün onların ona ne anlatmak istediğini enine boyuna düşünmeliydi.

Benzer bir iman ve ona göre davranış gösterme yoluyla, İbrahim gibi - Tanrı'nın arkadaşları diye çağrılmak suretiyle (Is. 41:8), Tanrı bilgisini bulmak suretiyle (Gen. 18:17) ve Tanrı'nın egemenliğinde sonsuz yaşam umudundan emin olmak suretiyle - aynı onura sahip olabiliriz. İsa'nın Müjdesinin İbrahime edilen bu vaatlere dayandığını tekrar vurgulayalım. Hristiyan mesajına gerçekten inanmak için, biz de İbrahime edilen vaatleri kesinlikle bilmeliyiz. Onlarsız imanımız, iman değildir. Bu yüzden hevesli gözlerle Tanrı ve İbrahim arasındaki söyleşileri okumalı ve tekrar okumalıyız.

ÜLKE

1) *“Sen kendi vatanının dışına git... sana göstereceğim bir ülkeye” (Gen. 12:1).*

2) İbrahim, *“yolculuklarına devam etti... Beytel'e doğru (İsrail'in ortasında).Ve Tanrı İbrahim'e dedi ki, ‘Şimdi gözlerini kaldır ve bulunduğun yerden kuzeye ve güneye, doğuya ve batıya bak: çünkü görmekte olduğun bütün toprakları sana vereceğim, ve senin soyuna sonsuza dek...Bu topraklarda baştanbaşa yürü... Çünkü onu sana vereceğim” (Gen. 13:3, 14-17).*

3) *“Tanrı İbrahimle antlaşma yapıp dedi ki: ‘Mısır ırmağından büyük ırmağa, Fırat ırmağına kadar bu diyarı senin soyuna verdim” (Gen. 15:18).*

4) *“Senin yabancı olduğun diyarı, bütün Kenân diyarını, sana ve senden sonraki soyuna ebedi bir mülk olarak vereceğim (Gen. 17:8).*

5) “İbrahim’e dünyanın mirasçısı olabilme vaadi” (Rom. 4:13)

Burada biz, İbrahime sürekli bir sır söylendiğini görmekteyiz:

1) ‘*Senin gitmeni istediğim bir ülke vardır*’.

2) ‘*Şu anda bölgeye ulaşmış bulunmaktasın. Sen ve senin çocukların, sonsuza dek burada yaşayacaksınız*’. Bu sonsuz yaşam vaadinin, nasıl alımsız ya da vurgusuz kaydedilmekte olduğuna dikkat ediniz. İnsan bir yazar şüphesiz bunu daha canlı belirtirdi.

3) Vaat edilen toprakların alanı daha bir özellikli tanımlanmıştır.

4) İbrahim bu yaşamda vaadi elde edeceğini ummamaktaydı. O, daha sonra orada sonsuza dek yaşayacak olmasına karşın, o topraklarda bir “yabancı” olarak vardı. Bunun çağrıştırdığı, öleceği ve daha sonra da, ona bu vaadi elde etme olanağını verecek olan tekrar dirileceğidir.

5) Pavlus, telkin altındayken; İbrahim’e verilen vaatlerin, tüm dünyanın onun mirası olduğu anlamına geldiğini açıkça gördü.

Kutsal Yazılar bize, yaşadığı sürece İbrahim’in vaatlerin gerçekleşmesini elde etmediğini anımsatmak üzere normal anlatımının dışına çıkmaktadır:

“İman sayesinde o (İbrahim); bir yabancı olarak, seyyar çadırlarda ikamet ederek, vaat edilen topraklarda geçici olarak (geçici bir yaşamın yolunu ima etmekte) kaldı” (Heb. 11:9).

Ülkede bir yabancı olarak, belki de bir mültecinin hissettiğine benzer gizli güvensizlik ve uyumsuzluk duygusuyla, yaşadı. O kendi topraklarında, çocuklarıyla birlikte çok güç şartlarda yaşıyordu. Çocuklarıyla beraber, İshak ve onun oğlu Yakup (ki vaatler ona da tekrar edildi) dahil, çocuklarıyla beraber o , “*iman içinde öldü: vaat edilenlere kavuşamamış, ama onları uzaktan görmüş ve ikna olmuş ve onlara sarılmış olarak ve de dünyada yabancılar ve konuklar olduklarını açıkça kabul ederek (Heb. 11:13).*

Şu dört aşamaya dikkat ediniz:

- *Vaatleri bilerek* - bu çalışma boyunca yapıyor olduğumuz gibi.
- *“Onlara ikna olmuş” olarak* - İbrahimi ikna belli bir süreç almışsa, bizimki ne kadar fazla süreç alır?
- *Onlara sarılarak* - İsa’da vaftiz olma yoluyla (Gal. 3:27-29).
- *Dünyayı yaşamımızın yolu olarak kabul ederek* - Bu dünya bizim gerçek evimiz değildir; ama biz dünyaya gelecekteki çağın gelmesi umuduyla yaşıyoruz.

Bu şeyleri takdir edersek , İbrahim bizim büyük kahramanımız ve modelimiz olur. Son kabul, vaatlerin yerine gelmesinin karısı öldüğünde yorgun yaşlı adam için gelmiş olan, gelecekte yattığıdır. O aslında, karısını gömmek üzere vaat edilen toprakların bir kısmını satın almak zorunda kaldı (Acts 7:16). Gerçekten Tanrı, “ *ona topraktan hiç bir miras vermedi, hiç, ayağının bastığı yer kadar bile: ama yine de O, ona bir mülk olarak onu vereceğini vaat etti*” (Acts 7:5). İbrahimin mevcut soyu, - dünya onların kişisel ebedi mirasları olarak onlara vaat edildiğine göre! - mülk satın aldıklarında ya da kiraladıklarında aynı aykırılığı hissedebilir.

Yine de Tanrı vaatlerini tutar. İbrahim ve kendilerine bu vaatler yapılan herkesin ödüllendirileceği bir gün gelmelidir. *Heb. 11: 13, 39.40* , bu konuya son noktayı koymuştur:

“Bu kişilerin hepsi, bizsiz mükemmelliğe erişmesinler diye, vaatlere ulaşmadan İmanla öldüler; Tanrı bizim için, daha iyi bir şey hazırladı”.

Bu yüzden, gerçek inançlıların tümü, zamanın aynı noktasında, yani son günde yargı koltuğunda, ödüllendirileceklerdir (2 Tim. 4:1,8 ; Mt. 25:31-34 ; 1 Pet. 5:4). Bunun sonucu olarak, yargılanmak üzere hazır bulunmak için, bu vaatleri bilen İbrahim ve diğerleri, karar gününden hemen önce dirilmelidirler. Onlar şu anda vaatlere ulaşmamışlarsa, ve bunu sadece Mesih’in dönüşünde kendi dirilişlerinden ve yargıdan sonra yapacaklarsa, İbrahimin benzerlerinin şu anda şüursuz durumda Mesih’in gelmesini beklediklerini kabul etmekten başka hiçbir seçenek yoktur. Yine de, baştanbaşa tüm Avrupadaki kiliselerdeki renkli camlı mozaikler, İbrahim’i, imanlı bir yaşam için vaat edilen ödülü yaşıyor olduğu cennette (gökte) gibi

tasvir eder. Yüzyıllardır binlerce kişinin, geçmiş bu resimleri doldurmuş olduğu gibi fikirler, dinsel olarak kabul görmektedir. Bu çizginin ötesine geçmeye İncil-temelli cesarete sahip olacak mısınız?

SOY

Konu 3.2' de açıklandığı gibi, bir soy vaadi ilk olarak İsa'ya ve ikinci olarak, "İsa'da" olanlara uygulanır; ki bu yüzden onlar İbrahim'in soyu da sayılırlar:

1) *"Seni büyük bir ulus yapacağım ve seni kutsayacağım...ve sende olan dünyanın bütün kabileleri kutsanmış olacak" (Gen. 12:2,3).*

2) *"Senin soyunu yeryüzünün tozu gibi yapacağım: o kadar (çok) ki, bir kişi yerin tozunu sayabilirse, bu durumda senin soyun da sayılabilecektir... Görmekte olduğun bütün ülkeyi sana ve ebediyen senin soyuna vereceğim" (Gen. 13: 15,16).*

3) *"Şimdi gökyüzüne bak ve yıldızları söyle (say), eğer onları sayabilirsen... Senin soyun böyle olacaktır... Bu diyarı senin soyuna verdim" (Gen. 15:5,18).*

4) *"Kenân diyarını sana ve senden sonraki senin soyuna ebedi bir mülk olarak vereceğim; ve onların Tanrısı olacağım (Gen. 17:8).*

5) *"Senin soyunu gökyüzünün yıldızları kadar ve deniz kenarında olan kum gibi çoğaltacağım; ve senin soyun düşmanlarının kapısına hakim olacak; ve senin soyunda dünyanın bütün ulusları kutsanacak (Gen. 22:17,18).*

Yine, İbrahim'in soy anlayışı aşama aşama genişletilir:

1) İlk olarak, onun görülmemiş sayıda torunları olacağı ve onun soyu yoluyla tüm dünyanın kutsanacağı bir şekilde ona söylenmiştir.

2) Daha sonra ona, birçok kişiyi kapsamak üzere soyundan birine sahip olacağı söylenmiştir. Bu kişilere, onun ulaşmış

olduğu diyarda, yani Kenân'da, onunla beraber sonsuz yaşam geçirilecektir.

3) Onun soyunun gökyüzündeki yıldızlar kadar çok olacağı ona söylenmiştir. Bu ona, onun doğal olanlar kadar çok (dünyanın tozu gibi) birçok ruhsal (manevi) torunları (gökyüzündeki yıldızlar) olacağına işaret etmektedir.

4) Soy'un parçaları olacak birçok kişinin Tanrı ile kişisel bir ilişkiye sahip olabileceğine ilişkin önceki vaatler, ek güvenceyle vurgulanmıştır.

5) Soy, düşmanlarına karşı zafer kazanmaktadır.

Soy'un, dünyanın her yanındaki kişilere "kutsamalar" getirmeye muktedir olduğuna dikkat ediniz. İncil'deki kutsama fikri, çoğu kez günahlardan bağışlanma ile bağlantılıdır. Yine de bu, Tanrıyı sevenlerin isteyebileceği en büyük kutsanmadır. Şu şekilde şeyler okuruz: *"Kutsanmış olan, Tanrı'nın buyruklarını çiğneyip de affedilendir"* (Ps. 32:1). *"Şükran (kutsama) kâsesi"* (1 Cor.10:16), İsa'nın kanını temsil eden ve onun vasıtasıyla bağışlanmanın olanaklı olduğu şarabın kâsesini tanımlar. İbrahim'in dünyaya günahlardan bağışlanmayı getirmiş olan tek torunu şüphesiz İsa'dır. Ve Yeni Ahit'in İbrahime edilen vaatler konusundaki açıklamaları, sağlam dayanak sağlar:

"O (Tanrı), birçok kişiyi kastediyormuş gibi 've senin soyundan olanlara' (yani, çoğul olarak) demiyor; ama 've senin soyundan olana' demekle tek bir kişiyi, Mesih olanı kastediyor" (Gal. 3:16).

"...Tanrı'nın atalarımızla yaptığı antlaşmada İbrahime şöyle denmişti: 'Senin soyunda, yeryüzünün bütün halkları kutsanacak. Tanrı, her birinizi kötülüklerden döndürmek üzere sizi kutsaması için, kulunu (oğlu İsayı, yani soy) ortaya çıkarıp ilk olarak size gönderdi'" (3: 25,26).

Petrus'un Gen. 22:18' den nasıl alıntı yaptığına ve yorumladığına dikkat ediniz:

SOY (döl) ... İsa
KUTSANMA... Günahların bağışlanması

Vaade göre soy, İsa, düşmanlarına karşı zafer kazanacaktı. Burada okuduğumuz, onun - Tanrı'nın halkının ve bunun sonucu İsa'nın da en büyük düşmanı olan - günah'a karşı zaferi, şimdi yerine çok iyi oturmaktadır.

SOY'A KATILMA

İbrahim yoluyla anlaşılan Hristiyan Müjdesinin temel unsurları, şimdiye kadar netleşmiş olmalıdır. Ama bu çok önemli vaatler, İbrahim'e ve onun soyu İsa'yadır. Diğerlerinden ne haber? Fiziksel olarak İbrahimle kan bağı olsa bile, bu, kişiyi otomatik olarak o tek özel soyun parçası yapmaz (Jn. 8:39 ; Rom. 9:7). Soy'a edilen vaatler bizle de paylaşılsın diye; bir şekilde biz İsa'nın parçası olmak zorundayız. Bu, İsa'da vaftizim yoluyladır (Rom. 6:3-5); sık sık da onun adıyla vaftizim'i okuruz (Acts 2:38 ; 8:16 ; 10:48 ; 19:5). Gal. 3:27-29, bu noktayı, şundan daha iyi açıklayamazdı:

“Mesih'te vaftiz olan hepiniz (yani herkes), Mesih kuşandınız. Artık ne Yahudi, ne Yunan (Yahudi dışı olan) var; ne köle, ne özgür var; ne erkek, ne dişi var: hepiniz Mesih İsa'da (olmak yoluyla) birsiniz (vaftizim vasıtasıyla). Ve eğer Mesih'e aitseniz (vaftizim yoluyla ondaysanız), o zaman İbrahim'in soyundansınız ve vaade göre mirasçılarsınız”.

Dünyada sonsuz yaşam vaadi, İsa vasıtasıyla, bağışlanmanın kutsamasına ulaşmak yoluyladır. Bu İsa'da, soy'da, vaftiz olma iledir. Böylece biz ona yapılan vaatleri paylaşmış oluruz; ve Rom. 8:17' deki gibi, bizlere “İsanın ortak mirasçıları” derler.

Kutsamanın, soy yoluyla, dünyanın her yanındaki halka gelmiş olduğunu anımsayınız. Soy, deniz kıyılarının kumu ve gökyüzünün yıldızları gibi, dünya- ölçeğinde bir grup halk olmak durumunda idi. Bu, kutsamalarına ilk defa ulaşmakla onların soy olabildikleri sonucunu verir. Böylece, soy (tekil), *“bir nesil boyu (yani, birçok kişi), Tanrı'ya anlatılacaktır (Ps. 22:30).*

İbrahime verilen vaatlerin iki kolunu şu şekilde özetleyebiliriz:

(1) ÜLKE

İbrahim, onun soyu İsa ve İsa'da olanlar, Kenân diyarını miras olarak alacaklar ve tüm dünyaya yayılacaklar, orada sonsuza dek yaşayacaklardır. Onlar bunu (sonsuz yaşamı) bu yaşamda almayacaklar; ama son gün, İsa geri geldiğinde, kazanacaklardır.

(2) SOY

Bu, aslında İsa'dır. Onun vasıtasıyla, bağışlanmanın kutsamaları dünya-ölçeği'nde yapılabilsin diye, insanlığın günahları (düşmanları) alt edilecektir.

Biz, İsa adıyla vaftiz yoluyla, soy'un parçası oluruz.

Aynı iki kol Yeni Ahit bildirilerinde de ortaya çıkar ve sürpriz olmayan bir şekilde, çoğu kez 'kişiler onların öğretildiğini duyduklarında vaftiz oldular' şeklinde kaydedilmiştir. Bu, vaatlerin bize yapılabilme yolu idi ve öyledir. Biz Pavlus'un yaşlı bir adam olarak ölüme göğüs germe nedenini şimdi anlıyoruz. Pavlus bu umudu "İsrail'in umudu" olarak tanımlayabildi ki: gerçek Hristiyan umudu, orijinal Yahudi umududur. İsa'nın "*kurtuluş Yahudilerdendir*" (Jn. 4:22) yorumu, Yahudi atalarına yapılan kurtuluş vaatlerinden İsa yoluyla fayda sağlayabilmemiz için, ruhsal olarak Yahudi olma gereksinimini de ifade etmelidir.

İlk Hristiyanlara şunların duyurulduğunu okuruz:

- 1) "Tanrı'nın Egemenliğine ilişkin şeyler, ve
- 2) İsa Mesih'in ismi" (Acts 8:12).

Bunlar; biraz farklı başlıklar altında, İbrahime açıklanan aynı iki şeydir:

- 1) Ülke hakkındaki vaatler, ve
- 2) Soy hakkındaki vaatler.

Bu arada; Tanrı'nın Egemenliği ve İsa hakkındaki 'şeyler'in (çoğul), "**Mesih'in duyurulması**" şeklinde özetlendiğine dikkat ediniz (Acts 8:5 krş. a.12). Bütün bunlar sık sık şu şekilde bir anlama çekilir: "*İsa sizi sever. Siz sadece inandığınızı söyleyin. O sizin için öldü ve siz kurtarılmış bir kişi'siniz!*". Ancak, "**Mesih**" deyimi; onun hakkında ve onun gelmekte olan egemenliği hakkında birçok şeyin öğretisini net bir şekilde özetler. Bu Egemenlik hakkında İbrahime duyurulan iyi haberler, Müjde'nin ilk duyurularında önemli bir rol oynar.

Pavlus: Korint'te, *"Tanrı'nın egemenliği'ne ilişkin şeyleri tartışarak ve (onları) ikna etmeye çalışarak, üç ay geçirdi"*(Acts 19:8); Efes'te, *'Tanrı'nın egemenliği duyurusunu'* (Acts 20:25) yaydı; ve Roma'da ölmeden önceki son duyurusu da aynıydı, *"O. Tanrı'nın Egemenliği hakkında açıklama yaptı ve tanıklık etti, onları İsa'ya ilişkin iknaya çalıştı...gerek Musa'nın şeriatına ve gerekse peygamberlerin yazılarına dayanarak"* (Acts 28: 23, 31). Hakkında bu kadar çok konuşulan bu husus, Egemenlik ve İsa hakkındaki temel Müjde mesajının sadece *"İsa'ya inanın"* demek meselesi olmadığını göstermektedir. Tanrı'nın İbrahime esinlemesi, buradakinden daha ayrıntılıdır ve ona vaat edilen şeyler gerçek Hristiyan Müjdesi'nin temelidir.

İsa'da vaftizim'in bizi soy'un bir parçası yaptığını ve bundan ötürü vaatleri miras olarak almayı olanaklı kıldığını göstermiştik (Gal. 3: 27-29). Ancak; vaat edilen kurtuluşu kazanabilmemiz için, vaftizim tek başına yeterli değildir. Soy'a yapılan vaatlere ulaşmaya niyet etmişsek, soy'da, İsa'da, kalmalıyız. Bu yüzden vaftizim sadece bir başlangıçtır. Biz bir yarışa girdik; o halde koşmamıza gereksinim var. Unutmayalım ki sadece biçim (kan) olarak İbrahimin soyundan olmak, Tanrı tarafından kabul görüyor olduğumuz anlamına gelmez. İsraililer bir şekilde İbrahimin soyundandır; ama bu onların vaftiz olmaksızın ve yaşamlarını Mesihe ve İbrahimin örneğine uydurmaksızın kurtulabilecekleri anlamına gelmez (Rom. 9: 7,8 ; 4: 13,14). İsa Yahudilere şunu söyledi: *"Sizin İbrahim'in soyundan olduğunuzu biliyorum; ama siz beni öldürmeye çalışıyorsunuz... Eğer siz İbrahim'in çocukları olsaydınız, İbrahim'in işlerini yapardınız"* (Jn. 8:37,39); vaatlerin edildiği soydan olarak, Tanrıya ve İsaya imanlı bir yaşam sürdürürdünüz (Jn. 6:9).

Soy (döl), atalarının özelliklerine sahip olmalıdır. Eğer biz İbrahimin gerçek soyu olmaya niyetliyse, yalnız vaftiz olmakla değil, aynı zamanda Tanrı'nın vaatlerine karşı, tam onun sahip olduğu gibi, çok içten bir imana sahip olmalıyız. Bu yüzden ona şu ad verilir: *"Tüm inananların babası... atamız İbrahim'in sahip olduğu imanın izinden yürüyenlerin de babası"* (Rom. 4: 11,12).

"Bu nedenle şunu bilin ki (yani, onu gerçekten yüreğinize alın), iman edenler, İbrahim'in çocuklarıyla aynıdır" (Gal. 3:7).

Gerçek iman, bazı davranışlarda kendini gösterir. Yoksa, Tanrı'nın gözünde o iman değildir (James 2:17). İncelediğimiz bu vaatlere olan inancımızı; onların kişisel olarak kendimize uygulaması olsun diye, ilk önce, vaftiz

olmakla gösteririz (Gal. 3:27-29). Öyleyse, Tanrı'nın vaatlerine gerçekten inanıyor musunuz? Bu, yaşamımız boyunca kendimize sürekli olarak sormamız gereken bir sorudur.

ESKİ VE YENİ ANTLAŞMA

Bu ana kadar, İbrahim'e edilen vaatlerin, İsa'nın Müjdesinde özetlendiği hususu açıklığa kavuşmuş olmalıdır. Tanrı'nın yaptığı diğer temel vaat grubu, Yahudilerle Musa'nın şeriati çerçevesinde olandır. Bunlar, Yahudilerin bu şeriata itaat etselerdi, o zaman bu yaşamda fiziksel olarak kutsanacaklarını ifade etmektedir (Dt. 28). Bu grup vaatlerde yada 'antlaşma'da doğrudan sonsuz yaşam vaadi yoktur. Öyleyse, yapılmış olan iki antlaşmayı bilmekteyiz:

1) İbrahime ve onun soyuna. İsa geri geldiği zaman Tanrı'nın egemenliğinde, bağışlanma ve sonsuz yaşam vaat edilmekte. Bu vaat Cennet bahçesinde de ve Davut'a da yapıldı.

2) Musa zamanında Yahudi halkına. Eğer onlar Tanrı'nın Musaya verdiği şeriata itaat ederlerse, onlara bu mevcut yaşamda huzur ve mutluluk vaat etmekte.

Tanrı İbrahime, Tanrı'nın Egemenliğinde bağışlanma ve sonsuz yaşam vaat etti; ama bu sadece İsa'nın kurban edilmesi yoluyla mümkündü. Bu nedenle, İsa'nın çarmıhta ölümünün, İbrahim'e edilen vaatlerin doğrulanması olduğunu okuruz (Gal. 3:17 ; Rom. 15:8 ; Dan. 9:27 ; 2 Cor. 1:20). Bu nedenle O'nun kanına “**Yeni Ahit'in Kanı**” denir (antlaşma. Mt. 26:28). İsa'nın; bu şeyleri bize hatırlatmak üzere kanını sembolize eden şarap kâsesini düzenli olarak ele almamızı söylediği hatırlanmalıdır (Bk. 1 Cor. 11:25): “*Bu kâse, kanımla (gerçekleşen) yeni (antlaşma) ahit'tir* (Lk. 22:20). Bu şeyleri anlamadıkça İsa'nın ve onun işlerinin anısına 'ekmek bölme'de bir anlam yoktur.

İsa'nın kurban edilmesi, Tanrı'nın egemenliğinde bağışlanma ve sonsuz yaşamı mümkün kıldı. Böylelikle o (İsa), İbrahim'e edilen vaatleri sağlamaştırdı; o, ‘*daha iyi bir antlaşma*’nın kefilisi oldu (Heb. 7:22). *İbraniler, 10. Bölüm - 9. Ayet*; İsa için “*ikinciye kurabilmek üzere birinciye (antlaşma) kaldırıyor*” demektedir. Bu, İsa'nın İbrahim'e edilen vaatleri

doğruladığında, Musa vasıtasıyla verilmiş olan diğer antlaşmayı da yürürlükten kaldırdığını göstermektedir. İsa'nın, kendi ölümüyle yeni bir antlaşmayı onaylaması hakkındaki daha önce alıntı yapılan ayetler, onun yürürlükten kaldırdığı eski bir antlaşmanın olduğunu ima etmektedir (*Heb. 8:13*).

Bu; İsa'yla ilgili antlaşmanın, daha önce yapılmış ise de, onun ölümüne kadar tam olarak yürürlüğe giremediği ve bunun sonucu da ona '**yeni**' antlaşma dendiği anlamına gelmektedir. Musa vasıtasıyla yapılan eski antlaşmanın amacı, dikkati İsa'nın çalışmalarına yöneltmek ve İsa'yla ilgili vaatlere imanın önemini vurgulamak olmalıdır (*Gal. 3: 19,21*). Diğer bir deyimle; İsa'ya iman, Musa'ya verilen şeriatın doğruluğunu pekiştirir (*Rom. 3:31*). Pavlus bunu ilginç şekilde özetlemektedir: "*Biz iman yoluyla aklanalım diye, Şeriat bizi İsa'ya yöneltten öğretmenimiz oldu*" (*Gal. 3:24*).

Bu amaçla Musa vasıtasıyla gelen şeriat muhafaza edildi ve halen de çalışmalarımızda bize faydalıdır.

İlk okuyuşta kavramanın kolay olmadığı bu şeyleri aşağıdaki gibi özetleyebiliriz:

İbrahime Mesih'e ilişkin olarak yapılan vaatler - **Yeni Antlaşma**.

Musaya verilen şeriatın İsraille bağlantılı vaatleri - **Eski Antlaşma**.

Mesih'in ölümü. Eski Antlaşma sona erdi (*Col. 2: 14-17*).
Yeni Antlaşma yürürlüğe girdi.

Bu nedenle; öşür (ondalık), Sept gününü yerine getirme, vb. Eski Antlaşmanın parçası olan şeyler, şu anda zorunlu değildir -*Bk. Konu 9.5* . Yeni antlaşma, onlar tövbe edip Mesih'i kabul ettiklerinde doğal İsrailiilerle yapılacaktır (*Jer. 31: 31,32 ; Rom. 9: 26,27 ; Eze. 16:62 ; 37:26*). Yine de, şüphesiz herhangi bir Yahudi şu anda İsa'da vaftiz olursa, Yahudi/Yahudi olmayan ayrımının olmadığı (*Gal. 3: 27-29*), Yeni Antlaşmaya derhal girebilecektir.

Bu şeyleri doğru olarak anlamak, Tanrı'nın vaatlerinin kesinliğinin farkına varmamızı sağlar. Şüpheciler ilk Hristiyan vaizlerini, olumlu bir mesaj vermedikleri için, haksızca suçladılar. Pavlus buna Mesih'in ölümünden

dolayı, Tanrı tarafından kendi vaatlerinin doğrulanması yüzünden, belirttikleri umudun şüpheli bir mesele olmadığı, ama tamamıyla kesin bir teklif olduğu şeklinde yanıt verdi: *“Tanrı’nın gerçekliği hakkı için, bizim size (duyurmakta olduğumuz) sözümüz, evet ve hayır değildir. Aranızda bizim tarafımızdan tanıtılan Tanrı’nın oğlu İsa Mesih, ...evet ve hayır değildi, ama onda sadece evet vardı. Onda, Tanrı’nın bütün vaatleri evet’tir ve onun aracılığıyla, Amin”* (2 Cor. 1: 17-20).

Elbette bu torpiller şu tutuma yöneliktir: *‘Tamam, sanırım bütün bunlarda biraz doğruluk payı olabilir... ‘ ?*

3.5 DAVUT’A EDİLEN VAAT

İbrahim ve diğer birçok Tanrı’nın vaatlerini alanlar gibi Davut da kolay bir yaşama sahip olmadı. O, M.Ö. 1000 yıllarının İsrailinde, koyunları gütmek ve oldukça buyurgan ağabeylerinin ayak işlerini yapmak anlamına gelen, geniş bir ailenin en küçük oğlu olarak büyüdü (1 Sam. 15-17). Bu zaman zarfında, o zamana kadar çok az kişinin yaklaşabildiği yüksek düzeyde bir Tanrı’ya iman öğrendi. İsraillilerin, saldırgan komşuları Filistiler’den gelen en büyük meydan okuma’yla karşılaştıkları gün geldi. Onlara, kendi adamlarından biri Filisti şampiyonu dev Golyat’la dövüşsün, kim dövüşü kazanırsa kaybedenlere hükmedsin anlaşması ile meydan okundu. Davut, bir sapan ile, Tanrı’nın yardımıyla Golyat’ı yenerek, kendi krallarından (Saul) bile daha büyük popülerlik kazandı. *“Kıskançlık mezar gibi dayanılmazdır”* (Song 8:6) sözlerinin doğruluğu, Saul’un müteakip 20 yılda, Davut’a, güney İsrail’in çölleri yakınlarında onu bir fare gibi kovalayarak yaptığı zulümle kanıtlandı.

Sonunda Davut kral oldu; ve yaşamı çöllerde geçerken Tanrı’nın ona karşı gösterdiği sevgisine minnettarlığını göstermek üzere, Tanrı’ya bir tapınak inşa etmeye karar verdi. Tanrı’dan gelen yanıt; Davut’un oğlunun, Süleyman’ın, tapınağı inşa edeceği idi. Ve Tanrı Davut’tan bir ev inşa etmesini istedi (2 Sam. 7: 4-13). Sonra bunu, İbrahim’e söylenenlerin çoğu tekrarlanarak ve diğer bazı ayrıntılarla da doldurularak ayrıntılı bir vaat izledi:

“Ve senin günlerin tamamlanıp atalarınla uyuyacağın zaman, senden sonra senin içinden çıkacak olan soyunu yaratacağım; ve onun krallığını pekiştireceğim. O benim adıma bir ev inşa edecek ve ben onun krallığının tahtını sonsuza dek

pekiştireceğim. Ben ona baba olacağım, o bana oğul olacak. Eğer yanlış yaparsa onu insanların değneği ile ve insanoğullarının darbeleriyle yola getireceğim. Ama, senin önünden kaldırdığım Saul'dan (merhametimi) aldığım gibi (olmayacak), merhametim (sevgim) ondan ayrılmayacaktır. Ve senin evin ve senin krallığın senin önünde sonsuza dek pekiştirilecektir: tahtın sonsuza dek pekiştirilecektir (2 Sam 7: 12-16).

Önceki çalışmalarımızdan, soy'un İsa olduğunu umabiliriz. Onun Tanrı'nın oğlu olarak tanımlanması, bunu doğrulamaktadır. İncil'in diğer kısımlarında da birçok diğer ifade bunu doğrulamaktadır:

- İsa dedi ki: *"Ben... Davut'un soyundanım" (Rev. 22:16)*
- *"(İsa), beden olarak Davut'un soyundan yaratılan" (Rom. 1:3).*
- *"Tanrı verdiği sözü tutarak bu adamın (Davut'un) soyundan İsrail'e bir kurtarıcı, İsa'yı yarattı (Acts 13:23)*
- Melek bakire Meryem'e, onun oğlu İsa ile ilgili olarak dedi ki: *"Efendimiz Tanrı ona onun babası (atası) Davut'un tahtını verecek... ve onun egemenliğinin sonu olmayacak" (Lk. 1: 32,33).*
Bu, 2 Sam. 7:13' deki Davut'un soyunun vaadine uygulanıyor.

Soy ile İsa olarak kuvvetle saptama yapılması, şu anda birçok ayrıntıyı önemli hale getirmektedir:

1) SOY

"Senin içinden çıkacak olan... senin soy'un...Ben onun babası olacağım ve o benim oğlum olacak". "senin bedeninin meyvasını senin tahtına oturtacağım" (2 Sam. 7: 12,14 ; Ps. 132: 10,11).

İsa, soy; Tanrı'yı baba olarak sahip olmakla birlikte, Davut'un gerçek, bedensel torunu olmalıdır. Bu sadece, Yeni Ahit'de tanımlandığı gibi, bakireden doğum yoluyla gerçekleşebilir. İsa'nın annesi Meryem, Davut'un bir torunudur (Lk. 1:32); ancak İsa insan babaya sahip değildir. Tanrı, onun İsa'ya hamile kalmasını sağlamak üzere, Meryem'in rahmini Kutsal Ruh vasıtasıyla mucizevi şekilde etkiledi. Ve bu nedenle Melek şu yorumu yaptı: *"Böylelikle senden doğacak olan kutsal şeye de, Tanrı'nın oğlu denecek"*

(Lk. 1:35). **“Bakireden doğum”**, Davut’a edilen vaadin gereği gibi gerçekleşebilmesi için tek yol idi.

2) EV

“O, benim adıma bir ev inşa edecek” (2 Sam. 7:13) ifadesi, İsa’nın Tanrı için, hem gerçek ve hem de ruhsal, bir tapınak inşa edeceğini göstermektedir. *Hezekyel, 40-48’inci bölümler; Milenyum’* da (İsa yeryüzüne geri geldikten sonra, Tanrı’nın Egemenliğinin ilk bin yılı), Kudüste nasıl bir tapınak inşa edileceğini tanımlamaktadır. Tanrı’nın evi, O’nun yaşamak istediği yerdir. Ve *Is. 66: 1,2* bize O’nun yaşamak üzere, O’nun sözünü dinleyen insanların yüreğine geleceğini söylemektedir. Bu nedenle İsa, Tanrı’nın ikamet etmesi için, gerçek inançlılardan oluşan ruhsal bir tapınak inşa etmektedir. Tanrı’nın tapınağında İsa’yı temel taşı olarak (*1 Pet. 2:4-8*) ve Hristiyanları da tapınağın yapı taşları olarak (*1 Pet. 2:5*) tanımlamalar, şimdi tam yerine oturmaktadır.

3) TAHT

“Onun (Mesih’in) egemenliğinin tahtını sonsuza dek pekiştireceğim... senin (Davut’unki) evini ve senin krallığını... senin tahtın sonsuza dek pekiştirilecektir” (2 Sam. 7:13,16 krş. Is. 9: 6,7). Bu yüzden, Mesih’in egemenliği, Davut’un İsrail krallığına dayanacaktır. Bunun anlamı, gelmekte olan Tanrı’nın egemenliği ile, İsrail krallığının tekrar kurulmuş olacağıdır - bu konuda daha fazla bilgi için, *Konu 5.3’e* bakınız. Bu vaadi gerçekleştirmek üzere, Mesih, Davut’un ‘tahtında’ ya da yönetim yerinde saltanat sürmelidir. Bu gerçekte Kudüs’te idi. Bu da, bu vaatlerin gerçekleştirmek üzere egemenliğin burada yeryüzünde kurulmak durumunda olduğuna diğer bir kanıttır.

4) EGEMENLİK

“Senin evin ve senin egemenliğin, senin önünde sonsuza dek pekiştirilecektir” (2 Sam. 7:16) ifadesi, İsa’nın sonsuz egemenliğinin kurulmasına Davut’un tanık olacağını göstermektedir. Böylelikle bu; İsa ile Kudüs’ten hüküm süren dünya çapında kurulmuş olan egemenliği kendi gözleriyle görebilsin diye, İsa’nın dönüşünde onun (Davut’un) dirileceğinin dolaylı bir vaadidir.

Davut'a vaat edilmiş olan bu şeyleri anlamak, kesinlikle yaşamsal öneme sahiptir. Davut bu şeylerden sevinçle şöyle söz etmektedir: *"Ebedi bir antlaşma... Bu, benim bütün kurtuluşum ve benim bütün dileğimdir"* (2 Sam. 23:5). Bu şeyler, bizim kurtuluşumuzla da ilgilidir. Onlara sevinelim ve aynı şekilde onlar bizim bütün dileğimiz olmalıdır. Öyleyse yine, bu öğretilerin önemli olduğu noktasına ulaşılmaktadır. Ne acıdır ki, Hristiyan alemi bu inançları, şu olağanüstü gerçeklerle çelişen, sıkıcı bir şekilde öğretir:

- Eğer İsa fiziksel olarak "önceden varolmuşsa" , yani doğmadan önce bir kişi olarak yaşamışsa; o zaman bu, İsa'nın Davut'un soyu ya da torunu olduğu şeklindeki vaatleri anlamsız hale getirir.
- Eğer Tanrı'nın egemenliği cennette (gökte) olacaksa, o zaman İsa Davut'un İsrail krallığını tekrar kuramaz ve de Davut'u 'tahtında' ya da yönetim yerinde saltanat süremez. Bu şeyler gerçekte yeryüzünde olmuş olduğundan, onların tekrar kurulması da aynı yerde olmalıdır.

SÜLEYMAN'LA GERÇEKLEŞTİ Mİ ?

Davut'un gerçek oğlu, Süleyman, Davut'a edilen vaatlerin bir kısmını gerçekleştirdi. O, Tanrı için gerçek bir tapınak inşa etti (1 Kings 5-8); ve çok zengin bir krallığa sahip oldu. Çevredeki tüm ülkeler Süleyman'a hürmetlerini sunmak üzere temsilciler gönderdiler (1 Kings 10); ve Tapınağın kullanımından dolayı büyük ruhsal kutsanma (bereket) vardı. Bu bakımdan Süleyman'ın saltanatı, İsa'nın egemenliğinde görülecek Davut'a edilen vaatlerin büyük ölçüde gerçekleştiğini göstermekteydi.

Bazıları, Davut'a edilen vaatlerin Süleymanla tam olarak gerçekleştirildiğini savunurlar. Ancak bu, aşağıdaki ifadelerle reddedilir:

- Birçok Yeni Ahit kanıtı, 'soy'un, Süleyman değil İsa olduğunu göstermektedir.
- Davut, Tanrı'nın ona yaptığı vaatlerle İbrahim'e yapılanlarla bir bağlantı kurmuş gibi görünmektedir (1 Chron. 17:27 ; Gen. 22: 17,18).

- ‘Soy’un egemenliği sonsuz olmak zorundaydı - ki Süleymaninki öyle olmadı.
- Davut, vaatlerin; mevcut ailesini kastetmeyi engelleyen sonsuz yaşamla ilgili olduğunun farkına vardı: *“Benim evim Tanrı’yla olmadığı halde, yine de o benimle sonsuz bir antlaşma yaptı”* (2 Sam. 23:5).
- Davut’un soyu Mesih’tir, gūnahtan Kurtarıcı’dır (Is. 9: 6,7 ; 22:22 ; Jer. 33: 5,6,15 ; Jn. 7:42). Ama Süleyman daha sonra, İsrail umudunun dışında olanlarla evlilikleriyle, Tanrı’dan döndü (1 Kings 11: 1-13 ; Neh. 13:26).

ARASÖZ 9 : Göklerin ve Yeryüzü’nün Yok Edilmesi (Rev. 21:1 ; 2 Pet. 3: 6-12)

Tanrının, kendi egemenliğini burada yeryüzü’nde kurma planı (*Konu 5’ e bakınız*), onun bu gerçek gezegeni yok edeceğini olanaksız kılmakta; ve *Konu 3.3* de, O’nun sürekli olarak böyle bir şey yapmayacağını vaat ettiğini göstermektedir. Bu yüzden; yukarıdaki göklerin ve yeryüzünün yok edileceğine ilişkin ifadeler mecazi anlamda alınmalıdır.

Petrus’tan alınan ifadede, Nuh’un zamanındaki hüküm’le gelecekteki kıyamet günü ne olacağı hükmü arasında benzerlikler gösteriyor: *“O zamanki insan suyla olan taşkınlarla yok olmuştu: ama şimdiki gökler ve yeryüzü... yargı gününde ateşe verilmek üzere korunuyorlar”* (2 Pet. 3: 6,7). Petrus Nuh zamanındaki yok etme aracı olan su ve ikinci gelişte kullanılacak olan ateş arasındaki tezata işaret ediyor. Nuh zamanındaki *“gökler ve yeryüzü”* gerçekte yok edilmedi - günahkâr olan *“tüm beden sahipleri”* yok edildi (Gen. 7:21 krş. 6: 5,12). Bu yüzden, ‘gökler ve yeryüzü’ olaylar yada insan örgütlerinin bir sistemiyle ilgilidir. Bu bölümü yanlış anlayanlar, hakkında konuşulan göklerin tahribatını gözden kaçırma eğilimindedirler. Bu, gerçek olarak alınamaz - oraları Tanrı’nın ikamet yeridir (Ps. 123:1). Oralarda günahkârlık yoktur (Hab. 1:13 ; Ps. 65 : 4,5); ve oraları Tanrı’nın görkemini ifade eder (Ps. 19:1). Eğer onlar (gökler) bir şeyden mecazi anlamda söz ediyorsa, ‘dünya’ sözcüğü de öyle olmalıdır.

Aşağıdaki ifadeler; İncil'in diğer kısımlarında 'gökler ve yeryüzü'nün nasıl gerçek anlamda alınmadığını, ama daha çok yeryüzündeki olayların bir sistemini ifade ettiğini göstermektedir:

- “Yere baktım, ve işte, şekilsiz ve boş idi; ve gökler, ve onlar ışığa sahip değillerdi... Çünkü bunun sonucu Tanrı şunu dedi: ‘Tüm ülke (İsrail) viran olacak... Bunun için yeryüzü yas tutacak, ve gökler yukarıda kararacak” (Jer. 4: 23-28). Bu, İsrail ülkesi ve insanların gökleri ve yeryüzü üzerine gelen (gerçek gök ve yeryüzü değil) ve onların yas tuttukları hükümlerin bir kehanettir.
- Musa daha önceden bütün İsrail'e şu şekilde hitap etmişti: “Kulak verin, Ey siz gökler, ve ben konuşacağım; ve işit Ey yeryüzü, ağızımın sözlerini” (Dt. 32:1). Burada, onun konuştuğu iki tip insan olduğu vurgulanmaktadır: (1) Kabilenin ileri gelenleri, ve (2) Bütün İsrail cemaati (Dt. 31: 28,30) . Bu durumda; ileri gelenler ‘gökler’le, ve normal insanlar da ‘yeryüzü’ ile eşit sayılmaktadır.
- İşaya da kendi kehanetine benzer tarzda başlar: “Dinleyin Ey gökler, kulak ver Ey yeryüzü... Tanrı'nın sözünü işitin siz yöneticiler...Tanrı'mızın yasasına kulak verin siz insanlar” (Is. 1: 2,10). Yine göklerle yöneticiler, yeryüzü ile insanlar arasında bir paralellik vardır.
- “O, gökleri ve yeryüzünü yukarıdan çağırıyor, o kendi halkını (İsrail) yargılasın diye (Ps. 50:4). Bu ifade, kendi kendini açıklar.
- “Bütün ulusları sarsacağım... gökleri ve yeryüzünü sarsacağım” (Hag. 2: 7,21). Aynı şekildedir.
- Çünkü kılıcım gökte yıkanacak: işte, o, Edom üzerine inecek... Tanrı'nın kılıcı kanla dolar... Çünkü Tanrı'nın Edom diyarında büyük bir kıyım'ı var (Is. 34: 5,6). Burada ‘gök’, Edom ile eşitlenmektedir; ki bundan önceki kehanette, “Göklerin bütün ordusu eriyecek” (Is. 34:4) denmekte ve böylelikle Edom'un erimesinden söz edilmektedir.
- İşaya 13. Bölüm'de, **erime** olarak söz edilen gökler ve yeryüzü, Babil halkıyla ilgilidir. Babil hakkında bir ifadeler serisinde şunu okuruz : “(Tanrı) gökleri sarsacağım ve

yeryüzü yerinden oynayacak...O, kovalanan ceylan gibi olacak... Onlar, herkes kendi halkına dönecek ve herkes kendi ülkesine kaçacak” (Is. 13: 13,14). Böylece; göklerden ve yeryüzünden kaçma ile halkın kaçması arasında benzerlik kurulmaktadır.

- Heb. 9:26 , M.S. ilk yüzyıldaki olanlar sırasında, o zamanki Yahudi dünyasının sona ermekte olduğu anlamında, ‘dünyanın sonu’ndan söz eder.

Bütün bunların kuvvetlice hafızada tutulması ile, İsa’nın geri gelişinde yeni bir gök ve yeryüzüne ilişkin Yeni Ahit ifadelerinin, Tanrı’nın Egemenliği kurulduğunda görülecek olan yeni maddi varlıklar sistemini işaret edeceği umulur.

2 Petrus kitabı 3. Bölüm’ün dikkatle incelenmesi, bunu doğrular. Mevcut ‘gökler ve yeryüzü’nün nasıl sona ereceğini tanımlarken, 13. Ayet şu şekilde devam eder: “Yine de biz, Tanrı’nın vaadine göre doğruluğun barınacağı yeni gökleri ve yeni bir yeryüzünü bekleriz”. Bu, O’nun (Tanrı’nın) Is. 65:17’deki vaadinden alıntı yapmaktadır: “İşte, ben yeni gökler ve yeni bir yeryüzü yaratmaktayım”. Is. 65’in geri kalanı, burada yeryüzünde, mükemmel bir durumda olmak üzere, maddi şeylerin bu yeni sistemini tanımlamaya devam eder:

“İşte bir sevinç olarak Kudüs’ü yaratıyorum... Onlar inşa edip de başkası oturmayacak...Çocuk yüz yaşında ölecek (yani ömür artmış olacak)...Kurtla kuzu birlikte beslenecek” (Is. 65: 18-25).

Bu kutsamalar, Tanrı’nın gelecek yeryüzündeki egemenliği ile açıkça ilgilidir. Yeni ‘gökler ve yeryüzü’ mevcut kötü düzenin yerini alacaktır.

ARASÖZ 10 : ‘İngiliz İsrailciliği’nin İddiaları

Bu fikir, H.W. Armstrong ve arkadaşlarının ‘Yalın Gerçek’ (Plain Truth) örgütü tarafından öne sürülmüştür. Buna göre; İbrahime edilen vaatler, iddiaya göre Efraim ve Manasse aşiretleri olan İngiliz ve Amerikan halkları tarafından gerçekleştirilmiştir. ‘İngiliz İsrailciliği’ hareketi üyeleri, İngiltere’nin kralları ve kraliçelerinin kral Davut’tan başlayan Yahuda soy hattından geldiklerine inanırlar. Teorilerini haklı çıkarmak üzere ,onlar, Yahudilerin Tanrı’nın halkı olmayı reddettikleri ve bunlar yerine İngiliz halklarının seçildiği sonucuna ulaşmak zorunda kalmışlardır.

Konu 3 ‘deki akıl yürütme tarzı takip edildiğinde, İncil açısından bu iddiaları haklı çıkarmanın hiç bir yolu olmadığı açık olmalıdır. Aşağıdakiler, buna ilişkin birçok ifadeden ortaya konabilen sadece birkaçıdır:

- Günahın laneti altında tüm insanlar eşittir (*Rom. 3:23*); ve bu nedenle İsa, tüm insanlara kurtuluş fırsatı verebilmek üzere öldü. Eğer biz İsa’da vaftiz olarak ruhsal İsrailin parçası olmuşsak, hangi ulusal geçmişten olduğumuz önemsizdir (*Gal. 3: 27-29*). Bizlere bütün uluslara Müjdeyi duyurmamız, ona inanan kişileri vaftiz etmemiz buyuruldu (*Mk. 16: 15,16*). Böylece yeni İsrail, sadece İngilizlerden değil, bütün uluslardan kişilerle oluşmaktadır.
- İngiliz ve Amerikan halklarının orijinlerini kanıtlamak çok güçtür. Onlar, dünyanın birçok kısmından olan kişilerin bir karışımıdır. Bir kişi sadece bu ülkelerde doğdu diye, onların Tanrı’nın seçilmiş halkından oldukları anlamı çıkmaz.
- İngiliz İsrailileri, İbrahim’in soyuna vaat edilen kutsamaların, onların Tanrı’ya itaatlarına bakılmaksızın, İngiliz halklarında gerçekleştiğini savunurlar. Bu, Tanrı’nın kutsamalarının itaat şartına bağlı olduğu şeklinde sürekli tekrarlanan kurala ters düşer. Bütün *Levililer 26. Bölüm* ve *İkinci Yasalar 28. Bölüm* İsrail’e kutsamaların ancak onlar O’nun (Tanrı’nın) sözüne itaat ederlerse geleceğini işlemektedir. Tanrı’nın İngilizlere bu kutsamaları, onların O’nun sözüne itaatlerini dikkate almaksızın verdiğini savunmak, bu kutsamaları sunmak üzere koyduğu şartları kesinlikle çarpıtmak demektir.
- Tanrı’nın kendi İsrail halkını atıp da onların yerine İngilizleri alması anlayışı, *Rom. 11: 1,2*’ deki gibi ifadeler karşısında uçup gider: “*Tanrı kendi halkından yüz mü çevirdi? Kesinlikle hayır. Çünkü ben de (Pavlus) İbrahim’in soyundan bir İsrailiyim. Tanrı önceden bildiği kendi halkına yüz çevirmedi*”.
- Tanrı’nın egemenliği, geçmişteki İsrail Krallığı idi (*2 Chron. 9:8*). O, onların itaatsizliği yüzünden devrildi; ama Egemenlik yeniden kurulacaktır (*Ez. 21: 25-27*). İsa, Davut’un tahtının olduğu Kudüs’te (*Lk. 1:32*) saltanat sürdüğünde, Egemenlik de Kudüs’e geri gelmiş olacaktır (*Mic. 4:8*).

- Şu anda dağınık durumdaki İsrail halkı, yeryüzünün dağıtılmış oldukları çeşitli kısımlarından tekrar bir araya toplanmak durumundadırlar : “İsrailin evlatlarını, sürüldükleri yerlerden, yabancıların arasından alacağım... ve onları, kendi ülkelerine getireceğim; ve onları ülkede, İsrailin dağları üzerinde tek ulus yapacağım” (Ez. 37: 21,22). Bu, doğal Yahudilerin kendi topraklarına geri gelmeleri şeklinde gerçekleşmiş oldu. Bunun tam olarak gerçekleşmesi, Tanrı’nın Egemenliğinde olacaktır ki; İsrail’in (vaat edilen) diyara şu andaki geri gelişi, Egemenliğin yakında geleceğinin göstergesi olmalıdır.

Dipnotu: Özellikle bu konuya ilgi duyanlar, yayıncılardan şu kitapçığı ücretsiz olarak edinebilirler: ‘**British Israelism Examined**’.

KONU 3 : Sorular

1. Tanrı’nın vaatlerinden hangisi günah ve doğruluk arasındaki sürekli bir mücadeleyi göstermektedir?
 - a) Musa’ya vaat
 - b) Cennet Bahçesindeki vaat
 - c) Davut’a vaat
 - d) İbrahim’e vaat.
2. Cennet Bahçesi’ndeki vaade ilişkin olarak, aşağıdaki ifadelerden hangileri doğrudur?
 - a) Yılanın Soyu İblis’tir
 - b) İsa ve doğru olanlar kadının soyudurlar
 - c) Yılanın soyu, İsa tarafından, geçici olarak incitildi
 - d) İsa’nın ölümü yoluyla kadının soyu berelendi.
3. İbrahim’in Soyu sonsuza dek nerede yaşayacaktır?
 - a) Cennette
 - b) Kudüs kentinde
 - c) Yeryüzünde
 - d) Biraz Cennette, biraz yeryüzünde.
4. Aşağıdakilerden hangileri Davut’a edilen vaatlerdir?
 - a) Ki onun seçkin torunu sonsuza dek saltanat sürecektir
 - b) Ki onun soyu Cennet’te bir egemenlik sahibi olacaktır

- c) *Ki soy, Tanrı'nın oğlu olacaktır*
d) *Ki onun soyu, İsa, dünyada doğmadan önce Cennette yaşamaktaydı.*

5. Biz, İbrahim'in soyu nasıl olabiliriz?
6. Yeryüzü hiç yok edilecek mi?
7. Tanrı'nın 6. Soru'ya yanıtınızı destekleyen vaatleri nelerdir?
8. *Yaratılış 3. Bölüm 15. Ayette yer alan, Cennet Bahçesindeki vaadi açıklayınız.*

KONU 4

TANRI VE ÖLÜM

4.1 İNSAN' IN ÖZÜ

İnsanların çoğu, ölüm ya da ölümün temel nedeni olan kendi özleri hakkında derin düşünmeye az zaman harcar gibi görünmektedirler. Bu gibi kendi kendini sınama'nın yokluğu, kendi hakkında bir bilgi noksanlığına yol açar; ve bunun sonucu, insanlar yaşam boyu, kendi doğal arzularının zorlamasına göre kararlar almak suretiyle oradan oraya sürüklenirler. Bu, büyük ölçüde maskelenmiş olsa bile, yaşam gemisine binildiğinde, yaşamın, ölümün kaçınılmazlığının pek erken üzerimizde olacağı kadar kısa olduğu gerçeğini bir reddetmedir. *“Sizin yaşamınız nedir ki? O, tam kısa bir süre görünen ve daha sonra yok olup giden bir buhar gibidir. Biz, toprağa dökülüp de tekrar bir araya gelemeyen su gibi, kesinlikle ölmeliyiz. Büyüyen otlar gibi, sabah çiçeklenip büyüyen (bizim gençliğimiz); akşam da biçilen ve solan otlar gibi”* (James 4:14 ; 2 Sam. 14:14 ; Ps. 90: 5,6) . Musa gerçek bir tefekkür adamıydı; bunun farkına vardı ve Tanrı'ya yalvardı: *“Öyleyse bize günlerimizin sayısını göster ki biz yüreklerimizi bilgeliğe verelim”* (Ps. 90:12). Bunun sonucu, yaşamın kısalığı karşısında gerçek bilgeliği edinmemizi bir numaralı öncelik yapmalıyız.

İnsanın, ölümün kaçınılmazlığına tepkisi çeşitlidir. Kayboluş ve kaçınılmazlık duygusunu hafifletmek üzere, bazı kültürler ölümü ve cenaze merasimini yaşamın parçası yapmaya çalışırlar. Bunların ‘Hristiyan’ ismini taşıyanlarının çoğu, insanın ‘ölümsüz ruh’ ya da içinde birtakım ölümden sağ kurtulmayı sağlayacak ölümsüzlük unsurları sahibi olduğu, daha sonra ödül ya da cezalandırılma için bir yere gidileceği, sonucuna varmıştır. İnsanın başına gelen en temel sorun ve felaket olarak ölümün zihinsel etkisini azaltmak üzere insan zekâsının çok fazla kullanıldığı beklenmelidir. Bu nedenle; ölüme ve insanın gerçek özüne ilişkin, baştan sona yanlış bir teoriler silsilesi ortaya çıkmıştır. Bu yaşamsal önemdeki konu hakkında asıl gerçeği bulmak üzere, bunlar, her zaman olduğu gibi, İncil'e karşı test edilmelidirler. İncildeki en birinci yalanın, cennet bahçesinde yılanınki olduğu hatırlanmalıdır. Tanrı'nın, kişi günah işlerse kesinlikle ölecektir (Gen. 2:17) şeklindeki yalın ifadesine karşın; yılan, *“Sen kesinlikle ölmeyeceksin”* (Gen. 3:4) diye iddia etti. Bu, ölümün kaçınılmazlığını ve her şeyin sonu olduğunu reddetme girişimi, bütün yanlış dinlerin tipik bir özelliği olmuştur. Özellikle bu alanda, bir yanlış öğretinin diğerine, ve diğerine ve diğerine öncülük ettiği açıktır. Tam tersine, 1 Cor 15: 13-17 ile gösterildiği gibi, bir parça gerçek de diğerine öncülük eder. Burada Pavlus, bir gerçekten diğerine atlamaktadır (*“eğer...eğer...eğer...”* sözcüklerine dikkat ediniz).

Bizim gerçek özümüzü anlamak üzere, İncil'in insanın yaratılışı hakkında ne söylediğini dikkate almaya gereksinim duymaktayız. Kayıt, harfiyen ele alındığında, öz olarak bizim tam olarak ne olduğumuz hakkında bizi hiç şüphede bırakmayacak şekilde yalın bir dildedir (*Yaratılış kitabının yalınlığına ilişkin Arasöz 18'e bakınız*). “Efendimiz Tanrı, insanı yeryüzünün tozundan (toprak) şekillendirdi. .. onun (toprağın) içinden sen (Adem) çıktın: topraktan olduğun için sen toprağa geri döneceksin” (Gen. 2:7 ; 3:19). Burada, insanın doğal ölümsüzlüğe sahip olduğu hakkında kesinlikle hiçbir yoktur; onun ölümden sonra yaşayacak olan hiçbir parçası yoktur.

İncilde, insanın temel olarak sadece topraktan oluştuğu gerçeği üzerinde göze çarpan bir vurgu vardır: “Biz balçığız” (Is. 64:8); “İnsan yerden, topraktan ibarettir” (1 Cor. 15:47); “Temel (insaninki) topraktır” (Job 4:19). İbrahim kendisinin “sadece toprak ve kül” olduğunu kabul etti (Gen. 18:27). Cennet bahçesinde Tanrının buyruğuna itaatsizlikten hemen sonra, Tanrı, “insanı kovdu.. o, ellerini çıkarıp yaşam ağacından da alıp yiyerek sonsuza dek yaşamasın diye” (Gen. 3: 24,22). Eğer insan içinde doğal olarak bir ölümsüzlük unsuruna sahip olsaydı, bu ifade gereksiz olurdu.

KOŞULLU ÖLÜMSÜZLÜK

İncil'in sürekli tekrarlanan mesajı, insanın sonsuz yaşam ve ölümsüzlük elde edebilmek üzere, Mesih'in çalışması yoluyla bir yol bulabileceğidir. İncil'in hakkında söz ettiği tek ölümsüzlük tipi olarak budur. Bunun sonucu, yanlış yapanlar için bilinçli bir sonsuz acı fikri, İncil desteğinden yoksundur. Ölümsüzlüğü kazanmanın tek yolu, Tanrı'nın buyruklarına itaat yoludur. Son derece itaatkâr olanlar, ölümsüzlüğü, bir mükemmellik durumunda geçireceklerdir - doğruluk için ödül.

Aşağıdaki ifadeler, bu ölümsüzlüğün koşullu olduğuna ve bizim doğal olarak edindiğimiz bir şey olmadığına yeterli kanıt olmalıdır:

- “Mesih... müjde yoluyla yaşamı ve ölümsüzlüğü ortaya çıkarmıştır” (2 Tim. 1:10 ; 1 Jn. 1:2).
- “Siz İnsanoğlu'nun etini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz (yani, doğal değildir). Kim etimi yer kanımı içerse, sonsuz yaşama sahip olur; ve ben onu son günde dirilteceğim” - ona bu sonsuz yaşamı vermek üzere (Jn. 6: 53,54). Baştan başa Yuhanna 6. Bölüm'de Mesih'in akıl

yürütme tarzı, onun “*yaşamın ekmeği*” olduğu ve sadece ona doğru yanıt verme yoluyla herhangi bir ölümsüzlük umudunun olabileceğidir (Jn. 6: 47,50,51,57,58).

- “Tanrı bize (inanenlar olarak) sonsuz yaşam verdi; ve bu yaşam O’nun oğlundadır (1 Jn. 5:11). “Mesih’te” olmayan kişiler için ölümsüzlük umudu olmayabilir. Sadece Mesih yoluyla ölümsüzlük mümkün hale geldi. O, (sonsuz) “yaşamın kaynağıdır” (Acts 3:15 A.V. kn.) - ona itaat eden tüm kişiler için sonsuz kurtuluşun kaynağı” (Heb. 5:9). Öyleyse İnsanlar için ölümsüzlük, İsa’nın çalışmasından kaynaklanmaktadır.
- Gerçek inançlı ölümsüzlüğü arar ve bunun için sonsuz yaşam ödülü ile ödüllendirilir - doğal olarak sahip olduğu bir şey yoktur (Rom. 2:7 ; 6:23 ; Jn. 10:28). Mesih’in geri gelişinde, bizim ölümlü bedenimizin “ölümsüzlüğü giymesi gerekir (1 Cor. 15:53). Böylece, ölümsüzlük şu anda sahip olunan değil, vaat edilen bir şeydir (1 Jn. 2:25).
- Tanrı’nın kendisi doğal olarak ölümsüzlüğe sahiptir (1 Tim. 6:16).

4.2 CAN

Yukarıdaki sözlerin ışığında, insanın ölümsüz bir can’a ya da içinde doğal olarak herhangi bir ölümsüz unsura sahip olduğu inanılmaz olmalıdır. Şimdi de , ‘Can’ sözcüğünü çevreleyen karışıklığı netleştirmeye çalışacağız.

İncil’de ‘**can**’ olarak tercüme edilen İbranice ve Yunanca sözcükler (Sırasıyla **Nephesh** ve **Psuche**), aşağıdakiler gibi de çevrilebilir:

Beden	Nefes	Yaratık	Yürek
Zihin	Kişi	Nefis	

Böylelikle ‘Can’, kişi, beden ya da nefsi ifade etmektedir. Ünlü ‘*Save Our Souls*’ (S.O.S.) açıkça ‘*Bizi ölümden kurtarın!*’ anlamına gelmektedir. Öyleyse ‘Can’ , ‘**kişi**’ ya da bir kişiyi oluşturan tüm şeylerin özetidir. Bu nedenle, İncil’in birçok modern versiyonunda (örneğin N.I.V.), ‘kişi’ ya da ‘şahıs’ olarak tercüme edilecek şekilde çok az kullanılması mantıklıdır. Tanrı’nın yarattığı hayvanlar, “*hareket eden yaratıklar... yaşayan her yaratık*” (Gen. 1: 20,21) diye adlandırılırlar. Burada ‘yaratık’ olarak

çevrilen İbranice sözcük, '**nephesh**' olup; bu, örneğin *Gen. 2:7*'deki gibi, 'can' olarak da çevrilebilir : "... ve insan yaşayan bir can oldu". Bu nedenle, hayvanların 'yaratıklar' olduğu gibi, insan da bir 'yaratık'tır. İnsan türü ile hayvanlar arasındaki tek fark, İnsanın akılsal olarak hayvanlardan üstün olduğudur. İnsan, Tanrı'nın fiziksel görünümünde yaratılmıştır (*Gen. 1:26; Konu 1.2*' ye bakınız); ve bazı insanlar Müjde'yi bilmek yoluyla kendilerine ölümsüzlük umudu açıklanmak üzere çağırılırlar (*2 Tim. 1:10*). Bizim temel özümüz ve ölümümüzün niteliği hususunda, insanla hayvanlar arasında bir fark yoktur:

"Çünkü, insanoğullarının başına gelen, hayvanların da başına gelir; başlarına gelen şey birdir (çift vurguya dikkat ediniz): biri öldüğü gibi, diğeri de ölür...bir insan, bir hayvan üzerinde üstünlüğe sahip olmasın diye...Hepsi (yani, insan ve hayvanlar) tek yere (mezara) giderler. Hepsi topraktır; ve hepsi tekrar toprağa dönerler" (*Ecc. 3: 19,20*).

Vaiz kitabının kendisine vahiy gelmiş yazarı, şu katı gerçeğin farkına varmaları için, Tanrı insanlara yardım etsin diye yakarmaktadır: *"ki (insanlar) kendilerinin hayvanlar olduklarını görebilsinler"* (*Ecc. 3:18*). Bu bakımdan, birçok kişinin bunu kabul etmede zorlanacağı beklenir. Gerçekten, nitelik itibariyle tam tamına hayvan olduğumuzu; kendini koruma, en uygun olanın hayatta kalması ve üreme gibi aynı içgüdülerle sonuna kadar yaşama durumunda olduğumuzu kavramak, küçük düşürücü olabilir. *Ecc. 3:18*'in N.I.V. çevirisinde, Tanrı'nın insanı , onun tam bir hayvan olduğunu göstermek yoluyla 'test ettiği'ni söylemektedir. Yani; O'nun gerçek halkı olmak için yeterince alçak gönüllü olanlar bunun doğruluğunu kavrayacaklar, ama böyle olmayanlar bu testten başarısız olacaklardır. **İnsancılık** (hümanizm) felsefesi - insanların en üst önemde ve değerde olduğu fikri - yirminci yüzyıl sırasında dünyanın her yanına sessizce yayılmış bulunmaktadır. Düşüncelerimizi insancılığın etkisinden arındırmak, büyük bir iştir. *Ps. 39:5* 'in yalın sözleri, (buna) bir yardımcıdır: *"En iyi haliyle insan, tamamıyla değersizdir"*. *"Adımlarını doğrultmak, yürüten insanın elinde değildir (Jer. 10:23)*.

Bildiğimiz en temel şeylerden biri, bütün insan bedenlerinin - gerçekte tüm "canlı yaratıkların" - en sonunda ölecek olmalarıdır. Bu nedenle '**can**' ölür; ki bu ölümsüz olan bir şeyin tam karşıtıdır. İncilde sözcüklerin 'can' olarak tüm kullanımlarının yaklaşık üçte birinin, ölüm ve can'ın yok olması ile birleştirilmiş olması şaşırtıcı değildir. 'Can' sözcüğünün bu şekilde kullanımının, tahrip edilemeyen ya da ölümsüz olan hiç bir şeyin olamayacağını göstermesi çok gerçekçidir:

- “Günah işleyen can, ölecektir” (Eze. 18:4).
- Tanrı can’ı yok edebilir (Mt. 10:28). Can’ın yok edileceğine yönelik diğer ifadeler şu ayetlerdedir: Eze. 22:27; Prov. 6:32; Lev. 23:30 .
- Hatsor kenti içindeki bütün ‘canlar’ kılıçla öldürüldü (Josh. 11:11; krş. Josh. 10: 30-39).
- ...her yaşayan can öldü (Rev. 16:3 ; krş. Ps. 78:50).
- Musanın yasası sık sık, bu yasalara itaatsizlik eden herhangi bir ‘can’ın öldürülmesini buyururdu (örneğin Num. 15:27-35).
- Can’ın tuzağa düşürülmesi ya da boğulması ifadeleri, ancak can’ın ölebildiği kavrandığında anlamlı hale gelir (Prov. 18:7 ; 22:25 ; Job 7:15).
- “Kimse kendi canını yaşatamaz” (Ps. 22:29).
- Mesih, “kendi canını ölüme döktü”; öyle ki onun ‘can’ı ya da yaşamı günah için bir sunu edildi (Is. 53: 10,12).

Bu ‘can’; sözcüğün geçtiği ayetlerin çoğu tarafından, içimizdeki birkaç ölümsüz kıvılcımdan çok kişi ya da beden’i ifade eder şekilde gösterilmektedir. Bazı açık örnekler şunlardır:

- “Kişilerin kanı” (Jer. 2:34)
- “Eğer bir kişi günah işler ve yemin sözünü duyarsa... eğer onu söylemezse... eğer bir kişi murdar bir şeye dokunursa...eğer bir kişi dudakları ile söyleyerek ant içerse” (Lev. 5: 1-4).
- Ey canım...içimde olan her şey... Efendimiz Tanrı’yı kutsa, ey canım...ki O, senin ağzını iyi şeylerle doyurur” (Ps. 103: 1,2,5).

- “Yaşamını (‘can’) kurtarmak isteyen, onu yitirecek; ama benim uğruma yaşamını (‘can’) yitirecek olan... onu kurtaracak” (Mk. 8:35).
Burada, ‘can’ (Yunanca ‘psuche’) sözcüğü, yukarıda tercüme edildiği şekilde, sadece birinin kişisel yaşamı anlamına gelmekte; ve bu da ‘can’ sözcüğünün insanın içindeki hiçbir ruhsal unsurı ifade etmediğinin yeterli kanıtı olmaktadır.
- Num. 21:4 , bir grup kişinin tek cana sahip olabileceğini göstermektedir. Bu nedenle ‘can’, her birimizin içindeki bir kişisel ölümsüzlük kıvılcımını ifade edemez.

4.3 İNSANIN RUHU

Birçok kişinin zihnindeki can ve ruh kavramları arasında talihsiz bir karışıklık vardır. Bu, bazı dillerde ve İncil çevirilerinde can ve ruh sözlerinin tek bir karşılığı olması gerçeği, bu durumu daha da kötüleştirir. Temel olarak kişiye ilişkin bütün unsurları ifade eden ‘can’, bazen ‘ruh’u da ifade edebilir. Bununla beraber, İncilde kullanıldığı kadarıyla, normalde ‘can’ ve ‘ruh’ sözcüklerinin anlamları arasında, bir farklılık vardır; ruh ve can ‘birbirinden ayrılabilir’ (Heb. 4:12).

‘Ruh’ için İbranice ve Yunanca sözcükler (sırasıyla ‘Ruach’ ve ‘Pneuma’), aşağıdaki şekillerde de tercüme edilebilirler:

Yaşam Zihin Nefes Ruh Rüzgâr

‘Ruh’ kavramını, *Konu 2.1*’ de inceledik. Tanrı kendi ruhunu, insanı da içeren doğal yaratılışı sürdürmek üzere kullanır. Bu bakımdan, insanın içinde olan Tanrı’nın ruhu, onun içindeki yaşam gücüdür. “*Ruhsuz beden ölüdür*” (James 2:26). “*Tanrı, yaşam nefesini (ruh) içine (Ademin burnuna) üflledi; ve insan yaşayan bir can (yaratık) oldu*” (Gen. 2:7). Eyüp, “*Tanrı’nın ruhu benim burun deliklerimdedir*” demektedir (Job 27:3 krş. Is. 2:22). Böylelikle, içimizdeki yaşamın ruhu doğumda bize verilir; ve bedenimiz canlı kaldığı sürece bizimle kalır. Tanrı’nın ruhu herhangi bir şeyden geri çekildiğinde, o anında ölür - ruh yaşam gücüdür. Eğer Tanrı, “*ruhunu ve nefesini kendinde toplarsa; bütün bedene sahip canlılar beraberce ölür; ve insan tekrar toprağa geri döner. Eğer sen şu anda anlayışa sahipsen, bunu*

dinle” (Job 34: 14-16). Son cümle yine insanın gerçek özünün görünümünün uzlaşmak için çok ters bulunduğu ipucu vermektedir.

Tanrı kendi ruhunu ölümden bizden aldığı anda; sadece bedenimiz değil, bütün bilincimiz de durur. Bunun Davut tarafından değerlendirilmesi, onu, insan kadar zayıf yaratıklardan çok Tanrı’ya güvenmeye yöneltir. *Ps. 146: 3-5* **İnsancılık** (hümanizm) görüşlerine güçlü bir karşı çıkmadır:

“Ne prenslere ve ne de kurtarıcılığı olmayan insanoğluna güvenin. Onun ruhu çıkar ve o, yere (yaratıldığımız toprağa) döner; aynı günde onun düşünceleri yok olur. Kurtuluşu için Yakup’un Tanrısına sahip olana ne mutlu”.

Ölümden, *“Toprak, önceden olduğu yeryüzüne dönecek; ve ruh da onu veren Tanrı’ya geri dönecek” (Ecc. 12:7).* Tanrının, ruhu vasıtasıyla her yerde hazır olduğunu daha önceden göstermiştik. Bu anlamda, *“Tanrı ruh’tur (Jn. 4:24).* Öldüğümüzde, *“son nefesimiz”* içimizdeki Tanrı’nın ruhunun bizden ayrılması anlamındadır. Bu ruh, her tarafımızda bulunan Tanrı’nın ruhu tarafından absorbe edilir; bu şekilde ölümden, *“ruh Tanrı’ya geri dönecektir”.*

Tanrı’nın ruhu tüm yaratılışa güç verdiği için, aynı ölüm süreci hayvanlar için de olur. İnsanlar ve hayvanlar içlerinde aynı ruh’a ya da yaşam gücüne sahiptirler. *“İnsanoğullarının başına gelenler, hayvanların da başına gelir. Başlarına gelen şey tamamıyla birdir: biri ölürken, diğeri de ölür. Evet, hepsi tek (yani, aynı) soluğa (ruha) sahip. Bu yüzden, bir insan bir hayvanın üzerinde hiçbir üstünlüğe sahip değil” (Ecc. 3:19).* Burada yazar; insanların ve hayvanların ruhları’nın gittikleri yerler arasında önemli bir farklılık olmadığını söyleyerek devam etmektedir (Ecc. 3:21). İnsanların ve hayvanların aynı ruha sahip olma ve aynı ölümlerle ölme şeklindeki bu tanımlaması; önceden belirtilen hem insanların ve hem de hayvanların Tanrı’dan yaşam ruhuna sahip oldukları (Gen. 2:7 ; 7:15) ve her ikisinin de tufanda aynı ölümlerle yok olacakları şeklinde nasıl tanımlandığını ima eder gibi görünmektedir. *“Yeryüzünde hareket eden bütün beden sahipleri öldü: hem kuşlar, sığırlar ve hayvanlar ve hem de yeryüzünde sürünen her şey ve her insan. Burunlarında yaşam nefesi (ruh) olanların hepsi... öldüler... yaşayan her şey yok edildi” (Gen. 7: 21-23).* Önceden incelenen *Ps. 90:5* ‘de ölüm’ün tufana nasıl benzetildiğine dikkat ediniz. *Yaratılış 7. bölüm*’deki kayıt, insanın aynı sınıftan olduğunu temel terimlerle açıkça göstermektedir: *“tüm bedenliler...yaşayan her şey”.* Bu, insanın diğer canlıları gibi aynı yaşam ruhuna sahip olmasından dolayı böyledir.

4.4 ÖLÜM BİLİNÇSİZLİKTİR

Can ve ruh hakkında şimdiye kadar öğrendiklerimizden, bir insanın ölürken tamamıyla bilinçsiz olduğu sonucu çıkarılabilir. Tanrı'ya karşı sorumlu olanların eylemlerinin O'nun tarafından hatırlatılacak olmasına karşın (*Mal. 3:16 ; Rev. 20:12 ; Heb. 6:10*); İncilde, ölüm durumu süresince herhangi bir bilince sahip olduğumuzu gösteren hiçbir şey yoktur. Buna ilişkin aşağıdaki açık ifadelerin aksini söylemek zordur:

- “*(İnsanın) nefes (ruh) çıkıp gider, kendisi toprağa geri döner; aynı günde (anda) düşünceleri yok olur*” (*Ps. 146:4*).
- “*Ölüler hiçbir şey bilmezler...onların sevgisi, onların nefreti ve onların kıskançlığı, şimdi yok olmaktadır*” (*Ecc. 9: 5,6*). “*Ölüler diyarında hikmet yoktur (Ecc. 9:10)* - düşünce yok ve bundan ötürü bilinç yok.
- Eyüp ölüm esnasında, “*sanki hiç olmamış gibi*” olduğunu söyler (*Job 10:18*). O, bizim doğmadan önce sahip olduğumuz ölümü; boşluk, bilinçsizlik ve varlığın tümüyle yok olması olarak gördü.
- İnsan, hayvanlar gibi ölür (*Ecc. 3:19*). Eğer insan bir yerlerde bilinçli olarak ölümden yaşamayı sürdürürse, hayvanlarda da öyle olmalıdır. Yine de hem Kutsal Yazılar ve hem de bilim, bu konuda sessiz kalmaktadır.
- Tanrı, “*bizim toprak olduğumuzu anımsar. İnsana gelince, onun günleri ot gibidir: bir kır çiçeği gibi, öyle gelişir...sonra yok olur; ve onun yeri artık onu tanımaz*” (*Ps. 103: 14-16*).

Ölüm'ün, doğru olanlar için bile, tamamıyla bilinçsizlik olduğu; Tanrı'nın kullarının ömürlerinin uzun olmasına izin verilmesi için defalarca yinelenen yalvarışları tarafından da kanıtlanır. Çünkü onlar; ölüm bir bilinçsizlik durumu olduğu için, ölümden sonra dua etmeye ve Tanrıyı yüceltmeye muktedir olamayacaklarını bilmektedirler. *Hezekyel (Is. 38: 17-19)* ve *Davut (Ps. 6: 4,5; 30:9 ; 39:13 ; 115:17)* bunun iyi örnekleridir. Ölüm; hem iyiler ve hem de kötüler için bir uyku, bir istirahat olarak defalarca ifade edilir (*Job 3:11,13,17 ; Dan. 12:13*).

Açıkça söylenen yaygın kavram olan, doğru olanların çok büyük bir mutluluğa gidecekleri ve ölümlerinden sonra doğruca cennette ödüllendirilecekleri hususunun İncilde gerçekten bulunmadığı hakkında, şu anda bizim için yeterli kanıt üretilmiştir. Ölümün ve insanın özünün gerçek öğretisi, büyük bir huzur duygusu sağlar. Bir kişinin yaşamının tüm acıları ve yaralanmalarından sonra, mezar tam bir boşluk yeridir. Tanrı'nın isteklerini bilmeyenler için, bu boşluk sonsuza dek sürecektir. Bu üzücü ve tatminsiz doğal yaşamın eski hesapları asla tekrar ortaya çıkmayacaktır. Doğal insan aklının boş umutları ve korkuları, gerçekleşmeyecek ya da tehdit olmayacaktır.

İncil çalışmasında, bulunacak gerçeğin bir sistemi vardır. Ama yine de, ne yazık ki, İncil'i umursamamadan dolayı, kişinin dinsel görüşlerinde bir hata sistemi de vardır. İnsanın ölümün kaçınılmazlığını yumuşatmaya yönelik umutsuz çabaları, onu bir **ölümsüz ruh**'a sahip olduğuna inanmaya yöneltir. İnsanın içinde böyle bir ölümsüz unsurun var olduğu kabul edilince de, onun ölümden sonra bir yerlere gitmesi gerektiğini düşünmek kaçınılmaz olur. Bu da, ölümden, doğruların ve kötülerin kaderleri arasında bazı farklılıkların olabileceği düşüncesine yol açar. Bunu bağdaştırmak üzere, *iyi ölümsüz ruhlar*'ın gideceği **Cennet** denen bir yerin ve *kötü ölümsüz ruhların* gideceği **Cehennem** denen diğer bir yerin olabileceği sonucuna ulaşılır. Daha önce 'ölümsüz ruh'un İncilsel bir olanaksızlık olduğunu gösterdik. Yaygın akıl yürütmenin doğasında olan diğer yanlış görüşler (aşağıdaki sırayla) şimdi incelenecektir:

1. Ölümde 'ölümsüz ruh' şeklinde verilen yaşamlarımız için ödülün belli bir yerde belirlenmesi
2. Doğru ve kötü arasındaki ayrımın ölümden meydana gelmesi
3. Doğru için ödülün cennete gitmek olması
4. Herhangi biri 'ölümsüz ruh'a sahipse, o zaman herkesin ya Cennete ya da cehenneme gitmek zorunda olması
5. Kötü 'canların' (kişilerin) cehennem denen bir ceza yerine gideceği

Analizlerimizin amacı, sadece olumsuz olmak değildir. Bu noktaların ayrıntılarıyla gözden geçirilmesiyle, insanın özüne ilişkin gerçek bir görünümün en önemli kısımları olan İncil gerçeğinin birçok unsurunu ifade etmiş olacağımıza inanıyoruz.

4.5 DİRİLİŞ

İncil, doğru'nun ödülünün Mesih'in gelişindeki diriliş'te olacağını vurgular (1 Thes. 4:16). Mesih'in yapacağı ilk şey, dürüst ölüleri *Konu 4.8'e bakınız*) diriltmek olacaktır; bunu yargılama takip edecektir. Eğer ölümden 'can' cennete gitmiş olsaydı, diriliş için hiçbir gerek kalmazdı. Pavlus, diriliş olmasaydı o zaman Tanrı'ya itaat etmek üzere harcanan tüm çabaların anlamsız olacağını söyledi (1 Cor. 15:32). O kesinlikle şu şekilde akıl yürütmedi ki eğer inanırsa, o da ölümden onun ruhu cennete giderek ödüllendirilecektir? İzlenim odur ki, o, ödülün tek şekli olarak bedenin dirileceğine inandı. Mesih şu andaki imanlı yaşam için karşılığın 'diriliş'te olacağı beklentisiyle bizi cesaretlendirdi (Lk. 14:14).

Yine İncil'in, bedensel bir formdan başka herhangi bir formdaki varoluşu öğretmediği şeklindeki son nokta konulmalıdır - ki bu Tanrı'ya, Mesih'e, Meleklerle ve insanlara uygulanır. Geri gelişinde Mesih, *"bizim kötü bedenimizi değiştirecek ve bedenimiz onun görkemli bedenine benzer şekilde biçimlenebilecektir"* (Phil. 3: 20,21). Şu anda o, kan'dan ziyade sadece ruh vasıtasıyla enerji alan gerçek bir bedensel forma sahip olduğuna göre biz de benzer bir ödülü paylaşacağız. Yargılamada, bu yaşamda bir bedensel form içinde nasıl yaşamışsak onun bir karşılığını elde edeceğiz (2 Cor. 5:10). Bedenin arzularına düşkün bir yaşam sürenler, daha sonra çürüyüp toprak olacak olan mevcut ölümlü bedenlerinde kalacaklardır. Ruhun arzularının bedeninin arzularına üstün gelmesini çalışarak yaşayanlar, ruh-dolu bir beden formunda, *"ruhtan sonsuz yaşam elde edeceklerdir"* (Gal. 6:8).

Doğru kişi'nin ödülünün bedensel bir formda olacağına yönelik daha başka çok kanıt vardır. Bir kere bu kabul edildiğinde, dirilişin büyük önemi kolaylıkla görülmelidir. Ölümden mevcut bedenimizin var oluşunun kesintiye uğradığı açıktır. Eğer biz sonsuz yaşam ve ölümsüzlüğü sadece bedensel bir formda geçirebileceksek, bunun sonucu; ölümün, bedenimizin yeniden yaratılacağı ve o zaman Tanrı'nın özünün verileceği vakte kadar bir bilinçsizlik durumu olması gerektir.

Bütün 1 Korintliler, 15. Bölüm; dirilişin ayrıntılarından söz etmektedir. O daima dikkatli bir okumanın karşılığını verir. 1 Cor. 15: 35-44 , nasıl bir tohum ekilirse ve daha sonra topraktan ortaya çıkarsa; Tanrı tarafından bir beden verildiğinde bu şekilde ölü de bir bedenle ödüllendirilmek üzere

kalkacaktır. Nasıl Mesih'in mezardan kalkmışsa ve ölümlü bedenini, ölümsüz bir bedene değiştirmişse, gerçek inananlar da o şekilde onun ödülünü paylaşacaklardır (*Phil. 3:21*). Biz vaftizim yoluyla kendimizi; onun, dirilişi ile elde ettiği ödülü paylaşacağımıza inancımızı da gösteren, Mesih'in ölümü ve dirilişi ile birleştiririz (*Rom. 6: 3-5*). Şu anda onun acılarını paylaşarak, onun ödülünü de paylaşacağız: *"İsa'nın yaşamı da bedenimizde açıkça görülsün diye, Efendimiz İsa'nın ölümünü (şu anda) bedenimizde taşıyoruz"* (*2 Cor. 4:10*). *"Mesih'i ölümden kaldıran O, ruhu vasıtasıyla sizin ölümlü bedeninizi de canlandıracaktır"* (*Rom. 8:11*). Böylelikle, bu umutla biz; o beden ölümsüz olacağından, *"bedenimizin kurtuluşu"* için bekleriz (*Rom. 8:23*).

Bu gerçek bir bedensel ödül umudu, ilk zamanlardan beri Tanrı'nın halkı tarafından anlaşıldı. İbrahim'e kişisel olarak enine boyuna güvenle gezmiş olduğu kadar Kenân topraklarını sonsuza dek miras olarak alacağı vaat edildi (*Gen. 13:17 ; Bk. Konu 3.4*). Onun bu vaatlere imanı, gelecek bir tarihte bedeninin bir şekilde canlandırılacağına ve ölümsüz olacağına, bu şekilde de bunun (vaadin) mümkün olacağına inancını zorunlu kıldı.

Eyüp, kendi bedeni mezarda kurtlar tarafından yeniyor olmasına rağmen, onun nasıl bir bedensel form içinde ödülünü elde ettiği şeklindeki kendi anlayışını açıkça ifade etti: *"Kurtarıcım diridir ve...son günde yeryüzünde ayağa kalkacaktır. Ve benim derimi, benim bedenimi kurtlar yok ettikten sonra bile (N.I.V., benim derim yok olduktan sonra), yine de ben vücudumun içinde (ya da bedensel formda) Tanrı'yı göreceğim: ki onu ben kendim için göreceğim ve benim gözlerim seyredecek, diğerininki değil: gücüm içimden tüketilse bile"* (*Job 19: 25-29*). İşıya'nın umudu da benzerdir: *"Benim ölü bedenim... kalkacak"* (*Is. 26:19*). Benzer sözler; İsa'nın kişisel bir arkadaşı olan Lazar'ın ölümünün anlatımında da bulunmaktadır. Adamın kız kardeşlerine, onun ruhunun cennete gitmiş olduğunu söyleyerek teselli etmek yerine, Efendimiz İsa diriliş gününden söz etti: *"Sizin biraderiniz tekrar kalkacak (dirilecek)"*. Lazar'ın kız kardeşi Marta'nın buna hemen yanıtı, bunun ilk Hristiyanlarca ne kadar fazla farkında olduğunu göstermektedir: *"Marta ona dedi ki, 'Ben onun sonuncu günde dirilişte tekrar kalkacağını biliyorum"* (*Jn. 11: 23,24*). Eyüp gibi, Marta da ölümü mutlu bir yaşamın giriş kapısı olarak anlamadı; ama bunun yerine 'sonuncu gün'de' (Eyüp'ün 'son gün'ü ile krş.) bir diriliş umdu. Efendimiz İsa vaat etti: *"Bu yüzden babayı işiten ve O'ndan öğrenen herkesi...sonuncu günde dirilteceğim"* (*Jn. 6: 44,45*).

4.6 YARGI

Yargı'ya ilişkin İncil öğretisi; tam imanın, vaftizden önce açıkça anlaşılması gereken temel ilkelerinden biridir (Acts 24:25 ; Heb. 6:2). Kutsal Yazılar sık sık, Tanrı'nın bilgisinin verilmiş olduğu kişilerin, kendilerinin ödülünü alacakları bir zaman olan 'yargı günü'nden söz eder (örneğin: 2 Pet. 2:9 ; 3:7 ; 1 Jn. 4:17 ; Jude 6). Hepimiz, *"Tanrı'nın yargı kürsüsünün önünde durmak zorundayız"* (Rom. 14:10) ; biz, bedensel bir formda yaşadıklarımız için bir karşılık elde etmek üzere, *"Mesih'in yargı kürsüsü önünde görüneceğiz."* (2 Cor. 5:10).

Daniel'in Mesih'in ikinci gelişine ilişkin görüşleri, bir taht şeklinde bu yargı kürsüsünün birini de içerir (Dan. 7: 9-14). Benzetiler (anamlı öyküler), ayrıntılara inmekte bir dereceye kadar yardımcı olurlar. Bunlardan, doğal yeteneklerin benzetildiği biri; kendi kölelerini çağıran ve onlara bırakmış olduğu parayı onların ne derece iyi kullandıklarını değerlendiren bir efendi'nin geri gelişidir (Mt. 25: 14-29). Balıkçılar benzetisinde, İncil'in çağrısı, her çeşit insanı bir araya toplayan bir balık ağına benzetilir; bunun üzerine insanlar oturmakta (krş. yargı oturumu) ve iyi balıkları kötülerden ayırmaktadırlar (Mt. 13: 47-49). Yorum açıktır: *"Dünya'nın sonunda melekler gelecek ve kötülerini, doğruların arasından ayıracaklardır"*.

Şimdiye kadar gördüklerimizden; Efendimiz İsa'nın geri gelişi ve dirilişinden sonra, Mesih'le karşılaşacaklarında, belirli bir zamanda belli bir yere Müjde'ye çağrılanların hepsinin beraberce bir toplantısı olacağını varsaymak doğru olur. Onlar tarafından bir hesap verilmesi gerekecek; ve o, onların Tanrı'nın egemenliğine girme ödülünü elde etmek için uygun olup olmadıklarını gösterecektir. Bu, sadece doğru olanların ödülleri elde edecekleri özel bir durumdur. Bütün bu, koyunlar ve keçiler benzetisindeki gibi bir araya gelenler gibidir: *"İnsanoğlu kendi görkemi içinde gelecek ve onunla bütün kutsal melekler de; o zaman görkeminin tahtına oturacak (Davut'un Kudüs'teki tahtına. Lk. 1: 32,33); ve onun önünde tüm uluslar toplanacak (yani, tüm uluslardan kişiler- krş. Mt. 28:19); ve o da onları, bir çobanın koyunlarını keçilerden ayırması gibi, birbirinden ayıracak. Ve koyunları onun sağ tarafına koyacak, ama keçileri sola. O zaman Yüce Olan sağ yanındakilere, 'Gelin, sizler babamın kutsadıkları, sizin için hazırlanan Egemenliği miras alın' diyecek"* (Mt. 25: 31-34).

Tanrı'nın Egemenliğini miras alma, bununla ilgili olarak İbrahim'e edilen vaatlerin elde edilmesi, doğru olanların ödülüdür. Ama yine de bu, sadece

Mesih geri geldiğinde, yargı'dan sonra olacaktır. Onun için, Mesih geri gelmeden önce vaat edilen ölümsüz bir beden ödülü mümkün değildir. Bundan ötürü biz; ölüm zamanından dirilinceye kadar, bir bedene sahip olmaksızın herhangi bir formda var olma mümkün olmadığına göre, inançlının hiç bilinçli varlığa sahip olmadığı sonucuna varmak zorundayız.

Ancak Mesih geri geldiği zaman ödülün verileceği - ve daha önce değil - yinelenen bir İncil ilkesidir:

- *“Baş çoban (İsa) görüldüğünde, sizler bir görkem tacı alacaksınız” (1 Pet. 5:4 krş. 1:13).*
- *“İsa Mesih... onun görünüşü ve egemenliğinde dirileri (canlıları) ve ölüleri yargılayacak... Adil yargıç olan Efendimiz İsa, o gün, bir doğruluk tacını bana verecek (2Tim. 4:1,8).*
- *Son günlerde Mesih'in geri gelişinde, “yeryüzünün toprağında uyuyanların (krş. Gen. 3:19) çoğu uyanacak; bazıları sonsuz yaşama, bazıları utanca” (Dan. 12:2).*
- *Yargı günü Mesih geldiğinde, “mezarda olanlar...çıkacak; iyilik yapmış olanlar yaşam dirilişine, ve kötülük yapmış olanlar da mahkûmiyet dirilişine” (Jn. 5: 25-29).*
- *“Ben (İsa) tez gelirim; ve işleyeceğine göre her kişiye vermek üzere, ödülüm benimledir” (Rev. 22:12). Biz ödül almak için cennete gitmeyeceğiz; Mesih onu cennetten bize getirecek.*

İsa'nın ödülleri kendisiyle getirmesi, onun bizim için cennette hazırlanmış olduğunu ima etmektedir; Ama o , ikinci gelişte bize yeryüzüne getirilecektir. İbrahim'e vaat edilen topraklara mirasımız da bu anlamdadır: *“(miras) sizin için gökte saklıdır. (Mesih'in gelişinde) Son zamanda açığa çıkarılmaya hazır olan kurtuluşa imanınız sayesinde, Tanrı'nın gücü tarafından korunmaktadır (1 Pet. 1: 4,5).*

Bunu kavrayabilmek bize, çoğu kez bir yanlış anlamaya yol açan Jn. 14: 2,3 'ün doğru şekilde yorumlanmasını mümkün kılar: *“Ben (İsa) sizin için bir yer hazırlamaya gitmekteyim. Gider de sizin için bir yer hazırlarsam (krş. gökte saklanan ödül), benim bulunduğum yerde sizler de olabilesiniz diye geleceğim ve sizi yanıma alacağım”.* İsa, ödülleri bize vermek üzere

tekrar geleceği başka yerden söz etmektedir (Rev. 22:12); ve biz gördük ki bunlar yargı kürsüsünde verilecektir. O, Davut'un Kudüs'teki tahtında 'sonsuz dek' saltanat sürecektir (Lk. 1: 32,33). O, sonsuzluğu burada, yeryüzünde geçirecek ve o nerede olacaksa (Yeryüzünde, Tanrının Egemenliğinde), bizler de orada olacağız. Böylelikle, onun '*sizi yanıma alacağım*' vaadi, yargılamada onun tarafından kabul edileceğimizin bir tür anlatımı olarak yorumlanabilir. Yunanca '*sizi yanıma alacağım*' deyiimi, Mt. 1:20'de de Yusuf'a ilişkin olarak, Meryemi karısı olarak '*kendisine alacağı*' şeklinde ortaya çıkmaktadır. Onun için bunun, İsa'ya doğru fiziksel hareketi ifade etmesi gerekli değildir.

Madem ki ödül sadece Mesih'in geri gelişinde yargı günü verilecektir, bu, iyi ve kötü olanların öldüklerinde aynı yere, yani mezara, gittikleri sonucunu verir. Ölümünde onlar arasında yapılmış hiçbir ayırım yoktur. Aşağıdakiler bunun için kesin kanıttır:

- Yonatan iyi, ama Saul kötü idi; yine de, "*onlar ölümünde ayrılmadılar*" (2 Sam. 1:23).
- Ölümde; Saul, Yonatan ve Samuel hepsi aynı yere gitti (1 Sam. 28:19).
- Doğru İbrahim ölümünde, "*kendi halkına*" ya da atalarına, katıldı; (ki) onlar putperesttiler (Gen. 25:8 ; Josh. 24:2).
- Ruhsal olarak akıllı ve aptal aynı ölümü geçirmektedir (Ecc. 2: 15,16).

Bütün bunlar, yaygın 'Hristiyanlık' savlarıyla tam bir çelişki içindedir. Onların öğretisine göre, doğru olanların ölümde derhal cennete gitmesi, dirilme ve yargı için gereksinmeyi yok etmektedir. Ama biz onları yine de Tanrı'nın kurtuluş planında ve bu nedenle Müjde iletisinde çok önemli olaylar olarak görürüz. Yaygın görüş, bir doğru kişinin öldüğünde, hemen cennete gitme yoluyla ödüllendirildiğini, diğerleri tarafından bunun gelecek gün, gelecek ay, gelecek yıl takip edilmekte olduğunu belirtmektedir. Bu, İncil'in, doğru olanların beraberce aynı anda ödüllendirileceğine ilişkin öğretisiyle taban tabana zıttır:

- Yargı günü, koyunlar keçilerden teker teker ayrılacak. Yargı bittiğinde Mesih, bütün koyunların, onun sağ yanında toplanmasını söyleyecek: "*Gelin, sizler Babamın kutsadıkları,*

sizin için hazırlanmış Egemenliği miras alın” (Mt. 25:34). Böylece bütün koyunlar Egemenliği aynı zamanda miras alacaklardır (krş. 1 Cor. 15:52).

- Mesih’in dönüşü ve yargılamanın ‘hasadı’nda, Müjdede çalışmış olanların tümü *“birlikte sevinecekler” (Jn. 4: 35,36 krş. Mt. 13:39).*
- Rev. 11:18 şunu belirtir: Tanrı *“Senin adından korkanları, kullarını, kutsallarını... ödül verdiğinde, “ölüleri yargılamak zamanı da geldi”- yani bütün inançlılar bir arada.*
- *İbraniler 11. Bölüm*, Eski Ahit’teki doğru kimselerin çoğunun bir listesidir. Burada 13. Ayet şu şekilde yorum yapar: *“Bu kişilerin hepsi iman içinde öldüler”*; İbrahim’e yapılan, Tanrı’nın Egemenliği’ne girmek yoluyla kurtuluş hakkındaki vaatlere kavuşmadan (*Heb. 11: 8-12*). Bu ifadeden, bu kişilerin ölümlerinde bir ödül almak üzere teker teker cennete gitmedikleri sonucu çıkar. Bunun nedeni, 39 ve 40’ıncı ayetlerde verilmektedir: *“Onlar vaade kavuşmadı. Onlar bizsiz mükemmelliğe ermesinler diye, Tanrı bizim için daha iyi bir şey hazırlamıştır”*. Onların vaat edilen ödülleri verilmesindeki gecikme, Tanrı’nın bütün imanlıları aynı anda beraberce ‘mükemmelleştirmek’ planı nedeniyledir. Bu yargı gününde, Mesih’in geri gelişinde olacaktır.

4.7 ÖDÜLÜN YERİ: CENNET YA DA DÜNYA?

Yukarıdaki nedenlerden ayrı olarak, Tanrı’nın Egemenliği’nin, yani vaat edilen ödülün, yerini, halen yeryüzünden çok, cennet olarak düşünen herhangi bir kişinin, aşağıdaki hususlara da açıklama getirmesi gerekmektedir:

- Efendimiz İsa’nın duası, Tanrı’nın Egemenliğini dilemektedir (yani, Mesih’in geri gelişi için yakarma); ki onunla, şu anda gökte gerçekleştirilen Tanrı’nın arzuları yeryüzünde gerçekleştirilecektir (*Mt. 6:10*). Bu nedenle biz, Tanrı’nın egemenliğinin yeryüzüne gelmesi için dua etmekteyiz. Ne acıdır ki, binlerce kişi her gün düşüncesizce, halen Tanrı’nın egemenliğinin şu anda cennette tam olarak kurulduğuna ve

yeryüzünün yok olacağına inanarak, bu sözlerle yakarmaktadır.

- “İtaatlılara ne mutlu: çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar” (Mt. 5:5) - Cennet’e gidecek olan canlar için değil). Bu; vurgulanan ana konunun, doğru olanların son ödülünün yeryüzünde olacağının belirtildiği *İlahiler 37. Bölüm*’ü çağrıştırmaktadır. Kötülerin kendi geçici üstünlüklerinden zevk almış oldukları tam aynı yerde, doğru olanlar sonsuz yaşam ile karşılık bulacaklar ve bir zamanlar kötülerin egemen olduğu bu aynı yeryüzüne sahip olacaklardır (Ps. 37: 34,35). Yeryüzünde/vaat edilen topraklarda sonsuza dek yaşama, cennette sonsuz yaşamın bir olanaksızlık olduğu anlamına gelir.
- “Davut... hem öldü ve hem de gömüldü... Davut göklere yükselmez” (Acts 2: 29,34). Onun yerine; Petrus kendi umudunun, Mesih’in geri gelişinde ölümden diriliş olduğunu açıkladı (Acts 2: 22-36).
- Yeryüzü, Tanrı’nın insanlıkla işlerinin alanıdır: “Gökyüzü, hatta gökler Tanrı’nındır; ama O yeryüzünü insanların çocuklarına verdi” (Ps. 115:16).
- Rev. 5: 9,10 , doğru olanların yargı kürsüsünde kabul edildikleri zaman ne söyleyeceklerine ilişkin bir görünüm anlatır: “(Mesih) bizleri Tanrımızın katında yüce kişiler, kutsallar yaptı: ve biz yeryüzü üzerinde saltanat süreceğiz” . Bu, yeryüzündeki Tanrı’nın Egemenliğinde hüküm sürme betimlemesi, gökyüzünde bir yerlerde çok büyük mutluluk zevkini alacağımız gibi belirsiz kavramdan oldukça uzaktır.
- *Daniel 2 ve 3’üncü bölümler*’ deki kehanetler, sonunda Mesih’in geri gelişinde Tanrı’nın Egemenliği tarafından yerine geçilecek olan bir politik güçler silsilesinin ana hatlarını verir. Bu egemenliğin yönetimindeki bölge “bütün gökyüzünün altı” olacaktır; ki bu ‘bütün yeryüzü’ne yayılmaktadır (Dan. 7:25 ; 2:35 krş. a. 44). Bu sonsuz Egemenlik, “en Yüce Olan’ın kutsallarının kavmine verilecek” (Dan. 7:27); böylelikle onların ödülü, göklerin altında, yeryüzünde kurulmuş olan bu Egemenlikte sonsuz yaşam’dır.

4.8 TANRI'YA KARŞI SORUMLULUK

Eğer insan doğal olarak ölümsüz can'a sahip olsaydı, bir yerlerde sonsuz bir kadere de sahip olmaya zorlanırdı-ya ödüllendirileceği ya da cezalandırılacağı bir yer. Bu, herkesin Tanrı'ya karşı sorumlu olduğunu ifade etmektedir. Bunun tersi olarak; insanların herhangi bir doğal ölümsüzlük olmaksızın doğal olarak hayvanlara benzer olduğunu, İncil'in nasıl öğrettiğini gösterdik. Bununla beraber, Tanrı'nın Egemenliğinde bazı kimselere sonsuz yaşam umudu sunulmaktadır. Her yaşayan kişinin dirilmeyeceği açıktır. Hayvanlar gibi insanlar da yaşarlar ve toprak haline gelinceye kadar çürümek üzere ölürlər. Yine de bir yargılama olacağı için, bazıları hüküm giyecekler ve diğerleri de sonsuz yaşamla ödüllendirileceklerdir. İnsanlar arasında belli bir sınıfa girenlerin olacağını ve bunların yargılanıp ödüllendirilmek üzere diriltileceklerini saptamak zorundayız.

Birinin dirileceği ya da dirilmeyeceği, yargılama için sorumlu olup olmayacaklarına bağlıdır. Bizim yargılanmamızın temeli, bizim Tanrı'nın sözüne olan bilgimize nasıl karşılık vereceğimizdir. Mesih şöyle açıkladı: *"Beni reddeden ve sözlerimi kabul etmeyen kişiyi yargılanacak olan biri var; söylediğim söz, son günde onu yargılayacak olanla aynıdır (Jn. 12:48).* Mesih'in sözünü bilmemiş ya da anlamamış ve böylelikle onu ret ya da kabul olanağına sahip olamamış kişiler, yargılamada sorumlu olmayacaklardır: *"Yasa'yı (Tanrı'nın) bilmeden günah işleyenler, yasa olmadan da yok olacaklar; yasa içinde (yani, onu bilerek) günah işleyenler, yasa ile yargılanacaklar" (Rom. 2:12).* Böylece, Tanrı'nın isteklerini bilmeyenler hayvanlar gibi yok olacaklar; bilerek Tanrı'nın yasasını çiğneyenlerin ise yargılanması gerekecek ve böylelikle bu yargılamayı karşılamak üzere diriltileceklerdir.

Tanrı'nın gözünde, *"yasa olmadığında günah yüklenmez" ; "Günah, yasa'nın (Tanrı'nın) çiğnenmesidir"; "Yasa ile günahın bilincine varılır" (Rom. 5:13 ; 1 Jn. 3:4; Rom. 3:20).* O'nun sözünde açıklandığı gibi Tanrı'nın yasalarından haberdar olmaksızın, bir kişiye günah yüklenmez; ve böylelikle bu gibiler diriltilmeyecekler ve yargılanmayacaklardır. Bu nedenle, Tanrı'nın Sözü'nü bilmeyenler, aynı durumda oldukları hayvanlar ve bitkilerdeki gibi ölü kalacaklardır: *"Anlamayan insan, yok olan hayvanlara benzer" (Ps. 49:20).* *"Onlar koyunlar gibi ölümler diyarına sürülecekler" (Ps. 49:14).*

Tanrı'nın tavrının bilincine sahip olma; davranışlarımız için bizi O'na karşı sorumlu kılar ve böylelikle bu, dirilmemiz ve yargı kürsüsünde görünmemizi de zorunlu kılar. Bu nedenle, sadece doğru olanların ya da vaftiz olanların değil; O'nun bilincine varmaları nedeniyle, Tanrıya karşı sorumluluğu olan herkesin de dirileceği anlaşılmalıdır. Bu, Kutsal Yazılarda sık sık tekrarlanan bir konudur:

- *Jn. 15:22* , Söz'ün bilgisinin sorumluluk getirdiğini göstermektedir: *“Eğer ben (İsa) onlara gelmemiş ve söylememiş olsaydım, onlar günaha sahip olmazlardı: ama şimdi onlar günahları için hiçbir sığınacak yere (A.V. kn., özür) sahip değiller. Benzer şekilde Rom. 1: 20-21 da, Tanrı'yı bilmenin insanları “özürsüz” bıraktığını belirtir.*
- *“Böylelikle Baba'yı işiten ve O'ndan öğrenen herkesi... ben (Mesih) son günde kaldıracağım (dirilteceğim)” (Jn. 6: 44,45).*
- O'nun tavrını gerçekten bilmeyenlerin davranışlarını, Tanrı sadece görmezlikten gelir. O'nun tavrını bilenleri ise, O dikkat eder ve onlardan bir karşılık umar (Acts 17:30).
- *“Efendisinin isteğini bilip de kendini hazırlamayan ve onun isteğini yerine getirmeyen köle pek çok kamçı darbeleriyle dövülecektir. Ama bilmeden kamçı darbelerini hak eden şeyleri yapan, az kamçı darbesiyle (yani, ölümden kalma ile) dövülecektir. Kime çok verilmişse, ondan çok istenecek; İnsanlar daha çok kime emanet edilmişse, kendisinden daha fazlası istenecektir” (Lk. 12: 47,48) - öyleyse, ne kadar daha fazla Tanrı? .*
- *“Bu nedenle; iyi olan şeyi yapmayı bilip de yapmayana, o günah olur” (James 4:17).*
- İsrail'in Tanrıya karşı özel sorumluluğu, Tanrı'nın onlara kendisiyle ilgili açıklamalarından dolayısıdır (Amos 3:2).
- Bu sorumluluk öğretisinden dolayı, *“doğruluk yolunu bilip de kendilerine teslim edilmiş olan kutsal buyruktan dönmektense, bu yolu hiç bilmemiş olmak, onlar (daha sonra Tanrı'dan geri*

dönen kimseler) için daha iyi olurdu” (2 Pet. 2:21). Konu ile ilgili diğer ifadeler şunları kapsar: Jn. 9:41; 3;19 ; 1 Tim. 1:13 ; Hos. 4:14 ; Dt. 1: 39.

Tanrı bilgisi, bizi yargı kürsüsüne karşı sorumlu kılmaktadır. Bunun sonucu, bu bilgisi olmayanların, onların yargılanmasına gerek olmadığı için, dirilmeyecekleridir. Bilgilerinin olmayışı onları “*yok olan hayvanlara benzer*” (Ps. 49:20) yapar. Yaşayanların tümünün diriltilmeyeceklerine ilişkin haddinden fazla gösterge vardır:

- Onların ölümlerinden sonra eski Babil ulusunun halkını, “*ölümünden kaldırmayacağım*” ; çünkü onlar gerçek Tanrı’nın bilincinde değillerdi (Jer. 51:39 ; Is. 43:17).
- İşıya kendini yüreklendirir: “*Ey Efendimiz Tanrımız (İsrailinki), senden önceki efendiler, üzerimizde egemenlik kurdular (örneğin, Filistililer ve Babiller)...Onlar ölümlerdir, (tekrar) yaşamayacaklar. Onlar ölmüştür, kalkmayacaklar... onların bütün belleklerinin yok olması için*”. (Is. 26: 13,14). Burada, onların diriltilmeyecekleri üzerine yapılan üçlü vurguya dikkat ediniz: “*tekrar yaşamayacaklar...ölümünden kalkmayacaklar... onların bütün belleklerinin yok olması için*”. Bunun tersi olarak; İsrail, kendilerinin gerçek Tanrı bilinçlerinden dolayı, dirilme olasılığına sahipti: “*Senin (İsrail’in) ölü insanların yaşayacak, benim ölü bedenim onlarla beraber kalkacak*” (Is. 26:19).
- Biz, Tanrı’nın halkı İsrail hakkında söz ederken, deriz ki: Mesihin dönüşünde, “*yeryüzünün toprağında uyuyanların bir çoğu uyanacaklar: bazıları sonsuz yaşama ve bazıları utanca ve sonsuz nefrete*” (Dan. 12:2). Böylece; Tanrı’nın seçilmiş halkı olarak Tanrı’ya karşı sorumluluklarından dolayı Yahudilerin “birçoğu” , ama hepsi değil, diriltileceklerdir. Gerçek Tanrı’larının bilincinden tamamen yoksun olanlar, Efendileri Tanrı’nın sözünü bulamadıkları için, düşecekler ve bir daha hiç kalkmayacaklar (Amos 8: 12,14).

BİZ ŞU ANDA ŞUNLARI ÖĞRENDİK:

1. Tanrı’nın sözü’nün bilinmesi O’na karşı sorumluluk getirir.

2. Sadece sorumlu olanlar diriltilecek ve yargılanacaktır.
3. Böylelikle, gerçek Tanrı'yı bilmeyen kişiler, hayvanlar gibi ölü kalacaklardır.

Bu sonuçların anlamları, insan onuru ve doğal olarak inanmayı yeğlediğimiz şeyler üzerinde sert bir darbe vurur. Hem tarih boyunca ve hem de şimdi gerçek Müjde'nin bilincine sahip olmayan milyonlarca kişi; akli yönden şiddetli derecede hasta olup, İncil'in iletilerini anlaması mümkün olmayanlar; Müjde'yi anlayabilecek kadar yaşlanmadan ölen küçük çocuklar ve bebekler; bütün bu gruplar Tanrı'nın gerçek bilincine sahip olmayanlar ve bu nedenle de O'na karşı sorumluluğu olmayanlar sınıfına girerler. Bunun anlamı, ebeveynlerinin ruhsal durumları dikkate alınmaksızın onların canlandırılmayacaklarıdır. Bu, insancılığın (Hümanizm) ve bizim tüm doğal arzularımızın ve duygularımızın tersi bir gidişattır. Ama yine de; bizim kendi özümüzün uygun bir alçak gönüllü yargısı ile birleştirilen, Tanrı'nın nihai gerçeğinin sözüne tam bir teslimiyet; bize bunun doğruluğunu kabule yöneltecektir. Kutsal Yazıların yol göstericiliği olmaksızın, insan yaşantısının gerçeklerinin dürüst bir incelemesi bile; bizi, yukarıda sözü edilen gruplar için gelecek yaşama ilişkin hiçbir umudun olmadığı sonucuna ulaştırır. Tanrı'nın bu konulardaki tavrını sorgulamamız, bağışlanamaz derecede aykırılıktır: “*Ey insan, sen kimsin ki Tanrı'ya karşı çıkıyorsun?*” (Rom. 9:20 A.V. kn.). Kavrayamadığımızı itiraf edebiliriz; ama asla Tanrı'yı adaletsizlikle ya da doğru olmamakla suçlamamalıyız. Tanrının herhangi bir şekilde sevgisiz ya da hatalı olabileceği suçlaması; Her Şeye Kadir bir Tanrının, Baba ve Yaradan'ın kendi yaratıklarına mantıksız ve haksız bir şekilde davranan korkunç görünümünü ortaya çıkarır. Kral Davut'un kendi bebeğini kaybetmesinin kaydı, yararlı bir okuma parçasıdır. 2 Sam. 12: 15-24 , Davut'un çocuğu için o henüz hayattayken nasıl sıkı dua ettiğini kaydeder; ama o çocuğunun ölümünün kaçınılmazlığını gerçekçi biçimde kabul etti: “*Çocuk henüz sağken, ben oruç tuttum ve ağladım, çünkü şunu dedim: ‘Çocuğun yaşayabileceği hakkında Tanrı'nın bana merhametli davranıp davranmayacağını kim söyleyebilir? Ama şimdi o öldü ve ben niçin oruç tutmalıyım? Onu tekrar geri getirebilir miyim? ... o bana geri gelmeyecek’*”.

Bu durumda Davut karısını teselli etti; ve mümkün olduğunca çabuk diğer bir çocuğa sahip oldu.

Son olarak; Tanrı'ya karşı sorumluluk kuralını kavramış birçok kişinin, O'na karşı sorumlu olma ve yargılanma olasılığına karşı, O'nun hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiyor gibi göründükleri söylenmelidir. Yine de, böyle kişilerin Tanrı'nın sözüne olan bilinçleri; Tanrının onlara kendisiyle gerçek

bir ilişki sunmak üzere yaşamları üzerinde çalıştığı gerçeğinin farkında olmaları nedeniyle, onların zaten bir dereceye kadar Tanrı'ya karşı sorumluluğu muhtemeldir. Şurası anımsanmalıdır ki: *“Tanrı sevgi’dir”* ; O, *“kimsenin yok olmasını istemez”* , ve *“O, babası olduğu biricik oğlunu, ona kim inanırsa yok olmasın, ama sonsuz yaşama sahip olsun diye (bize) verdi (1 Jn. 4:8 ; 2 Pet. 3:9 ; Jn. 3:16).* Tanrı, O’nun Egemenliği’nde olmamızı ister.

Böyle bir onur ve ayrıcalık, kaçınılmaz olarak sorumlulukları da getirir. Yine de bunlar, bizim için çok ağır ya da zahmetli olacak şekilde tasarlanmaz. Biz gerçekten Tanrı’yı seviyorsak, O’nun kurtuluş teklifinin belli çalışmalar için otomatik bir ödül olmayıp, O’nun tarafından kendi çocukları için yapabileceği herşeyi yapmak, kendi harika kişiliğinin kadrini bilenlere mutluluğun sonsuz bir yaşamını bahşetmek için sevgi dolu bir istek taşıdığının değerini bileceğiz.

O’nun sözü yoluyla Tanrı’nın bize çağrısını işitip takdir etmeye başladığımız sırada, kalabalığın arasında yürürken; Tanrı’nın, sorumluluklarımızı yerine getirmede başarısız olmamızı beklemekten çok, O’nun sevgisine karşılığımızı istekle arayarak, bizi özel bir ilgiyle seyrediyor olduğunun farkına varırız. O sevgi dolu göz, bizden hiç uzakta değildir. O’na olan bilincimizi, beden (nefsin) Tanrıya olan sorumluluktan uzak isteklerini yerine getirmek için, asla yok edemeyiz ya da unutamayız. Bunun yerine, Tanrıya özel bir yakınlığa sahip olduğumuza ve böylece O’nun sevgisinin büyüklüğüne güvenerek sevinebiliriz ve sevinmeliyiz; o kadar ki O’nun hakkında, daha az’dan ziyade, daha fazla bilgilenmenin yollarını aramalıyız. Tanrı’yı daha doğru şekilde örnek alalım diye, O’nun tavırlarına sevgimiz ve onları öğrenmedeki isteğimiz, O’nun yüce kutsallığı karşısındaki doğal korkumuzdan ağır basmalıdır.

4.9 CEHENNEM

Yaygın cehennem kavramı, onun, kötü ‘ölümsüz canlar’ için ölümden hemen sonraki bir cezalandırma yeri ya da yargılanmaları reddedilen kişilerin işkence yeri olduğudur. Bizim inancımız, İncil’in cehennemi, ölümden tüm insanların gittiği yer olan **mezar** olarak öğrettiğidir. Sözcük olarak; ‘*cehennem*’ diye tercüme edilen orijinal İbranice sözcük **‘sheol’**, ‘*kapalı bir yer*’ anlamındadır.

‘Cehennem’ (Yunan mitolojisinde yeraltındaki ölümler diyarı, Hades, İng. Hell), *sheol*’ün versiyonu olup, burada sözcüğün anlamını tam olarak çevirip

okumamaktayız. Örneğin İngilizce ‘helmet’ dendiğinde, sözcük olarak hell - met, kafa için bir koruyucu (miğfer) anlaşılır. İncildeki bu ‘kapalı yer’ ya da ‘cehennem’ , mezar’dır. İncilde, orijinal *sheol* sözcüğünün ‘mezar’ olarak tercüme edildiği birçok örnek bulunmaktadır. Gerçekten, bazı modern İncil çevirileri ‘cehennem’ sözcüğünü hemen hemen hiç kullanmaz; ve onu daha uygun şekilde ‘mezar’ olarak tercüme ederler. Bu ‘*sheol*’ sözcüğünün, ‘*mezar*’ olarak tercüme edildiği (aşağıdaki) birkaç örnek, kötüler için bir ateş ve işkence yeri şeklindeki yaygın cehennem kavramını yok etmelidir:

- “*Kötüler... mezarda (sheol) sessiz olsun*” (Ps. 31:17) - onlar şiddetli acıyla bağınıyor olmayacaklar.
- “*Tanrı canımı mezarın (sheol) elinden kurtaracaktır*” (Ps. 49:15) - yani Davut’un canı ya da bedeni, mezardan, ya da cehennemden, dirilecektir.

Cehennemin kötüler için, onların kurtulamayacağı bir cezalandırma yeri olduğu inancı, doğru bir kişinin cehenneme (ölüler diyarı) gideceği ve tekrar oradan çıkacağı ile bağdaşmaz. Hos. 13:14 bunu doğrular: “*Fidye ile onları (Tanrı’nın halkı), mezarın (sheol) elinden alacağım; onları ölümden kurtaracağım*”. 1 Cor. 15:55’ de buna alıntı yapılmakta ve Mesih’in geri gelişindeki dirilişe uygulanmaktadır. Aynı şekilde, ikinci dirilişin (Konu 5.5’ e bakınız) görünümünde, “*Ölüm ve ölüler diyarı (Hades, cehennem), kendilerindeki ölüleri teslim ettiler*” (Rev. 20:13). Ölüm, yani mezar, ve cehennem arasındaki paralelliğe dikkat ediniz (Ps. 6:5’e de bakınız).

1 Sam. 2:6’ daki Hanna’nın sözleri çok açıktır: “*Tanrı öldürür ve canlandırır (diriliş yoluyla): ölüler diyarına (mezara, sheol) indirir ve çıkarır*”.

‘Cehennem’ mezar olduğuna göre, doğru olanların, sonsuz yaşama dirilişleri yoluyla ondan kurtarılacakları beklenebilir. Bu nedenle, cehenneme ya da ölüler diyarına girmek ve daha sonra diriliş yoluyla ondan ayrılmak, oldukça mümkündür. İsa’nın yüce örneğinde, “*ki onun canı ne ölüler diyarına bırakıldı, ne de bedeni çürüme gördü*” (Acts 2:31); çünkü o diriltildi. Mesih’in canı ve onun vücudu ya da bedeni arasındaki paralelliğe dikkat ediniz. Ki onun bedeni “*ölüler diyarında (cehennemde) bırakılmadı*” ifadesi, orada bir süre, yani üç gün, bedeni mezarda iken kaldığını ima etmektedir. İsa’nın ölüler diyarına (cehenneme) gitmesi, orasının sırf kötülerin gittiği bir yer olmadığına yeterli kanıtı olmalıdır.

Hem iyi ve hem de kötü kişiler ‘cehennem’ e, yani mezara giderler. Bu nedenle İsa, “*mezarını kötülerin yanına yaptı*” (Is. 53:9). Bununla aynı doğrultuda, doğru kişilerin cehenneme, yani mezara gidiyor olduklarının diğer örnekleri vardır. Yakup oğlu Yusuf için, “*aşağıya ölümler diyarına (cehenneme) ineceğini... yas tutarak*” söylemiştir “ (Gen. 37:35).

Tanrı’nın kurallarından biri, günah için ceza’nın ölüm olduğudur (Rom. 6:23 ; 8:13 ; James 1:15). Önceden, ölümü tam bir bilinçsizlik durumu olarak göstermiştik. Günah, sonsuz işkence ile değil, tamamen yok olma ile sonuçlanır (Mt. 21:41 ; 22:7 ; Mk. 12:9 ; James 4:12); Tufan’da insanların yok edildiği gibi (Lk. 17:27,29) ve çölde ölen İsraililer gibi (1 Cor. 10:10). Bu iki durumda da günahkârlar, sonsuz işkence çekme’den daha çok, tamamen öldüler (sona erdiler). Onun için, kötülerin sürekli bir sonsuz işkence ve acı çekme ile cezalandırılmaları mümkün değildir.

O’nun sözünden haberdar değilsek, Tanrının günah yüklediğini ya da günah kaydımızı tutmadığını da gördük (Rom. 5:13). Bu konumda olanlar, ölü kalacaklardır. Tanrı’nın isteklerini bilenler, Mesih’in geri gelişinde diriltilecekler ve yargılanacaklardır. Kötü iseler, onların alacağı ceza (sonsuz) ölüm olacaktır; çünkü bu, günah için hüküm’dür. Bu nedenle onlar, Mesih’in yargı kürsüsünün önüne geldikten sonra cezalandırılacaklar ve sonra sonsuza dek ölü kalmak üzere tekrar öleceklerdir. Bu, Rev. 2:11 ; 20:6’ da sözü edilen “**ikinci ölüm**” olacaktır. Bu kimseler ölür ölmez tam bir bilinçsizlik ölümüne sahip olacaklardır. Onlar İsa’nın geri gelişinde diriltilecekler ve yargılanacaklar ve kendi ilk ölümlerindekine benzer şekilde tam bilinçsiz olacakları ikinci bir ölümle cezalandırılacaklardır. Bu, sonsuza dek sürecektir.

Bu anlamda, günah için cezalandırma, kendi ölümlerine bitim olamayacak olan, ‘sonsuz’dur. Sonsuza dek ölü kalmak, hiç bitmeyen bir cezalandırmadır. İncil’deki, bu tip kullanıma ilişkin bir örnek, Dt. 11:4’ de bulunmaktadır. Bu, Tanrı’nın Firavunun ordusunu Kızıl Deniz’de tamamen yok edişini, bu mevcut ordunun İsrail’i tekrar asla rahatsız etmeyecek şekilde sonsuz, sürekli bir yok edilişi olarak tanımlamaktadır: “*O, Kızıldeniz’in suyunu onların üzerine boşalttı... Tanrı onları bugüne dek yok etti*”.

İlk Eski Ahit devirlerinde bile, inançlılar, son günde, sorumlu kötülerin daha sonra mezara geri dönecekleri bir diriliş olduğunu anladılar. Job 21:30,32 çok açıktır: “*Kötü...gazap gününde ortaya çıkarılacak (yani diriltilecek)... ancak o (daha sonra) mezara götürülecek*”. İsa’nın geri gelişi ve karar günü hakkındaki benzetilerden birinde kötülerin, onun huzurunda kılıçtan

geçirileceklerinden söz eder (Lk. 19:27). Bu, kötülerin sonsuza dek bilinçli bir durumda sürekli işkence çekecekleri fikrine uymamaktadır. Ne olursa olsun, bu, biraz mantıklı olmayan bir cezalandırma olacaktır - 70 yılda (bir ömür boyu) yapılanlar için sonsuz işkence. Tanrı, kötülerini cezalandırmada hiç zevk almaz; ve onun için de, O'nun onlara sonsuza dek ceza yüklemeyeceği umulur (Eze. 18:23,32 ; 33:11 krş. 2 Pet. 3:9).

Sapkın Hıristiyanlık; çoğu kez cehennemi, ateş ve işkence fikriyle birleştirir. Bu, cehennem (mezar) hakkındaki İncil öğretisiyle taban tabana zıttır. *“Mezara (cehennem’e) konmuş koyunlar gibi, ölüm onları güdecektir”* (Ps. 49:14) ifadesi, mezarın huzurlu bir unutmaya yeri olduğunu belirtmektedir. Mesih’in canı ya da bedeni, cehennemde üç gün kalmasına rağmen çürümeye uğramadı (Acts 2:31). Eğer cehennem bir ateş yeri olsaydı, bu mümkün olmazdı. Eze. 32:26-30 civardaki ulusların güçlü savaşçıların, kendi mezarlarında huzur içinde yattıkları şeklinde, bir görünüm vermektedir: *“(savaşta) yıkılmış olan güçlü kişiler... kendi savaş silahlarıyla birlikte ölümler diyarına (cehenneme) indirilmiş olanlar ve onlar kılıçları kafalarının altında yatıyorlar... onlar çukura indirilenlerle birlikte yatacaklar”*. Bu, savaşçıların kendi savaş silahlarıyla birlikte gömülmesi ve cesedin kafasının altına kendi kılıcının konulması geleneğini ifade etmektedir. Ama yine de bu, cehennem’in - mezarın - bir tanımlamasıdır. Cehennemde (yani kendi mezarlarında) halen yatan bu güçlü insanlar, cehennemin bir ateş yeri olduğu savını desteklememektedir. Fiziksel şeylerin de (örneğin kılıçlar), kişiler gibi aynı ‘cehennem’e gitmekte olması, cehennem’in ruhsal bir işkence yeri olmadığını göstermektedir. Bu nedenle Petrus kötü bir kişiye şunu demiştir: *“Senin paran, seninle beraber yok olsun”* (Acts 8:20).

Yunus’un deneyim kaydı da bununla çelişmektedir. Büyük bir balık tarafından sağ olarak yutulduğunda, *“Yunus balığın karnından efendisi Tanrısına dua etti ve dedi ki ‘Tanrı’yı çağırdım... ölümler diyarının göbeğinden imdada çağırdım’* (Jonah 2:1,2). ‘Ölümler diyarı’nın göbeği” ile balinanın paralellik göstermektedir. Balinanın karnı gerçekte, *cehennem* diye tercüme edilen *sheol* sözcüğünün temel anlamı olan, ‘kapalı bir yer’ idi. Bellidir ki o bir ateş yeri değildi ve balina onu kustuğunda Yunus ‘cehennemin göbeğinden’ dışarı çıktı. Bu, Mesih’in ‘cehennem’den (mezar) dirilişine de işaret etmektedir - bkz. Mt. 12:40.

TEMSİLİ ATEŞ

Bununla beraber, İncil; Tanrı'nın, mezarda günahkârın tümünden yok olması sonucunu verecek günah'a olan öfkesini ortaya koymak üzere, sonsuz ateş imajını sık sık kullanmaktadır. Sodom (kenti), 'sonsuz ateş' ile cezalandırıldı (*Jude a.7*), yani sakinlerinin kötülüklerinden dolayı tamamıyla yok edildi. Bu bu şehre ait harabeler, **Ölüdeniz** (Ürdün) sularının altında bulunmaktadır; ve şu anda sözcük anlamı olarak 'sonsuz ateş'ten anlaşılabilmesi gibi sürekli bir ateş içinde bulunmasının yolu yoktur. Aynı şekilde İsrail'in günahlarından dolayı Kudüs, Tanrı'nın öfkesinin sonsuz ateşi ile tehdit edildi: *"O zaman onun kapılarında bir ateş tutuşturacağım ve o Kudüs'ün saraylarını yutacak ve o sönmeyecek"* (*Jer. 17:27*). Gelecekteki Tanrı'nın Egemenliğinin başkenti olarak hakkında kehanette bulunan Kudüs için (*Is. 2:2-4 ; Ps. 48:2*), Tanrı bu ifadeyi sözcüğün gerçek anlamıyla okumamızı istemedi. Kudüs'ün büyük evleri yangınla yanıp kül oldu (*2 Kings 25:9*), ama bu ateş sonsuza dek sürmedi.

Benzer şekilde, Tanrı, Edom ülkesini ateşle cezalandırdı; şöyle ki bu, *"gece de gündüz de sönmeyecek. Onun dumanı sonsuza dek tütecek: o, bir kuşaktan diğerine ıssız kalacak...orada baykuş ve kuzgun oturacak... saraylarında dikenler bitecek"* (*Is. 34:9-15*). Tahrip olmuş Edom diyarında hayvanlar ve bitkiler olduğuna göre, sonsuz ateş deyimi, sırf sözcük anlamından çok, Tanrı'nın öfkesini ve O'nun belirtilen yeri tümüyle yok edişini ifade etmelidir.

'Sonsuza dek' anlamına gelen İbranice ve Yunanca deyimler, tam olarak 'çağlar boyu' anlamına gelir. Bazen bu gerçek bir sonsuzluğu ifade edebilir. Örneğin, Tanrı'nın egemenliği çağı. Ama her zaman bu böyle değildir. *Ez. 32:14,15* buna bir örnektir: *"Surlar ve kuleler sonsuza dek (çağlar boyu) güçlenecek... ruh üzerimize dökülünceye kadar"*. Bu da, 'sonsuz ateş'teki sonsuzluğun diğer bir kavranış tarzıdır.

Tanrı'nın Kudüs'ün ve İsrail'in günahları karşısındaki tekrar tekrar öfkesi, ateşe benzetilmektedir: *"Öfkemi ve kızgınlığımı bu yerin (Kudüs) üzerine dökeğim... o tutuşacak ve söndürülemeyecek"* (*Jer. 7:20 ; diğer örnekler Lam. 4:11 ve 2 Kings 22:17' dedir*).

Ateş, özellikle Mesih'in geri gelişinde, Tanrı'nın günaha ilişkin kararı ile de birleştirilir: *"Çünkü işte o gün gelmekte ki o fırın gibi yanacak. Ve bütün kibirliler, sizler ve tüm kötü şeyler yapanlar saman olacaklar ve gelmekte olan gün onları yakacak (Mal. 4:1)*. Bir saman ya da bir insan bedeni bile,

ateşle tutuşturulduğunda, küle döner. Herhangi bir maddenin, özellikle insan etinin, gerçek anlamda sonsuza dek yanması mümkün değildir. Bu nedenle ‘sonsuz ateş’ deyimi, gerçek sonsuz işkence’yi ifade edemez. Bir ateş, yanacak bir şey yoksa sonsuza dek devam edemez. ‘Cehennem’in, ateş gölüne atılmak olduğuna dikkat edilmelidir (Rev. 20:14). Bu, cehennem’in ‘ateş gölü’ ile aynı olmadığını göstermekte; ama tümüyle yok olmayı ifade etmektedir. *Esinleme* kitabının sembolik tarzında, bize ölümler diyarının tümüyle yok edileceği söylenmektedir. Çünkü Milenyum’un sonunda artık ölüm olmayacaktır.

GEHENNA

Yeni Ahit’te, ‘cehennem’ (ya da ölümler diyarı) olarak tercüme edilen iki Yunanca sözcük bulunmaktadır. ‘Hades’in, İbranice *sheol*’e karşılık geldiğini daha önceden tartışmıştık. ‘Gehenna’, Kudüs’ün hemen dışındaki atık çöplüğünün ismi idi; ki orada kentten gelen atıklar yakılırdı. Bu gibi atık çöplükleri, günümüzdeki gelişmekte olan birçok kentte yaygındır (örneğin, Filipinler’de Manila dışındaki ‘dumanlı dağ’). Özel bir isim olarak,- yani gerçek bir yerin ismi olarak - bu sözcük ‘cehennem’ olarak tercüme edilmekten çok, ‘Gehenna’ şeklinde, tercüme edilmeden bırakılmalıdır. ‘Gehenna’, İbranice *ge-ben* (gey) *Hinom* (Hinom vadisi) sözcüğünün Arami dilindeki karşılığıdır. Bu, Kudüs’ün kenarında bulunur (*Josh. 15:8*), ve Mesih zamanında kentin atık çöplüğü idi. Canilerin ölü bedenleri de, burada sürekli yanan ateşlere atılırdı; o kadar ki Gehenna tümüyle yok edilme ve ortadan kaldırılma’nın bir sembolü oldu.

Yine, ateşlere atılanların orada sonsuza dek kalmadığı - bedenlerin küle (toprağa) dönüştüğü hususu ispatlanmış olmalıdır. Karar gününde “*Tanrımız yakıp tüketen bir ateştir*” (*Heb. 12:29*); onun günaha öfkесinin ateşi, onları yanar durumda ve halen yaşamlarını sürdürür durumda bırakmaktan ziyade, günahkârları tamamen yok edip bitirecektir. Tanrı’nın Babillilerin elinde olan kendi halkı İsrail hakkındaki önceki hükümlerinin zamanında, Gehenna Tanrı’nın halkı arasındaki günahkârların ölü bedenleriyle doluydu (*Jer. 7:32,33*).

Efendimiz İsa, bütün bu Eski Ahit fikirlerini, ‘Gehenna’ sözcüğünü kullanımında ustaca bir araya getirmiştir. O, geri dönüşünde yargı kürsüsünde reddedilen kişilerin Gehenna’ya (yani cehennem), orada kurtlarının ölmeyeceği asla sönmeyen ateş içine gideceklerinden sık sık söz etmiştir (*Mk. 9: 43,44*). Gehenna, beden tahribi ve yok edilmesi fikirlerine

ilişkin Yahudi mantığından çıkarılmıştır. Sonsuz ateşin de Tanrı'nın günaha karşı öfkesini ve ölüm yoluyla günahkârların sonsuza dek yok oluşunu ifade eden bir deyim olduğunu görmekteyiz.

“*Orada kurtları ölmez*” sözü, tümüyle yok olma için kullanılan benzer deyimın açıkça parçasıdır - asıl (bedeni yityen, topraktaki) kurtların asla ölmeyecek olması olanaksızdır. Şurası gerçektir ki, Gehenna, Tanrı'nın halkı arasındaki kötülerin önceki cezalandırmalarının yeri idi; ki bu, daha sonra, bu Gehenna biçiminin Mesihçe kullanımının uygunluğunu kanıtlamaktadır.

ARASÖZ 11 : Temizlenme Yeri

Roma Katolik Kilisesi, ölümden sonra Tanrı'nın halkının canlarının cennet ve cehennem arasında bir yarı-yol evi olan ‘temizlenme yeri’ denen bir yere gidebileceğini öğretmektedir. Onlar, oranın; can'ın cennet'te kurtuluşu kazanmaya uygun hale gelmeden önce bir süre acı çektiği bir günahtan arınma yeri olduğunu öğretirler. Kişinin ya da arkadaşlarının dualarının, mum yakışlarının ve kiliseye finansal bağışlarının can'ın ‘temizlenme yeri’nde kalma süresini kısalttığı varsayılır. Bu gibi fikirlerin büyük hatası, aşağıdaki gibi ortaya konabilir:

- İncil, böyle bir yerin varlığına ilişkin olarak sessiz kalmaktadır.
- Can sözcüğünün, içimizdeki bir tür ölümsüz unsurdan çok, bedenimizi ifade ettiğini; ve ‘cehennem’in bir cezalandırma yerinden çok, ‘mezar’ (ölüler diyarı) olduğunu gösterdik.
- Doğru olanlara cennette kurtuluş asla vaat edilmemiştir. Kurtuluşun bahşedilişi; ölümden bir süre sonra söylendiğine göre ‘temizlenme yeri’nden ayrılınıldığında olmaktan çok, Mesih’in geri gelişinde yargı kürsüsünde olacaktır (*Mt. 25: 31-34 ; Rev. 22:12*).
- Her kişi kurtuluşu farklı zamanlarda kazanmaktan çok, bütün doğru kişiler kendi ödülleri aynı anda alacaklardır (*Heb. 11: 39,40 ; 2 Tim. 4:8*).
- Ölümü; temizlenme yeri öğretisi tarafından varsayılan faaliyetlerden çok, tamamıyla bilinçsizlik takip eder.

- Biz günahlarımızdan; ölümden sonra bir dönem acı çekme sayesinde çok, İsa'da vaftiz yoluyla ve mevcut yaşantımız esnasında onun çalışmasına sıkı bir imanla arınırız. Bize şunlar söylenmektedir: *“yaşantımızda günahın eski mayasından arınmamız (1 Cor. 5:7); kendimizi günahın işlerinden arındırmamız (2 Tim. 2:21; Heb. 9:14).* Onun için arınma zamanımız, ölümden sonra girilen bir arınma yerinden (‘temizlenme yeri’) çok, bu yaşamda ve mevcut andadır. *“Şimdi kurtuluş günüdür... şimdi makbul zamandır (2 Cor. 6:2).* Vaftizde Tanrı'ya olan itaatimiz ve bu yaşamda ruhsal bir nitelik geliştirme (Gal. 6:8), kurtuluşumuza yol açacaktır - temizlenme yerinde belli bir dönem geçirmek değil.
- Diğerlerinin bizi, mum - yakışları ve Katolik Kilisesine diğer bağışlar yoluyla kurtarma çabaları, bizim kurtuluşumuzu hiç etkilemeyecektir. *“Zenginliklerine güvenenler... onların hiçbirini kardeşini fidiye ile hiçbir şekilde kurtaramaz, Tanrı'ya onun için bir kefareti veremez...ta ki o ebediyen yaşasın (diye)”(Ps.49:6-9).*

ARASÖZ 12 : Ruhlar ve Reenkarnasyon

İnsanın, (ölümden sonra) kendi ruhu vasıtasıyla sahip olduğu diğer bir kişi ya da hayvanın bedeninde yaşamaya devam ettiği inancı, ölümün görüldüğü gibi bir son olmadığı hakkında insanın kendi kendini kandırışındaki en eski yollardan biridir. İnsanın ruhunun, o öldüğünde Tanrı'ya geri dönen (Ecc. 12:7), onun içindeki nefes/yaşam gücünü ifade ettiğini gösterdik. Bu, kişinin ruhunun etrafta bir ‘hayalet’ olarak hareket etmediği ve de onlar aracılığı ile kişiliği devam edecek şekilde diğer bir kişi ya da hayvana sahip olmada serbest olmadığı anlamına gelir. Biz, her birimiz kendi işlediklerimiz için yargılanırız (2 Cor. 5:10). Eğer bizim faaliyetlerimiz ve özelliklerimiz, önceki bir kişinin karakterinin bir fonksiyonu ise, Tanrının işlediklerimize göre bizi yargılaması ve ödüllendirmesi kavramı (Rev. 22:12) anlamını yitirir.

Ölümde ruh Tanrı'ya geri döner; ve bütün bilinç kesintiye uğrar. Bu nedenle; ölümlerle temas için harcanacak herhangi bir çaba, buna ilişkin çok miktardaki İncil öğretisinin ciddi bir şekilde yanlış anlaşıldığını gösterir (bkz. Is. 8: 19,20). İncilde, öldükten sonra kişilerin herhangi bir yoldan eski evlerine ya da kentlerine geri gelemeyecekleri hususu çok açıktır. Kişi öldükten sonra böylesine bir yere, bir 'ruh' ya da 'hayalet' olarak sık sık uğruyor olması gibi bir şey olamaz. Job 20: 7-9 bunu şundan daha açık ifade edemezdi: *"(İnsan) sonsuza dek yok olacaktır, kendi pisliği gibi. Kendisini görmüş olanlar 'O nerede?' diyecekler. O bulunamayacak... Kendisini görmüş olan göz, bir daha onu görmeyecek; onun yeri de (evi/kenti) onu artık görmeyecek".* Job 7: 9,10' da benzerdir: *"Ölümler diyarına inen kişi... bir daha evine geri dönmeyecek, onun yeri de artık kendisini tanımayacak".* Bunun sıradan bir kabulü, ölü kişilerin hayaletlerinin kendi eski evlerine sık sık uğradıklarının görüldüğü iddialarının tümüne tamamen inanmamamıza yol açar. Bu gibi deneyimler, olsa olsa hayal gücünün becerileridir.

ARASÖZ 13 : Biz Hangi Öz İle Diriltiliriz?

Sonsuz yaşam ve Tanrının özüne değiştirilme'nin karar gününden sonra imanlılara bahşedileceğini gösterdik. Mesih ilk önce yargılamasında sorumlu olanları diriltecek ve o zaman onlar bir araya geldikten sonra onları yargılayacaktır. Ölümsüzlük özü ödülünün yargılamada verileceği göz önüne alınırsa, bundan diriltilemlerin hepsinin her şeyden önce ölümlü özde oldukları sonucu çıkar. Eğer onlar ölümsüz bedenler ile diriltirilirse, o zaman ödülleri dağıtmak üzere bir yargı kürsüsü için hiçbir neden yoktur.

Biz Tanrı'nın Egemenliği'ne yargılama kürsüsünden hemen sonra gireriz (Mt. 25:34). Bu nedenle imanlılar Tanrı'nın egemenliğine yargılamadan önce girmezler. *"Et ve kan Tanrı'nın egemenliğini miras alamaz...(onun için) biz hepimiz değiştirileceğiz... Çünkü bu çürüyen (varlığımız) çürümezliği ve bu ölümlü (varlığımız) ölümsüzlüğü giymelidir"* (1 Cor. 15: 50,51,53). Özdeki, ölümlülükten ölümsüzlüğe bu değişimin, Tanrı'nın egemenliğine gireceğimiz yer gözönüne alındığında, yargılama kürsüsünde meydana geleceği sonucu ortaya çıkar.

Bununla beraber, esinlendirilen havari Pavlus, çoğu kez 'yaşamdan diriliş' anlamında 'diriliş'ten - yargılamadan sonra sonsuz yaşamı edinecek olan

doğru kişinin dirilişi - söz etmektedir. Şüphesiz o şunu anlamıştır ki, “*hem doğru ve hem de doğru olmayan için ölümden bir diriliş olacaktır*” (Acts 24:15). O, şunun da farkındadır: “*Onlar mezarlarından çıkacaklar. İyilik yapmış olanlar yaşam’a dirilecekler; kötülük yapmış olanlar da lânet’e dirilecekler* (Jn. 5:29).

Pavlus, kendi iyimser yolundan bu ‘diriliş’ten söz ettiğinde çoğu kez ‘yaşama diriliş’ten söz eder gibi görünmektedir. Doğru olan mezarından yaşama dirilişe gelecektir - yerden ortaya çıktıktan sonra onlar yargılanacaklar ve o zaman sonsuz yaşamı alacaklardır. Tüm bu süreç, ‘yaşama dirilmek’tir. Mezardan dışarı gelmek ile yaşama dirilmek arasında bir farklılık vardır. Pavlus, Hristiyan hayatı yaşamak üzere kendi çabalarından söz eder: “*Ne yapıp edip ölümden dirilişe erişebilmeliyim*” (Phil. 3:11). Çünkü o herhangi bir şekilde karar günü vereceği hesap sonucu diriltileceğinden emin idi. O, dirilişi elde etmeye çabaladı ki o zaman bunun anlamı, burada ‘diriliş’in, (sonsuz) ‘yaşama diriliş’i ifade ettiği’dir.

Sonsuz yaşama diriliş anlamındaki diriliş’in (krş. Lk. 14:14) diğer örnekleri, şunları içermektedir: Lk. 20:35 ; Jn. 11:24 ; 1 Cor. 15: 21,42 ; Heb. 11:35 ; Rev. 20:6. Ps. 17:15’ de Davut, uyandığı anda ödülüne ulaşacağından söz etmektedir. O, bir yargılamanın olacağını bilmesine karşın, aynı diriliş görüşüne sahipti. Diriliş deyiminin, 1 Cor. 15’in açıklanmasına yardım ettiği 1 Cor. 15:52’deki gibi kullanımı, “*ölüler çürümez olarak dirilecek*”. ‘Ölüler’ deyiminin bazen (özellikle 1 Cor. 15’de) karar günü sonsuz yaşama ulaşmak üzere diriltilecek olan doğru kişilerin ölüsünü ifade ettiği hususu önemlidir (1 Cor. 15: 13,21,35,42 : 1 Thes. 4:16 ; Phil. 3:11 ; Rev. 14:13 ; 20: 5,6).

1 Thes. 4: 16,17 Mesih’in geri gelişi ile bağlantılı olayları şu şekilde listelemiştir:

1. Mesih görünür şekilde geri döner.
2. Ölüler dirilir.
3. O anda yaşamakta olan sorumluluk sahipleri, yargılanmak için alınacaklar.

Sonsuz yaşamın bahşedilmesi, bu beraberce toplanma’dan sonradır (Mt. 25: 31-34 ; 13: 41-43). Bu nedenle, dirilişin bir araya gelme’den önde geldiği göz önüne alınırsa, ölümsüzlük, hemen dirilişte verilemez. Tüm doğru kişilerin aynı anda ödüllendirileceğini gösterdik (Mt. 25:34 ; Heb. 11: 39,40). Eğer ölümsüzlük dirilişte bahşedilecekse, dirilişin yaşayan sorumluların bir araya gelmesinden önce olacağı gözönüne alındığında, bu mümkün değildir.

Yine de zaman kavramımızın çok insanca olduğuna dikkat edilmelidir; ki Tanrı buna hiç bağlı kalmaz. Mesih'in geri geleceği zaman civarında ortaya çıkacak olayların belli bir oluş sırası üzerinde çalışmaya gayret etmek şeklinde çok ileri gitmek mümkündür. Diriliş ve yargı kürsüsünde ölümsüzlüğe değiştirilişimiz olayları şu şekilde ortaya çıkacağı tanımlanmaktadır: *"bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar"* (1 Cor. 15: 51,52). Zorunlu olarak, Mesih'in geri gelişi esnasında zaman, en azından yargılanacak olanlar için, zorunlu olarak farklı boyutlara gidecektir. Yargılanma sorumluluğu taşıyan herkesin, yargılama kürsüsünde kendi yaşamlarının bir hesabını verecekleri ve yargıç Efendimiz İsa ile kendi yargılarını bir parça tartışacakları hususu, yaygın bir İncil kuralıdır (Mt. 25:44 ; Ecc. 3:17 ; 12:14 ; Lk. 12: 2,3 ; 19:23 ; Ez. 18: 21,22 ; 1 Tim. 5: 24,25 ; Rom. 14: 11,12). Çok sayıda sorumlu kişi olacağına göre, zaman kavramının askıya alınacağını ya da bir an evvel hepimiz yine de bireysel olarak yargılanalım diye geniş ölçüde yoğun hale getirileceğini varsaymak zorundayız. Bu aşamada; tüm diriliş ve yargılama süreci 'bir anda, göz açıp kapayıncaya kadar' ortaya çıkacak şekilde zamanın yoğunlaştırılacağı gözönüne alındığında, diriliş'ten, doğrulara sonsuz yaşamın verilme vasıtası olarak söz edilmesi hususu anlaşılabilir. Yine de bunun nedeni, mezardan yargı kürsüsüne transferimizdeki sürat ve ondan sonra Tanrı'nın inayetiyle ölümsüz duruma geçme'dir. Ayetlerdeki daha önceden tartıştığımız, İncil'in sonsuz yaşamın, dirilişten çok yargı kürsüsünde bahsedileceğini öğrettiğine ilişkin gerçek halen durmaktadır. Bu nedenle, 1 Thes. 4:16'de doğru kişilerin yargılanmaya bir borazan sesiyle çağrılacaklarından söz edilirken; 1 Cor. 15:52'de aynı borazan'dan onlara ölümsüzlük verilmesiyle bağlantılı olarak söz edilmektedir. Bu, Pavlus'un dirilişle yargı kürsüsünde kabul edilmenin neden aynı olduğunu düşündüğünü de açıklar (örneğin, Phil. 1:23).

ARASÖZ 14 : Kıyametten Önce Göğe Yükseliş

Evangelist topluluklar arasında, Mesih'in geri gelişinde doğru olanların gökyüzüne alınacağı hakkında, yaygın bir inanış vardır. Bu inanış çoğu kez, o zaman yeryüzünün yok edileceği fikri ile bağlantılıdır. *Arasöz 9*'da gördük ki, bu olanaksızdır. *Konu 4.7'* de de, ödül yerinin gök değil yeryüzü olduğunu gösterdik. Bu yanlış inanış, 1 Thes. 4: 16,17' nin yanlış bir yorumuna dayanmaktadır: *"Efendimiz İsa gökyüzünden inecek... ve önce*

Mesih'e ait ölümler dirilecek. Ondan sonra biz yaşamakta olanlar, diri kalmış olanlar; Efendimiz İsa'yı havada karşılamak üzere, beraberce bulutlar içine alınıp götürüleceğiz: ve böylece sonsuza dek Efendimiz İsa ile birlikte olacağız".

Böylesine önemli bir inancı, Kutsal Yazıların sadece tek bir paragrafına dayandırmanın açık tehlikesinden ayrı olarak; dikkat edilmelidir ki, burada doğru olanların Cennet'e götürülmekte olduğu hakkında hiçbir ifade bulunmamaktadır. İnançlılar onu karşılamadan önce, Mesih gökyüzünden aşağı inmektedir. Mesih, Kudüste Davut'un tahtında sonsuza dek hüküm sürecektir; ve bizler de burada yeryüzünde onunla birlikte olacağız. Bu nedenle, Atmosferin ortasında asılı vaziyette onunla sonsuzluğu geçirme zorunda olmamız olanaksızdır. Yeryüzünün üzerinden sadece sınırlı yüksekliğe (1000 km) kadar yayılan atmosfer, Tanrı'nın oturduğu yer olan Cennet'i ifade edemez.

Burada, 'götürülmek' (alıp götürmek) şeklinde tercüme edilen Yunanca terim aslında 'kapılmak' anlamına gelmektedir; ki bu herhangi bir özel yön kavramı taşımamaktadır. Aynı terim, Lev. 6:4 ve Dt. 28:31'de, Yunanca Eski Ahit'te (Septuagint), bir soygunda malların kapılması (zorla alınması) şeklinde tanımlanmaktadır. Keza o, Acts 8:39'da da yer almaktadır: *"Efendimiz İsa'nın ruhu Filipus'u, hadım artık onu görmesin diye, alıp götürdü...Ama Filipus ise Azotus kentinde göründü"*. Bu, Filipus'un yeryüzünde bir yerden diğerine nasıl mucizevi şekilde götürüldüğünü kaydetmektedir.

Mesih geldiğinde, sorumlular karar yerinde toplanacaklardır; orada onlar kendi yollarını açmayı bırakmayacaklardır. Muhtemelen bu yere nakledilmemiz de gerçekte hava yoluyla olacaktır.

İsa dedi ki, *"İnsanoğlu'nun ortaya çıktığı günde... tarlada iki adam olacak; biri alınacak, diğeri bırakılacak"* (Lk. 17: 30,36). Bu, aynı anı bir kapılıp götürülme manzarasını vermektedir. Müritler içtenlikle sordular, *"(Bunlar) Nerede olacak, Efendimiz?"* Ve o (İsa), onlara şunu dedi: *"Leş nerede ise, akbabalar oraya üşüşecek"* (Lk. 17:37). Akbabalar (kartallar) doğal olarak havada uçarken ve cesedin bulunduğu yeryüzündeki toprakta bulunurken, sorumlu olanlar, yargı için kendi efendilerini karşılayacakları yere götürüleceklerdir.

Mesih'in yargı kürsüsünün öğretisinin önemini tekrar vurgulamalıyız. Orada önce aralarında doğru olup ödüllendirilecekler olan sorumlu olanlar

görünmelidir. *1 Thes. 4: 16,17*'nin yüzeysel bir okuması, bizi, bütün sorumluların havaya alınıp götürülecekleri ve Mesih'le orada sonsuza dek kalacakları sonucuna yöneltir. Bunun yerine, sorumluların, muhtemelen hava yoluyla nakledilerek karar yerinde toplanacaklarını ve daha sonra ödülleri alacaklarını biliyoruz.

KONU 4 : Sorular

1. Ölümünden sonra ne olur?

- a) *Can, Cennete gider*
- b) *Bilinçsiz oluruz*
- c) *Can, karar verilinceye kadar, bir yerlerde saklanır*
- d) *Kötü canlar cehenneme, iyi olanlar Cennete gider.*

2. Can nedir?

- a) *Varlığımızın ölümsüz bir parçası*
- b) *' beden, kişi, yaratık' anlamına gelen bir sözcük*
- c) *Ruh'un tamamen aynısı*
- d) *Ölümünden sonra Cennet'e ya da cehenneme giden bir şey.*

3. İnsanın Ruhu nedir?

4. İnsan'ın özünü kısaca tanımlayınız.

5. Ölüm'ün bir bilinçsizlik durumu olduğunu kanıtlayan iki İncil ayetini yazınız.

6. Mesih'in Karar Kürsüsü hakkında ne biliyor sunuz?

7. Kim diriltilecek ve yargılanacak?

8. Cehennem nedir?

9. Gehenna nedir?

KONU 5

TANRI'NIN EGEMENLİĞİ

5.1 EGEMENLİĞİN TANIMI

Önceki çalışmalarımızda, Tanrı'nın planının, kendi imanlı kullarını, Mesih'in geri gelişinde sonsuz yaşam ile ödüllendirmek olduğunu gösterdik. Bu sonsuz yaşam, yeryüzünde geçirilecektir; buna ilişkin olarak Tanrı'nın tekrarlanan vaatleri, imanlıların gökyüzüne gideceklerini asla ima etmemektedir. *“Tanrı'nın egemenliği'nin müjdesi (iyi haberleri) (Mt. 4:23), yeryüzünde sonsuz yaşama ilişkin olarak Tanrı'nın vaatleri şeklinde İbrahim'e bildirildi (Gal. 3:8). Bu nedenle 'Tanrı'nın Egemenliği', Mesih'in geri gelişinden sonra vaatlerin gerçekleştirildiği zamandır. Tanrı şu anda bile tüm yarattıklarının son hakimi olmakla beraber, O insana dünyayı ve kendi yaşamını istediği şekilde yönetme serbest iradesini vermiştir. Bunun sonucu olarak mevcut dünya, kişilerin egemenliğinden oluşmaktadır (Dan. 4:17).*

Mesih'in geri gelişinde, *“bu dünyanın egemenlikleri, Efendimiz Tanrı'nın ve O'nun Mesih'i'nin egemenlikleri olacak; ve O ebediyen hüküm sürecektir” (Rev. 11:15).* Bu nedenle, Tanrı'nın istek ve arzuları, tamamıyla ve açıkça bu yeryüzünde olacaktır. Buradan, İsa'nın bize dua etmemiz için buyruğu şudur: *“Sizin egemenliğiniz geliyor, (ki o) sizinki yeryüzünde oluşturulacak; şu anda Cennette olduğu gibi” (Mt. 6:10).* Bu nedenle, Tanrı'nın egemenliği, 'gökyüzünün egemenliği' ile yer değiştirebilir nitelikte bir deyimdir (Mt. 13:11 krş. Mk. 4:11). Hiçbir zaman 'gökyüzünde egemenlik' okumadığımıza dikkat edelim. O, Mesih tarafından, geri gelişinde yeryüzünde kurulacak olan gökyüzü'nün egemenliği'dir. Tanrı'nın isteklerine, gökyüzünde melekler tarafından tamamıyla itaat edildiğine göre (Ps. 103: 19-21); aynı durum, dünya sadece *“meleklerle eşdeğer olan (Lk. 20:36) doğru kişilerin oturduğu bir yer olduğunda, gelecekteki Tanrı'nın egemenliğinde de olacaktır.*

Bu nedenle, Mesih'in geri gelişinde Tanrı'nın egemenliğine giriş, bu yaşamda bizim tüm Hristiyan çabalarımızın nihai sonucudur (Mt. 25:34 ; Acts 14:22). Öyle ise bunun doğru bir şekilde anlaşılması son derece önemlidir. Filipus'un bildirisinde Mesih, şunların öğretisi olarak tanımlanır: *“İsa Mesih'in adı ve Tanrı'nın egemenliğine ilişkin şeyler” (Acts 8: 5,12).* Pavlus'un bildirilerinin esas ağırlığı, Tanrı'nın egemenliğinin nasıl olacağının bölüm bölüm bize hatırlatılması idi (Acts 19:8 ; 20:25 ; 28: 23,31). Bu nedenle, onun Müjde mesajının önemli bir parçasını da şekillendirdiği de dikkate alındığında, Tanrı'nın egemenliği öğretisini tam olarak anlamamızın önemi çok büyüktür. *“Çok sıkıntılarla Tanrı'nın egemenliğine girmeliyiz” (Acts 4:22).* Bu yaşam tünelinin sonunda ışık

vardır; ve onun için bu, gerçek Hristiyan yaşamının gerektirdiği özverileri yapmak için motivasyondur.

Babil kralı Nebukadnetsar, dünya'nın geleceğini bilmek istedi (*Bk. Dan. 2*). Ona, farklı metallerden oluşmuş büyük bir heykel görüm'ü verildi. Danyal, altın kafa'nın Babil kralını temsil ettiğini yorumladı (*Dan. 2:38*). Ondan sonra, İsrail civarındaki alanda, belli bir durumla sona eren birbiri ardınca sıralanan önemli krallar vardı: *"Ayağın parmaklarının bir kısmı demirden ve bir kısmı balçıktan olduğu gibi, krallık kısmen güçlü, kısmen zayıf olacak"* (*Dan. 2:42*).

Dünyadaki mevcut güç dengesi, bazıları güçlü bazıları zayıf birçok ülke arasında bölünmüştür. O zaman Danyal heykeli ayakta vuran ve onu tahrip eden küçük bir taş gördü; ve taş büyük bir dağ halinde büyüdü ve bütün dünyayı doldurdu (*Dan. 2: 34,35*). Bu taş İsa'yı temsil etti (*Mt. 21:42 ; Acts 4:11 ; Eph. 2:20 ; 1 Pet. 2: 4-8*). Onun tüm yeryüzünde yarattığı 'dağ', onun ikinci gelişinde kurulacak olan ebediyen sürecek Tanrı'nın Egemenliği'ni temsil etmektedir. Bu kehanet, egemenliğin gökte değil yeryüzünde olacağına, kendi içinde kanıttır.

Egemenliğin gerçekte tam olarak sadece Mesih'in geri gelişinde kurulacağı, diğer pasajların da ana konusudur. Pavlus İsa'nın *"göründüğünde ve onun krallığında dirilerle ölüleri yargılayacağından"* (*2 Tim. 4:1*) söz etmektedir. *Mika 4:1*, Danyal'ın büyük bir dağ olarak Tanrı'nın egemenliği fikrini ele almaktadır: *"Son günlerde vaki olacak ki, Tanrı'nın evinin dağı pekiştirilecektir"*; ondan sonra da bunu yeryüzünde bu egemenliğin neye benzer olacağının bir tanımı takip etmektedir (*Mic. 4: 1-4*). Tanrı İsa'ya Davut'un Kudüsteki tahtını verecektir: *"O sonsuza dek hüküm sürecek, onun egemenliğinin sonu hiç gelmeyecek"* (*Lk. 1: 32,33*). Bu, İsa'nın Davut'un tahtında hüküm sürmeye başlamasında ve onun egemenliğinin başlamasında zamanın belli bir anının olmasını zorunlu kılmaktadır. Bu, Mesih'in geri gelişinde olacaktır. *"Onun egemenliğinin sonu hiç gelmeyecek"* ifadesi, *Dan. 2:44*'le bağlantılıdır: *"Gökyüzünün Tanrısı asla yok olmayacak bir egemenlik kuracak; o diğer kavimlere bırakılmayacak"*. *Rev. 11:15*, ikinci gelişin nasıl olacağını tanımlarken benzer terimler kullanmaktadır: *"Bu dünya'nın egemenliği Tanrımızın ve O'nun Mesihinin egemenlikleri olmaktadır; ve O sonsuza dek egemenlik sürecektir"*. Yine, Mesih'in egemenliğinin ve yeryüzünde hüküm sürmeye başlamasının belli bir zaman olmalıdır; bu, onun geri gelişi olacaktır.

5.2 EGEMENLİK ŞU ANDA KURULMAMIŞTIR

Yaygın olarak inanılan bir görüş Tanrı'nın Egemenliği'nin mevcut inançlılardan oluşmuş olarak -topluluk - şu anda tam olarak var olduğu'dur. Gerçek inançlıların kurtuldukları ve egemenlikte muhtemel yerlere verildikleri beklentisi olmakla beraber; Mesih'in onu kurmak üzere henüz geri gelmediği göz önüne alındığında, hiç şüphe yok ki biz şu anda tümüyle egemenlikte olamayız.

Şu ana kadar yaptığımız çalışmalardan *"et ve kan'ın Tanrı'nın egemenliğini miras alamayacağı"* (1 Cor. 15:50) açık olmalıdır. Vaftiz olmanın bizleri İbrahim'e yapılan Egemenliğin temel Müjdesini içeren (Mt. 4:23 ; Gal. 3: 8, 27-29) vaatlerin mirasçısı yaptığı göz önüne alındığında, bizler *"onu sevenler olarak bizlere vaat edilen egemenliğin mirasçısıyız"* (James 2:5). Bu nedenle, İbrahime yapılan vaatlerin gerçekleşeceği Mesih'in geri gelişinde egemenliği miras alma vaatleriyle karşılaşılması normaldir (Mt. 25:34 ; 1 Cor. 6: 9,10 ; 15:50 ; Gal. 5:21 ; Eph. 5:5). Gelecekteki miras deyiminin tam kullanımı, egemenliğin mevcut inançlılarca halen sahip olunmadığını göstermektedir.

İsa; Tanrı'nın egemenliğinin hemen ortaya çıkması gerektiğini düşünenleri düzeltmek üzere, bir benzetme söylemiştir. Onun için o dedi ki: *"Belli bir soylu kişi, kendisi için bir krallık elde etmek ve dönmek üzere uzak bir ülkeye gitmiş. Gitmeden önce kölelerine belli sorumluluklar bırakmış. Adam krallığı elde etmiş olarak geri döndüğünde bu kölelerini çağırtmış ve onları yargılamış"* (Lk. 19: 11-27).

Soylu adam, egemenliği elde etmek üzere gökyüzü uzak ülkesine giden ve egemenlikle beraber karar günü geri gelecek olan - yani ikinci geliş - Mesih'i temsil etmektedir. Bu nedenle 'kölelerin' şu anda, kendi efendilerinin olmadığı esnada, egemenliğe sahip olabilmeleri mümkün değildir.

Aşağıdakiler buna ilave kanıt sağlamaktadır:

- İsa açıkça şunu belirtmiştir: *"Egemenliğim bu dünyadan (çağdan) değildir"* (Jn. 18:36). Yine de, o zaman bile o şunu söyleyebilmiştir: *"Ben bir kralım (Jn. 18:37)."* Bu, Mesih'in krallığı temsil etmesinin, şu anda onun krallığının kurulmuş olduğu anlamına gelmediğini göstermektedir. İlk yüzyılın

inançlılarının bile, Tanrı'nın egemenliği için bekledikleri belirtilmektedir (Mk. 15:43).

- Mesih müritlerine, “Babamın egemenliğinde sizinle birlikte onun tazesinden içeceğim güne dek, asla tekrar şarap içmeyeceğim (Mt. 26:29)” demiştir. Bu açıkça egemenliğin, halkın İsa'nın “Tanrı'nın egemenliğinin iyi haberleri (yani ileriye dönük bildirme)” (Lk. 8:1) bildirisini anladığı şekilde gelecekte olduğunu ima etmektedir. Onların yorumu, “Tanrı'nın egemenliğinde (gelecekte) ekmek yiyeceklere ne mutlu” şeklinde idi (Lk. 14:15).
- Luka 22: 29,30 bu konuya devam etmektedir: “Ben size bir egemenlik ayırdım; öyle ki egemenliğimde benim soframda yiyip içebilesiniz”.
- İsa ikinci gelişinin müjdecisi olan belirtileri açıklamış ve bunu bir yorumla son vermiştir: “Bu şeylerin ortaya çıktığını gördüğünüzde, Tanrı'nın egemenliğinin yakın olduğunu biliniz” (Lk. 21:31). Egemenlik ikinci gelişten önce, şu anda mevcut olsaydı, bu ifade saçma olurdu.
- “Tanrı'nın egemenliğine birçok sıkıntılardan geçerek girmemiz gerek” (Acts 14:22). Her acı çeken inançlının egemenliğin gelmesi için samimi olarak dua etmesine şaşmamak gerek (Mt. 6:33).
- Tanrı “sizi kendi egemenliğine çağırdı (1 Thes. 2:12); yanıt olarak da şu andaki ruhsal (manevi) bir yaşam yoluyla, ona girmeye çalışmalısınız (Mt. 6:33).

TANRI'NIN EGEMENLİĞİ İÇİNİZDE MİDİR ?

Bu büyük vurgulara rağmen, birçok Ortodoks Hristiyan, kendi inançlarını tek bir ifadeden hareketle, egemenliğin şu anda inançlıların yüreklerinde mevcut olduğu temeline dayandırmayı tercih etmektedirler: “Tanrı'nın egemenliği içinizdedir (Lk. 17:21). Bunun daha doğru tercümesi şu şekildedir: “ Tanrı'nın egemenliği aranızdadır (A.V. k.n.). Buradaki genel çerçeve İsa'nın Ferisilerle konuşmakta olduğunu göstermektedir (a.20); bu nedenle buradaki ‘siz’ deyimini onları işaret etmektedir. Aslında onlar

Hristiyan inançlılar değillerdi; Tanrı'nın egemenliği onların yüreklerinde pekişmemişti.

Yahudiler, Mesih'i aramadaki kendi amaçlarını ortaya koymak üzere büyük bir genel gösteri yaparlardı. Bu ifadede, *"Tanrı'nın egemenliği"*, egemenliğin kralının o olduğu göz önüne alındığında, Mesih'in bir unvanı gibi görünmektedir. Onun için İsa Kudüs'e girdiğinde halk ona şöyle bağırdı: *"Efendimiz Tanrı'nın adıyla gelen ona (Mesih) ne mutlu: Tanrı'nın adına gelen babamız Davut'un egemenliği kutlu olsun"* (Mk. 11: 9,10). Burada Mesih ve 'egemenlik' paralellik göstermektedir. Bu nedenle Vaftizci Yahya şunu bildirdi: *"Gökyüzünün egemenliği yakındır. Bu nedenle o (İsa) önceden haber verilendir"* (Mt. 3: 2,3). Luka 17: 20-24'deki ifadeyi belirttiğimiz kısımda, İsa'nın onların *"Tanrı'nın egemenliği ne zaman gelecektir?"* şeklindeki sorusuna, 'insanoğlu geldiğinde' diyerek cevap vermiştir.

İsa Mesih'in işaret ettiği; Yahudilerin Mesih'in gelişi için, onun aniden güçlü olarak ortaya çıkacağını umarak dikkatli olmak yolunda çok fazla gösteri yaptıkları; ve bu arada İsa'nın alçak gönüllü kişiliğiyle aralarında halen bulunan Mesih'in - *"Tanrı'nın egemenliği'nin - farkına varmada başarısız olduklarıdır. Bu nedenle o, onları uyarır: "Tanrı'nın egemenliği (Mesih) dış gösterilerle gelmez... işte, Tanrı'nın egemenliği sizin aranızdadır"* (Lk. 17: 20,21).

5.3 GEÇMİŞTE TANRI'NIN EGEMENLİĞİ

Tanrı'nın egemenliği, inançlılar için gelecekteki ödüldür. Böyle olunca bu; kısa dönemde acı çekme ve rahatsızlık gerektirecek olan, Mesih'in örneğini taklit etmeye adanmış bir yaşam geçirmek üzere onların motivasyonudur. Bu nedenle onların tüm günlerini, o gelecek çağdaki harikaları anlama ve takdir etmeye yönelik hep artan bir arzu ile geçirecekleri umulur. O, onların tüm ruhsal çabalarının ve baba olarak sevmek durumunda oldukları Tanrı'nın tam bildirisinin özeti olacaktır.

Kutsal Yazılar, Egemenliğin neye benzeyeceğinin ayrıntılarıyla doludur; ve bunlardan sadece bir kaçını keşfetmek için bile bir yaşam boyu çalışma gerekecektir. Gelecekteki bu Egemenliğin bazı temel ilkelerini sayesinde anlayabileceğimiz tek yol, geçmişte İsrail ulusu şeklinde var olmuş olan Tanrı'nın Egemenliğini anlamaktır. Bu egemenlik, Mesih'in geri gelişinde tekrar kurulacaktır. İncil'in çoğunda, bize, Tanrı'nın gelecekteki Egemenliği

ana hatlarıyla nasıl düzenleneceğini anlayabilmemiz için, İsrail ulusuna ilişkin bilgi verilir.

Tanrı sık sık ‘İsrail’in Kralı’ olarak tanımlanır (*Is. 44:6 ; krş. Is. 41:27 ; 43:15 ; Ps. 48:2 ; 89:18 ; 149:2*); bunu sonucu da İsrail halkı onun krallığıdır. Kızıldeniz yoluyla kurtarıldıktan hemen sonra onlar; Sina dağında O’nunla bir antlaşmaya girme yoluyla, Tanrı’nın krallığı olmaya başladılar. Bu antlaşmayı yerine getirmede onların istekliliklerine yanıt olarak, onlar *“(Tanrı’nın) bir krallığı... ve kutsal bir ulus oldular (Ex. 19: 5,6).* Bu nedenle, *“İsrail Mısır’dan dışarı çıktığında... İsrail O’nun yönettiği ulustu (Ps. 114: 1,2),* ya da krallığıydı. Bu antlaşmaya girdikten sonra, İsrail Sina çölü boyunca seyahat etti ve vaat edilen Kenân topraklarına yerleştiler. Tanrı onların gerçek hakimi olarak, onlar üzerinde insan krallardan çok, (örneğin Gideon ve Samson gibi) ‘yargıçlar’ aracılığı ile hüküm sürdü. Bu yargıçlar kral değillerdi ama Tanrısal olarak yönlendirilen ve bütün ülkede hüküm sürmekten çok, ülkenin belli bölümlerini yöneten idarecilerdi. Onlar, çoğu kez; İsrail’i tövbeye yöneltme ve onları düşmanlarından kurtarma gibi özel amaçlar için Tanrı tarafından ortaya çıkarılırlardı. İsraililer Gideon’un kralları olmasını istediklerinde, o şöyle cevap verdi : *“Ben sizin üzerinizde hüküm sürmeyeceğim... Efendimiz Tanrı sizin üzerinizde hüküm sürecek” (Jud. 8:23).*

Son yargıç, Samuel’di. Onun zamanında İsraililer, etraflarındaki uluslara benzemek üzere, insan bir kral için ricada bulundular (*1 Sam. 8: 5,6*). Tarih boyunca, Tanrı’nın gerçek halkı, Tanrıyla ilişkilerinin yakınlığını hafife alma ve etraflarındaki dünyayla bir benzerlik görünümü için bunu feda etme eğiliminde olmuşlardır. Günümüz dünyasında bu ayartmalar, en güçlü durumdadır. Tanrı Samuel’e üzüntülerini bildirir: *“Ben onlar üzerinde hüküm sürmemeliyim diye beni reddettiler.” (1 Sam. 8:7).* Tanrı yine de onlara, kötü Saul’la başlayan, krallar verdi. Ondan sonra doğru Davut ve onun soyundan bir krallar silsilesi geldi. Daha fazla ruhsal (manevi) olarak bilinçli krallar, halk Tanrı’nın krallığını reddetmiş oldukları halde, İsrail’in halen Tanrı’nın krallığı olduğunun farkına vardılar. Bu nedenle, İsrail’i kendi yetkilerinden çok Tanrı’nın adına yönetmekte olduklarının bilincine ulaştılar.

Bu ilkenin anlaşılması, Davut’un oğlu Süleyman’ın şu şekilde tanımlanmasını bize anlamlı kılar: *“Sizin Tanrı’nız, efendiniz için kral olmak üzere (Tanrı’nın) tahtı üzerinde hüküm süren kişi” (2 Chron. 9:8 ; 1 Chron. 28:5 ; 29:23).* Huzur ve zenginlik dolu olan Süleymanın saltanatı, gelecekteki Tanrı’nın egemenliği’ne işaret etmekteydi (ya da tipik özelliklerini göstermekteydi). Bu nedenle o, Tanrı’nın adına İsrail kralı idi.

İsa da aynı şekilde Tanrı için İsrail'in kralı olarak Tanrı'nın tahtına oturacaktır (Mt. 27:37 ; Jn. 1:49 ; 12:13) .

Eski Ahitte kaydedilen birçok doğru kral, Mesih'in gelecekteki egemenliğinin özelliği olan saltanatlarından yararlandılar. Bu nedenle nasıl Süleyman Kudüs'te Tanrı için bir tapınak inşa etmişse, Mesih de gelecek egemenlikte aynısını yapacaktır (Bk. Ez. 40-48). Süleyman ve Hizkiya çevre uluslardan hediyeler ve övgü aldılar (1 Kings 10: 1-4 ; 2 Kings 20:12); ve İsrail diyarının şaşırtıcı bir verimlilik ve zenginlikle bereketlendirildiğini gördüler (1 Kings 10:5-15 ; Is. 37:30). Mesih'in dünya ölçeğindeki egemenliğinde de, çok daha büyük ölçekte aynı şeyler görülecektir.

EVLENME

Oldukça genç olmakla beraber Süleyman'ın iyi başlangıcına rağmen, o; yaşlandıkça ruhsal gücünü giderek zayıflatan, kendi evlilik ilişkileriyle ilgili yanlışlıklar yaptı. *“Kral Süleyman birçok yabancı kadın sevdi... Moabi, Ammoni, Edomi kadınları...Tanrı'nın İsrail oğullarına ‘sizler onların arasına gitmeyeceksiniz, onlar da sizin aranızda gelmeyecek: çünkü onlar kesinlikle sizin yüreklerinizi kendi ilahlarına saptıracaklardır’ diye söylemiş olduğu tüm uluslardan. Süleyman onlara sevgi ile bağlandı... Ve karıları onun yüreğini saptırdılar. Böyle olduğu için, Süleyman yaşlandığında karıları onun yüreğini diğer ilahlara saptırdılar; ve onun yüreği tamamen Efendimiz Tanrı'yla dolu değildi... Ve Süleyman Tanrı'nın gözünde kötü olanı yaptı ve Tanrı'dan tamamıyla uzaklaştı... Ve Tanrı Süleyman'a kızdı... Bu nedenle Tanrı dedi ki: ‘Krallığı senden kesinlikle çekip alacağım’”* (1 Kings 11: 1-11).

Süleyman'ın dönekliğe kayması, yaşam boyu bir süreçtir. Kendi İsrail'in Tanrısı bilgisini paylaşmadığı kadınlarla ilişkisi, onu, karılarının yanlış ilahlarına karşı bir sempati duymaya yöneltmiştir. Onun karılarına sevgisi, bu ilahları, aslında oldukları gibi, gerçek Tanrı'nın ruhsal sapıklıkları olarak görmemesi anlamına gelmektedir. Zaman geçtikçe, onun yüreği İsrail'in Tanrısı'na daha fazla tapınmadı. *“Onun yüreği yetkin değildi”*, yani, sahte ilahlara tapınmada, onun vicdanı artık onu rahatsız etmiyordu. Gerçek Tanrı'ya samimi bağlılığının olmaması, Süleyman'la Tanrı'nın ilişkisinin bozulmasına neden olan ‘Tanrı'nın gözünde kötü olan’ idi. İsrail'e defalarca çevredeki ulusların kadınlarıyla evlenmemeleri söylendi (Ex. 34: 12-16 ; Josh. 23: 12,13 ; Dt. 7:3).

İsada vaftiz olma yoluyla ruhen İsraili olmaktayız. Bekârsak, sadece ruhen İsraili olanla - yani Mesihte vaftiz olmuş diğer inançlılarla - Tanrı katında evlenmeliyiz (1 Cor. 7:39). Halen evliysek, vaftiz olduğumuz anda karılarımızdan ayrılmamalıyız; evlilik ilişkimiz imanımız nedeniyle kutsanacaktır (1 Cor. 7: 12-14). Sürekli olarak gerçek Tanrı'yı bilmeyen kişilerle evlenmenin seçimi, uzun dönemde döneğimizize yol açar. Süleyman, bu gibi karılar hakkındaki Tanrı'nın uyarısının gücünü anlamada açıkça başarısız oldu: *"Onlar kesinlikle senin yüreğini saptıracaklardır"* (1 Kings 11:2 ; Ex. 34:16). Sadece sıra dışı düzeyde bir kendi kendini kontrol ve tövbe yoğunluğu bu ilkedden bizi istisna kılabilir.

Daha önceden; Ortodoks Hristiyanların, Hristiyan umudunun Yahudi temelini farkında olmadıklarını gösterdik; ki onlar İsrail'in gerçek Tanrısını bilmezler. Bu gibi kişiler arası evlilik, normal olarak, kurtuluşumuzun temelini oluşturan muhteşem öğretisel gerçeklerden aşamalı bir sapmaya yol açar. Bu nedenle İshak ve Yakup, tam anlamıyla gerçek imana sahip kadınlarla evlenebilmek üzere alışılmamış tedbirlere baş vurmuşlardır. İshak gerçek kadını bulmak üzere 40 yaşına kadar bekledi (Gen. 24: 3,4 ; 28:1). Ezra ve Nehemya'nın, bazı Yahudilerin Yahudi-olmayanlarla evlenmiş olduklarını işittiklerindeki üzüntüleri, daha sonra bu konunun ciddiyetini göstermiştir (Ezra 9:12; Neh. 10: 29,30).

Bu konuyu bu aşamada, dikkatli düşüncelerin gelişmesine yardımcı olmak üzere bir araya getirdik. Evlilik daha ayrıntılı olarak *Konu 11.4*'de incelenecektir.

TANRI'NIN HÜKMÜ

Süleyman'ın döneğliğinin bir sonucu olarak, İsrail krallığı ikiye bölündü: Süleyman'ın oğlu Rehoboam, Yahuda ve Benyamin oymaklarıyla Manase oymağının yarısında hüküm sürerken, (Nebat'ın oğlu) Yeroboam da diğer on oymakta hüküm sürdü. Bu on-oymaklık krallık İsrail ya da Efraim adını alırken, iki-oymaklık olan Yahuda adını aldı. Bütün bu oymakların halkı çok büyük ölçüde, Süleyman'ın kötü örneğini takip etti. Onlar gerçek Tanrı'ya inandıklarını iddia ederlerken, aynı zamanda civardaki ulusların putlarına tapındılar. Tanrı peygamberler vasıtasıyla tekrar tekrar onlardan tövbe etmelerini rica etti; ama boşuna. Bu nedenle, Tanrı onları İsrail krallığından dışarıya düşmanlarının topraklarına sürerek cezalandırdı. Bu, Asurluların ve Babilîlilerin İsraili işgalleri ve onları esir almaları yoluyla oldu: *"Çok yıllar sen (Tanrı) onlara sabrettin; ve peygamberlerindeki ruhun (söz) vasıtasıyla*

onlara tanıklık ettin: yine de onlar kulak asmadılar. Bu nedenle, sen onları civardaki toprakların halkının eline verdin” (Neh. 9:30).

On-oymaklık İsrail krallığı, hiç iyi krallara sahip olmadı. Yeroboam, Ahab, Yehoahaz, vb. hepsi putperestler olarak krallar kitabına kaydedilmiştir. Onların son kralı, hüküm sürdüğü İsrail’in Asurlulara yenildiği ve on oymağın tutsak edildiği, Hoşeya idi (2 Kings 17). Bundan sonra, onlar asla geri gelemediler.

İki-oymaklık Yahuda krallığı, çoğu kötü olmasına karşın, bazen iyi krallara (örneğin, Hizkiya ve Yoşiya) sahip oldu. Halkın yinelenen günahlarından dolayı, Tanrı, onların son kralı Tsedekiya’nın saltanatında, krallığı olarak Yahuda’yı yıktı. Bu, Babilliler tarafından onların işgal edilmesi ve Babilde tutsak olarak götürülmeleri yoluyla ortaya çıktı (2 Kings 25). Onlar Ezra ve Nehemya’nın liderliğinde İsraille bazıları geri dönünceye kadar Babilde 70 yıl kaldılar. Onlar; Babilliler, Yunanlılar ve Romalılar tarafından yönetilerek, artık hiç kendi krallarına sahip olmadılar. İsa, Roma egemenliği dönemi esnasında doğdu. İsrail’in İsa’yı reddetmesi nedeniyle Romalılar onları M.S. 70’de istila ettiler ve tüm dünyaya dağıttılar. Sadece geçmiş yüzyılda, Mesih’in geri gelişinin habercisi olarak, geri gelmeye başladılar (Bk. Ek : 3) . Hezekyel 21: 25-27’de İsrail ulusunda görüldüğü gibi, Tanrı’nın egemenliğinin bu son bulması, önceden bildirilmiştir: “*Sen kutsal şeylere saygısız kötü İsrail prensi (yani Tsedekiya), onun günü geliyor... Onun için Efendimiz Tanrı dedi ki: ‘Hükümdarlığı bırak ve tacı çıkar (yani Tsedekiya’nın krallığı sona erecektir); bu aynı olmayacak... Ben onu devireceğim, devireceğim, devireceğim: ve hak kiminse o gelinceye kadar o artık olmayacaktır; ve ben onu ona vereceğim’*”. Peygamberler pasaj pasaj Tanrı’nın egemenliğinin sona ermesinin yasını tutmaktadırlar (Hos. 10:3 ; Lam. 5:16 ; Jer 14:21 ; Dan. 8: 12-14). Hezekyel 21: 25-27’deki üç kere ‘devireceğim’ denmesi, Babil kralı Nebukadnetsar tarafından üç istilanın yapıldığını ifade etmektedir. Dikkatli bir öğrenci, bu ayetlerde, Tanrı’nın egemenliğinin ve onun kralının nasıl paralel olarak ele alındığının diğer bir örneğini görecektir. Tsedekiya’nın devrilmesi, Tanrı’nın egemenliğinin devrilmesi idi (Bk. Konu 5.2). Onun için, Tanrı’nın egemenliği, İsrail ulusunda olduğu gibi sona erdi: “*Ben... İsrail hanedanının krallığını durduracağım*” (Hos. 1:4). “*O artık olmayacak, ta ki*” ifadesi, krallığın “*hak kiminse o geldiğinde; ve (Tanrı) onu ona verecektir*” şeklinde yeniden ortaya çıkacağı imasını taşımaktadır. Mesih’in geri gelişinde, Tanrı (İsaya) onun atası Davut’un tahtını verecek... ve onun egemenliğinin sonu gelmeyecek” (Lk. 1: 32,33) . Böylece bu, Egemenliğin yenilenmesi vaadi gerçekleştiğinde olacaktır.

İSRAİL'İN YENİDEN KURULMASI

Mesih'in geri gelişinde Tanrı'nın Egemenliği'nin yeniden kurulmasının kehanetleri, baştanbaşa tüm Eski Ahit'te çok fazla işlenen bir konudur. Mesih'in müritleri bunu çok iyi bulmuşlardır: *"Bu nedenle ne zaman onlar bir araya gelseler, ona(İsa'ya) şunu sorarlardı: 'Efendimiz, İsrail'in egemenliğini bu zamanda tekrar geri verecek misiniz?'"*, yani, Hezekyel 21:27'de belirtilen şu anda gerçekleşecek mi? İsa, ikinci gelişinin, melekler daha sonra belli bir anda geri geleceğini doğrulasalar da, tam zamanını bilemeyeceklerini söyleyerek cevap vermişti Acts 1: 6-11).

Onun için, Tanrı'nın/İsrail'in egemenliğinin yeniden kurulması, ikinci gelişte olacaktır. Bu nedenle Petrus bildirmiştir ki: *"Tanrı'nın İsa Mesih'i gönderdiğini... ki o, Tanrı'nın kutsal peygamberlerinin ağızıyla söylemiş olduğu gibi, her şey düzeltilinceye kadar gökyüzünde olması gerekmektedir (yani orada kalması gerekmektedir)"* (Acts 3: 20,21). İkinci geliş, eski İsrail krallığının yeniden kuruluşu gibi, Tanrı'nın egemenliğinin yeniden kuruluşuna neden olacaktır.

Tanrı'nın egemenliğinin yeniden kuruluşu, aslında "tüm (Tanrının) kutsal peygamberlerin" tam ana konusudur:

- *"Lütuf olarak taht kurulacak; ve o (İsa) gerçekten atası Davut'un çadırında onun üzerine oturacak (Lk.1 32,33); "adalet arayarak... ve doğruluğa tez davranarak" (Is. 16:5).*
- *"O gün, düşmüş olan Davut'un çadırını dikeceğim (yani Lk. 1: 32,33'deki Davut'un tahtını) ve onun gediklerini kapayacağım. Ve onun yıkılmış yerlerini kaldıracağım ve onu eski günlerdeki gibi inşa edeceğim" (Amos 9:11). Son ifade açıkça yeniden kurulma deyimidir.*
- *Onların (İsrail'in) çocukları önceden oldukları gibi olacaklar ve onların cemaati benim önümde kurulacaktır" (Jer. 30:20) .*
- *"Efendimiz Tanrı Kudüs'ü tekrar seçecektir" (Zech. 2:12), onu dünya çapındaki egemenliğinin başkenti yaparak (krş. Ps. 48:2; Is. 2: 2-4).*

- “Yahuda’nın sürgünlerini ve İsrail’in sürgünlerini geri getireceğim ve onları önceden olduğu gibi inşa edeceğim... Yine bu yerde, sevinç sesi işitilecek... Çünkü ben ülkenin, önceden olduğu gibi, sürgünlerini geri getireceğim... Yine bu yerde (Kudüs)... bir çobanlar bir yerleşimi olacak... sürüler yine yayılacak” (Jer. 33: 7-13).

Bu egemenliği kurmak üzere Mesih’in geri gelişi, gerçekte, vaftiz olma yoluyla ilişkilene durumda olduğumuz ‘İsrail umudu’dur.

5.4 GELECEKTEKİ TANRININ EGEMENLİĞİ

Bu konunun 1. ve 3. bölümleri, bu Egemenliğin neye benzeyeceğine ilişkin oldukça çok bir miktarda bilgi vermektedir. Biz, İbrahim’e; dünya’nın tüm kısımlarındaki onun soyu olan halkın kutsanacağını vaat edildiğini gördük. *Rom. 4:13* bunu, tüm dünya’nın İbrahim’in soyunda yani Mesih’te, olan kişiler tarafından miras alınacağı anlamında genişletir. *Dan. 2*’deki görüntü kehaneti, Mesih’in küçük bir taş olarak nasıl geri geleceğini ve o zaman egemenliğin kademe kademe dünya-ölçeğinde yayılacağını (*krş. Ps. 72:8*) açıklar. Bu, bazılarınca savunulduğu gibi; Tanrı’nın egemenliğinin, bu alanlar şüphesiz onun öz toprakları olmasına karşın, sadece Kudüs’te ya da İsrail topraklarında olmayacağı anlamına gelir.

Bu yaşamda Mesih’i takip edenler, “*krallar ve rahipler olacaklar ve bizler yeryüzünde egemenlik süreceğiz*” (*Rev. 5:10*) . Biz, çeşitli büyüklükler ve sayıdaki yerleşim yerleri üzerinde hüküm süreceğiz; biri on kenti yönetecek, diğeri beş (*Lk. 19:17*). Mesih dünya üzerindeki hükümdarlığını bizlerle paylaşacak (*Rev. 2:27 ; 2 Tim. 2:12*). “*Bir kral (İsa) doğrulukla hüküm sürecektir ve prensler (inançlılar) adaletle yönetecekler*” (*Is. 32:1 ; Ps. 45:16*).

Mesih, Davut’un tekrar kurulan tahtı üzerinde sonsuza dek hüküm sürecektir (*Lk. 1: 32,33*); yani, o Davut’un Kudüs’te olan yerine ve yönetim görevine sahip olacaktır. Mesih Kudüs’ten hüküm sürerken, bu, gelecek Egemenliğin başkenti olacaktır. Bu alanda bir tapınak inşa edilecektir (*Eze. 40-48*). Halk dünya çapında çeşitli yerlerde yakarıyor olacak olmakla beraber (*Mal. 1:11*), bu tapınak dünya’nın tapınmasının merkez noktası olacaktır. Uluslar, Kudüs’teki tapınağın civarına, “*yıldan yıla Krallarına, Cenabı Hakka, tapınmak üzere ve tapınma çadırların yortusunu yerine getirmek üzere çıkacaklardır*” (*Zech. 14:16*).

Kudüs'e bu yıllık haç, Is. 2: 2,3'de de önceden bildirilmiştir: *"Son günlerde Tanrı'nın evinin (tapınak) dağı (egemenlik, Dan.2: 35,44), dağların üzerinde kurulacak (yani Tanrı'nın Krallığı ve tapınak, insanların krallıkları üzerinde yüceltilecektir)... ve bütün uluslar ona akacaklar. Ve birçok kişi gidecek ve diyecek ki: 'Siz gelin ve biz Tanrı'nın dağına, Yakup'un Tanrı'sının evine çıkalım; ve o yollarını bize öğretecektir...çünkü yasa Sion'dan ve Tanrı'nın sözü Kudüsten çıkacak"*. Halk Mesih'in saltanatının bilgisini yaymakta ve onlar, yavaş yavaş dünya ölçeğinde yayılacak olan Tanrının Egemenliği'nin dağına çıkmakta olduklarından; bu, Egemenliğin ilk günlerinin bir tanımı gibi görünmektedir. Burada dinsel tapınmada gerçek hevesin bir tanımına sahip olmaktadır.

Günümüzün insan trajedilerinden birisi, çoğu kişinin Tanrıya: onların Babası ve Yaratıcısı olarak O'nu gerçek bir kavrayış temelinden çok; siyasi, sosyal, kültürel ya da duygusal nedenlerle tapındıklarıdır. Egemenlikte, Tanrı'nın yollarını öğrenmede dünya ölçeğinde heves olacaktır; kişiler bu arzuyu o şekilde motive edileceklerdir ki, onlar, Tanrı'nın daha fazla bilgisini edinebilmek için dünyanın tüm uzak uçlarından Kudüse seyahat edeceklerdir.

İnsan'ın hukuki sistemi ve yargı'nın idaresi tarafından yaratılan karışıklık ve adaletsizlik yerine, Kudüste Mesih tarafından ilan edilecek olan 'şariat ve Tanrı'nın sözü, tek yasal mevzuat olacaktır. Bu yaşamda bu gibi bilgileri kazanmak üzere kendilerini adayan bireyler arasında olduğu gibi, ülkeler arasındaki doğal sürtüşmeleri azaltacak olan Tanrı'nın gerçek bilgisini bulmak üzere gösterilen bu yaygın arzuyu ima eden, bu öğretim oturumlarına *"bütün uluslar akacaklar"* denmektedir.

Bütün ülkelerin Kudüs'e akmakta olduğunun bu tanımlaması, Is. 60:5'de sunulan, Kudüs'te Tanrı'ya tapınmak üzere Yunanlılarla (Yahudi olmayanlar) birlikte Yahudilerin beraberce aktıkları şeklindeki tanıma benzerdir. Bu, Zech. 8: 20-23'ün Egemenlik kehanetiyle mükemmel şekilde bağlantılıdır:

"Büyük kentten sakini ve kavimler gelecekler; ve bir kentte oturanlar diğerine gidip diyecekler ki: 'Cenabı Hak'ı aramak ve Tanrı'nın önünde dua etmek üzere sürekli gidelim (A.V. kn.- krş Zech 14:16 yıldan yıla). Ben de gideceğim. Evet, birçok kavim ve kuvvetli uluslar Cenabı Hak'ı aramak üzere Kudüs'e gelecekler... ülkelerin tüm dillerine tutunacak on adam, Yahudi olan birinin eteğine yapışacaklar ve diyecekler ki: 'Sizinle gideceğiz, çünkü Tanrı'nın sizinle beraber olduğunu işittik".

Bu Yahudi halkının, onların pişmanlık ve itaatlerine göre, ülkelerin *“başı, kuyruğu değil”* yapıldığının tasvirine neden olur (Dt. 28:13). O zaman, Tanrı'nın Yahudi temelli kurtuluş planı, herkes tarafından anlaşılacaktır. O zaman bunun modern Hristiyanlar arasında bilinmeyişi, birdenbire sona erecektir. Ve kişiler bu şeyleri hevesle tartışacaklar, öylesine ki onlar Yahudilere şunu diyebilecekler: *“Biz Tanrı'nın sizinle olduğunu işittik”*. O zaman dönüşme, dünya'nın mevcut düşünce tarzını dolduran boş hayallerden çok, ruhsal şeyler çevresinde oluşacaktır.

Bu büyük ilahi bağlılık göz önünde tutulursa, şu şaşırtıcı değildir: Mesih, *“uluslar arasında saltanat sürecektir...Onlar kılıçlarını saban demirleri ve mızraklarını budama bıçakları yapacaklar: ulus ulusa karşı kılıç kaldırmayacak, artık savaşmayı öğrenmeyecekler”* (Is. 2:4). Mesih'in mutlak otoritesi ve anlaşmazlıklarda hakemliğindeki tam adaleti, ulusların kendi arzularıyla askeri madeni malzemelerini tarımsal ekipmana değiştirmeleri ve askeri eğitimden tamamen vazgeçmeleri sonucunu verecektir. *“Onun günlerinde doğruluk gelişecek”* (Ps. 72:7) - o zaman ruhsallık yüceltilecek ve sevgi, merhamet, adalet, vb. Tanrısal özellikleri yansıtan kişilere hürmet edilecek. Bugünkü kibir, kendini zorla benimsetme ve bencil tutku gibi unsurları öne çıkarma, bununla zıttır.

Gönüllü olarak kılıçları saban demirine işleme, yeryüzünde meydana çıkacak çok daha büyük tarımsal değişimlerin bir parçası olacaktır. Adem'in günahının bir sonucu olarak, onun yüzünden, topraktan ürün almak üzere halen gereksinim duyulan büyük çaba harcama sonucunu doğuracak şekilde, toprak lanetlendi (Gen. 3: 17-19). Egemenlikte, *“yeryüzünde, (bir zamanlar verimsiz olan) dağların tepeleri üzerinde ekin bolluğu olacaktır; onun ürünleri Lübnan (ürünleri) gibi sallanacaktır”* (Ps. 72:16). *“Çift süren biçiciye ve üzüm ezen ekin ekene yetişip geçecek; ve dağlar tatlı şarap damlatacak”* (Amos 9:13). Yeryüzünün böylesine iyileşmiş verimliliği ve Cennet Bahçesinde bildirilen toprağın lanetinin azalması ortaya çıkacaktır.

Böylesine büyük tarım yatırımı, birçok kişiyi kapsayacaktır. Egemenlik kehanetleri, halkın kendine yeterli tarımsal yaşam biçimini geri getireceği izlenimini vermektedir:

“Herkes kendi asması altında, kendi incir ağacı altında oturacak; ve onları korkutan olmayacak” (Mic. 4:4).

Bu kendine-yeterlilik, para için herhangi bir işgücü kullanım sisteminin doğasında olan kötü kullanımı alt edecektir. O zaman, başkalarını zengin etmek için çalışarak bir ömür tüketimi, geçmişte kalan bir şey olacaktır.

“Onlar evler yapacaklar ve (kendileri) oturacaklar; ve bağlar dikecekler ve onların meyvasını yiyecekler. Onlar inşa edip de başkası oturmayacak; onlar dikip de başkası yemeyecek... seçtiklerim kendi ellerinin işini uzun süre kullanacaklar. Boş yere emek harcamayacaklar...” (Is. 65: 21-23).

İşaya 35: 1-7;, araziyle çalışanların daha kolay ve daha fazla ruhsal yaşam tarzı nedeniyle, neredeyse araziden sızan sevinç ve mutluluk havası ile sonuçlanan, verimsiz arazinin nasıl değişeceğinin eşsiz bir kehanetini içermektedir: *“Çöl memnun olacak... bozkır sevinecek ve gül (safran) gibi çiçeklenecek. Şakıyarak ve mutlulukla tam sevinecek...çünkü çölde sular ve bozkırda akarsular fışkıracak. Ve kavrulmuş toprak, bir havuz olacak”*. Hayvanlar arasındaki doğal çatışma bile ortadan kaldırılacak: *“kurt ve kuzu birlikte beslenecekler; ve çocuklar yılanlarla oynayabilecekler”*(Is. 65:25 ; 11: 6-8).

Aynı şekilde, doğal yaratılış üzerine konulan lanet, insanlık üzerinde olan da azalsın diye, büyük ölçüde indirilecektir. O zaman, Rev. 20: 2,3’de sembolik dilde sözü edilen kötülük (günah ve onun etkileri), Milenyum esnasında bağlanmış ya da sınırlandırılmış olacaktır. Yaşam süresi o kadar arttırılacaktır ki 100 yaşında ölen birisi ancak bir çocuk olarak düşünülecektir (Is. 65:20). Kadınlar çocuk doğururken daha az acı çekeceklerdir (Is. 65:23). *“Körlerin gözleri açılacak ve sağrıların kulakları açılacak. O zaman, kötürüm geyik gibi zıplayacak ve dilsizin dili şarkı söyleyecek”* (Is. 35: 5,6). Bu, mucizevi ruh armağanlarına tekrar sahip olunma nedeniyle olacak (krş. Heb. 6:5).

Tanrı’nın Egemenliği’nin, doğanın güzellikleri arasında güneş banyosundan hoşlanan insanlara benzer bir tarzda doğru olanların zevklendiği şekilde tropikal bir ada cenneti gibi olamayacağı, çok kuvvetli vurgulanamamıştır. Tanrı’nın Egemenliği’nin temel amacı, *“suların denizi kapladığı gibi”* (Hab. 2: 14) yeryüzü O’nun görkemiyle doluncaya kadar, Tanrı’nın görkemini vermektir. Bu, Tanrı’nın nihai amacıdır: *“Yaşadığım kadar kesinlikle, tüm yeryüzü Efendimiz Tanrı’nın görkemiyle doldurulacaktır”* (Num. 14: 21). Tanrı’ya göre görkem, yeryüzünün sakinlerinin, O’nun doğruluk niteliklerini taklit etmesi, övmesi ve takdir etmesi anlamına gelir. Çünkü dünya; Tanrı’nın fiziksel yeryüzünün de bunu yansıtmaya izin vereceği bir aşamada olacaktır. O zaman, *“İtaatli (uysal) olanlar (Egemenlikte) dünyayı miras alacaklar ve kolay yaşamdan hoşlanmaktan çok, (ruhsal) huzurun bolluğuyla kendilerini zevklendireceklerdir”* (Ps.

37:11). Egemenlikte, “doğruluğa susamış ve acıkmış kimseler... doyurulacaktır” (Mt. 5:6).

Egemenlikte sonsuz yaşama sahip olma düşüncesi, çoğu kez sadece halkın Hıristiyanlığa ilgi duymasına neden olmak üzere, adeta (tavşan için) bir ‘havuç’ gibi kullanılmaktadır. Yine de o zaman ona sahip olmamız, Tanrı’nın görkemi olan Egemenlikte bulunmamız için neredeyse tesadüfen gerçek neden olacaktır. Vaftiz olmamızdan sonra, bize kalan zaman içinde, bizim bunu kavrayışımız sürekli olarak gelişmelidir.

Yazara göre, Tanrıyla iyi vicdan ve mutlak yetkinliğin sevinci ile tam on yıllık yaşayış, bu yaşamın tüm sıkıntılarına degecektir. Sonsuza dek sürecek olan bu görkemli durum, bizi insan kavrayışının sınırları dışına alarak kendimizden tamamıyla geçirmektedir. Yine de, bir parça daha fiziksel terimlerle gözden geçirildiğinde, Tanrı’nın Egemenliğinde olma, dünyasal çıkarları ve maddiyatçılığı küçümsemek üzere en yüksek güdümüz olmalıdır. Yakın gelecek için yoğun düşünceler taşıma yerine, İsa şunu öğütledi: “Siz önce Tanrı’nın Egemenliğini ve Ondaki doğruluğu bulmaya çalışın; ve tüm bunlar size verilecektir” (Mt. 6: 30-34). Şu anda hayal edebildiğimiz ve uğruna çaba harcadığımız her şey, Tanrı’nın Egemenliğinde olmanın nihai gerçekleşmesiyle karşılaştırılmaz.

Bizler “(Tanrıdaki) doğruluğu” aramalıyız; yani, orada doğru olanlar yüceltileceği için, kişisel olarak sonsuzluk için kolay bir yaşam yaşamak ve ölümden kurtulmak istediğimizden çok, ahlaki yönden tam olarak mükemmel olmak istediğimizden; Tanrı’nın Egemenliğinde olmayı istemek anlamına gelen, Tanrı’nın niteliğinin bir sevgisini geliştirmeye çabalamalıyız.

Bütün bunlar; çok sık olarak, Müjde’nin umudunu insan bencilliğini cezbeden yollardan sunmadır. Egemenlikte olma için güdülenmemizin günden güne büyük ölçüde değiştiği açıktır. Burada varsaydığımız bir idealdir. Bizim ilk önceliğimiz Müjde’yi öğrenmek ve Tanrıya itaatin sevecen bir güdülemesinden dolayı vaftiz olma yoluyla ona itaatimizi göstermektir. Tanrı’nın sunduğu umudu ve Egemenlikte olmayı istememizin gerçek nedenlerini kavrayışımız, vaftiz olmamızdan sonra olgunlaşacak ve büyüyecektir.

5.5 MİLENYUM

Egemenlikte yaşam üzerine çalışmamızın bu noktasında, dikkatli okuyucu muhtemelen şunu soracaktır: *'Tanrı'nın Egemenliğinin bu tasviri tümünden oldukça insani gibi görünmemekte midir?'* . Egemenlikteki kişiler halen bebek doğuracaklar (Is. 65:23) ve hatta öleceklerdir (Is. 65:20). Bu kişiler halen, Mesih tarafından çözümlenecek olan anlaşmazlıklara sahip olacaklardır (Is. 2:4); ve halen yaşamlarını sürdürebilmek üzere, şu andakinden çok daha kolay olmakla birlikte yine de toprakta çalışma zorunda olacaklardır. Bütün bunlar, doğru olanların sonsuz yaşam ve evlenmeyen ya da üremeyen meleklerle eşit olma durumu (Lk. 20: 35,36) olan Tanrı'ninkine benzer bir öz edineceği vaatlerinden çok uzaktır. Yanıt, Tanrı'nın Egemenliği'nin ilk kısmının 1000 yıl - bir Milenyum - süreceği gerçeğinde yatmaktadır (Bk. Rev. 20: 2-7). Bu Milenyum esnasında, yeryüzünde iki grup halk olacaktır:

1. Kutsallar - bu yaşamda Mesihi makul ölçüde takip etmiş olup, yargı kürsüsünde sonsuz yaşam verilecek olanlarımız.
Not : Bir kutsal, 'bir çağrılmış kişi' anlamına gelmekte ve herhangi bir gerçek inançlıyı kapsamaktadır.

2. Normal, ölümlü kişiler - Mesih'in geri geldiği zamanda Müjdeyi bilmeyenler. Yani bunlar yargı kürsüsünde sorumlu değildir.

Mesih geldiğinde, *"tarladaki iki kişiden biri (yargılamaya) alınacak ve diğeri bırakılacaktır (Lk. 17:36);* ki bırakılanlar bu ikinci gruba girecektir.

Yargı kürsüsünde Tanrı'nın özüne ulaşabilmek için, kutsallar ölemeyecek ve çocuk üretemeyecektir. Bu nedenle; Egemenlikte bu şeyleri yaşayan kişilerin tanımlamaları, - Mesih'in geri geldiği zamanda canlı olan, ancak Tanrı'nın gereksinmelerini bilmeyenlerin oluşturduğu- ikinci gruba uygulanmalıdır. Doğru olanların ödülü, 'krallar ve rahipler' olmaktır; ve bizler *"yeryüzünde hüküm süreceğiz"* (Rev. 5:10). Krallar, bazıları üzerinde hüküm sürmek zorundadır; ki yönetilecek olanlar, ikinci geliş esnasında Müjde hakkında bilgi sahibi olmayan, bu nedenle sağ bırakılacak olan kişilerdir. Mesih'te olma yoluyla, O'nun ödülünü paylaşacağız. Dünyanın kralı olarak: *"galip gelen o... ki ona ulusların üzerinde yetki vereceğim; ve o onları bir demir çubukla yönetecek... tam Babamdan aldığım (yetki) gibi "* (Rev. 2: 26,27).

Mesih'in paralarla ilgili benzetisi, şu anda yerine oturmaktadır - Egemenlikte sadık köleler on ya da beş kenti yönetmek üzere ödüllendirildiler (Lk. 19: 12-19). Tanrı'nın yollarının bilgisi, Mesih Kudüs'te kral ilan edildikten sonra

hemen yayılmayacaktır; halk Tanrı hakkında daha fazla bilgi bulmak üzere Kudüs'e seyahat edecektir (Is. 2: 2,3). Dan. 2: 35,44' deki (taş) nasıl dağ olmuşsa (Tanrı'nın Egemenliğini temsil etmekte), çağrı, yavaş yavaş yeryüzü üzerine yayılacaktır. Tanrı'nın bilgisini ve bunun sonucu O'nun Egemenliğini yaymak, kutsalların görevi olacaktır.

Önceden İsrail Tanrı'nın krallığı olduğunda, Tanrı'nın bilgisini öğretmek, rahiplerin göreviydi (Mal. 2: 5-7). Bu amaç için, İsrailde baştanbaşa çeşitli kentlere yerleştirilmişlerdi. Egemenliğin daha ihtişamlı tekrar kuruluşunda, kutsallar rahiplerin rolünü üzerlerine alacaklardır (Rev. 5:10).

Mesih bugün gelirse:

1. Sorumlu ölümler dirilecekler ve sorumlu yaşayanlarla birlikte yargı kürsüsüne alınacaklardır.
2. Sorumlu kötüler ölümle cezalandırılacak ve doğru olanlara sonsuz yaşam verilecektir. Mesihe direnen uluslara da hüküm verilecektir.
3. O zaman, doğru olanlar; yaşayan, ancak Tanrı'ya karşı sorumlulukları olmayan kişileri yönetecekler; onlara "*krallar ve rahipler*" (Rev. 5:10) olarak, Müjde'yi öğreteceklerdir.
4. Bu, bin yıl sürecektir. Bu zaman esnasında, bütün ölümlü halklar Müjde'yi işitecekler ve bu nedenle Tanrı'ya karşı sorumlu olacaklardır. Bu kişiler, çok uzun ve daha mutlu yaşamlar sürecektir.
5. Milenyum'un sonunda, Mesih ve kutsallara karşı, Tanrı'nın bastıracağı bir isyan olacaktır (Rev. 20: 8,9).
6. Bin yılın sonunda, bu zaman esnasında ölen herkes diriltilecek ve yargılanacaktır (Rev. 20: 5, 11-15).
7. Onların arasındaki kötüler yok edilecekler ve doğru olanlar sonsuz yaşama sahip olmada bize katılacaklardır.

O zaman, Tanrı'nın yeryüzü ile olan planı tamamlanmış olacaktır. Yeryüzü ölümsüz, doğru varlıklarla doldurulacaktır. O zaman, Tanrı'nın ismi '**Yahweh Elohim**' (anlamı: *Bir grup güçlü kişi arasından açıklanacak olan,*

O'dur) tamamlanmış olacaktır. Yeryüzünde artık asla günahla ve bunun sonucu ölümle karşı karşıya kalınmayacaktır. O zaman, yılanın soyunun, başından vurulmak yoluyla tümünden yok edilmiş olacağı şeklindeki vaat; tamamıyla gerçekleşmiş olacaktır (Gen. 3:15). Milenyum esnasında, Mesih hüküm sürecektir, ta ki : “O (Tanrı), tüm düşmanları onun ayağının altına serinceye dek. Yok edilecek son düşman, ölümdür... Ve her şey O'nun (Tanrı'nın) boyunduruğuna girdiğinde, o zaman Oğul da kendisini her şeyi kendisine tabi kılan Ona (Tanrı'ya) tabi olacaktır ve öyle ki Tanrı her şeyde her şey olsun” (1 Cor. 15: 25-28).

Bu, “o (Mesih) egemenliği Babası olan Tanrı'ya teslim edeceğinde 'son' dur (1 Cor. 15:24). Söylediğimiz şekilde Tanrı'nın 'her şeyde her şey' olduğunda, bu dönemi neyin takip edeceği hakkında bütün bildiğimiz Tanrı'nın özünde sonsuz yaşama sahip olacağımız ve Tanrı'yı hoşnut ederek ve yücelterek yaşayacağımızdır. Bu, Milenyum'dan sonra ne olacağı hakkında halen daha fazla soruşturulma durumunda olan varsayımdır.

‘Tanrı’nın egemenliği’nin müjdesinin’ anlaşılması, bu sözlerin her okuyucusunun kurtuluşu için çok önemlidir. Sizden bu çalışmayı tekrar okumanızı ve alıntı yapılan İncil bölümlerini arayıp bakmanızı dileyelim.

Tanrı bizden Egemenliğinde olmamızı ister. Onun bütün planı, onun yaratıcılık yeteneğini sadece ifade etmeden çok, bizim için gerçek bir role sahip olmak üzere tasarlandı. Vaftizim, bu egemenliğe ilişkin vaatleri bizimle ilişkilendirir. Vaftizimin ve takiben Tanrı’nın sözüne birkaç yıllık uysal itaatin bize görkemli, sonsuz çağa giriş kazandırabileceğine inanmak zordur. Yine de Tanrı’nın engin sevgisi pekiştirilmelidir. Kısa-dönem sorunlarımız ne olursa olsun, Müjde’nin çağrısına direnmek için kesinlikle hiçbir mantıklı nedene sahip olabilir miyiz?

“Eğer Tanrı bizimle ise, kim bize karşı olabilir?” (Rom. 8:31).

“Bu şimdiki zamanın acıları, bize açıklanacak olan görkemle karşılaştırılmaya değer” (Rom. 8:18).

“Ancak bir anlık olan hafif sıkıntılarımız, bize, görkemin çok daha büyük fazlasıyla ve sonsuz olan yüceliğini sağlar (2 Cor. 4:17).

ARASÖZ 15 : Egemenliğin Gerçekliği

Eski Ahit kâhinlerince ulaşılan Egemenliğin çok gerçekçi tanımlamaları, çoğu kez din bilimciler ve birçok mezhebin üyelerince alay konusu olur. İddia edildiğine göre, bu gezegenin tamamen yakılacağı göz önüne alındığında, yeryüzünden başka mecazi anlamda birkaç ödül yerinin ifade edildiği savunulmaktadır.

Bunun yanısı, ruhsal bir yorumu zorla kabul ettirmek üzere iyi neden olmadan daima İncil'i tam olarak ele almak zorunda olduğumuz hususunun, İncil çalışmasının temel kuralı olduğunun anlaşılması gerektiğidir. Örneğin, *Vahiy* kitabının ilk ayeti, bize, onun hakkındaki görüşümüzde yol gösterme durumunda olan görüşlerin büyük ölçüde simgesel olduğu bilgisini verir (*Rev. 1:1*). Dilin kullanımında, bir bölümün simgesel olarak okunup okunmayacağını gösterebilen, belli bir uygunluk ve gerçekçilik de vardır. Böylece, yeryüzünün sarhoş bir adam gibi sendelemekte olduğunu okuduğumuzda (*Is. 24:20*), dilin kullanım tarzından bunu simgesel olarak okumayı tasarlamalıyız. Tam tersine; gelecekteki Egemenliği tanımlamada kullanılan dil, anlamak için gerçekten çok kolaydır; onu simgesel alabilmemize yönelik hiçbir ipucu yoktur.

Görülmektedir ki, buraya yeryüzüne gerçekten gelecek böyle bir zamana inanmada yeterli imanı toplamak üzere insanın yeteneksizliğinden dolayı, onlar bunu açıklamada teoriler kurmaktadır. Onların seçeneği, bir ruhsal ya da cennet temelli egemenlik olup, belirsiz ve ayrıntıdan yoksun, bu nedenle de ya istenen ya da yüreklendirilen inanılacak az miktarda şey ve az miktarda iman vardır. Eğer, kötürüm kişilerin iyileştirildiği ya da bozkırların verimli hale getirildiği tanımlamaları gerçekten sadece simgesel ise, o zaman 'neyin simgeselliği?' sorusu öncelikle ve inandırıcı şekilde yanıtlanmalıdır. Bu bölümler Tanrı'nın Egemenliğini tanımlıyorlar. Eğer nelerin tam olarak simgesel olduğuna emin değilseniz, o zaman Egemenlik hakkındaki Müjdeyi (iyi haberleri) bilmeyiz ve bu nedenle de onun herhangi bir yerinin olmasını bekleyemeyiz. Ayrıca, şimdiye kadar sunulan tüm kanıtlardan, Tanrı'nın insanla bu yeryüzü üzerinde sonsuz bir plana sahip olduğu hususu oldukça açık olmalıdır. O, İbrahim'in soyuna sonsuza dek vaat etmiş olduğu gezegeni yok etmeyecektir. Bu nedenle bizler Egemenliğin muhtemelen yeryüzüne geleceği hakkında İncil'deki yalın tanımlamalarının bulunduğu inanmalıyız. Aşağıdaki ifadeler bunu doğrulamaktadır:

- “Tanrı'nın kendisi dünyaya şekil verdi ve onu yarattı; onu pekiştirdi ve onu boşuna yaratmadı, üzerinde oturulsun diye onu şekillendirdi” (*Is. 45:18*). Tanrı eğer onu yok ederse,

yeryüzünün yaratılışı boşuna olmuş olacaktır; ancak, bunun tersine, Tanrı'nın planı onda ölümsüz kişilerin oturmasıdır.

- “Yeryüzü sonsuza dek kalır” (Ecc. 1:4).
- “Onları da (güneş sisteminin unsurları) sonsuza dek ve daima yerleştirdi: sona ermeyecek bir buyruk koydu” (Ps. 148:6).

Rev. 20:4’de kaydedildiği gibi, bin yıllık Milenyum’un süresi, bu dönemin niteliğine ilişkin kehanetlerdeki diğer çıkarımlarla uyum sağlamak üzere gerçekte de kabul edilmelidir. *Vahiy* kitabında bile, her sayının simgesel olarak alınması sorumluluğu kaçınılmaz değildir. Bunun içindeki ‘bir üçüncü’ye ilişkin birçok ifade, buna açık bir örnektir. En önemlisi, Milenyum’un, *Heb. 4:4-9’da* dinlenilecek bir Sebt günü olarak tanımlanmasıdır. Tanrı katında, “*bir gün bir bin-yıl gibidir*” (2 *Pet. 3:8*). Tanrı’nın yeryüzü ile olan planında, her biri bin-yıllık altı gün sonra, Sebt günü olarak Milenyum gelecektir.

İncil’deki yaratılış tarihine göre, yaratılıştan itibaren 6 000 yıl (yani 6 gün) bize M.S. 2 000’i getirmektedir (yani, yaratılış M.Ö. 4 000 civarındaydı). Bu, Milenyum’un başlangıcının M.S. 2 000 civarında olabileceği anlamına gelebilir. Hepimiz için zaman sınırlıdır. Mesih’in erken gelişi olasılığına karşı, bu kısa yaşamdaki vaktimizin her mümkün anını, kendimizi onun gelişine hazırlamak üzere kullanmalıyız.

ARASÖZ 16 : İsrail Tarihi’nin Özeti

İBRAHİM, ilk Yahudi, Kildanîlerin Ur kentinden çağrıldı. Tanrı ona ve onun soyuna Kenân diyarına ilişkin vaatlerde bulundu. O, bu vaatlere ulaşmadan öldü.

İSHAK. İbrahim, oğlu İshak’ı bir adak olarak sunmak üzere hazırlandı. İbrahim imanlı olduğundan, Tanrı İbrahime vaadini bir yeminle pekiştirdi. İshak’ın, babasının buyruğuna itaat ile ölmek üzere istekliliği, Mesih’in bir örneğidir. İshak’a vaatler yineleni (Gen. 26: 3-5).

YAKUP, İshak’ın oğluydu. Vaatler ona da yineleni. O, en büyüğü Ruben ve en küçüğü Benyamin olmak üzere, 12 oğula sahipti. Levi, rahiplerin kendisinden indiği kişiydi. Yusuf, gözde oladı.

YUSUF. Bir delikanlı olarak, onu kendi biraderleri üzerinde yönetici olarak tanımlayan iki rüya gördü. Onlar (kardeşleri) kıskandılar ve onu bir köle olarak Mısır'a sattılar. Orada o, bir yönetici oldu; ve bölgeye sıkıntı veren yedi yıllık kıtlık esnasında kullanılmak üzere ekin'in korunmasını düzenledi. Bu zaman esnasında, Yakup ve oğulları Yusuf'la yaşamak üzere Mısır'a geldiler. Onlar ve onların torunları Mısır'ın parçası olan Goşen'de yaşadılar. Bir zaman sonra, Firavun onları köle yaparak İsrail halkına zulmetti.

MUSA, bu zamanda doğdu; o bir bebek olarak, (Nil'deki) sazlıklara saklandı ve böylece Firavun'un kız kardeşi tarafından bulunup onun tarafından evlat edinildi. Genç bir adam olduğunda, bir İsrailiyi dövmeğe olan bir Mısırlıyı (kazaen) öldürdü. Bu nedenle Musa, (kayın pederi) Yetro'nun yanında bir çoban olarak 40 yıl çalıştığı Midyan'a kaçtı. O zaman Tanrı, yanan bir çalı içinde (meleği vasıtasıyla) göründü. Ona, Firavun'a gitmesi ve İsrail için kurtuluş talep etmesi söylendi. O, gerçekten Tanrı'dan gönderildiğini kanıtlayan mucizevi belirtiler yaptı. Yine de Firavun İsrail'lilerin gitmesine izin vermedi; bu nedenle Mısır üzerine on bela gönderildi - örneğin kurbağalar, karanlık, dolu ve son olarak da ilk doğan erkeklerin öldürülmesi. İsraililer, bir koyun kesmek ve kanını kendi evlerinin kapısına serpmek zorunda kaldılar. Bu, İsa'nın kanının bizi ölümden nasıl kurtarabildiğine de işaret etmektedir. Bu yortu, Fısıh (gel-geç) olarak bilinmektedir.

ÇIKIŞ. Sonunda İsraililere, Mısır'dan ayrılmak üzere izin verildi. Onlar, gündüzün bir bulut kümesi ve geceleyin bir ateş kümesi içindeki Tanrı'nın Meleği tarafından yönlendirilerek seyahat ettiler. Firavunun ordusu onları Kızıldeniz'e kadar takip etti. Sular, halkın içinden geçmesine müsaade edecek şekilde mucizevi olarak açıldı; ve daha sonra sular Mısırlıları boğmak üzere geri geldi. Daha sonra İsraililer, vaat edilen Kenân topraklarına doğru çölün başından sonuna kadar seyahat ettiler. Tanrı onlara bir kayadan içmek üzere su ve her sabah temin edilen cennet ekmeği (man) şeklinde ekmek verdi. Sina dağına ulaştıklarında Tanrı onlara On Emir ve Musanın şeriatını verdi. O zaman onlar Tanrı'nın Egemenliğini kurdular. Onlara, tapınma çadırı denen, içinde Tanrı'ya tapınılacak özel bir çadır yapmaları buyruldu. Onlara, Tanrı'ya adaklarını sunabilen bir Baş Rahip ve rahipler verildi. Tapınma çadırının ve rahipliğin tüm unsurları İsa'ya doğru işaret etti.

VAAT EDİLEN DİYAR'a sonunda ulaşıldı. 12 casus gönderildi; bunlardan on'u Kenân toprağına sahip olmanın çok güç olduğunu söyleyerek geri döndü. Diğer iki casus, Yeşu ve Kaleb, Tanrı'nın vaatlerine inanmışlarsa o diyara onlar tarafından sahip olunabileceği şeklindeki, gerçeği söylediler.

Halk on casusun görüşünü paylaştığından dolayı, İsraililer, Mısır'dan ayrıldıklarında 20'nin üzerinde olanların hepsi ölünceye kadar, 40 yıl için çölde dolaşmak zorunda kaldılar.

YEŞU, Musa'nın yerine geçen idi; ve İsrail'i Kenân diyarına sevk etti. Alınan ilk kent (fahişe) Rahab'ın yaşadığı Eriha idi; ondan sonra da 'Ay' kenti alındı. O diyara bir kez yerleşince , onlar, gerçek kralları Tanrı olmasına karşın, aralıklı olarak **YARGIÇLAR** tarafından yönetildiler. Bunlara, insan benzerleri Gideon, Yeftah ve Samson dahildi. Bunların tümü, onlar Tanrı'ya karşı günahları için tövbe ettiklerinde,İsrail'i düşmanlarından korudular. İsrail tarihi; İsraililerin komşu uluslardan istilalar yoluyla cezalandırılmalarına yol açan, Tanrıya itaatsizliklerinin örnekleriyle doludur. Günahlarından tövbe etmişler ve Tanrı onları kurtarmış ve daha sonra yine günah işlemişlerdir. Son yargıç Samuel idi. Onun zamanında, İsrail halkı, çevrelerindeki uluslar gibi bir insan kral istemek yoluyla, Tanrı'yı kralları olarak reddettiler.

KRALLAR. Onların ilk kralı; iyi bir başlangıç yapmasına karşın, Tanrı'nın buyruklarına itaat etmeyerek ve Davut'a zulmederek, kötü bir adam'a dönüşen Saul idi. Onun ölümünden sonra, Davut, bir sonraki kral oldu; ve İsrail'in en iyilerinden biri idi. Tanrı ona büyük vaatler yaptı. Onan sonra; iyi bir başlangıçtan sonra, çevredeki uluslardan almış olduğu çok sayıda karıları tarafından gerçek imandan saptırılan, Davut'un oğlu Süleyman geldi. Onun ölümünden sonra krallık ikiye ayrıldı: on oymak başlangıçta Yeroboam yönetiminde İsrail krallığını oluşturdular; diğer iki oymak, Yahuda ve Benyamin, başlangıçta Süleyman'ın oğlu Rehoboam yönetiminde, Yahuda krallığını oluşturdular.

İsrail Krallığı (on-oymaklık), iyi krallara hiç sahip olmadı. Onlar sürekli olarak, Tanrıya karşı isyankârdılar. O, onlara; tövbe etmelerini onlardan dileyen çok sayıda peygamberler gönderdi; ama onlar bunu yapmadılar. Bu nedenle, Asurlular onları istila etti ve tutsak aldı. Onlar baştanbaşa dünyaya dağıtıldılar.

Yahuda Krallığı (iki-oymaklık), birkaç iyi krala (örneğin, Asa ve Hizkiya) sahip oldu. Ancak onlar da genelde Tanrı'ya itaatsizdiler. Bu yüzden, Babililer onları istila etmek üzere gönderildi ve onları Babilde 70 yıl esarette tuttular. Onlar tekrar bir krala hiç sahip olmadılar. 70 yıl sonra, bazıları; Ezra, Nehemya, Yeşu (zamanında baş rahip) ve vali Zerubbabel liderliğinde İsrail toprağına geri geldiler. Onlar ilk olarak Persler, ondan sonra Yunanlılar ve son olarak da Romalılar tarafından yönetildiler. İsa

doğduğunda onlar, Romalıların egemenliği altında idi. Yahudilerin onu (İsayı) reddetmelerinin bir sonucu olarak; Tanrı M.S. 70’de, Kudüs’ü tahrip etmek üzere Romalıları gönderdi; ve sonuçta bütün Yahudiler İsrail toprağından sürüldüler.

Son yıllarda, Eski Ahit kehanetlerinin kısmen gerçekleşmesi ile, Yahudiler o diyara geri gelmeğe başladılar. İsrail Devleti’nin yeniden canlanması, İsanın İsrail Egemenliğini Tanrı’nın Egemenliği olarak yeniden kurmak üzere yakında geri geleceğinin kesin bir göstergesidir.

KONU 5 : Sorular

1. Aşağıdakilerden hangisi, Tanrı'nın Egemenliği'nin kurulmasının zamanıdır?

- a) O her zaman kurulmuştur
- b) Mesih'in geri gelişinde
- c) İlk yüzyılda Pentikost (Hasat Yortusu) gününde
- d) Onların dönüşümü esnasında inançlıların yüreklerinde.

2. Tanrı'nın Egemenliği geçmişte varoldu mu? Eğer öyleyse, ne şekilde?

3. O, ne zaman sona erdi?

4. Milenyum nedir?

- a) Yüreklerimizde lütfun bir saltanatı
- b) Cennette inançlıların bir bin-yıllık saltanatları
- c) Yeryüzünde Şeytan'ın bir bin-yıllık saltanatı
- d) Yeryüzünde Tanrı'nın gelecekteki Egemenliğinin ilk bin yılı.

5. Egemenlik ne gibi olacak?

6. Milenyum'da mevcut inançlılar ne yapacaklar?

- a) Ölümlü kişiler üzerinde yönetici olacaklar
- b) Cennette yönetici olacaklar
- c) Biz onu bilemeyiz
- d) Diğer bir gezegende yaşayacaklar.

7. Tanrı'nın Egemenliği hakkında mesaj bildirildi mi?

- a) Sadece Yeni Ahitte
- b) Sadece İsa ve havariler tarafından
- c) Hem Eski ve hem de Yeni Ahitlerde
- d) Sadece Eski Ahitte.

KONU 6

TANRI VE KÖTÜLÜK

6.1 TANRI VE KÖTÜLÜK

Diğer çok sayıda dinlerle beraber, Hristiyanlığın birçok mezhebi; işlediğimiz günahların sorumlusunun, kendi yaşantılarımızdaki ve dünyadaki sorunların kaynağı olan **Şeytan** ya da **İblis** diye adlandırılan bir varlık ya da canavarın olduğuna inanırlar. İncil açıkça, Tanrı'nın her şeyden kudretli olduğunu öğretmektedir. *Konu 1.4*'de, Meleklerin günah işleyemeyeceğini gördük. Eğer bu şeylere gerçekten inanırsak, o zaman, bu evrende Her Şeye Kadir Tanrı'ya karşı çalışan doğaüstü herhangi bir varlığın olması olanaksız olur. Eğer böylesine bir varlığın var olduğuna inanırsak, o zaman kesinlikle Her Şeye Kadir Tanrı'nın üstünlüğünü sorguluyor oluruz. Bu konu o kadar önemlidir ki, şeytanın ve iblisin doğru anlaşılması, çok önemli bir öğreti olarak düşünülmelidir. *Heb. 2:14*'deki İsa'nın kendi ölümüyle şeytanı yok ettiğinden söz ettik; bu nedenle şeytanın doğru bir anlayışına sahip olmadıkça, İsa'nın özü ya da çalışmasını anlayamayız.

Genelde dünyada, özellikle Hristiyan geçinen âlemde, yaşamda iyi şeylerin Tanrı'dan ve kötü şeylerin de Şeytan ya da İblis'ten geldiği düşüncesi vardır. Bu yeni bir düşünce değildir; hatta sadece sapkın Hristiyanlıkla sınırlı bir düşünce de değildir. Örneğin Babiller; bir iyilik ilahı ve ışık ile, bir kötülük ilahı ve karanlık olmak üzere iki ilah olduğuna ve bu ikisinin ölümcül mücadeleye kilitlendiklerine inanırlardı. Perslerin büyük kralı Sirus tam buna inanırdı. Bu nedenle Tanrı ona dedi ki: *"Efendiniz Tanrı benim ve başkası yoktur; benden başka Tanrı yoktur... Işığı şekillendiririm ve karanlığı yaratırım: huzur yaparım ve kötülüğü (N.I.V. 'bela') yaratırım. Bütün bunları yapan Efendiniz Tanrı benim"* (Is. 45: 5-7, 22). Tanrı huzur yaratır; ve o kötülük ya da bela da yaratır. Tanrı bu anlamda, 'kötülüğün' yaratıcısı, onu yapan'dır. Bu anlamda, insanın kabahati olan günah ile 'kötülük' arasında bir farklılık vardır; ve günah bu dünyaya; Tanrı'nın değil, insanın yaptıklarının bir sonucu olarak girmiştir (Rom. 5:12).

Tanrı Sirus'a ve de Babil halkına dedi ki: *"Benden başka (diğer) Tanrı yoktur"*. Tanrı olarak tercüme edilen İbranice sözcük **'el'**, **'güç'** ya da **'kudretin kaynağı'** anlamına gelir. Tanrı, ondan ayrı olarak varolan hiçbir güç kaynağının olmadığını söylüyor. Bu, Tanrı'ya gerçekten inançlı birinin neden doğaüstü bir şeytana ya da cinlere ilişkin düşünceyi kabul edemediğinin nedenidir.

TANRI: BELA'NIN YARATICISI

İncil, 'kötülüğü' bu dünyaya ve kişilerin yaşamlarına Tanrı'nın getiriyor olduğunun örnekleriyle doludur. Amos 3:6, eğer bir kentte kötülük varsa, onu Tanrı'nın yapmış olduğundan söz eder. Eğer, örneğin, bir kentte deprem varsa, çoğu kez o kent üzerinde şeytanın planı olduğuna ve onun felakete neden olduğuna inanılır. Ancak gerçek inançlılar, bundan sorumlu olanın Tanrı olduğunu anlamalıdır. Bu nedenle Mic. 1:12 şunu demektedir: *"Kudüs'ün kapısına Tanrı'dan kötülük (bela) indi"*. Eyüp kitabında, doğru bir adam olan Eyüp'ün bu yaşamda sahip olduğu şeyleri nasıl kaybettiğini okuruz. Kitap, bir kişinin yaşamındaki 'kötülük' deneyiminin onun Tanrı'ya itaatli ya da itaatsiz olmasıyla doğrudan doğruya orantılı olmadığını öğretmektedir. Eyüp şunun farkına vardı ki: *"Efendimiz Tanrı verdi ve Efendimiz Tanrı aldı"* (Job 1:21). O şunu dememektedir: *"Efendimiz Tanrı verdi ve İblis aldı"*. O, karısına şu yorumu yapar: *"Tanrı'nın elinden iyilik alacağız da neden kötülüğü (de) almayacağız?"* (Job 2:10). Kitabın sonunda Eyüp'ün arkadaşları, *"Tanrı'nın ona verdiği bütün kötülüklerden (belalardan) ötürü"* (Job 42:11 krş. 19:21; 8:4), onu teselli ederler. Bundan ötürü, yaşantılarımızda sahip olduğumuz sorunların nihai yetkilisi olma anlamında, Tanrı 'kötülüklerin' kaynağıdır.

"Tanrı kimi seviyorsa onu terbiye eder... Eğer sizler terbiyeye katılırsanız... bu, daha sonra bu şekilde deneyim geçirenlere doğruluğun huzur dolu semeresini verir (Heb. 12: 6-11). Bu, Tanrı'nın; sonunda ruhsal gelişmemize yol açacak olan bize verdiği deneme sınavını göstermektedir. Şeytan'ın söylendiğine göre yaşantılarımıza 'doğruluğun huzur dolu semeresini' geliştirmemize yol açan sorunlar getirmesine karşın, aynı zamanda o'nun bizi günaha ve doğru olmamaya zorlayan bir varlık olduğunun belirtilmesi, Tanrı sözünün kendine karşı ortam yaratır. Yaygın şeytan görüşü, burada ciddi sorunlara yol açar. Bu özellikle, *"ki ruh kurtulabilirsin"* ya da *"ki o küfretilmemeyi öğretilsin"* (1 Cor. 5:5 ; 1 Tim. 1:20) diye bir insanın şeytana teslim edilmesinden söz eden ifadeler için önemlidir. Eğer şeytan insanların günaha yönelmesine neden olan ve kişiler üzerinde olumsuz bir ruhsal etki yapan gerçek bir varlık ise, neden bu ifadeler Şeytan'dan olumlu bir ışık olarak söz etmektedir? Yanıt; bir düşman, bir 'Şeytan' ya da yaşamdaki zorluğun, bir inançlının yaşamında çoğu kez olumlu ruhsal etkiler sonucunu verebileceği gerçeğinde yatmaktadır. Eğer biz kötülüğün Tanrı'dan geldiğini kabul edersek; o zaman, sahip olduğumuz sorunlar hakkında, örneğin onlardan kurtulmak üzere, bir şeyler yapması için, Tanrı'ya yakarabiliriz. Eğer O bir şey yapmazsa, o zaman onların ruhsal iyiliğimiz için Tanrı'dan gönderildiğini biliriz. Eğer biz şu anda da şeytan ya da iblis denen kötü birinin olduğuna inanıyorsak, o zaman iyilikle anlaşılmaya varmamızın hiçbir yolu yoktur. Eğer biz şu anda

sorunlarımıza neden olan şeytan ya da iblis denen kötü bir varlığın olduğuna inanıyorsak, o zaman onlarla anlaşmaya varmanın hiçbir yolu yoktur. Sakatlık, hastalık, ani ölüm yada afet sadece kötü talih olarak alınmalıdır. Eğer şeytan güçlü, günahkâr bir melek ise, o zaman o bizden çok daha fazla kudretli olacak ve bizim onun elinden acı çekmekten başka seçeneğimiz olmayacaktır. Bunun tersine, biz Tanrı'nın kontrolü altında teselli ediliz: *"(yaşamdaki) bütün şeyler birlikte, (inançlılara) iyilik için işlerler (Rom. 8:28).* Onun için, bir inançlının yaşamında 'şans' gibisine bir şey yoktur.

GÜNAH'IN KAYNAĞI

Günah'ın içimizden geldiği hususu vurgulanmalıdır. Günah işlememiz bizim suçumuzdur. Şüphesiz, günah işlememizin bizim suçumuz olmadığına inanmak hoş olacaktı. Biz serbestçe günah işleriz; ve daha sonra, gerçekte onun şeytan'ın suçu olduğu ve günahımız için sorumluluğun tamamen ona düştüğü düşüncesiyle kendimizi mazur görürüz. Suçlu kişinin, zamanında şeytan tarafından sahip olduğu ve bu nedenle kendisinin sorumlu olmadığı nedeniyle merhamet dilediği, son derece kötü davranış olayları seyrek değildir. Ancak, tamamen haklı olarak; böylesine zayıf özürler hiç geçerli olmamak üzere değerlendirilir ve kişi hakkında verilen hükmü alır.

Biz hatırlamalıyız ki, *"günahın ücreti ölüm'dür (Rom. 6:23);* günah ölüme götürür. Günah işlememiz bizim suçumuz değil de şeytanın suçu olsaydı; o zaman adil Tanrının bizden çok şeytanı cezalandırması gerekirdi. Ancak şurası gerçektir ki; bizim kendi günahlarımız için yargılanmamız, günahlarımız için sorumlu olduğumuzu göstermektedir. Günahın kökeninin, bizim içimizde olduğundan çok, bizim dışımızda belli bir kişi olarak şeytan olduğu görüşü; bir kendi günahlarımızın sorumluluğunu kendimizden uzağa taşıma girişimidir. Bu; insanların, İncil'in insanın özü hakkında ne öğrettiğiyle, yani 'insan temelde günahkârdır' ifadesiyle uzlaşmaya varmaya reddetmelerinin diğer bir örneğidir.

"İnsanın dışından içine girip onu kirletebilecek hiçbir şey yoktur... Çünkü kötü düşünceler, zınalar, fuhuşlar, cinayetler insanın içinden, yüreğinden çıkar... kibir, akılsızlık: bu kötü şeylerin hepsi içten gelir ve insanı kirletir" (Mk. 7: 15-23).

Bizim dışımızdan içimize giren ve günah işlememize neden olan günahkâr bir şeyin olduğu görüşü; buradaki yalın İsa öğretisiyle bağdaşmaz. Bu kötü şeylerin hepsi; içten, insanın yüreğinden gelir. Bu, tufan esnasında Tanrı'nın şunu dikkate almasının nedenidir: *"İnsan yüreğinin hayal gücü, gençliğinden beri kötü'dür"* (Gen. 8:21). Yakup 1:14 , bize nasıl

ayartıldığımızı söyler: “*Herkes (her insan için süreç aynıdır), kendi bedensel arzularınca (N.I.V. kendi kötü arzularınca) sürüklendiğinde, ayartılır ve kandırılır*”. Bizler, dışımızdaki herhangi bir şey tarafından değil, kendi bedensel zevklerimiz ve kendi kötü emellerimiz tarafından ayartılırız. Yakup şunu sorar: “*Aranıza kavgalar ve savaşlar nereden kaynaklanmaktadır? Onlar tamamıyla (içinizde savaşılan) bedensel arzularınızdan kaynaklanmamakta mıdır? (James 4:1)*”. Her birimiz özel, kişisel ayartıcılara sahibiz. Bu nedenle onlar, kendi kötü arzularımızdan kaynaklanmaktadır; çünkü onlar bize özeldir. Gerçekten söylemek gerekirse, biz kendimizin en kötü düşmanınız.

Romalılar kitabı, büyük ölçüde; günahla, onun kaynağı ile ve ona nasıl üstün gelinmesiyle ilgilidir. Kitapta şeytan ve iblisten hemen hemen hiç söz edilmemesi, çok anlamlıdır. Günahın kaynağı hakkındaki konuşmalar çerçevesinde, Pavlus Şeytan’dan ya da İblis’ten söz etmemektedir. Aynı şekilde, ‘şeytan’, bir Yeni Ahit kavramıdır. Eğer bize günah işleten bir dış varlık varsa, Eski Ahit’te kesinlikle ondan kapsamlı bir şekilde söz edilir. Ama bunun hakkında çok büyük ve anlamlı bir söz etmeme vardır. *Yargıçlar* döneminin ya da çöldeki İsrail’in kaydı, o zamanlar İsrail’in büyük ölçüde günah işlemekte olduğunu göstermektedir. Ama Tanrı, içlerine girebilen ve onlara günah işleten kudretli bir doğaüstü varlık yada güç hakkında onları uyarmadı. Onun yerine, kendi bedenlerinin yollarına düşmesinler diye, O’nun sözünü kendilerine uygulamaları için onları yüreklendirdi (*örneğin, Dt. 27:9, 10 ; Josh. 22:5*).

Pavlus yas tutar: “*İçimde (yani, nefsimde) iyi bir şey durmaz... çünkü istediğim iyi şeyi yapmıyorum. Eğer istemediğim şeyi yapıyorsam, bunu yapan artık ben değil, ama içimde duran günah’tır*” (*Rom. 7: 18-21*). Şu halde o, kendi günahlarının suçunu şeytan denen bir dış varlığa yüklememektedir. O, günahın gerçek kaynağı olarak, kendi kötü özünü koyar: “*Onu ben değil ama içimde duran günah yapar. O zaman (içimde) bir kural buldum ki: ben iyi olanı yapmak isterken, kötülük benimledir (yani, içimdedir)*”. Bu şekilde o, ‘içimde duran günah’ diye adlandırdığı bir şeyden kaynaklanan ruhsal varlığa karşı koymaktan söz etmektedir. Her dikkatli, ruhsal (manevi açıdan) bilinçli kişi, benzer tarzda kendi bilgisine ulaşacaktır. Şurası önemle belirtilmelidir ki; Pavlus gibi üstün bir Hristiyan bile, (İsa’ya) dönüşümünden sonra ne özünde bir değişim geçirdi ve ne de günah işleyemeyeceği ve işlemediği bir konuma geldi. Modern ‘evangelist’ hareket, kendilerinin böyle bir konumda olduklarını savunurlar; ve böylelikle Pavlus’u, *Rom. 7: 15-21*’deki burada belirtilen ifadesinden dolayı, ‘kurtulmamışlar’ sınıfına koymayı uygun görürler. Bu ayetler, onların

iddiaları için temel bir sorun olarak bulunmaktadır. Diğer bir söz götürmez derecede doğru bir insan olan Davut da; benzer şekilde kendi gerçek özünün günahkârlığının karşılığını yorumlamaktadır: “Ben kötü biçimlendirildim; ve anam günah içinde bana gebe kaldı” (Ps. 51:5).

İncil, insanın özünün temelde kötü olduğu konusunda oldukça açıktır. Eğer bu anlaşılırsa, insan niteliklerimizin dışında, günahlarımızdan sorumlu olan hayali bir kişi uydurmaya gerek kalmaz. Jer. 17:9, insan yüreğinin, onun günahkârlığının toplam büyüklüğünün gerçekten farkına varamayacağımız kadar korkunç kötü ve yalancı olduğundan söz eder. İsa da, Mt. 7:11’de, insan özünün temelde kötü olduğu damgasını vurur. Ecc. 9:3 (İbranice metin) daha açık olamazdı: “İnsanoğullarının yüreği, kötülükle doludur”. Eph. 4:18 insanın Tanrı’dan doğal uzaklaşmasının nedenini şu olarak verir: “İçlerindeki cehalet nedeniyle, yüreklerindeki anlayışsızlıktan dolayı”. Yüreklerimizin ruhsal anlayışsızlığı ve cehaletinden dolayıdır ki içimizdeki düşünce tarzımız bizi Tanrı’dan uzaklaştırır. Bununla aynı doğrultuda, Gal. 5:19, günahlarımızdan şu olarak söz eder: “nefsimizin işlemleri”; bizim günah işlememize neden olanlar kendi nefsimiz, tamamıyla bizim varlığımız ve özümüzdür. Bu ifadelerden hiçbiri içimizdeki günahın kaynağını orada bulunan şeytan nedeniyle olduğu şeklinde açıklamaz. Günahkâr eğilimler, bizim hepimizin doğuştan sahip olduğumuz şeylerdir; o insanın yaradılışının temel bir parçasıdır.

6.2 ŞEYTAN VE İBLİS

İncil metnindeki orijinal sözcükler, bazen tercüme edilmeden bırakılır (Mt. 6:24’deki Mammon - para -, bunun Aramice bir örneğidir) . Bir sözcük olarak tercüme edilmeden aynen bırakılan İbranice bir sözcük olan ‘iblis’, *düşman* anlamına gelirken; ‘şeytan’, bir yalancı, bir düşman ya da iftiracı anlamındaki bir Yunanca sözcük olan ‘diabolos’un bir tercümesi’dir. Eğer biz iblis ve şeytan’ın günahın sorumlusu dışımızdaki bazı varlıklar olduğuna inanıyorsak, o zaman İncil’de ne zaman bu sözlerle karşılaşsak, onların bu kötü kişiyi ifade ettiğini anlamak zorundayız. Bu sözcüklerin İncildeki kullanımı, onların sıradan kişileri tanımlayan alışılmış sıfatlar olarak kullanılabildiklerini göstermektedir. Bu gerçek, İncil’de kullanıldığı şekilde şeytan ve iblis sözcüklerinin, onları dışımızdaki kötü bir kişi ya da varlığı ifade edecek şekilde kullandıkları sonucunu çıkarmayı olanaksız kılar.

İNCİL’DE ‘İBLİS’ SÖZCÜĞÜ

1 Kings 11:14 şunu kaydetmektedir ki: “*Ve Tanrı Süleyman’a bir düşman (aynı İbranice sözcük, diğer yerlerde ‘iblis’ olarak çevrilmiştir) kışkırttı: Edomi’lerden Hadat*”. “*Ve Tanrı diğer bir düşman (diğer bir iblis) kışkırttı... Rezon... o İsrail’e bir düşman (bir iblis) oldu*”(1 Kings 11: 23,25). Bu; Tanrı’nın Süleyman’a bir iblis/düşman olarak, doğaüstü bir kişiyi ya da Meleği kışkırttığı anlamına gelmemektedir; O sıradan insanları kışkırttı. Mt. 16: 22,23, diğer bir örnek sağlar. Petrus, İsa’yı çarmıhta ölmek üzere Kudüs’e gitmekten caydırmaya çalışmıştır. İsa Petrus’a döndü ve dedi ki, “*Çekil arkama (yolumdan), İblis... Sen Tanrı’nın şeylerini değil, ancak insanlarınkilerini düşünümektensin*”. O zaman Petrus bir iblis olarak adlandırıldı. Kayıt, billur gibi açıktır ki; Mesih bu sözcükleri söylediğinde bir Melek ya da bir canavarla konuşmadı; o, Petrus’la konuşmaktaydı.

‘İblis’ sözcüğü tam bir ‘düşman’ (hasım) anlamına geldiğinden; iyi bir kişi, hatta Tanrı’nın kendisi bile bir ‘iblis’ olarak adlandırılabilir. Gerçekte, sözcüğün kendisinde, ille de günahkârlık anlamı bulunmaz. ‘İblis’ sözcüğünün günahkâr şeklindeki ifadeleri, kısmen kendi günahkâr özümüzün bizim en büyük ‘iblisimiz’ ya da ‘düşmanımız’ olduğu gerçeğinden ve de dünya dillerinde sözcüğün bir şeyi günaha ilişkin olarak ifade etmede kullanımından dolayıdır. Tanrı’nın kendisi, yaşantılarımıza deneme sınavları getirme vasıtasıyla ya da girişebileceğimiz yanlış bir eylem biçiminin tarafında durmak yoluyla, bize bir iblis olabilir. Ancak Tanrı’nın bir ‘iblis’ olarak adlandırılabilmesi, O’nun kendisinin günahkâr olduğu anlamına gelmediği gerçektir.

Dört Müjde’de aynı olayları, ancak farklı ifade tarzlarıyla kaydettikleri gibi; Samuel ve Tarihler kitapları da aynı olayların paralel anlatımlarıdır. 2 Sam. 24:1 şunu kaydeder: “*Efendimiz Tanrı... Davut’u İsrail’e karşı harekete geçirdi*”, İsrail’de bir nüfus sayımı yapması için. 1 Chron. 21:1’deki paralel anlatım şunu demektir: “*İblis İsrail’e karşı kalktı ve Davut’u tahrik etti*”, nüfus sayımını üstlenmesi için. İlk ifadede Tanrı, diğerinde İblis tahrik etmektedir. Burada tek sonuç, Tanrı’nın Davut’a karşı bir ‘iblis’ ya da ‘düşman’ gibi hareket ettiğidir. O, aynısını, yaşantısına deneme sınavları getirmek yoluyla, Eyübe de yaptı; öyle ki Eyüp Tanrı hakkında şunu dedi: “*Güçlü elinle bana karşı kendin saldırmaktasın*” (Job. 30:21); temelde Eyüp’ün söylediği şuydu, “*Bana karşı bir iblis gibi davranıyorsun*”.

İNCİL’DE ŞEYTAN SÖZCÜĞÜ

Aynı şeyler ‘şeytan’ sözcüğü ile de ilişkilidir. İsa dedi ki: “*Siz onikileri (havariler) ben seçmedim mi; ve aranızdan biri bir şeytan değil mi? O, Yahuda İskariyot’dan söz ediyordu...*” (Jn. 6: 70,71); ki o sıradan, ölümlü

bir insandı. O, boynuzlu kişisel bir varlıktan ya da ‘ruhsal varlık’ geçinen bir şeyden söz etmiyordu. Buradaki ‘şeytan’ sözcüğü, sadece kötü bir insanı ifade etmektedir. 1 Tim. 3:11, diğer bir örnek sağlar. Topluluğun ileri gelenlerin karıları, ‘iftiracı’ olmazlardı. Buradaki orijinal Yunanca sözcük, herhangi bir yerde ‘şeytan’ olarak da tercüme edilen aynı sözcük olan, ‘**diabolos**’ dur. Bu nedenle Pavlus Titus’a, topluluktaki yaşlı kadınların ‘iftiracı’ ya da ‘şeytan’ olamayacakları konusunda uyardı (Tit. 2:3). Ve benzer şekilde o, Timoteyus’a dedi ki: “*Son günlerde... insanlar... iftiracı (şeytan) olacaklar*” (2 Tim. 3: 1,3). Bu, insanların doğaüstü varlıklara dönüşeceği anlamına gelmemektedir; ancak onlar giderek artan şekilde kötü olacaklardır. Bütün bunlardan; ‘şeytan’ ve ‘iblis’in, bizim dışımızdaki günahkâr bir varlığı ya da (gökten) düşmüş bir meleği ifade etmemekte olduğu hususu oldukça açık olmalıdır.

GÜNAH, İBLİS VE ŞEYTAN

‘İblis’ ve ‘şeytan’ sözcükleri, *Konu 6.1*’de sözünü ettiğimiz, içimizdeki doğal günahkâr eğilimleri tanımlamak üzere, mecazi anlamda kullanılmaktadır. Bunlar bizim asıl ‘iblisimiz’ ya da düşmanımız’dır. Onlar da kişiselleştirilir ve onlardan ‘şeytan’, bizim düşmanımız ve doğruluğun bir iftiracı, şeklinde söz edilebilir. Bu, bizim doğal benliğimiz ne ise - gerçek şeytan - ona benzer. Şeytan’la kötü emellerimiz - içimizdeki günah - arasındaki bağlantı, ayrı ayrı bölümlerde açığa kavuşturulmuştur: “*Çocuklar (kendimiz) etin ve kanın paydaşları olduğu için, O da (İsa) onlarla aynısını (insan yapısını) aldı; böylece o, ölüm gücüne sahip olanı, yani şeytanı, ölümü aracılığıyla yok edebildi* (Heb. 2:14). Burada şeytan, ölümden sorumlu olan varlık olarak tanımlanmaktadır. Ancak, “*günahın ücreti ölüm’dür* (Rom. 6:23). Bu nedenle, günah ve şeytan benzer olmalıdırlar. Aynı şekilde James 1:14, kötü emellerimizin, bizi günaha ve böylelikle ölüme götürecek şekilde, bizi ayarttığından söz eder. Ancak Heb. 2:14, şeytanın ölüm getirdiğinden söz etmektedir. Aynı ayet, İsa’nın, şeytanı yok etmek üzere bizim özüme sahip olmuş olduğundan söz eder. Rom. 8:3 ile buna karşıt olarak, (şu denir:) “*Tanrı kendi öz oğlunu günahkâr insan benliği benzerliğinde (yani, bizim insan özümüzde) göndererek, günahı benlikte mahkûm etti*”. Bu, doğal olarak insan özünün içinde olan şeytan ve günahkâr eğilimlerin gerçekte aynı olduğunu göstermektedir. Şunu anlamak yaşamsal derecede önemlidir ki; İsa, tam bizim gibi sınanmıştı. Şeytan öğretisinin yanlış anlaşılması, bizim İsa’nın özünü ve işleyişini doğru olarak

kavrayamadığımız anlamına gelir. İsa sırf bizim insan özümüze - içinde 'şeytan'a - sahip olduğu için, kurtuluş umuduna sahip olabiliriz (*Heb. 2: 14-18 ; 4:15*). Kendi özündeki arzuları, yani İncil'deki şeytanı, yenmek yoluyla; İsa çarmıhta şeytanı yok etmeye muktedir oldu (*Heb. 2:14*). Eğer şeytan kişisel bir varlık olsaydı, o zaman artık var olamazdı. *Heb. 9:26*, Mesih'in, "kendini kurban etmek yoluyla günahı yok etmek için" ortaya çıktığından söz etmektedir. *Heb. 2:14*, ölümü vasıtasıyla Mesih'in kendi içindeki şeytanı yok ettiği ifadesiyle buna uymaktadır. Ölümüyle İsa, beklendiği şekilde "günahın bedenini"; yani insan özünü, gerçek bedenlerimizde (bedenlerimiz biçiminde) ortaya çıkan günahı yok etti (*Rom. 6:6*).

"Günah işleyen şeytan'dır" (*1 Jn. 3:8*); çünkü günah, İncil'in 'şeytan' dediği, bizim kendi doğal kötü emellerimize teslim olmanın sonucudur (*James 1: 14,15*). "Bu amaç için, şeytanın işleyişlerine yok edebilmek üzere, Tanrı'nın oğlu ortaya çıktı" (*1 Jn. 3:8*). Şeytan'ın, bizim kötü emellerimiz olduğunu söylemede yanılmıyorsak, o zaman bizim kötü emellerimizin işledikleri, yani onlar ne sonuç verdiyse, bizim günahlarımızdır. Bu, *1 Jn. 3:5* tarafından doğrulanır: "O (İsa), günahları kaldırmak için ortaya çıktı". Bu, 'günahlarımız' ve 'şeytanın işleyişlerinin' aynı olduğunu doğrular. *Acts 5:3*, şeytan ve günahlarımız arasındaki bağlantı üzerine diğer bir örnek sağlar. Petrus Hananya'ya der ki: "Niçin şeytan senin yüreğini doldurdu?". Daha sonra, 4. Ayet'te Petrus şunu der : "Niçin yüreğinin içine bu şeyi aldı?". Yüreğinin içine kötü olan bir şeyi almak, iblisin yüreğimizi doldurması ile aynıdır. Eğer biz bir şeye, örneğin günahkâr bir plana, sahipsek; o zaman o içimizde başlar. Eğer bir kadın bir çocuk taşıyorsa (hamileyse), o onun dışında oluşamaz; o, onun içinde başlar. *James 1: 14,15*, bedensel arzularımızın nasıl taşındığını ve nasıl ölüme yol açan günah doğurduğunu tanımlarken aynı tasviri kullanmaktadır. *Ps.109:6*, günahkâr bir kişi ile bir 'iblis' arasında paralellik kurar: "Sen onun üzerine kötü bir adam koy: ve onun sağında İblis dursun", yani onun üzerinde otoritesi olsun (*krş. Ps. 110:1*).

KİŞİLEŞTİRME

Siz yine de makul yanıt verebilirsiniz: 'Ama, şeytan'dan bir kişiymiş gibi söz edilmiyor mu? Bu, tümüyle doğrudur. *Heb. 2:14*, "ölüm gücüne sahip olan'dan, yani şeytan'dan" söz eder. Az bir miktarda İncil okumaları bile, kişileştirmenin, soyut bir kavramdan bir kişiymiş gibi söz etmenin, çok sık kullanıldığını göstermektedir. Onun için *Prov. 9:1* 'bilgelik' denen bir kadının bir ev yaptığından söz eder; ve *Rom. 6:23* günahı, ölüm'ün ücretini

veren bir para ödeme görevlisine benzetir. Bu özellik, *Arasöz 5*'de daha ayrıntılı tartışılmaktadır. Bizim şeytanımız, '**diabolos**', çoğu kez bizim kötü emellerimizi temsil eder. Yine de soyut şeytanlığa sahip olamazsınız. Bir insanın yüreğinde olan kötü emeller, bir kişiden ayrı olarak var olamaz; bunun sonucu 'şeytan' kişileştirilmiş olur. Günah çoğu kez bir 'efendi' olarak kişileştirilir (*örneğin, Rom. 5:21 ; 6: 6,17 ; 7:14*). Bu nedenle, şeytan'ın günahı da ifade ettiği göz önüne alındığında, şeytanın da kişileştirildiği anlaşılabilir. Aynı şekilde, Pavlus bize bedenimizin içinde olan iki varlıktan söz etmektedir (*Rom. 7: 15-21*) : nefsin insanı, şeytan, Ruh'un insanı ile savaşmaktadır. Yine de, şurası açıktır ki, içimizde savaşan gerçek, kişisel varlık bulunmamaktadır. Özümüzün bu günahkâr parçası 'kötü olan' (İncil'deki şeytan) olarak kişileştirilmektedir (*Mt. 13 R.V.*). '**Kötü olan**' şeklinde çevrilen aynı Yunanca deyim, *1 Cor. 5:13*'de; bir kişinin günaha, kendi 'kötü olanına' - kendi kendine - teslim olduğunda, bir 'kötü olan' ya da bir 'şeytan' olduğunu gösteren , '**kötü kişi**' olarak tercüme edilmektedir.

SIYASİ BAĞLAMDA 'ŞEYTAN' VE 'İBLİS'

Bu 'şeytan' ve 'iblis' sözcükleri; içinde yaşadığımız kötü, günahkâr dünya düzenini tanımlamak için de kullanılırlar. İnsanlığın sosyal, siyasi ve sahte-dinsel hiyerarşilerinden, 'şeytan' olarak söz edilebilmektedir. Yeni Ahit'te şeytan ve iblis; çoğu kez, Yahudi ya da Roma sistemlerinin siyasi ve sosyal gücünü ifade etmektedir. Bu nedenle, inançlıları hapsedmekte olan Roma yetkililerini ifade eder şekilde, inançlıları zindana atan şeytanı okuruz (*Rev. 2:10*). Bu aynı çerçevede, Bergama topluluğunun, şeytanın koltuğunun ya da tahtının olduğu yerde - yani, orada bir grup inançlının da bulunduğu Bergamadaki bir Roma kolonisi için yönetim yerinde - bulunduğunu okuruz. Eğer varsa, şeytanın kendisinin kişisel olarak Bergama'da bir taht'a sahip olduğundan söz edemeyiz.

Bireysel günah, Tanrı'nın yasasına bir karşı gelme olarak tanımlanır (*1 Jn. 3:4*). Ancak, Tanrı'ya karşı siyasi ve sosyal bir güç olarak, toplu günah; bireylerden daha kudretli bir gücü ifade eder. Bazen, şeytan denen kudretli bir varlık olarak kişileştirilen, bu kolektif güç'tür. Bu anlamda, İran ve bazı İslamî güçler, Amerika Birleşik Devletleri'ni 'büyük İblis' - yani, siyasi ve dini bakımdan onların davalarına karşı büyük düşman (hasım) - diye adlandırmaktadırlar. Bu, İncildeki 'şeytan' ve 'iblis' sözcüklerinin sık sık nasıl kullanıldığıdır.

Sonuçta, şunu demek muhtemelen doğrudur ki; diğerlerinden daha fazla olarak bu konuda; anlayışımızı, şeytan'a ilişkin yaygın inanışları ifade ettiği görülen aldatici cümleler içeren birkaç ayete dayalı etkili doktrinler düzmekten çok, tüm incil'in dengeli bir görüşü üzerine dayandırmamız önemlidir. *Konu 6.1*'i ve bu bölümü dikkatli, ibadetskâr tekrar-okuma karşılığını verecektir. Özetlenen öğretisel durumun, şeytan ve iblisi ifade eden tüm bölümlerin makul bir anlayışına sahip olabilmenin tek yolu olduğu ileri sürülür. Bu sözcükler, normal sıfatlar olarak ya da bazı yerlerde kendi insan özümüz içinde bulunan günahı ifade etmede kullanılabilir. Yaygın görüşleri desteklemede alıntı yapılan en geniş çapta yanlış anlaşılmalardan bazıları, bu çalışmaya eşlik eden *Arasözler*'de dikkate alınmıştır.

Bizim sonuçlarımızı kabul etmede sorunlara sahip olanlar, kendilerine şunları sormalıdır: **(1)** Günah kişiselleştirilir mi? **(2)** 'İblis'in sadece bir sıfat olarak kullanılabilmesi doğru mudur? Evet, öyledir. Bu nedenle, asıl sorun olan şey; günah'ın bizim düşmanımız/iblisimiz olarak kişileştirilmesini kabul etmek olabilmektedir. Sözcük Yuhanna'nın mektuplarında ve Müjde'de (*Bk. R.V.*), çoğu kez kişileştirilmektedir; ki bu kişileştirme için 'iblis' ya da 'şeytan'dan başka daha iyi başlık ne olur?

6.3 CİNLER

Önceki iki bölümde; şeytanın ya da iblisin, kişisel bir varlık ya da canavar olduğuna neden inanmadığımızı açıkladık. Eğer böylesine varlığın olmadığını kabul edersek, o zaman bunu, şeytanın hizmetçileri olduğu varsayılan cinlerin de kesinlikle var olmadıkları sonucu izler. Birçok kişi; yaşamın tüm iyi şeylerini Tanrı'nın bize verdiğini, şeytan ve onun cinlerinin de bize kötü şeyler verdiklerini ve Tanrı'nın bize verdiği iyi şeyleri ortadan kaldırdıklarını düşünüyor gibi görünmektedirler.

İncil; Tanrı'nın tüm kudret'in kaynağı olduğunu (*Bk. Konu 6.1*) ve O'nun yaşantımızdaki hem iyi ve hem de kötü şeylerden sorumlu bulunduğunu, açıkça öğretmektedir:

“Ben ışığa şekil veririm; ve karanlığı yarattım: huzur getiririm ve belâ yarattım. Bütün bunları yapan Efendiniz Tanrı, ben'im.” (Is. 45:7).

“Tanrıdan, Kudüs’ün kapısına belâ indi” (Mic. 1:12).

*“Kentte bir borazan çalınır da halk korkmaz mı? Bir kentte kötülük olur da Efendimiz Tanrı onu yapmamış olur mu?”
(Amos 3:6).*

Bu nedenle, deneme sınavları geçirdiğimizde; onların suçunu bir şeytan ya da cinlere yüklemeyen, onların Tanrı’dan geldiğini kabul etmeliyiz. Eyüp Tanrı’nın onunla bereketlendirdiği iyi şeylerin çoğunu kaybeden bir adamdı; ama o şunu demedi: *“Bu cinler, Tanrı’nın verdiği her şeyi alıp götürdü”*. Hayır; onun ne dediğine kulak veriniz:

“Efendimiz Tanrı verdi ve Efendimiz Tanrı aldı; Tanrı’nın ismi kutlu olsun” (Job 1:21).

“Tanrı’nın elinden iyiliği alacağız da, kötülüğü almayacak mıyız?” (Job 2:10).

Bir kez bu şeylerin Tanrı’dan geldiğini anlarsak; yaşamda sorunlarla karşılaştığımızda, O’nun onları alması için Tanrı’ya yakarabiliriz; ve eğer O bunu yapmamışsa, karakterimize geliştirmek üzere ve uzun dönemde iyiliğimiz için, O’nun onları bize verdiğinden emin olabiliriz:

*“Oğlum, Efendimiz Tanrı’nın terbiye edişini küçümseme; o seni azarladığında cesaretini kaybetme. Çünkü Efendimiz Tanrı, sevdiğini (cinleri değil!) terbiye eder; ve oğulluğa kabul ettiği herkesi cezalandırır. Eğer siz terbiyeye katlanırsanız, Tanrı size oğullarına davranır gibi davranır. Çünkü hangi oğul babası tarafından terbiye edilmez? Ama eğer herkesin paydaş olduğu terbiyeden yoksun olursanız, o zaman sizler gayri meşru çocuklarsınız ve oğullar değil”
(Heb. 12: 5-8).*

TANRI : TÜM GÜCÜN KAYNAĞI

Tanrı, tüm gücün (kudretin) kaynağıdır:

“Ben Efendiniz Tanrı’yım ve başkası yoktur; benden başka Tanrı yoktur” (Is. 45:5). Tanrı diye çevrilen İbranice sözcüğün asıl anlamı ‘güç’tür.

Tanrı dedi ki: *“Benden başka bir Tanrı var mı? Gerçekten, başka Tanrı yok; ben hiçbirini bilmiyorum” (Is. 44:8).*

“Efendimiz, O Tanrı’dır; O’ndan başkası yoktur” (Dt. 4:35).

Bu gibi ayetler, İncilin her yerinde defalarca yer almaktadır. Çünkü Tanrı tüm gücün kaynağıdır ve tek Tanrı’dır. Bu nedenle de O kıskanç bir Tanrı olarak bizi sık sık azarlar (*örneğin, Ex. 20: 5 ; Dt. 4:24*).

Tanrı, kendi halkı diğer ilahlara inanmaya başlarsa, eğer onlar O’na şöyle derse, kıskanç hale gelir: *“Sen büyük, kudretli bir Tanrı’sın, ama gerçekte ben halen, onlar senin kadar güçlü olmasa bile, senden başka bazı diğer ilahlara inanmaktayım”*. Bu, gerçek Tanrı’yla beraber cinlerin ve bir şeytan’ın var olduğuna inanmamamızın nedenidir. Bu, tam İsrail’in yaptığıyanlıştır. Eski Ahit’in büyük kısmı; İsrail’in O’na ilaveten diğer ilahlara da inanma yoluyla Tanrı’yı nasıl hoşnutsuz ettiklerini göstermeye ayrılmıştır. İncilden, bugün cinlere inanan kişilerin, sahte ilahlara inanmış olan İsraililere tam olarak benzediklerini göreceğiz.

CİNLER PUTLARDIR

1 Korintliler’de Pavlus, Hristiyanların neden bu gibi şeylere inanışla ya da puta tapmayla hiçbir ilgileri olmaması gerektiğini açıklamaktadır. İncil (yazılma) zamanında kişiler cinlere, kendi yaşamlarında ortaya çıkan sorunlara son vermek üzere tapınabildikleri küçük ilahlar olarak inanırlardı. Bu nedenle onlar tıpkı putlar gibi, cinlerin modellerini yaptılar ve onlara tapındılar. Bu, Pavlus’un, kendi mektuplarında ‘cin’ ve ‘put’ sözcüklerini neden birinin yerine diğeri geçebilir şekilde kullanmakta olduğu hususunu açıklar:

“Putperestler (Yahudi dışı uluslar, Yunanlılar) kurban ettikleri şeyleri Tanrı’ya değil cinlere kurban ederler. Cinlerle duygu birliğine sahip olmalısınız diyemem... Biri putlara kurban edilmişten size sunarsa, onun hatırı için ondan yemeyin...” (1 Cor. 10: 20,28).

Böylece putlar ve cinler, gerçekte aynıdırlar. Pavlus’un, onların “cinlere (putlara), Tanrıya değil” kurban sunmalarından nasıl söz ettiğine dikkat ediniz. Cinler Tanrı değildir; ve sadece tek Tanrı olduğuna göre, bundan cinlerin gerçek güçlerinin hiç olmadığı, onların ilah olmadıkları sonucu çıkar. 1 Cor. 8:4’de bu hususa son nokta konmaktadır:

“Putlara kurban olarak sunulan bu şeylere ilişkin olarak; biz, bir put’un (bir cin’e eşdeğer), dünya’da bulunmayan bir şey olduğunu; ve biri dışında diğer bir Tanrı’nın olmadığını biliyoruz”.

Bir put ya da bir şeytan, varlığa hiç sahip değildir. Dünya’da sadece tek bir gerçek Tanrı ya da güç vardır. Pavlus, 1 Cor. 8: 5,6’ da şu şekilde devam eder:

“İlahlar olarak adlandırılanlar olsa da ...(nitekim -inanılan- çok ilahlar ve çok efendiler vardır) (tam bugünkü - bir cinin işinizi kaybetmenize neden olduğu, diğerinin karınızın sizden ayrılmasına neden olduğu, vb. - birçok cin tiplerine inanan kişiler gibi). Ama bizim (gerçek inançlılar) için, (daha önce sözünü ettiğimiz gibi, hem iyiliğin ve hem de kötülüğün) her şeyin kaynağı olan ancak tek bir Tanrı, Baba, vardır”.

Yeni Ahit (yazılma) zamanlarında kişilerin cinlere, putlar ya da ‘ilahlar’ olarak inandıklarına ilişkin başka bir kanıt Acts 17: 16-18’de bulunmaktadır. Bu, *“tamamıyla putperestliğe teslim olmuş”*, böylelikle birçok farklı puta tapınan bir kent olan Atina’da nasıl bildirimde bulunduğunu tanımlar. Halk, Pavlus’un Müjde bildirisini dinledikten sonra dedi ki : *“O, yabancı (yani, yeni) ilahların (cinlerin) bir sunucusu gibi görünmektedir: çünkü o (Pavlus) İsa’yı ve onun dirilişini duyuruyordu”*. Böylece halk, kendilerine açıklanmış olan ‘İsa ve dirilişin’ yeni cinler ya da putlar olduğunu sandı. Eğer bu bölümün geri kalanını okuyacak olursanız, Pavlus’un bu kişilere gerçeği nasıl öğretmeye devam ettiğini göreceksiniz. Acts 17: 22’de Pavlus şunu söyler: *“Sizler çok batıl inançlısınız (tam olarak, kendini cine tapmaya adanmış)”*. Ve o, onların cinlerinin ya da putlarının içinde Tanrı’nın nasıl mevcut olmadığını açıklar. Hatırlayınız ki, Tanrı tek güç (kudret) kaynağıdır. O cinlerin içinde olmasaydı, o zaman cinler herhangi bir güce sahip olmazlardı, yani onlar var olmazlardı. Çünkü bu evrende başka bir güç kaynağı yoktur.

ESKİ AHİT ‘CİNLERİ’, PUTLARDI

Eski Ahit’e geri dönüldüğünde, ‘cinler’in putlarla aynı olduğuna ilişkin daha fazla kanıt vardır. Dt. 28: 22-28 ; 59-61, akıl hastalıklarının, putlara/cinlere tapınmanın cezalarından biri olduğunu önceden bildirmektedir. Bu, Yeni Ahit’teki, cinlerin akıl hastalıklarıyla ilişkisini açıklamaktadır. Yine de,

cinler'in; günahla değil hastalıklarla ilişkili olduğu şeklinde ifade edildiğine dikkat çekelim. Mesih'in cinlere kıskançlık, cinayet, vb. şeyleri attettiğini okumayız. İncil'in, cinlerin hastalığa neden olduğunu söylemekten çok, kişilerin bir cine/hastalığa sahip olduğundan söz ettiği de kaydedilmelidir. Dt. 32:17 ve Ps. 106:37'de, eski Ahit'in Yunanca versiyonundaki (Septuagint) **'daimonion'** sözcüğünün 'put' olarak kullanılması anlamlıdır; ki bu sözcük Yeni Ahit'te 'cin' olarak tercüme edilmektedir. Ps. 106: 36-39, İsrail'in yanlışlarını tanımlamakta ve Kenân putlarını cinlere benzetmektedir:

"Onlar (İsrail), kendilerine bir tuzak olan, putlarına taptılar. Gerçekten, onlar oğullarını ve kızlarını cinlere kurban ettiler; ve Kenân'ın putlarına kurban ettikleri oğullarının ve kızlarının kanını bile, suçsuz kanı döktüler...Böylece kendi yaptıklarıyla murdar oldular; ve kendi icatlarıyla (işleriyle) bir zina'ya gittiler.

Cinlerin, putların diğer bir ismi olduğu, tümüyle açıktır. Onların cinlere tapmaları, Tanrı tarafından, onların *"kendi işlerine... kendi icatlarına"* tapmaları olarak tanımlanmaktadır. Çünkü onların cinlere inanışları, insanın hayal gücünün bir sonucu idi; yarattıkları putlar onların kendi işleriydi. Böylece günümüzde de cinlere inananlar; Tanrı'nın bize ne öğrettiğinden çok, insanlar tarafından hayal gücü ile ortaya konmuş, insanlarca yaratılmış şeylere inanıyorlar.

İkinci Yasalar 32. Bölüm 15-24. Ayetler; kendi halkı cinlere inandığında Tanrı'nın tam olarak nasıl öfkelenildiğini tanımlamaktadır:

"(İsrail) kendi kurtuluşunun Kayası'nı çok az takdir etti. Yabancı ilahlarla, O'nu kıskandırdılar; mekruh şeylerle O'nu öfkelendirdiler. Tanrı'ya değil cinlere, bilmedikleri ilahlara, kurban kestiler...atalarınızın korkmadıklarına... Ve O (Tanrı) dedi ki: 'Yüzümü onlardan saklayacağım...Çünkü onlar çok inatçı bir nesildir; kendilerinde iman olmayan çocuklardır. Tanrı olmayanla beni kıskançlığa yönelttiler; boş şeyleriyle (batıl'larıyla) beni öfkelendirdiler...Üzerlerine kötülükler yığacağım".

Böylece Tanrı cinleri, olmayan ve inanmak için batıl olan şeylerle; putlarla, mekruh şeylerle ve boş şeylerle aynı tarzda gibi tanımlamaktadır. Cinlere inanma, Tanrı'ya bir iman noksanlığını gösterir. Tanrı'nın, yaşamda hem iyiliği ve hem de kötülüğü, her şeyi sağladığı imanına sahip olmak kolay değildir. Kötü şeylerin başka birisinden geldiğini düşünmek kolaydır; çünkü, bir kez onların Tanrı'dan geldiğini söylersek, o zaman, Tanrı'nın onları alıp

götüreceği ya da onların sonunda bize faydalı olacakları konusunda da imana sahip olmamızı gerektirir.

YENİ AHİT CİNLERİ

Ama şunu diyebilirsiniz: “ *Yeni Ahit’in cinler hakkında açıkça söz eden tüm bölümleri hakkında ne düşünüyorsunuz?* ”

Bir şeyi açıklığa kavuşturmalıyız: Her Şeye Kadir Tanrı’nın sözü olan İncil, kendisiyle çelişmez. Eğer biz Tanrı’nın sorunlarımıza neden olduğu ve O’nun tüm gücün kaynağı olduğu hususunu açıkça ikrar edersek; o zaman İncil, cinlerin - Tanrı’nın karşısındaki küçük ilahlar - bize bu şeyleri getirdiğini söyleyemez. ‘Cinler’ sözcüğünün Eski Ahit’te sadece dört kez geçmesi ve daima puta tapmayı tanımlaması; ama bu sözcüğün Müjde kayıtlarında çoğu zaman yer alması anlamlıdır. Bunun nedeninin, Müjde’nin yazıldığı zamanda, anlaşılamayan herhangi bir hastalığın cinlerin suçu olduğunu söylemenin o günün ifade tarzı olduğunu düşünmekteyiz. Eğer cinler gerçekten varsa ve de hastalıklarımızdan ve sorunlarımızdan sorumlularsa, o zaman Eski Ahit’te onlar hakkında daha fazla okurduk. Ama orada onlar hakkında bu bağlamda hiç okumamaktayız.

YENİ AHİTTE CİNLER

Cinlerin birinin içinden atıldığını söylemek, onun bir akıl hastalığından ya da o zamanda anlaşılmayan bir hastalıktan iyileştiğini söylemek demektir. İlk yüzyılda yaşayan halk, anlayamadıkları her şeyin suçunu ‘cinler’ denen hayali varlıklara yüklemek eğilimindedirler. Onların tıbbi bilgi düzeyleriyle anlaşılması zor olan akıl hastalıklarını çekenlerden, ‘cin’ce ele geçirilmiş’ olarak söz edilirdi. Eski Ahit zamanlarında, kötü ya da kirli bir ruh, hastalıklı bir akıl durumunu ifade ederdi (*Jud. 9:23 ; 1 Sam.16:14 ; 18:10*). Yeni Ahit zamanlarında, kötü ruh’ça/cin’ce ele geçirilme şeklindeki ifade tarzı, akıl hastalığı çekenleri ifade etmek üzere ortaya çıkmıştı. Cinler ve hastalık arasındaki ilişki, şu ifade tarafından da gösterilmektedir: “*Onlar cinlerce ele geçirilmiş birçok kişiyi ona (İsa’ya) getirdiler; ve O (İsa), kötü ruhları bir sözle kovdu... ki bu (Eski Ahit’te) İşaya peygamber tarafından söylenen şu sözün yerine gelmesi için oldu: ‘Güçsüzlüklerimizi kendisi aldı; ve hastalıklarımızı yükledi’*” (*Mt. 8: 16,17*). Böylece insanın güçsüzlükleri ve hastalıkları, cinlerce ve kötü ruhlarca ele geçirilmiş olmakla aynı olmaktadır.

Halk İsa'nın deli olduğunu düşündü; ve bunun nedeninin onda bir cin olduğundan söz etti: “*Onda bir cin var ve (o) delidir*” (Jn. 10:20 ; 7: 19,20 ; 8:52). Bu yüzden, onlar cinlerin çılgınlığa neden olduğuna inandılar. ‘Cinlerce ele geçirilmiş’ kişiler iyileştirildiklerinde; onların kendi ‘sağlam belleklerine’ geri geldikleri (akıllarının başlarına gelmiş olduğu) söylenir (Mk. 5:15 ; Lk. 8:35). Bu; ‘cinlerce ele geçirilmiş (cin çarpmış) olmanın, birinin akılca hasta olduğunu, yani kendi sağlıklı belleklerinde olmadıklarını (akıllarının başlarında olmadığını) söylemenin diğer bir yolu olduğu anlamına gelir.

“Cinlerce ele geçirilmiş olan’ kişilerin, ‘iyileştirildiği’ ya da ‘tedavi edildiği’ söylenmektedir (Mt. 4:24 ; 12:22 ; 17:18) ; ki bu cin’li olmanın, hastalığın diğer bir tanımı olduğu anlamına gelmektedir.

Luka 10. Bölüm 9. Ayette; İsa 70 müridine dışarı çıkmalarını ve yaptıkları gibi hastaları iyileştirmelerini söyler. Onlar geri geldiler ve dediler ki: “*Senin adın yoluyla cinler bile bize boyun eğmektedir*” (Lk. 10: 17) - yine cinler ve hastalık eşit sayılmaktadır. Müritler bazen, İsa adına halkı tedavi ettiler; ve burada bunun bir örneğine sahibiz (*şunlara da bakınız: Acts 3:6 ; 9:34*).

GÜNÜN İFADE TARZI

Bu şekilde, Yeni Ahit’te; eğer onlar akılca hasta iseler ya da hiç kimsenin anlamadığı bir hastalıkları varsa, böyle bir kişiyi cinlerce ele geçirilmiş olarak tanımlamanın, o günün ifade tarzı olduğunu görmekteyiz. Aynı çağdaki Roma ve Yunan kültürel inancı da, cinlerin kişileri ele geçirerek akıl hastalığı yarattıkları şeklindeydi. Cinlerin varlığına inanan Hristiyanlar, gerçekte bu alanda o çağdaki putperest inanışların tam olarak doğru olduğunu söylüyorlar. İncil, halkın anlayabileceği bir ifade tarzında yazılmıştır. Onun o günün ifade tarzını kullanmış olması nedeniyle, İncil’in ya da İsa’nın cinlere inandığı anlamı ortaya çıkmaz. Aynı şekilde İngilizcede de, akıl hastası olan birini tanımlamak için ‘**lunatik**’ sözcüğünü kullanırız. Gerçekte o, “ay’dan bilinci etkilenmiş’ kişi anlamına gelir. Yıllar önce halk; eğer bir kişi geceleyin parlak bir ay olduğunda dışarıya yürüyüşe çıkarsa, bilincinin ay tarafından etkilenebildiğine ve akıl hastası olduğuna inanırdı. Biz bugün bu sözcüğü çılgın olan birisini tanımlamakta kullanmaktayız; ama bu, çılgınlığa ay tarafından neden olduğuna inandığımız anlamına gelmez.

Bu sözcükler bir yere yazılıydı ve 2000 yıl sonraki zamanda tekrar okunsaydı - eğer İsa da geri gelmemiş olsaydı -, halk muhtemelen bizim ay'ın çılgınlığa neden olduğuna inandığımızı düşünürdü. Ama onlar yanılırlardı; çünkü biz tamamen günümüzün ifade tarzını kullanmaktayız, tıpkı İsa'nın 2000 yıl önce yaptığı gibi. Benzer şekilde belli bir kalıtsal (sinir) hastalığı (vücudu titreten ve sıçratan bir hastalık) **“Aziz Vitus’un Dansı”**, ne Aziz Vitus diye biri tarafından ve ne de dans etmeyle ortaya konmuştur; ama günün ifade tarzının kullanımı ile biz ona ‘Aziz Vitus’un Dansı’ demektediriz. İsa Mesih’in Aralık 25’inde doğmadığı açıktır; ama yine de mevcut bazı yazarlar, bizim o günü Mesih’in doğum günü olarak kutlamamız gerektiğine inanmamıza rağmen, o günden söz ettiklerinde halen (alışkanlıkla) ‘Noel günü’ terimini kullanmaktadırlar. Haftanın günlerinin isimleri de putperestlerin puta tapmalarına dayanmaktadır. Örneğin: ‘Pazar’, güneşe tapınmaya adanan gün; ‘Cumartesi’, Satürn gezegenine tapınması gereken gün idi; Pazartesi de ay içindi, vb. Bu isimlerin kullanımı, aslında bunların mevcut dilimize putperest inanışta olanlarca kazandırıldığından dolayı, bu inanışları paylaşmakta olduğumuz anlamına gelmez. ‘İnfluenza’ da günümüzde yaygın kullanılan benzer bir terimdir. O tam olarak ‘cinlerce (yıldızlarca) etkilenmiş’ anlamına gelir. Danyal, bir putperest ilahını yansıtan bir isim olan ‘Belteşatsar’ ile yeniden adlandırıldı. *Dan. 4:19*’daki vahiyle gelmiş kayıt, bu sözcüğün yanlış düşünceyi yansıttığına işaret etmeksizin, ona ‘Belteşatsar’ adını vermektedir. Gerçekte onun bir ‘baba’ olduğuna inanmanın yanlış olduğunu düşünmekle birlikte (*Bk. Mt. 23:9*), birinin kimliğini saptama aracı olarak (baba anlamına gelen) ‘Papa’dan (yada papaz için Father) söz ederim.

Hezekyel zamanında, İsrail ülkesinin, içinde yaşayanlara felaket getirdiği şeklinde bir efsane vardı. Bu doğru değildi ve yine de Tanrı, bir zamanlar gözde olduğu görüşüyle İsrail’i düşünürdü: *“Efendimiz Tanrı şöyle diyor: ‘Madem ki sana adam yiyen ve ulusunu (çocuksuz) bırakan ülkesin diyorlar; bundan ötürü sen (ülke) artık adam yemeyeceksin...Efendimiz Tanrı’nın sözü”* (*Ez. 36: 13,14*). Deniz’in dünyayı yutmak isteyen büyük bir canavar olduğu şeklinde yaygın bir putperest kavramı vardı. Bu açıkça gerçek dışı olmakla beraber, İncil bu sembolü, sunulan görüşü ilk okuyuşta kavramaya yardımcı olmak üzere, sık sık kullanır (*Bk. Job 7:12 -Moffat’ın çevirisi- ; Amos 9:3 (Moffat) ; Jer. 5:22 ; Ps. 89:9 ; Hab. 3:10 ; Mt. 14:24 -Yunanca metin- ; Mk. 4:30*). Asur mitolojisi, bu asi deniz canavarına ‘Rahab’ derdi; ve bu aynen, *Is. 51:9*’daki Mısır’ın deniz canavarına verilen isimdir.

İncil’in Tanrı tarafından vahiy’le indirildiği göz önüne alınırsa, İncil’in, onun yazıldığı zamanda geçerli olan temelde putperest etkilerini yansıtıyor olması

olası değildir. Muhtemelen Tanrı; kendinin gücün son kaynağı olduğunu göstermek üzere, bilinçli olarak o zamana ait (diğer) inançlara dokundurma yapmaktadır. O, denizin ‘canavar’ını kontrol eden, böylece ona kendi isteğini yaptıran, tek kişidir. Böylelikle Tanrı, bu gibi kişilerin dünyada işlemekte olan güçler olup da Tanrı’nın kontrolüne tabi olmayan ve bu nedenle mantıki sonuç yoluyla kötü olan inanışlarının temel hatalarını düzeltti. Bununla beraber, İncil bu sefer de, denizde pusuya yatmış büyük bir canavarın olduğu ya da denizin bir canavar olduğu şeklindeki inanışın aptallığını kötülemek için özel işlem yapmamaktadır.

Diğer bir örnek, şimşek ve fırtına bulutlarının tanımlamasının, bir ‘hilekâr (kaygan) yılan’ gibi olmasıdır (*Job 26:13 ; Is. 17:1*). Bu, açıkça; şimşegin ve korkutucu bulut oluşumlarının büyük bir yılanın gerçek görünüşleri olduğu hakkındaki o zamanın putperest inanışına gönderme yapmaktadır. Bu ifadeler, böylesi bir görüşün aptallığını açığa vurmamakta ya da bilimsel açıklamaya kalkışmamaktadır. Bunun yerine, bunlar, Tanrı’nın bu şeyleri kontrol ettiği hususunu ortaya koymaktadır. Mesih’in, cinlere olan yaygın inanca karşı tutumu, bu görüşe benzerdir; onun mucizeleri Tanrı’nın gücünün, ‘cinler’ denenlere ilişkin insanların batıl inançları tarafından kontrol edilemeyen, mutlak ve tam olduğunu gösterdi. Yeni Ahit’in ‘cinler’ kayıtlarının böylesine varlıkların gerçekten olduğunu kanıtladığına inanan kişiler, deniz’in gerçekten bir canavar olduğunu ve şimşegin aslında büyük bir yılan olduğunu kabul etmeye mecbur olurlar. İncil’in, yazıldığı günlerdeki ifade tarzını, bu ifade tarzının temelini oluşturan inanışları zorunlu olarak desteklemeksizin kullandığı hususunun kabul edilebilmesi, kesinlikle önemli bir noktadır. Biz, kendi ifade tarzımızın da aynı olduğunu gösterdik. İncil; *Konu 6.1 ve 6.2*’de dikkate aldığımız temel gerçekler grubunu doğrulamak üzere, bunu yapar. Ki Tanrı tüm gücün kaynağıdır; O, bizim (yaşamdaki) deneme sınavlarımızdan sorumludur; günah içimizden kaynaklanır. Bütün bu şeyler, (bizi her şeyden) korumak üzere Tanrı’nın gücünün değerini bilmek yoluyla anlaşılabilir. ‘Yüksek eleştirmenler’ geçinenler, sürekli olarak; Kutsal Yazıların ifade tarzı ile, İncilin esinlenildiği ve kaydedildiği çevredeki kültürlerin inançlarının ve görüşleri arasında, sürekli olarak bağlantılar keşfediyorlar. Bunlar, İncil’in mahalli inançlara gönderme yapılabilecek ifade tarzını kullandığı, ancak bunu; tek gerçek Tanrı olan, peygamberin ağzından yeni çıkan esinlenmiş sözcükleri ilk okuyanlarca, insanların önemsiz inançlarından çok daha büyük olduğu bilinen **Yahweh**’e işaret etmek üzere yaptığı kavrandığında anlaşılabilir.

Bu husus bellekte tutularak; dil düzeltilmeden, o günkü ifade tarzının Yeni Ahit’teki kullanımlarına ilişkin kaç tane örnek bulunabildiği şaşırtıcıdır. Bazı örnekler şunlardır:

- Ferisi'ler İsayı, Baalzebub denen sahte bir ilahın gücü vasıtasıyla mucizeler yaptığından, suçladılar. İsa dedi ki: *“Eğer ben cinleri (cinler kralı) Baalzebub vasıtasıyla kovuyorsam, sizin çocuklarınız (adamlarınız) onları kimin vasıtasıyla kovuyorlar?”* (Mt. 12:27). 2 Kings 1:2, Baalzebub'un Filistilerin (Ekron) sahte bir ilahı olduğunu bize açıkça bildirmektedir. İsa şunu söylemedi: *“Şimdi bakın, 2 Kings 1:2 Baalzebub'un sahte bir ilah olduğundan söz etmektedir; böylece sizin suçlamanız doğru olamaz”*. Hayır, o sanki Baalzebub varmış gibi konuştu; çünkü o, mesajını bildirimde bulunduğu kişilere ulaştırmakla ilgilenmekteydi. Böylece İsa aynı tarzda, cinlerin kovulması hakkında söz etti - o şunu söylemeye devam etmedi: *“gerçekte onlar yoktur”*. O, günün ifade tarzı ile, sadece Müjde'yi bildirdi.
- Acts 16: 16-18'deki, Luka'nın esinleme altındaki sözleri şöyledir: *“karşınıza bir Piton'un ruhuna (falıcılık ruhuna) sahip bir (köle) kız çıktı”*. Diaglott versiyonunda dipnotta açıklandığı gibi, Piton ilk yüzyıl sırasında inanılan, muhtemelen (Yunan mitolojisinde) ilah Apollo zamanındakiyle aynı olan, sahte bir ilah'ın ismi idi. Öyleyse Piton kesinlikle var olmamıştı. Ama Luka kızın *“gerçekte var olmayan, bu arada, sahte bir ilah olan Piton'un bir ruhu tarafından ele geçirildiğini”* söylememektedir. Aynı şekilde Müjde, İsa'nın kovduğu cinlerin, bu arada, gerçekte var olmadıklarını söylemez; o tamamıyla hastalıklar için o günkü ifade tarzıdır.
- Lk. 5:32, İsa'nın kötü Yahudilere şunu söylediğini kaydetmektedir: *“Ben doğru kişileri çağırmaya gelmedim...”*. O, şu sonucu çıkarmaktadır: *‘Ben, kendilerinin doğru olduğuna inananları çağırmaya gelmedim’*. Ama İsa onlara, teknik olmakla birlikte, onların kendi deyimleriyle konuşur; o, doğru olmayan bir ifade tarzını kullanmaktadır. Lk. 19: 20-23, İsa'nın benzetmede onunla ilgili akıl yürütürken, bir-talent'lik adamın gerçek olmayan sözlerini kullandığını, ama onun adamın kullandığı yanlış sözleri düzeltmediğini göstermektedir.
- İncil sık sık güneş'in doğuşundan ve batışından söz eder. Bu onu ifade etmede insani bir tarzıdır; ama bilimsel açıdan doğru

değildir. Benzer şekilde, hastalıktan, cinler şeklinde teknik olarak doğru olmayan tarzda söz edilir. Acts 5:3, Hananya'nın Kutsal Ruh'a nasıl yalan söylediğinden söz eder. Aslında bu bir olanaksızlıktır; yine de, olmamış olsa bile Hananya ne yapmayı düşündüyse, ondan gerçek olarak söz edilmektedir.

- İncilde; onun yazıldığı zamanda anlaşılabilir olan, ancak şu anda bize alışılmamış gelen ifade tarzına ilişkin çok sayıda örnek bulunmaktadır. Örneğin, 'deriye karşı deri' (Job 2:4), derilerin eşdeğer kıymet (para gibi) olduğu eski ticari uygulamayı çağrıştırmaktadır; Dt. 23:18'de bir erkek fahişe bir 'köpek' olarak adlandırılmaktadır. Cinlerin ifade tarzı, diğer bir örnek'tir.
- Mesih'in günündeki Yahudiler, İbrahim'in torunları olduklarından, kendilerinin doğru kişiler olduklarını düşündüler. Bu nedenle İsa onlara şöyle hitap etti: "*doğru kişiler*" (Mt. 9: 12,13). Ve dedi ki: "*Sizin İbrahim'in soyundan olduğunuzu biliyorum*" (Jn. 8:37). Ama o, oldukça sık açıkladığı gibi, onların doğru olduklarına inanmadı; ve onların İbrahim'in soyu olmadıkları şeklindeki kendi akıl yürütme tarzını Jn. 8: 39-44'de, net bir şekilde gösterdi. Böylelikle İsa, halkın inançlarını hemen onlara karşı çıkmaksızın, görüldüğü gibi kabul etti; ama onların yerine geçecek gerçeği de gösterdi. Eski Ahit zamanlarında yaygın olan putperest inanışlar ile ilişkide olmanın Tanrı'nın yaklaşımı olduğunu gösterdik. Yeni Ahit zamanlarında Mesih'in cinlere karşı tutumu da aynı idi; hastalıkları iyileştirmede Her Şeye Kadir güce Tanrı'nın sahip olduğu göz önüne alındığında; İsa'nın yapılması Tanrı tarafından sağlanan mucizeleri, hastalıklara diğer bir güç tarafından değil de Tanrı tarafından neden olunduğu hususunda büyük ölçüde nettir.
- Pavlus, belli bütünlükte düzenli ve benzer İncil-dışı saçmalıklar üreten meşhur Yunan şairlerinden, şairlerin düşüncelerine inananların kafasını karıştırmak üzere, alıntı yaptı (Tit. 1:12 ; Acts 17:28). İşaret etmek istediğimiz, Pavlus'un yanıtlarının somut örneği olan, "bilinmeyen Tanrı'ya" tapınmak üzere ayrılmış bir sunağın bulunması; yani, herhangi bir putperest ilahının olabildiği, ama Atina halkının onu görememiş olduğudur. Buna inanma aptallığını

gösterdiklerinden onları azarlamak yerine, Pavlus onları, bilmedikleri tek gerçek Tanrı'ya, kavrayacakları yerden yönlendirmiştir (Acts 17: 22,23).

- Eph. 2:2 “havanın gücünün (egemenliğinin) hükümdarı” sözünü eder. Bu açıkça, Pavlus’un okuyucularının bir zamanlar inandıkları şeyin türü olan, **Zoroaster** (Zerdüşt) mitolojik kavramlarını çağrıştırmaktadır. Pavlus, onların bir zamanlar “havanın gücünün hükümdarı’nın” egemenliği altında yaşadıklarından söz etmektedir. Aynı ayette, Pavlus bunu şu şekilde tanımlar: doğal insanlarda “işleyen ruh (belleğin tavrı)”. Onlar önceleri putperestlikteki göksel bir ruh hükümdarı kavramına inanmışlardı; ki o anda, biçimsel olarak tabi oldukları gücün gerçekte kendi kendi kötü belleklerinin olduğu işaret etmektedir. Böylece, putperest görüş; sonunda günaha ilişkin gerçeği göstermekle beraber, en başta eleştirilmeksizin, gerçeği çağrıştırmakta ve onun sözünü etmekte kullanılmaktadır.
- Acts 28: 3-6, eline yapışan öldürücü bir yılanın, Pavlus’a nasıl saldırdığını tanımlar. Çevredeki kişiler, Pavlus’un “adaletin (intikamın) yaşamasına izin vermeyeceği” bir katil olduğuna karar verdiler. Onların durumu anlayışları tamamıyla yanlıştı. Ama Pavlus bunu onlara ayrıntılı olarak açıklamadı. Bunun yerine; onu ısırmaksızın, yılanı silkip atarak bir mucize yaptı.
- İsa’nın mucizeleri, mahalli görüşlerin hatasını açığa vurdu - örneğin, cinlere ilişkin olanı, pek çok sözcükle onları düzeltmeksizin. Böylece, Lk. 5:21’de Yahudiler iki hatalı ifadede bulundular; ki İsa’nın Tanrı’ya karşı bir küfürbaz olduğu ve sadece Tanrı’nın günahları affedebileceği şeklinde. İsa onları sözel olarak düzeltmedi; bunun yerine, bu ifadelerin yanlışlığını kanıtlayan bir mucize gerçekleştirdi.
- İsa’nın, eylemlerin sözcüklerden daha yüksek sesli olduğuna inandığı, açıktır. O, yanlış görüşleri doğrudan doğruya hemen hemen hiç eleştirmedi. Bu nedenle Musa’nın şeriatını, kurtuluşu sunmaya muktedir olmadığı şeklinde alenen suçlamadı. Ama eylemleri yoluyla, örneğin Sebt (dua) günü şifa dağıtarak, gerçeğin ne olduğunu gösterdi. Bir Samiriyeli olduğu hakkında haksız yere suçlandığında; İbrahim’in soyu

olarak onun Yahudiliği Tanrı'nın kurtuluş planı için çok önemli olmasına karşın, İsa bu ifadeyi yalanlamadı (Jn. 8:48,49 krş. 4: 7-9).

- Yahudiler İsa'nın kendisini "*Tanrı'ya eşit hale getirdiğini*" (Jn. 5:18) gibi (kasıtlı olarak) yanlış bir sonuca ulaştıkları zaman bile, İsa onu açıkça yalanlamadı; bunun yerine, mucizelerinin onun Tanrı'nın adına faaliyet gösteren bir adam olduğunu gösterdiğini ve bu nedenle Tanrı'yla eşdeğer olmadığını etkili biçimde tartıştı. İsa'nın mucizeleri, aynı şekilde cinlere inanışın hatasını da gösterdi. Mesih'in kötürüm adamı havuzda iyileştirme mucizesi, Fısıh bayramı esnasında ona şifa verici nitelikler vermek üzere bir meleğin Beytesta havuzuna dokunduğu şeklindeki Yahudi söylencesinin aptallığını göstermelidir. Bu söylence, onun doğruluğu doğudan doğruya yalanlanmaksızın kaydedilmektedir; Mesih'in mucizesinin kaydı, onun yanlışlığının ortaya çıkarılmasıdır (Jn. 5:4).
- 2 Pet. 2:4, kötü kişilerin (çoğu versiyonda 'cehennem' olarak tercüme edilen) Tartarus'a gideceklerinden söz etmektedir. (Yunanca'da Tartarus, yeraltında efsanevi bir yerdi. Yine de Petrus bu kavramı düzeltmemekte; ama daha çok, onu; günah için tam yok olma ve cezalandırma'nın bir sembolü olarak kullanmaktadır. Mesih'in kullandığı Gehenna, buna benzerdi (Konu 4.9'a bakınız).

CİNLER GERÇEKTEN HASTALIKLARA NEDEN OLURLAR MI ?

Cinlerin var olduğuna inanan herkes, kendilerine şu soruyu sormak zorundadırlar: "*Ne zaman hasta olsam, ona cinler tarafından mı neden olunmaktadır?*". Yeni Ahit ifadelerinin, cinlerden kötülük yaparak etrafta dolaşan küçük ilahlar olarak söz ettiğini düşünmekteyseniz, o zaman buna 'evet' demek zorundasınız. Bu durumda, cinlere yüklenen çok sayıda hastalığın şu anda ilaçlar tarafından tedavi ya da kontrol edildiği gerçeğini nasıl açıklayabilirsiniz? Sıtma klasik bir örnektir. Afrikadaki çoğu halk son zamanlara kadar, sıtma'ya cinler tarafından neden olunduğuna inanırdı; ama biz sıtmanın kinin ve diğer ilaçlarla tedavi edilebildiğini biliyoruz. Öyleyse, cinlerin; boğazınızdan aşağı gitmekte olan küçük sarı tabletleri gördüklerinde, korktuklarını ve kaçtıklarını söyleyebilir misiniz? İsa'nın

iyileştirdiği hastalıklardan bazıları de cine tutulma'nın sonucu olarak tanımlanmaktadır. Bunların bazıları tetanos ve sara olarak nitelendirilmektedir; ki her ikisinden de ilaçlarla kurtulunabilir.

Uganda'da Kampala kentinin hemen dışındaki bir köyden gelen arkadaşarımdan biri, bize bir zamanlar halkın sıtmaya cinler tarafından neden olunduğuna inandığını, ama bir kez ilaçların onu öylesine kolayca kontrol ettiğini gördüklerinde, cinlere suç yüklemeye son verdiklerinden söz etti. Fakat yine de birisi (ciddi akıl hastalığına neden olan) beyin sıtmasına yakalandığında, onlar halen cinleri suçlamaktadırlar. Yakındaki kentten gelen bir doktor, bir şifa olarak onlara sıtmaya karşı kuvvetli ilaçlar sundu; ama onlar bunu reddettiler. Çünkü, sıtmayla değil, cinlerce savaşacak bir şeylere gereksinim duyduklarını söylediler. Doktor daha sonra geri geldi ve dedi ki: *“Cinleri kaçırarak bir ilacım var”*. Böylelikle hasta kişiler ilacı istekle içtiler ve daha iyi oldular. Burada ikinci olarak verilen tabletler, birincilerle tamamen aynıydı. Doktor cinlere inanmıyordu; ama halka sesini duyurmak üzere günün ifade tarzını kullandı - tıpkı “büyük Hekim”, Efendimiz İsa'nın 2000 yıl önce yaptığı gibi.

ARASÖZ 17 : Büyücülük

Bu arasöz, daha çok; büyücülüğün günlük yaşamın yaygın bir belirleyici niteliğı olan Afrika ve dünya'nın diğer kısımlarındaki kişilerin (bu arada Türkiye'deki falcılığa, büyüye, muskaya inananların) gereksinmelerini karşılamak üzere yazıldı. Bütün gerçek İncil öğrencileri tarafından farkına varıldığı şekilde; büyücülerin, (yerli) Afrika doktorlarının ve benzerlerinin becerikliliğı, gerçeğe inanmakla bağdaşmaz. Yine de, tıp doktorlarından daha ucuz ve çoğu zaman daha ulaşılabilir olmaları, onları çekici kılan görünür başarıları ile birleştirilince, büyücü doktorların değerini bilirim. Bu soruna mantıklı, İncilsel yoldan bakmalıyız. Bu, böylesi kişilerce kullanılan ayartmalara dayanmak üzere güç bulacağımız tek yoldur.

BÜYÜCÜLÜĞÜN İDDİALARI

İlk olarak, bu büyücülerin başarılı oldukları iddiaları, analizlenmelidir. Başarıları için yaptıkları iddiaları ele alırken birçok abartının olduğundan emin olabiliriz. Onların şifaları asla açıkta, herkesin göreceğı biçimde değildir. Eğer onlar gerçekten başarılı olsalardı, o zaman onlar muhtemelen

hastanelerde çalışıyor olurlar ve dünyanın her yerinde de bulunurlardı. Bu gibilerin asıl konumu, onların hiç bilinmeyen iyileştirmeleri savunmalarıdır - onların ne kadar geliştirilmiş olduğu da açık değildir.

Sizlerden bu kandırmacalarla karşılaşanlarınız, onların gücünün kesin kanıtına sahip olup olmadığınızı kendinize sormalısınız. Örneğin; bıçkı atölyesinde kolu bıçkıyla kesilip kopan ve bir büyücüye giden bir adamın, mükemmel şekilde çalışan yeni bir kolla geri geldiğini (sadece hakkında duyma değil) gözlerinizle gördünüz mü? Bu, onlara en düşük düzeyde herhangi bir güvenilirlik verebilmemizden önce gereksinim duyduğumuz bir kanıt türüdür. *Dt. 13: 1-3* daha da etkilidir: İsrail'e, eğer bir büyücü bir mucize gibi görünen bir belirti ya da şaşılacak şey yaparsa, buna rağmen; onlar Tanrı'nın sözüne göre gerçek öğretiden söz etmedikçe, o kişilere inanmamaları öğretili. Bu; büyücü doktorların, İncilde açıklandığı şekildeki gerçeğe inanmadıkları, bu nedenle tüm gücün Tanrı'dan olduğunu göz önüne alarak (*Rom. 13:1 ; 1 Cor. 8: 4-6*), onlara gerçek güce sahiplermiş gibi itibar etmek üzere ayartılmamız gerektiği hususunu aydınlatmaktadır.

İkinci olarak, onların uğraştıkları şikâyetlerin türü, önemlidir. Şimdiki zamanda farkına varıldığı gibi, biz beyin gücümüzün sadece yaklaşık % 1'ini kullanmaktayız. Geri kalanın, bilinçli olarak kullanmak için gücümüz dışında olduğu görünmektedir (kuşkusuz Tanrı'nın Egemenliğinde gücümüzün hepsini kullanacağız). Bizim bunu kavrayışımız olmadan, belleklerimiz bedenlerimiz üzerinde yok denecek kadar az bir fiziksel etkiye sahip olabilir. Bu nedenle, psikologlar (bellek üzerinde çalışanlar); kendi kanlarının gereği gibi oluşturulduğunu ve normal olarak çalıştığını onlara yoğun bir şekilde telkin etmek yoluyla, kan hastalıklı kişileri tedavi edici olarak bilinirler. Doktorlar kabul edilmiş tıptan bağımsız olarak, ara sıra bu gibi tedavilerin olduğunu itiraf etmektedirler. Benzer şekilde; belleğimizde birçok bunalımın olması, mide ülseri ve baş ağrıları sonucunu doğurur. Belleği rahatlatma ya da belli bir yoldan ona egzersiz yapma, bunların yok olmasına neden olabilir. Ama eğer, örneğin, kolumuz bir bıçkı atölyesinde kesilip kopmuşsa, hiçbir miktardaki bellek egzersizi, onu tekrar geri getiremez. O sadece ciddi olmayan rahatsızlıklarda belleğimiz yoluyla kontrol edilir; ki büyücüler bunu etkilemeye muktedir gibi görünmektedirler. Belleğimizin nasıl çalıştığını tam olarak anlamadığımızdan dolayı, bu, büyücülerin bazı fiziksel güçlerinden oluyormuş gibi görünmektedir. Ama bu böyle değildir; onların oluşturduğu bu etki, insanların belleklerine onların etkileri yoluyla.

GÜCÜN KAYNAĞI

Yine de bütün güç Tanrı'nındır. Hem iyi şeyler ve hem de hastalık gibi kötü şeyler O'nun tarafından meydana getirilir - büyücülerce değil. Bu, kutsal yazılarda çok yaygın bir temadır (Is. 45: 5-7 ; Mic. 1:12 ; Amos 3:6 ; Ex. 4:11 ; Dt. 32:39 ; Job 5:18). Bütün bunlar, dikkatle okumaya değer. Eğer hasta isek, sorunu düzeltmek üzere geleneksel tıbbın kullanımı yoluyla insanlıkça mümkün her şeyi de yaparak, yakarıya yönelmeliyiz. Eğer büyücü doktorlarına yönelirsek, bizi daha iyi yapma yeteneğini onlara veren 'karanlığın güçlerini' kontrol ettiklerini savunan kişilere yönelmiş oluruz. Ama, onların inandıkları bu güçlerin var olmadığını biliyoruz. Tanrı, gücün kaynağıdır. Büyücülere yönelmek, Tanrı'nın gücün tümü olduğuna inanmamak; hastalıkları getirenin Tanrı değil, büyücülerin etkileme iddiasında oldukları diğer güçler olduğuna inanmaktır.

Bu şekilde düşünmek, Tanrı'yı çok hoşnutsuz eder. Çünkü O, hastalıklara kendisinin neden olduğunu ve tüm gücün kendisi olduğunu bilir. İsraililer inanmak için Tanrı'yı seçtiler; ama yaşamlarını etkileyen, diğer güçlerle de, bu güçler için yapılan putlara tapınmak yoluyla, ilişki kurduklarına inandılar. Bu, Tanrı'yı öylesine öfkeliendirdi ki, O onları kendi halkı olmaktan attı (Dt. 32: 16-24). Tanrıya göre; O'na tamamiyle iman etmedikçe, O'na gerçekten hiç inanıyor olmayız. İsrail'in gerçek Tanrı'sına bir inancı savunmak, ama Tanrı'dan ayrı diğer güçlerin de var olduğunu kabul etmek ve bizden ayırmak için bu güçleri etkilemeye çalışan bir büyücü doktoruna izin vermek; İsrail'lilerin geçmişte yaptıklarıyla tamamiyle aynıdır. İsrail'in uzun ve üzücü putperestlik tarihi, "bizim bir şeyler öğrenmemiz" için yazılmıştır. Bu güçlere inananlarla hiçbir duygu birliğimiz olamaz.

"Işıkla karanlığın ne beraberliği vardır? Tanrı'nın tapınağının putlarla ne anlaşması vardır? Çünkü bizler Tanrı'nın tapınağıyız... Bu nedenle Efendimiz Tanrı şöyle diyor: 'Onların (murdar şeylerin) arasından çıkıp ayrılın'... (Tanrı diyor ki) Ve ben size bir Baba olacağım; ve siz de benim oğullarım ve kızlarım olacaksınız" (2 Cor. 6: 14-17).

Eğer biz, bu hususlarda gerçekten çaba harcar ve özverili davranırsak; o zaman, gerçekten Tanrı'nın Kendisi'nin çocukları olmamıza ilişkin görkemli güvenceye sahip oluruz. Doğal bir baba, hasta olduğunda çocuğunu önemser. Göksel babamızın bundan daha fazlasını bile yapacağına inanmak üzere imanımızı canlandırmak gerçekten zor mudur?

Büyücülerin sadece kendilerine inananları etkiledikleri bir gerçektir. Benzer bir tarzda, sevdiği birini kaybeden birisi bir medyuma ya da büyücüye gidebilir ve ölü kişiyi görmek isteyebilir. Medyum onlara gözlerini

kapamalarını ve çok açık bir biçimde o kişinin yüzünü hayal etmelerini söyleyecektir. Müşteri belleğini, kişinin açık seçik anımsayabildiği bir fotoğrafı üzerinde sabitleyebilir. Medyum daha sonra müşterinin belleğini okuyabilir ve biraz da abartıyla kişi hakkında, müşteri medyumun ölü kişiyi canlı olarak gördüğüne inandıracak şekilde, gerçekçi terimlerle söz edebilir. Kişinin canlı olduğu hakkında verilmiş hiç bir sağlam delilin olmadığına dikkat ediniz. Ama eğer müşteri medyuma inanmayı ya da itaat etmeyi reddederse, o zaman hiçbir sonuç yoktur.

Normal olarak Firavun'a ve (Babil kralı) Nebukadnetsar'a , onların rüyalarında konuşan 'büyücüler', makul ölçüde başarılı olmadıkça kendi sorumluluk konumlarına sahip olmayacaklardı. Şüphesiz onlar kendi bellek-okuma tekniklerini çok kullandılar. Bununla birlikte, Tanrı; Firavun'un ve Nebukadnetsar'ın yaşamlarına karıştığı gibi, onların iş gördüğü kişinin yaşamına karıştığında, o zaman onlar bu gücü kaybettiler. Benzer şekilde. (Moab kralı) Balak, Balam'ın kişileri lanetleme güçlerine güvendi; ve geçmiş deneyimlerden bildiği *"ki senin lanet ettiğin kimse, lanetli olur"* (Num. 22:6) diyerek, hizmetleri için ona büyük parasal ödüller teklif etti. Ama; bazı yönlerden bir büyücü doktor'a eşdeğer olan Balam, İsrail halkı ile iş gördüğünde normal yeteneğinin onu terk ettiğini sezdi. Açıkçası, bu gibi kişilerin, diğer kişilerle iş gördüklerinde başarılı olabilmeye ne kadar ünleri olursa olsun; gerçek Tanrı'yla ilişkili kişilerle iş gördüklerinde güçleri hiç yoktur.

İNCİL'DE BÜYÜCÜLÜK

Bunun pratik anlamı şudur ki;, eğer biz bir büyücü doktora gitmeye ayartılırsak, o zaman ona tümüyle inanmamız gerekir. Sadece en iyiyi umut ediyorsak, büyücüleri kullanmada hiç bir yarar yoktur; ve onlar kendileri de muhtemelen aynı noktaya varacaklardır. Böylesi kişilere ve onların kontrol ettiklerini iddia ettikleri güçlerin var olduğuna tam olarak inanmak, gerçek Tanrı'nın kudretliliğin bütünü olduğuna noksansız bir imana sahip olmamızda eksiklik anlamına gelir. Yukarıda belirtilen Firavun, Balak ve Nebukadnetsar kayıtlarına gerçekten inanıyorsak, o zaman, onların üzerimizde herhangi bir etkiye sahip olmalarına ilişkin inançla bir büyücüye gidemeyeceğiz. Ele alınan örnekler, büyücülerin; hevesimiz ve vaftiz olmamız nedeniyle bizlerin de (onlardan) olduğumuzu bildiğimiz, Tanrı'nın halkı üzerinde güce sahip olmadıklarını göstermektedir.

Büyücülük Pavlus tarafından, "nefsin işlemesi" olarak; aykırı görüş (yanlış öğreti), cinsel ahlaksızlık ve sefahat vb. gibi şeylerle aynı kategoride açıkça

tanımlanmaktadır (Gal. 5: 19-21). Burada o şu yorumu yapar: “Size daha önce de söylediğim gibi, (yine) söylüyorum (yani, bu, Pavlus’un öğretisinin çok vurgulanan bir bölümü); ki bu gibi şeyleri yapanlar, Tanrı’nın Egemenliğini miras almayacaklar”. Musa’nın şeriatında bunun eşdeğeri; falcılık yapan (büyücülüğün diğer ismi) kişilerin, tüm büyücülerin ve çocuklarını ateşten geçirenlerin derhal öldürülmesi emridir (Dt. 18: 10,11 ; Ex. 22:18). Çocuklarını ateşe koyanlar, gerçek büyücüler değillerdi. Büyücüler ve ileri gelen putperestler kötülük güçlerine karşı korunmayı güvence altına almak için, korunma isteyenlerin çocuklarına ateşten geçirme yapılmasının gerekte olduğunu düşündüler. Bu yüzden, hem büyücülerin ve hem de onları kullanan kişilerin öldürülmesi gerekiyordu; ve yeni antlaşma hükümlerine göre aynı şeyleri yapanların cezası, Tanrı’nın Egemenliğinden dışlanma’dır.

Büyücülüğü, kişisel iyileşmenin bir aracı olarak kullanmak, Tanrı’nın bizden yapmamızı istemediği bir şeydir. İsadaki yaşantımızda karşı karşıya kaldığımız her kararda, ciddi olarak şunu sormalıyız: “Tanrı bunu yapmamı gerçekten istemekte midir? Bunu yanımda duran İsa ile yapabilecek miydim?” Tanrı’nın büyüculüğü açıkça kınaması karşısında, (büyücülükle ilgili) yanıt sanırım besbelli olmalıdır: ‘Hayır. Tanrı bunu kullanmamızı istemez’. Büyücülük, Samuel tarafından, Tanrı’nın Sözüne karşı (İbranicede ‘kışkırtma’yı çağrıştıran) başkaldırı ile ilişkili olarak tanımlanır (1 Sam. 15:23). İsrail’in putlara ve büyüculüğe inanışları ile yaptığı gibi (Dt. 32: 16-19), Her Şeye Kadir Olan’ı kışkırtmak; kesinlikle düşünülemez. Tanrı şunun önemine işaret etmektedir ki, O İsrail’e, O’na çok karşıt gelen büyüculüğe inanışlarından dolayı, bu gibi Kenân sakinlerinin kovulmasını buyurmuştu; ama bunun yerine, onlar da büyüculük uygulamasına katıldılar (Dt. 18: 9-14). Böylelikle, vaftiz olmuş inançlıların yeni İsraili olarak, çevredeki bu kötülük dünyasının şeylerini yapmamalıyız; yoksa, Egemenliğin bize vaat edilen diyarına sonsuza dek miras alamayacağız. Açıktır ki sadece büyüü kullanan büyücüyü, bizi değil, ele almak yersizdir. Eğer büyüculüğün etkilerini üzerimizde hissedeceğimizi umuyorsak, o zaman onu etkili şekilde kullanıyoruzdur.

Tanrı; dinsiz dünyada, karanlığın bu kapalı günleri boyunca O’nun ışıklılı gerçek ve görkemli Egemenliğine doğru yürüyüşümüzde, hepimizi kutsasın.

“Çünkü onlar, kendilerini kurtarabilecek gerçeğin sevgisini kabul etmediler... Tanrı onlara, bir yalana inansınlar diye, yanıltıcı gönderecek... Ama biz; sizler, Efendimiz Tanrı’nın sevdiği kardeşler, için Tanrı’ya daima şükranlarımızı

sunmaya yükümlüyüz... Bu nedenle kardeşler, sıkı durun ve sizlere ya sözel ya da mektuplarımızla öğretilen öğretilere tutunun. Şu anda Efendimiz İsa Mesih'in kendisi; ve bizi sevmiş ve bize sonsuz bir teselli ve güvenilir bir umut vermiş olan Babamız, Tanrı; yüreklerinize cesaret versin ve sizi her iyi söz ve eylemde güçlendirsın" (2 Thes. 2: 10-17).

ARASÖZ 18 : Cennet Bahçesinde (Aden Bahçesi) Ne Oldu ?

Yaratılış kitabının 3. Bölüm, 4 ve 5'inci ayetlerinde şu yazar: "Ve yılan kadına (Havva'ya) dedi ki: '(Cennetin yasak meyvesinden yerseniz) Kesinlikle ölmeyeceksiniz. Çünkü Tanrı bilir ki, ondan yediğiniz gün, o zaman gözleriniz açılacak ve siz iyiyi ve kötüyü bilerek ilahlar gibi olacaksınız".

YAYGIN AÇIKLAMA : Burada yılanın, günah işlemiş 'İblis' denen bir melek olduğu şeklinde yanlış yorum yapılır. Günahından ötürü o cennetten atılmışsa, o yeryüzüne gelirdi ve Havvayı günah işlemek üzere ayartırdı.

YORUMLAR :

1. Paragraf, 'yılan'dan söz etmektedir. 'İblis' ya da 'şeytan' sözcükleri, tümüyle *Yaratılış* kitabında yer almamaktadır. Aslında, karınları üzerinde sürünen, yılanların fiziksel olarak bizimle olması, Cennet Bahçesindeki yılanın gerçek bir hayvan olduğunun kanıtıdır. Başka türlüsüne inananlar muhtemelen ne zaman gerçek bir yılan görmüş olsalar, 'iblis'in kendisini gördüklerini sanmaktadırlar.
2. Yılan asla bir melek olarak tanımlanmamaktadır.
3. Bu nedenle, *Yaratılış* kitabında, herhangi birinin cennetten (gökten) atılmış olduğuna ilişkin bir ifadenin olmayışı şaşırtıcı değildir.
4. Günah ölüm getirir (*Rom. 6 , 23*). Melekler ölemezler (*Lk. 20 , 35-36*); bu nedenle de melekler günah işleyemez. Doğru kişilerin ödülü, hiç ölmek üzere meleklerle eşdeğer yapılmaktır (*Lk. 20: 35,36*). Eğer melekler günah işleyebilselerdi, o zaman doğru kişiler de günah işleyebilirler ve o zaman, sonsuz yaşama gerçekten sahip olamayacakları anlamına gelen, ölme olasılığına sahip olabilirlerdi.

5. İnsanın düşüşünün *Yaratılış* kitabındaki kaydının içerdiği kişiler şunlardır: Tanrı, Adem, Havva ve yılan. Başka hiç kimseden söz edilmemektedir. Yılanın içinde, ne yaptıysa onu yaptıran herhangi bir şey bulunduğu ilişkin hiçbir kanıt yoktur. Pavlus der ki: yılan, "*Havva'yı, onun (kendi) kurnazlığıyla aldattı*" (2 Cor. 11:3). Tanrı yılanı dedi ki: "*Bunu yaptığın için...*" (Gen. 3:14). Eğer 'iblis' yılanı kullanıyor olsaydı, ondan neden söz edilmezdi ve o niçin cezalandırılmazdı?

6. Adem, kendi günahı için Havva'yı suçladı: "*Ağacını o bana verdi*" (Gen. 3, 12). Havva yılanı suçladı: "*Yılan beni aldattı; ve ben yedim*" (Gen. 3, 13). Yılan şeytan'ı suçlamadı; hiç özrü yoktu.

7. Bugünün yılanlarının, Cennet Bahçesindeki yılan gibi, konuşma ve düşünme gücüne sahip olmadığı tartışılacak olursa, şunları hatırlayalım:
(a) Bir zamanlar, bir eşek bir adamla (Balam) konuşma yapmış ve tartışmıştı: "*(Normalde) dilsiz eşek, bir adamın sesiyle konuşarak, kâhin'in çalgınlığını öyledi*" (2 Pet. 2, 16) ve (b) Yılan, tüm hayvanların en akıllı olanlarından biridir (Gen. 3, 1). Onun üzerindeki lanet, sahip olduğu Adem ve Havva ile konuşma yeteneğini alıp götürmüş olmalıdır.

8. Tanrı yılanı yarattı (Gen. 3, 1); 'şeytan' denen diğer bir varlık, yılan dönüşmedi. Eğer biz buna inanıyorsak; aslında, bir kişinin diğer birinin yaşamına girdiğini ve onu kontrol ettiğini söylüyoruz demektir. Bu da bir putperest görüşüdür; İncilsel bir görüş değil. Eğer Tanrı'nın yılanı, büyük günahı işlemek üzere Adem ve Havva'yı kandırmak için yaratmış olduğu hususu tartışılacak olursa; günahın dünyaya insan yüzünden girdiğini hatırlayalım (Rom. 5:12). Bu nedenle, yılan; kendi doğal gözlemlerinden ötürü konuşan ahlaksızdı ve Tanrı'ya karşı öylesine çok sorumlu değildi; ve bu nedenle de günah işlemedi.

Bazıları, *Yaratılış*, 3. Bölüm'deki yılanın **serafim** (melekler, tekili *seraf*, 6 kanatlı melek - Is. 6:2) ile ilişkili olduğunu belirtirler. Ama, 'yılan' karşılığı, Gen. 3'de de kullanılan normal İbranice sözcük, 'seraf' sözcüğüyle tamamen ilişkisizdir. 'Seraf' diye tercüme edilen (yakmak kökünden gelen) İbranice sözcük temel olarak 'yakıcı bir kimse' anlamına gelir; ve Num. 21:8'de 'yakıcı yılan' olarak tercüme edilir, ama bu Gen. 3'de 'yılan' olarak tercüme edilen sözcük değildir. İbranice, 'bronz' (tunç) karşılığı olan sözcük, Gen. 3'deki 'yılan' sözcüğüyle aynı kökten gelmektedir. Bronz, günahı temsil eder (Jud. 16:21 ; 2 Sam. 3:34 ; 2 Kings 25:7 ; 2 Chron. 33:11 ;

36:6). Bu nedenle ‘yılan’ günah kavramıyla ilgili olabilir; ama günahkâr bir melek değıl.

ÖNERİLEN AÇIKLAMALAR

(Bu kısmın ne anlama geldiğıyle ilgili olarak)

1. *Yaratılış* kitabının ilk bölümlerindeki yaratma ve insanın (yeryüzüne) düşüşü hakkında ne söylemişsek, gerçekten olmuş olduğuna ilişkin kuşku lanmanın nedeni yok gibi görünmektedir. *Gen. 3, 14*’ün kanıtladığı gibi; lanet’in gerçekleşmesiyle orijinal yılanın yerine geçen bugünkü karınları üzerinde sürünen yılanları görebildiğimiz gerçektir. Aynı şekilde; aynı zamanda üzerlerine konan lanetlerden acı çeken erkekleri ve kadınları da görmekteyiz. Adem ve Havva’nın, bugün erkek ve kadın olarak bildiğimiz gibi, ancak daha iyi bir var oluş formuna sahip gerçek bir erkek ve kadın olduğunu anlayabiliriz. Bundan ötürü; orijinal yılan, bugün olan yılanlardan çok daha fazla akıllı gerçek bir hayvandır.

2. Aşağıdakiler, kelimesi kelimesine okunması gereken, *Yaratılış* kitabının ilk bölümlerindekilerine ilaveten göstergelerdir:

- İsa, kendi evlenme ve boşanma öğretisinin temeli olarak, Adem ve Havva’nın yaratılış kayıtlarından söz eder (*Mt. 19:5,6*); ki Onun, bunu mecazi anlamda anladığına ilişkin hiçbir ipucu yoktur.
- “Çünkü Adem ilk olarak yaratıldı, daha sonra Havva. Ve Tanrı’nın buyruğunu çiğnemedi Adem aldatılmadı (yılan tarafından), ama aldatılan kadındı” (1 Tim. 2: 13,14). Böylece Pavlus da *Yaratılış* kitabını kelimesi kelimesine anladı. Ve en önemli olarak, daha önce şunu yazdı: “Yılan Havvayı kurnazlığı sayesinde aldatı” (2 Cor. 11:3) - Pavlus’un şeytan’ın Havvayı aldatışından söz etmediğine dikkat ediniz.
- Yaratma ve insanın (yeryüzüne) düşüşü kaydında, bunun mecazi anlaşılması gerektiğine ilişkin daha herhangi bir şey olduğuna dair, hiç herhangi bir kanıt var mıdır? *Yaratılış 1. Bölüm*’e göre, dünya altı günde yaratıldı. Ki bu 24-saatlik gerçek günler; farklı günlerde yaratılan çeşitli şeylerin, birkaç günden daha fazla sürede her biri mevcut formlarında olmadan etkin şekilde var olamayacağı gerçeğıyle kanıtlanır. Ki onların 1000 yıl ya da daha fazla süreli dönemler olmadığı; Adem’in altıncı günde yaratıldığı, ama yedinci günde 930 yaşında öldüğü (*Gen. 5:5*) gerçeğıyle gösterilmektedir. Eğer yedinci

gün bin yıllık bir dönem ise, o zaman Adem öldüğünde bin yıldan fazla (yeryüzünde) bulunmuş olurdu.

- Yaratmanın gerçek günleri için ilave kanıt, Ex. 20: 10,11'deki Sebt (dua) günü yasında bulunabilir. Sebt günü 24 saatlik istirahat olmalıydı; çünkü Tanrı, altı gün için çalıştıktan sonra yedinci gün dinlendi (İsraillilerin önceden kendi Sebt günlerini yerine getirdikleri gibi). Bitkiler ikinci gün yaratılırken, bunlara bağlı olan arılar, vb. altıncı günde yaratıldı. Böylelikle, bunların yaratılışı arasındaki büyük bir boşluk, uygun düşmez.

3. Yılan karnı üzerinde sürünmek zorunda bırakılacak şekilde lanetlendiği için (Gen. 3:14), bu onun önceden ayaklara sahip olduğu anlamına gelebilir; onun mantıklı düşünme güçleriyle de birleşince, halen o bir hayvan olmasına karşın, yılan muhtemelen insana çok yakın bir hayvan yaşam biçiminde idi - Efendimiz Tanrı'nın yaratmış olduğu 'kır'ın hayvanları' nın bir diğeri (Gen. 3: 1,14).

4. Yılan belki de, onun kurnazlığını açıklayabilen, bilgi ağacınınkinden yemişti. Havva: "gördü ki ağaç... birini akıllı kılmak için arzulanan bir ağaç idi"(Gen 3:6). Meyvenin yenişinin, bunu henüz yapmış bir şeyin yaşamındaki sonucunu görmedikçe, Havva bunu nasıl anlayabildi? Havva'nın, Yaratılış 3. Bölüm'de kaydedilenden önce, yılanla birçok konuşmalar yapmış olması olası olabilir. Yılanın Havva'ya söylediği sözlerden ilk kaydedileni şudur: "Gerçekten, Tanrı dedi mi..." (Gen. 3:1). 'Gerçekten' sözcüğü, bunun muhtemelen, kaydedilmemiş olan önceki bir konuşmanın bir devamı olduğunu ima etmektedir.

ARASÖZ 19 : Lusifer

*"Gökten nasıl düştün, Ey Lusifer (sabah yıldızı), şafağın oğlu!
Ulusları zayıflatırdın, nasıl yere yıkıldın! Kendi yüreğine göre
dedin ki: 'Gökyüzüne çıkacağım, Tanrı'nın yıldızları üzerinde
tahtımı yükselteceğim. Kuzey taraflarında cemaatin dağında da
oturacağım; bulutların doruklarının üzerine çıkacağım; ben En
Yüce Olana benzer olacağım" (Is. 14: 12-14).*

YAYGIN AÇIKLAMA :

Lusifer'in bir zamanlar güçlü bir melek olduğu, Adem zamanında günah işlediği ve bu nedenle, Tanrı'nın halkı için dertler yarattığı yeryüzüne atıldığı varsayılır.

YORUMLAR :

1. Bu bölümde; 'Şeytan', 'iblis' ve 'melek' sözcükleri hiç bulunmamaktadır. Bu (anlam) sadece, Kutsal Yazıdaki 'Lusifer' sözcüğünün bulunduğu yerdedir.
2. *İşaya 14. Bölümde* Cennet Bahçesi'nde olmuş olan herhangi bir şeyin tanımlamasına ilişkin hiçbir kanıt yoktur. Eğer olsaydı, o zaman orada gerçekten ne olduğu konuşulmadan önce, *Yaratılış* kitabı zamanından itibaren niçin 3000 yıl terk edilmekteyiz?
3. Lusifer, üzeri kurtçuklarla örtülmüş (*Is. 14:11*); ve insanlarca alay edilen (*Is. 14:16*) biri olarak tanımlanmaktadır. Çünkü, gökyüzünden atılışından sonra onun artık hiçbir gücü yoktur (*Is. 14: 5-8*). Bu nedenle; Lusifer'in, inançlıları doğru yoldan saptırmaya yöneltmek üzere şu anda yeryüzünde olduğuna ilişkin düşünceyi haklı çıkarıcı hiçbir şey yoktur.
4. Eğer o zaten oradaysa, Lusifer şunu söylediği için neden cezalandırılmaktadır? : "*Gökyüzüne çıkacağım*" (*Is. 14:13*).
5. Lusifer muhtemelen mezarda çürümektedir: "*Haşmetin ölümler diyarına indirilmektedir... ve kurtçuklar seni örtmekte*" (*Is. 14:11*). Meleklerin ölemeyeceği (*Lk. 20: 35,36*) göz önüne alındığında, bu bakımdan Lusifer bir melek olamaz; ifade tarzı daha fazla bir insana uymaktadır.
6. *İşaya* kitabı 14. Bölüm'ün 13 ve 14'üncü ayetleri, 'günahın adamı' (yasa tanımaz adam) hakkındaki 2 *Thes. 2: 3,4* ile bağlantılara sahiptir. Bunun sonucu olarak, Lusifer, diğer bir adama işaret etmektedir; bir meleğe değil.

ÖNERİLEN AÇIKLAMALAR :

1. N.I.V. ve diğer modern versiyonlar *İşaya* kitabı 13 - 23'üncü bölümlerini, çeşitli uluslar - örneğin Babil, Sur, Mısır - üzerindeki ağır yüklerin bir serisi olarak sunmaktadırlar. *Is. 14:4*, dikkate almakta olduğumuz ayetler çerçevesinde hazırlanmıştır: "*Babil kralına karşı bu atasözünü (benzetişi) (söylemeyi) üzerine alacaksın...*" . O zaman kehanet, 'Lusifer' olarak

tanımlanan Babil'in insan kralı hakkındadır. Onun iktidardan düşüşü: “*Seni görenler... seni düşünüp diyecekler: 'Yeryüzünü titretmiş olan adam bu mu? (Is. 14:16).* Bu şekilde Lusifer, açıkça bir insan olarak tanımlanmaktadır.

2. Lusifer bir insan kral olduğu için, “*Tüm ulusların kralları... konuşacak ve sana diyecek ki: 'Sen de bizim kadar zayıf mı oldun? Sen bizim gibi mi oldun?' (Is. 14: 9,10).* Bu nedenle Lusifer herhangi bir diğer kral gibi bir kraldır.

3. Is. 14:20, Lusifer'in soyunun yok edileceğinden söz eder. Is. 14:22, Babil'in soyunun yok edileceğinden söz eder; böylece bunlar eşitlenmektedir.

4. Bunun “*Babil kralına karşı bir atasözü (benzetiş)*” (Is. 14:4) olduğunu hatırlayınız. ‘Lusifer’, yıldızların en parlağı olan, *sabah yıldızı* anlamına gelir. Benzetişte, bu yıldız kibirle gökyüzüne (daha yükseğe) yükselmeye karar verir: “*tahtımı, Tanrı'nın (diğer) yıldızları üzerine yükselteceğim*” (Is. 14:13). Bundan dolayı, yıldız yeryüzüne atılır. Yıldız, Babil kralını temsil eder. *Danyal 4. Bölüm*, Babil Kralı Nebukadnetsar'ın kurmuş olduğu büyük krallığı; Tanrı tarafından ona verilmiş başarının farkına varmaktan çok, kendi gücüyle diğer ulusları yendiğini düşünerek, nasıl kibirle incelediğini açıklar: “*Senin büyüklüğün arttı ve gökyüzüne erişti*” (Dan. 4:22). Bundan dolayı, “*O, insanlar arasından kovuldu; ve saçı kartal tüyleri gibi ve tırnakları kuşların pençeleri gibi uzayınca kadar öküzler gibi ot yedi ve bedeni gökyüzünün çığı ile islandı*” (Dan. 4:33). Dünyanın en güçlü insanların birinin, akli dengesi bozulmuş bir deli'ye bu ani düşüşü; sabah yıldızının gökyüzünden yeryüzüne düşmesi hakkında benzetişin çağrıştırdığıyla ilgili olarak öylesi bir olaydır. Yıldızlar, güçlü kişilerin simgeleridir: örneğin, Gen. 37:9 ; Is. 13:10 (Babilin liderlerine ilişkin) ; Ez. 32:7 (Mısır'ın liderine ilişkin) ; Dan. 8:10 (krş. v. 24). Gökyüzüne yükselme ve gökyüzünden düşme, sırasıyla gururun (böbürlenmenin) artması ve gururun kırılması (alçalma) için sık sık kullanılan İncil sel deyimlerdir - Bk. Job 20:6 ; Jer. 51:53 (Babil hakkında) ; Lam. 2:1 . Mt. 11:23 (Kefernahum hakkında) : “*Sen, Kefernahum, gökyüzüne mi çıkıyorsun; cehenneme (ölüler diyarına, mezara) indirileceksin*”.

5. Is. 14:17 , Lusiferi “*dünyayı bir çöle döndürmekle ve onun kentlerini yıkmakla*” suçlar. “*ki o esirlerini evlerine salıvermez... dünyanın yüzünü kentlerle doldurmasınlar diye*” (Is. 14: 17,21); “*som altından kentler*” (Is. 14: 4 A.V. dipnot). Bunlar, tamamen Babil'in askeri politikasının tanımlamalarıdır - yeryüzündeki tüm alanı yerle bir etme (Kudüs'e yaptıkları

gibi); esirleri diğer bölgelere taşıma ve onların asıl topraklarına geri dönmelerine izin verme (Yahudilere yaptıkları gibi); yeni kentler kurma ve baskı altına aldıkları uluslardan altın haracı alma. Bu nedenle, Lusifer'in diğer kralların sahip olmuş olduğu gibi, kabrinde bile yatmamakta olduğu (kabrinden dışarı atıldığı) gerçeği vurgulanmaktadır (*Is. 14: 18,19*). Bu ifadeler; bedeninin gömülme ihtiyacında olduğu göz önüne alındığında, onun sadece bir insan kral olduğu anlamına gelir.

6. *Is. 14:12*, onun bir ağaç olduğunu ima ederek, Lusifer'in şu olduğundan söz etmektedir: “*yere yıkıldın*”. Bu ifade, Nebukadnetsar ve Babil'in yıkılmakta olan bir ağaca benzetildiği *Dan. 4: 8-16* ile başka bir bağlantı sağlar.

7. Babil ve Asur, peygamberlerce sık sık biri diğeri yerine kullanılabilen deyimlerdir. Böylece, Babil kralının ölümünden söz edilirken şu denmektedir: “*Asurluyu mahvedeceğim...*” (*Is. 14:25*).

İşaya 47. Bölüm'de Babil hakkındaki kehanetlerde; *Nah. 3: 4,5,18* ve *Zeph. 2: 13,15* ile *2 Chron. 33:11*'de Asur'a ilişkin olarak şu söylenenler tekrar edilmektedir: *Asur kralı, Manasse'yi tutsak alıp Babil'e götürdü*” - Bu da, bu terimlerin birinin yerine diğeri kullanılabildiğini göstermektedir. *Amos 5:27*, İsraililerin ‘*Sam'ın ötesine*’, yani Asur'a sürgün gittiklerinden söz eder; ama Stefan bunu “*Babil'in ötesine*” diye aktarır (*Acts 7:43*). *Ezra 6:1*, Babil kralı Darius'un, tapınağın yeniden inşasına ilişkin bir emir çıkardığını anlatır. Yahudiler, “*Asur kralı'nın yüreğinin*” onlara dönmesi için Tanrı'ya yakarır (Ezra 6:22). Bu da onların birbirleriyle değiştirilebilir terimler olduğu göstermektedir. *İşaya* kitabındaki birçok diğerlerine ilaveten, *İşaya 14. Bölüm*'deki kehanet, Hizkiya zamanında (Asur kralı) Sennacherib tarafından Asur işgali ortamına iyi şekilde uymaktadır. Buradan, *Is. 14:25* Asurluların parçalanmasını anlatır. Kudüs'ü kuşatan, Kudüs'e girmek ve tapınağı kendi ilahları için zapt etmek isteyen, kutsal şeylere saygısız Asurlular hakkındaki konuşma sayesinde, *Is. 14:13*'ü anlamak daha kolay olur. Daha önceki Asur Kralı Tilgat-Pilneser de muhtemelen aynı şeyi yapmak istemişti (*2 Chron. 28: 20,21*). *Is. 14:13* : “*Çünkü sen yüreğinden dedin ki, 'Gökyüzüne çıkaracağım...' (tapınak ve kutsal sandığın simgesi - 1 Kings 8:30 ; 2 Chron. 30:27 ; Ps. 20: 2,6 ; 11:4 ; Heb. 7:26). Ben kuzey taraflardaki cemaatin dağında da (tapınağın olduğu Sion dağı) oturacağım*” (*Ps. 48: 1,2*'de ‘Kudüs’).

ARASÖZ 20 : İsa'nın Sınanmaları

Mt. 4: 1-11 : “O zaman İsa, şeytan tarafından sınanmak üzere, ruh tarafından çöle götürüldü. Ve kırk gün ve kırk gece oruç tutmuş olduğu zaman, daha sonra o acıktı. Ve o zaman ayartıcı (şeytan) ona geldi ve dedi ki: ‘Eğer sen Tanrı’nın oğluyun, şu taşların ekmek olmasını emret’. Ama İsa yanıt verdi ve dedi ki: ‘İnsan sadece ekmekle değil, Tanrı’nın ağzından dışarı çıkan her bir sözle de yaşayacaktır, diye (Kutsal Yazılarda) yazılmıştır’ O zaman şeytan onu kutsal kente götürdü ve onu tapınağın kulesine çıkardı ve ona dedi ki: ‘Eğer sen Tanrı’nın oğluyun, kendini aşağı at; çünkü şöyle yazılmıştır: O (Tanrı) meleklerine seninle ilgili buyruk verecek ve ayağın bir taşla çarpmasın diye onlar seni ellerinin üzerinde taşıyacaklar. İsa ona dedi ki: ‘Efendin Tanrı’nı sınamayacaksın, diye de yazılmıştır’. Yine şeytan onu çok yüksek bir dağa götürdü; ve ona dünyanın bütün ülkelerini ve onların görkemini gösterdi; ve ona dedi ki: ‘Eğer yere kapanır da bana tapınacak olursan, bütün bu şeyleri sana vereceğim’. O zaman İsa ona dedi ki: Defol git, İblis, çünkü şöyle yazılmıştır: ‘Tanrının olan Efendimize tapınacaksın ve yalnız O’na kulluk edeceksin’. O zaman şeytan onu bıraktı ve işte, melekler geldi ve ona hizmet etti”.

YAYGIN AÇIKLAMA :

Bu bölüm, okunuş anlamı olarak; ‘şeytan’ denen bir varlığın İsa’ya, ona belli şeyler göstererek ve onu özendirici durumlara sevk ederek, günah işlemeye ayartmağa çalıştığı şeklindedir.

YORUMLAR :

1. İsa, “Bize olduğu gibi, her hususta sınandı” (Heb. 4:15), ve: “kendi bedensel arzularınca (nefsince) çekildiğinde ve ayartıldığında, her kişi sınanır” (James 1:14). Bizler, kendi nefsimizin ya da kötü emellerimizin ‘şeytanı’ tarafından sınanırız; ve İsa da sınandı. Biz, kötü bir varlığın aniden yanımıza gelmesi ve bizi günah işlemeye kışkırtması yoluyla sınanmayız - günah ve ayartılma “içten, insanın yüreğinden” gelir (Mk. 7:21).

2. Ayartmalar kesinlikle gerçek anlamda alınamaz:

- Mt. 4:8 , İsa’nın, dünyanın tüm uluslarını onların gelecekteki görkemi ile görmek üzere, “zamanın bir anı içinde” (Bk. Mk. 4:5) yüksek bir dağa götürüldüğünü ifade etmektedir. Tüm

dünyayı görmek için yeterli yükseklikte hiçbir dağ yoktur. Dağın yüksekliği niçin İsa'nın, dünyayı gelecekte olacağı şekilde görmesini olanaklı kılmıştır? Yuvarlak olan dünyada, onun yüzeyinde, herhangi bir anda oradan dünyanın tüm kısımlarını görebileceğimiz hiçbir nokta yoktur.

- *Mt. 4* ve *Lk. 4*'ün bir karşılaştırması, ayartmaların farklı bir düzende anlatıldığını göstermektedir. *Mk. 1:13* , İsa'nın "çölde kırk gün Şeytan tarafından sinandığını" belirtirken, *Mt. 4: 2-3* şunu der: "Kırk gün oruç tutmuş olduğu zaman... ayartıcı (İblis) ona geldi...". Kutsal Yazı kendisiyle çelişmeyeceği için, bu aynı sinamaların kendilerini yinelemeyi sürdürdüğü sonucuna varabiliriz. Taşların ekmeğe döndürülmesi sinaması, açık bir örnektir. Bu, eğer bu sinamalar İsa'nın belleği içinde olmuş ise, ona iyi bir biçimde uyar. Bizim niteliğimiz olarak, yiyecek noksanlığı onu fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da etkilemiş olabilirdi ve o zaman onun zihni kolaylıkla hayali şeyler görmeye başlamış olabilirdi. Sadece birkaç gün yiyeceksiz yürüme bile, biraz çılgınlığa götürebilir (*krş. 1Sam. 30:12*). İsa tarafından *Mt. 7:9*'da; ekmek tomarları ve taşlar arasındaki benzerlikten söz edilmektedir. Ve kuşkusuz bu izlenimler sık sık onun işkence görmüş zihninde karıştı - onun Söz'ü hatırlaması yoluyla (zihnin) daima hızlı bir kontrol altına alınmasına karşın.
- İsa muhtemelen bu sinanmaları kaydeden Müjde yazarlarıyla konuştu; ve çektiğinin güçlülüğünün ifadesinde son noktayı koydu. O, *Mt. 4* ve *Lk. 4*'de görülende mecazi yaklaşım kullanmış olabilir.
- Şeytan'ın İsa'yı çöle ve Kudüs'ün caddelerine götürmesi; daha sonra onların beraberce tapınağın bir kulesine tırmanmaları; bütün bunların meraklı Yahudilerin gözü önünde olması, olası görülmemektedir. Josephus, buna benzer bir olayın meydana geldiğine dair hiçbir kayıt yapmaz - muhtemelen o (böyle bir olay) büyük bir karışıklığa neden olurdu. Bunun gibi, bu sinanmalar; kırk yıllık dönemin sonunda olduğu kadar, bu dönemin içinde çeşitli zamanlarda da (Matta ve Luka'nın bunları farklı sırayla verdikleri göz önüne alındığında, bunlar en az iki defada olmuştur) olmuşsa, İsa; (not: şeytan İsa'yı oraya sevk etti) en yakın yüksek dağa (ki bu İsrail'in kuzey

ucundaki Hermon dağı olabilir) yürümeye, bunun tepesine tırmanmaya ve tekrar oradan inmeye, çöle geri gelmeye ve daha sonra da tatbikatı tekrarlamaya yetecek zamanı nasıl sahip olabilmiştir? Onun sınanmalarının hepsi çölde oldu - O, kırk gün için oradaydı, bütün bu süre zarfında (sadece en sonunda ayrılan) şeytan tarafından sılandı (Mt. 4:11). Eğer İsa her gün şeytan tarafından sılandıysa ve sınanmalar sadece çölde gerçekleşmişse; o zaman bundan, İsa'nın Kudüs'e gidemeyeceği ya da yüksek bir dağa yolculuk yapamayacağı sonucu çıkar. Bu nedenle bu şeyler gerçekten olmamış olabilir.

- Eğer şeytan Tanrı'nın Sözü'ne hiç saygısı olmayan fiziksel bir kişi ise ve insanlara günah işletmeyle ilgileniyorsa; o zaman neden İsa Kutsal Yazılar'dan kendisinin ona üstün geleceği alıntısını yapmaktadır? Yaygın görüşe göre, bu şeytanı uzaklaştırmak değildi. İsa'nın her defasında bir İncil bölümünden alıntı yaptığına dikkat ediniz. Eğer şeytan, İsanın yüreğinin içindeki kötü emeller idiyse; o zaman, yüreğinde Söze sahip olma ve onu kendine hatırlatma yoluyla, onun bu kötü arzuları yenebileceği sonucu çıkarılabilir. Ps. 119:11, bununla o kadar ilişkilidir ki belki de Mesih'in çöldeki deneyiminin özel kehanetidir: *"Sana karşı günah işlemeyeyim diye, senin sözünü kendi yüreğimde sakladım"*.
- Mt. 4:1, şundan söz eder: *"İsa ruh tarafından, şeytan'ca sınanmak üzere, çöle götürüldü"*. Bu, ona henüz bağışlanmış olan Tanrı'nın Ruhu idi (Mt.3:16). Tanrı'nın Ruhu için İsayı, Tanrı'ya karşı koyma durumunda olan insanüstü bir varlık tarafından sınanabilsin diye İsa'yı çöle götürmek, Tanrı'nın Ruhu için olağandışı bir şey olmalıdır.

ÖNERİLEN AÇIKLAMALAR :

1. İsa, Vaftizci Yahya tarafından Ürdün (Şeria) nehrinde vaftiz edildiği zaman, Kutsal Ruh'un gücünü elde etti (Mt. 3:16). O, sudan dışarı çıkar çıkmaz, sınanmak üzere çöle götürüldü. Bildiğimiz kadarıyla; taşları ekmeğe dönüştüren, binalardan aşağı zarar görmeden atlatan, vb. ruhun gücüne sahip olmuştu. Muhtemelen bu ayartmalar onun aklının içinde şiddetle hüküm sürmekteydi. Eğer bir kişi bu şeyleri İsa'ya önerirse ve İsa o kişinin günahkâr olduğunu bilirse, o zaman sınanmalar, onların İsa'nın kendi belleğinin içinden gelmesi durumundan biraz daha az güçlkle algılanırdı.

2. Tüm ulusları kendine alma sınanması, eğer o İsa'nın içinden gelseydi, çok daha güçlü olabilecekti. İsa'nın belleği Kutsal Yazılarla dolu olmalıydı ve orucu yüzünden onun sıkıntılı zihinsel durumu, içinde bulunduğu durumun dışına kolay yoldan ulaşmayı desteklemek üzere onların kullanımına ona mümkün kılan pasajları yanlış yorumlamak üzere ayarlanılabildi.

Yüksek bir dağın üzerinde durma, Hezekyelin Egemenliğin yüksek bir dağdan ne gibi olduğunu göstermesini (Ez. 40:2) ve Yuhanna'nın "*kutsal Kudüs'ü, büyük ve yüksek bir dağdan*"(Rev. 21:10 görmesini anımsatmaktadır. İsa, dünyanın egemenliklerini, onların gelecekte olacakları gibi gördü (Lk. 4:5). Yani, "*Bu dünyanın egemenlikleri Efendimiz Tanrı'nın ve O'nun Mesih'i'nin egemenlikleri olduğu*"(Rev. 11:15) zamanki egemenlikteki gibi. Belki o; kırk yıllık çölde dolaşmanın sonunda Musa'nın Nebo dağından Vaat Edilen Diyarı (Egemenlik) bakarkenki düşündüklerini düşündü (krş. O'nun 40 günü). O, Danyal tarafından (Dan. 4: 17,25,32 ; 5:21) şu şekilde vurgulanmaktadır: "*En Yüce Olan insanların egemenliği üzerinde hüküm sürer; ve O, onu kime dilerse ona verir*"; İsa (Mesih), Tanrı'nın egemenliği verebildiği tek kişi, bir diğeri yok, olarak bilinmekteydi. Onun için, eğer kötü bir canavar; İsa'nın böyle bir gücü sadece Tanrı'nın sahip olduğunu bilmesine karşın, Egemenliği İsa'ya verebileceğini savunduysa, bu pek bir sınanma olmazdı. Yine de İsa, O'nun (Tanrı Baba'nın) Egemenliği İsa'ya vermekten çok hoşnut olduğunu anladı. İsa'nın içindeki şeytan tarafından önerilen, herhalde onun bu egemenliği derhal alabilmesi olmalıdır. Bununla beraber o, şu şekilde akıl yürütebildi: "*Tanrı tüm yetkiyi muhtemelen bana verdi*" (Jn. 5: 26,27); o dereceye kadar ki, o kendi hayatını hem vermek ve hem de onu tekrar geri almak üzere yetkisi vardı (Jn. 10:18). Gerçi en sonunda tüm yetki, ancak onun ölümü ve dirilişinden sonra ona verildi (Mt. 28:18).

3. Kutsal Yazılara olan aşinalığı ile İsa, kendisi ile çöldeki kırk günden sonra morali yıkılan İlya (1 Kings 19:8) ve çöldeki kırk yılın sonunda (kutsal) toprakların kendi hazır mirasından yoksun kalan Musa arasındaki benzerliği gördü. Kırk günün sonunda İsa, onlarla - gerçek bir başarısızlık olasılığı ile karşı karşıya kalarak - benzer bir konumda idi. Musa ve İlya; şeytan denen bir kişiden dolayı değil, insanın zayıflığından dolayı başarısız oldular. O, İsa'yı sınavan 'iblis' ya da 'düşman' denen aynı insan zayıflığı idi.

4. "*Ve şeytan ona dedi ki: 'Eğer sen Tanrı'nın oğluyun...'*"(Lk. 4:3). Mesih'in belleğinin içinde, herkesin onun Yusuf'un oğlu olduğunu düşündüğü (Lk. 3:23 ; Jn. 6:42) göz önüne alınırsa, onun gerçekten

Tanrı'nın oğlu olup olmadığı, ya da gayri meşru olduğu (*Jn. 9:29'un ima ettiği gibi*) hakkında kuşkulanan, İsanın belleğinde sürekli bir sınanma olmuş olmalıdır. Ki resmi tapınak kayıtları onu 'Yusuf'un oğlu' olarak görmektedir (*Mt. 1: 1,16 ; Lk. 3:23 ki buradaki 'sanmak', yasa tarafından tanınmak anlamına gelir*). O, insan bir babaya sahip olmayan tek insan idi. *Phil. 2:8*, İsa'nın; onun Tanrı'nın oğlu olduğunu inanmaması ya da kendi özünü yanlış anlaması için ayartılıyor olmasından çıkardığı sonuca göre, gerçekte bizim gibi bir insan olduğunun farkına varmaya başladığını ima etmektedir.

5. Sınanmalar, Mesih'in ruhsal eğitimi için Tanrı tarafından kontrol edildi. Kendi kötü emellerine (şeytan) karşı kendini güçlendirmek üzere İsa tarafından alıntı yapılan ifadelerin hepsi; *İkinci Yasalar* kitabının, aynı İsrail'in çöldeki deneyimlerine ilişkin bölümündendir. İsa, açıkça kendi deneyimleriyle onlarınkiler arasında bir paralellik gördü:

Dt. 8	Mt. 4 / Lk. 4
"Efendimiz, <i>senin Tanrın; senin tarafından kibrini kırmak, seni denemek, emirlerini tutup tutmayacağın hakkında yüreğinde olanı bilmek için çölde sana kırk yıl rehberlik etti</i> a. 2	"İsaya, <i>çölde kırk gün ruh'ça rehberlik edildi. İsa sınamalarla denendi. İsa, yüreğinde olan Kutsal yazılardan (Ps.119:11)alıntı yapmak suretiyle üstesinden geldi</i>
" <i>Ve senin kibrini kırdı; ve seni açlıkla acı çekti ve seni cennet denemek, emirlerini tutup tutmayacağın hakkında yüreğinde olanı bilmek için çölde sana kırk yıl rehberlik etti</i> ". a. 3	" <i>O, daha sonra acıktı</i> ". <i>Jn 6'daki cennet ekmeği (Man)</i> , İsa tarafından İsa'nın çölde onunla yaşadığı Tanrı'nın sözü'nü temsil edecek Tanrı'nın sözü'nü temsil edecek şekilde yorumlanmaktadır. İsa, ruhsal olarak, Tanrı'nın sözüyle yaşadığını öğrendi."O yanıtladı ki <i>insan sadece ekmele yaşamayacak, ama Tanrı'nın her sözüyle de "</i> .
<i>Yüreğinde şunu da dikkate alacaksın ki; bir adamın kendi oğlunu terbiye etmesi gibi, Efendimiz senin Tanrın da seni terbiye eder</i> ". a. 5	İsa şüphesiz deneyimlerini yansıttı Tanrı, kendi oğlu İsa'yı terbiye etti (<i>2 Sam. 7:14 ; Ps. 89: 32</i>).

Böylece İsa, Söz'ü nasıl okumamız ve çalışmamız gerektiğini bize gösterdi. O kendini çöldeki İsraililerin konumunda düşündü ve bu nedenle kendi çöl denemeleri esnasındaki kendi deneyimlerinden öğrenilebilecek dersler aldı.

ARASÖZ 21 : Gökte Savaş

Vahiy 12: 7-9 : *“Ve gökte savaş oldu: Mikail ve melekleri ejderhaya karşı savaştılar. Ejderha melekleriyle birlikte karşı koydu, ama yenemedi. Bu yüzden artık onların gökteki yeri bulunmadı. Ve büyük ejderha, şeytan ve iblis diye de adlandırılan, tüm dünyayı kandıran o eski yılan yeryüzüne atıldı; ve onun melekleri de onunla birlikte atıldılar”.*

YAYGIN AÇIKLAMA :

Bu, gökte melekler arasında, şeytan ve onun meleklerinin, yılan formunda dert ve günah yaratmaya başladıkları yer olan yeryüzüne atılması sonucunu veren bir ayaklanma olduğunu varsayımını kullanan en gözde bölümlerden biridir.

YORUMLAR :

1. Bu çalışmada şimdiye kadar öğrendiğimiz tüm şeyler, bu bölüme uygulanmalıdır. Meleklerin günah işleyemeyeceklerini gördük ve öyle ki gökte hiçbir ayaklanma olamaz. Böylece, kendi türünde tek olan bu bölüm; günahın bizim dışımızdan değil içimizden geldiği (Mk. 7: 20-23) dikkate alındığında, meleklerin günaha bulaşmadığı ya da yeryüzünde insanlara günah işleten bu gibi günahkâr meleklerin olmadığı şeklinde yorumlanmalıdır.

2. Yılan, başlangıçta orada olduğu anlamına gelen, gökyüzünden atılır. Ama, Cennet Bahçesindeki gerçek yılan, Tanrı tarafından yeryüzünün toprağından yaratıldı (Gen. 1: 24,25). Şeytanın, yılanın içinde olduğuna ve gökyüzünden düştüğüne ilişkin hiç ima yoktur.

3. Burada meleklerin Tanrı'ya karşı günahkâr ya da isyankâr olduklarına ilişkin hiç ifade bulunmadığına, sadece gökyüzünde bir savaş olduğunun belirtildiğine titizlikle dikkat ediniz. Cennette Tanrı'yla savaşan herhangi

birinin olmasının hiç olanağı yoktur: “Ne yaptığıma kimse karşı çıkamaz” (Dt. 32:39 G.N.B.) (Benim elimden kurtulabilen yoktur N.I.V.)

4. Rev. 12: 7-9’daki dramdan sonra, Rev. 12:10 der ki: “Gökteki yüksek bir ses şunu diyordu: ‘Kurtuluş ve güç ve Tanrı’mızın egemenliği ve O’nun Mesihî’nin yetkisi şimdi geldi. Çünkü, Tanrımızın önünde onları gece gündüz suçlayan kardeşlerimizin suçlayıcısı aşağıya atıldı” Eğer, dünyanın başlangıcında, Adem ve Havva’dan önce, Rev. 12: 7-9’dakiler olmuşsa; İblis düşükten sonra oraya kurtuluş ve Tanrı’nın Egemenliği’nin geldiği nasıl söylenebilir? Adem’in günahından sonra, insanlık kendi günaha kölelik ve güçsüzlük acıklı tarihine başladı - ki bu durum kurtuluş ve Tanrı’nın Egemenliği olarak tanımlanamaz. Şeytan’ın - suçlayıcı’nın - yeryüzüne atılması sevindiricidir. Onun yeryüzüne gelişi insan için günah ve bela’nın başlangıcı olduğuna göre, neden sevindirici olmak durumundadır? Eğer gökyüzünden yeryüzüne bir düşüş, gerçekten çok, otorite’den düşüşü ifade eder şekilde (şunlarda olduğu gibi: Is. 14:12 ; Jer. 51:53 ; Lam. 2:1 ; Mt. 11:23) mecazi olarak anlaşılırsa, bütün bunlar daha fazla anlamlı olabilir. Bütün bunlar Adem’in zamanından önce ya da en azından insanoğlunun (yeryüzüne) düşüşünden önce olmuşsa, şeytan, onların o zaman var olmadıkları dikkate alındığında, kardeşlerimizi nasıl suçlayabilecekti?

5. Bütün bunların Cennet Bahçesi’nde olduğunu gösteren hiçbir şey yoktur. Rev. 1:1 ve Rev. 4:1’ de önemli bir husus ortaya konmaktadır ki: *Vahiy* kitabı, “yakında olması gereken şeylerin” bir kehaneti’dir. Bu nedenle o, Cennet Bahçesinde ne olduğunun bir tanımlaması değildir; ama, *Vahiy* kitabının İsa tarafından verildiği zaman, birinci yüzyıldan sonra kimi zaman olacak şeylerin bir kehanetidir. Söze karşı gururunu gerçekten kıran herhangi biri görecektir ki bu tartışma, Rev. 12’dekileri Cennet bahçesine atfen ifade etmedeki tüm çabaları sadece engeller. ‘Şeytan’ın kimliği ve Cennet Bahçesinde ne olduğu hakkındaki bilgi, daha önce açıklanmaksızın İncil’in sonu (son kitabı) gelinceye kadar niçin saklanmalıydı?’ sorusu da yanıtlanmak durumundadır.

6. “Büyük ejderha... ki o eski yılan idi”(Rev. 12:9). Ejderha’nın yedi kafası ve on boynuzu vardı” (Rev. 12:3); bu nedenle de o, gerçek olarak yılan değildi. Onun “ki o eski yılan” diye adlandırılması; onun, yılanın olduğu gibi bir aldatıcı olduğu anlamında, Cennet bahçesindeki yılanın özelliklerine sahip olduğunu göstermektedir. Benzer şekilde, “Ölümün zehirli iğnesi, günah’tır (1 Cor. 15:56); ama bu ölümün gerçek bir yılan olduğu anlamına gelmez. O, günah’la olan ilgisi nedeniyle, yılanın bir özelliğine sahiptir.

7. Şeytan yeryüzüne atıldı ve son derece saldırgandı; “çünkü ancak kısa bir zamanı olduğunu biliyordu” (Rev. 12:12). Eğer şeytan Cennet Bahçesinden

atılmışsa, insanoğluna, onun uzun tarihi boyunca işkence etme olanağına sahipti - ki o, hasar vereceği sadece kısa bir zamana sahip olamaz.

8. Şeytan, Adem'den önce dünyada hiç kimsenin olmadığı dikkate alındığında, gökyüzünden atılmadan önce nasıl “*bütün dünyayı*” (Rev. 12:9) aldatabilecekti?

9. Rev. 12:4 ejderha'nın, gökyüzünün yıldızlarının üçte birini, kuyruğuyla dünyaya nasıl sürüklediğinden söz eder. Eğer bu gerçek olarak anlaşılırsa - ve *Vahiy 12. Bölüm* de, yaygın açıklamayı desteklemek üzere gerçek olarak anlaşılacak zorunda kalınır - ejderhanın toplam büyüklüğü uçsuz bucaksızdır - tüm evrenin (ya da en azından güneş sisteminin) üçte biri), onun sadece kuyruğu tarafından kapsanabilmekteydi. Dünya gezegeninin, böylesine büyük bir yaratığı üzerinde tutacak kapsamda yeterli büyüklüğe sahip olmasının hiç yolu yoktur. Yıldızların çoğu dünyamızdan daha büyüktür; o zaman bunların üçte biri yeryüzüne nasıl konacaktır? Yıldızların üçte birinin, yaklaşık beş trilyon mil uzunlukta olabildiği hesaplanmıştır. Bu, ejderhanın kuyruğunun ne kadar uzun olması gerektiğidir! Ve şunu da anımsayınız ki bütün bunların, kehanetin verilmiş olduğu zaman olan M.S. ilk yüzyıldan sonra olduğu ya da olacağıdır.

10. Rev. 12'deki, tam anlamıyla gerçekleşmesi kesin olarak mümkün olmayan bunun ve birçok diğer şeylerin (ve kehanetin tamamının) ışığı altında; bize bütün bunlardan önce, bunun *imgesel* - yani işaret (belirti) dilinin ya da sembollerin kullanıldığı - bir mesaj olduğunun söylenmiş olması (Rev. 1:1) şaşırtıcı değildir. Rev. 12 bağlamındaki bu hususu vurgulamış gibi, Rev. 12:1, sonradan ortaya çıkan eylemi, ‘*büyük bir belirti*’ olarak tanımlamaktadır (A.V. kenar notu).

11. Şeytan'ın yeryüzünde olduğunda ne yapmakta olduğunun okunuşunda, kişilerin günah işlemesine neden olduğu şeklinde onun hiçbir tanımı yoktur. Gerçekten, Rev. 12: 12-16, şeytanın bir zamanlar geldiği yeryüzünde, dertlere neden olmak için yaptığı girişimlerde başarısız olduğunu göstermektedir. Bu, yaygın açıklamayla çelişmektedir.

12. Bu bölümün gökyüzünde gerçek bir savaş olduğu görüşünü destekleyip desteklemediğinin anlaşılmasındaki anahtar sorulardan biri, burada sözü edilen ‘gökyüzü’ nün gerçek mi yada mecazi mi olduğudur. ‘Gökyüzü’nün mecazi olarak, ‘bir otorite yeri’ni ifade ettiğini daha önce açıkladık. Böylesine sembolik bir kitap olarak *Vahiy*’in bu duruma uyduğunu umabiliriz.

Rev. 12:1'deki kadın, "güneşle giyinmişti; ay ayakları altındaydı ve başı üzerinde on iki yıldızdan bir tacı vardı". Kadınla beraber gökyüzünde asılı duran bütün bu göksel nesneler, gerçek olamaz. Kadın gerçekte güneşle giyinmiş olamazdı ya da gerçek kafası üzerinde her biri dünya kadar büyük yıldızlara sahip olamazdı.

Rev. 12:3 'e göre; diğer belirti, gökyüzünde kırmızı bir ejderhanın görünmesidir. Genellikle bu, gerçek gökyüzü olarak kabul edilir. Ama, Rev. 12:1'de aynı gökyüzünün açıkça mecazi olarak ifade edildiği dikkate alındığında, neden bu böyle olmak zorundadır? Rev. 12:4, ejderhanın gökyüzünün yıldızlarının üçte birini yeryüzüne attığını göstermektedir. Yıldızların ve dünyanın büyüklüklerinden ötürü, bunun gerçek yıldızları ya da gökyüzünü ifade edemediğini görürüz. Tanrı'nın egemenliği yeryüzünde kurulacaktır (Dan. 2:44 ; Mt. 5:5); ki bu, eğer yeryüzü büyük yıldızların üzerine düşmesi yoluyla yok edilirse, mümkün olamayacaktır.

O zaman 'gökyüzündeki' kadın çocuğunu doğurdu; ki o "*Tanrıya ve O'nun tacına alıp götürüldü*" (Rev. 12:5). Tanrı'nın tahtı göktedir. Eğer kadın zaten gökte idiyse, onun çocuğu niçin gökyüzüne götürülmek zorundaydı? Kadın, mecazi bir gökyüzünde olmasına karşın, yeryüzündeki bir şeyin bir sembolü olmalıdır. Daha sonra o, çölün içine kaçar (Rev. 12:6). Eğer o gerçek gökyüzünde idiyse, bu, gökyüzünde bir çöl olduğu anlamına gelir. Mecazi bir göksel yerde olmak, ona çok daha fazla uymaktadır; ve o zaman yeryüzündeki gerçek ya da mecazi bir çöle kaçar.

Bu kitabın yazarı bazen Ortodoks şeytan görüşüne inanan kişilere aşağıdaki soruyu sorar: '*Bana şeytanın, İncil bölümlerini yorumunuza göre kısa bir İncil sel öyküsünü verebilir misiniz?*' Yanıt son derece çelişkilidir. Ortodoks anlayışına göre, (şeytanla ilgili) yanıt şunlardan biri gibi olmak zorundadır:

- a) Şeytan Cennette, Cennet Bahçesi'nden atılan bir Melek idi. *Yaratılış 1. Bölüm*'e göre, o yeryüzüne atıldı.
- b) *Yaratılış 6.bölüm*'e göre, onun yeryüzüne geldiği ve evlendiği sanılır.
- c) Eyüp zamanında, o (şeytan) hem Cennete ve hem de yeryüzüne ulaşmış olduğundan söz eder.
- d) *İşaya 14 Bölüm* ' deki olaylardan önce, o Cennetten yeryüzüne atılmaktadır.
- e) *Zekarya 3. Bölüm*'e göre, o tekrar cennettedir.

f) Matta 4. Bölüm'de, o yeryüzünde'dir. O, İsa'nın ölümü zamanında kovulur; yaygın görüşe göre o zamanda *"bu dünya'nın prensi"* kovulmuş olur.

g) Rev. 12'de, atılan şeytanın bir kehaneti vardır.

h) Rev. 20' de şeytan zincire vurulur; ama *Yahuda 6'nın* yaygın görüşüne göre, o ve melekleri *Yaratılış'ta* zincire vurulmuştu. Eğer o sonsuz zincirlerle bağlanmışsa, o zaman nasıl oluyor da *Rev. 20'*de tekrar zincirleniyor?

Buradan, şeytanın; atılmış (kovulmuş) olduğu her olaydan sonra halen Cennette olduğu şeklinde tanımlandığı dikkate alındığında, günah işlediği için Cennetten kovulduğu yaygın görüşünün doğru olamayacağı açık olmalıdır. Hem 'Cennet'i ve hem de şeytan'ı mecazi bir anlamda kavramak çok önemlidir.

ÖNERİLEN AÇIKLAMALAR :

1. Bu bölüm üzerinde tam olarak çalışmak ve onu açıklamak, mevcut notlarımızın kapsamı dışındadır. Bu ayetlerin noksatsız açıklaması, onları önceki ve sonraki ifadelerle uygun şekilde öğrenmek için, *Vahiy* kitabının tümünün anlaşılmasına gerek vardır.

2. Böylelikle; mecazi gökyüzündeki - yani bir otorite sahasındaki - savaş, herbiri kendi taraftarları ya da melekleri ile iki güç grubu arasında idi. Çoğu kez şeytan ve iblis'in Roma ya da Yahudi sistemleriyle ilişkilendirildiğini gösterdiğimizi hatırlayalım.

3. Şeytan-ejderha'nın politik gücün bir tipini temsil ettiği, onun *"kafalarında taçlara"* sahip olması ile gösterilmektedir (*Rev. 12:3*). *Rev. 17: 9,10* da bu ejderhayı yorumlar: *"Bunu anlamak için bilgeliğe sahip akıl gerek"* - yani bu hayvanı geçek bir varlık olarak anlamayın ve uğraşmayın."*Yedi baş... yedi dağdır...(aynı zamanda) bunlar yedi kraldır"*. Belki de, kısa süre saltanat süren krallardan biri, *Rev. 12:12'*ye göre *"ama kısa bir süreye sahip olan"* şeytan-ejderha ile bağlantılıdır.

KONU 6 : Sorular

1. Bizim sorunlarımızdan ve dertlerimizden sonuçta kim sorumludur?

- a) Tanrı
- b) Şans
- c) Şeytan denen günahkâr bir varlık
- d) Cinler denen günahkâr varlıklar.

2. Günaha ayartılmamızdan ne sorumludur?

- a) Kendi insan özümüz
- b) Tanrı
- c) Kötü ruhlar
- d) İblis denen günahkâr bir yaratık.

3. Şeytan, sözcük olarak ne anlama gelir?

- a) Günah
- b) Yılan
- c) İftiracı / Karalayıcı
- d) Lusifer

4. İblis, sözcük olarak ne anlama gelir?

- a) Bir günahkâr
- b) Bir hayvan
- c) Bir düşman
- d) Cinler kralı.

5. ‘İblis’ sözcüğü iyi kişilere uygulanabilir mi?

6. ‘İblis’ ve ‘şeytan’ mecazi olarak neyi ifade eder?

7. Yeni Ahit’te ifade edildiği şekliyle ‘cinler’ sözcüğünden ne anlamalıyız?

- a) Günahkâr Melekler
- b) Hastalıklar
- c) Halkın cinler’ce neden olduğunu düşündüğü hastalıklar için günün ifade tarzı
- d) Ruh varlıklar.

8. Cennet Bahçesindeki Yılan’dan ne anlıyorsunuz?

2. Bölüm:
***“İsa Mesih’in Adına İlişkin
Unsurlar”***
(Acts 8 : 12)

KONU 7

İSA’NIN ORİJİNİ

7.1 İSA HAKKINDA ESKİ AHİT KEHANETLERİ

Konu 3, insanların kurtuluşu hakkında Tanrı'nın planı'nın nasıl İsa Mesih'in etrafında toplandığını açıkladı. O'nun Havva, İbrahim ve Davut'a vaatlerinin hepsinde, onların gerçek soyundan gelen olarak İsa'dan söz edildi. Gerçekten, Eski Ahit'in tümü, İsa ve onun hakkındaki kehanetlere işaret etmektedir. İsrailin İsa'dan önce itaat etmek zorunda olduğu Musanın şeriatı, sürekli olarak İsa'ya işaret etmektedir: “*Şeriat, bizi Mesih'e götürmek için eğiticimiz oldu*”(Gal. 3:24). Bu nedenle, Fısıh bayramında, kusursuz bir kuzu kurban edilmek zorundaydı (Ex. 12: 3-6); ki bu İsa'nın kurban edilmesini temsil ediyordu: “*Dünya'nın günahını ortadan kaldıran Tanrı'nın Kuzusu*” (Jn. 1:29 ; 1 Cor. 5:7). Kurban edilen tüm hayvanlar için gereksinim duyulan kusursuz durum, İsa'nın mükemmel karakterini ifade etmekteydi (Ex. 12:5 krş. 1 Pet. 1:19).

Başından sonuna kadar *İlahiler* kitabında ve Eski Ahit peygamberlerinde, Mesih'in ne gibi olacağı hakkında sayısız kehanetler vardır. Bunlar özellikle onun nasıl öleceğini tanımlamada odaklanırlar. Yahudi dini, sadece onların bu kehanetlere gerekli önemi vermemesinden dolayı ölebilen bir Mesih görüşünü kabul etmeyi reddeder. Şimdi de bu kehanetlerin bir kaçını sunalım:

Eski Ahit Kehaneti	Mesih'te Gerçekleşme
“Tanrım, Tanrım, beni niçin terk ettin?” (Ps. 22:1)	Bunlar, çarmıhtaki İsa'nın gerçek) sözleridir (Mt. 27:46).
“Ben halkın hor gördüğüyüm. Beni görenlerin hepsi alay etmek için bana gülerler: şunu diyerek kafa sallarlar, 'O, kendisini kurtaracak Efendimiz Tanrı'ya güvendi; haydi onu kurtarsın'” (Ps. 22: 6-8).	İsrail İsa'yı hor gördü ve onunla alay etti (Lk. 23: 35 ; 8:53). Onlar kafalarını sallayıp (Mt. 27:39) , o çarmıhta asılırken ‘Tanrı onu kurtarsın bakalım’ diyorlardı (Mt. 27:43).
“Dilim çenelerime yapıştı... Ellerimi ve ayaklarımı deldiler” (Ps. 22: 15,16)	Bu, Mesih'in çarmıhtaki susuzluğu ile gerçekleşti (Jn. 19:28). Ellerinin ve ayakların delinmesi, kullanılan çarmıha germe'nin fiziksel yöntemini ifade etmektedir.
“Giyisilerimi aralarında paylaşırlar. İç çamaşırlarım için kura çekerler” (Ps. 22:18).	Bunun tam olarak gerçekleşmesi Mt. 27:35'de bulunmaktadır
“Senin adını kardeşlerime ilân	Heb. 2:12'de, İsa'ya uygulanacak

<i>edeceğim” (Ps. 22:22).</i>	şekilde, kesinlikle bundan alıntı yapıldığına dikkat ediniz.
<i>“Kardeşlerim arasında bir yabancıyım; ve annemin çocukları arasında bir ecnebiyim Çünkü senin evinin çabası beni yiyip bitirdi” (Ps. 69: 8,9).</i>	Bu, İsa’nın, kendi Yahudi kardeşlerinden ve kendi ailesinden. yabancılaşması duygularını iyi tanımlamaktadır (Jn. 7: 3-5 ; Mt. 12: 47-49). Bundan, Jn. 2:17’de de alıntı yapılmıştır.
<i>“Yiyecek yerine bana öd verdiler; ve ve susuzluğumda içmek üzere bana sirke verdiler” (Ps. 69:21).</i>	Bunlar Mesih çarmıhta iken oldu (Mt. 27:34).
<i>İşaya 53. Bölüm’ün tamamı, Mesih’in ölümü ve dirilişinin olağanüstü bir kehanetidir; ki onun her ayetinde açık seçik bir gerçekleşme vardı. Burada sadece iki örnek verilecektir:</i>	
<i>“Kırkıcıları önünde dilsiz olan bir koyun gibi, böylesine o ağzını açmadı” (İs. 53:7).</i>	“İsa, Tanrı’nın Kuzusu, kendi duruşması esnasında sessiz kaldı (Mt. 27: 12,14).
<i>“O mezarını kötülerle beraber yaptı; ve ölümünde zengin adamla beraberdi” (İs. 53:9).</i>	İsa, kötü suçlularla beraber çarmıha gerildi (Mt. 27:28); ama zengin bir adamın mezarına gömüldü (Mt. 27: 57-60).

Yeni ahit’in bize, Eski Ahit’in şariat ve peygamberlerinin Mesih’i anlayışımızın temelini oluşturduğunu hatırlatması, küçük bir mucizedir. (Acts 26:22 ; 28:23 ; Rom. 1: 2,3 ; 16: 25,26). İsa’nın kendisi, eğer biz Musayı ve peygamberleri tam olarak anlamazsak, onu (İsayı) anlayamayacağımız hususunda uyardı (Lk. 16:31 ; Jn. 5: 46,47).

Musa’nın şariatının Mesih’e işaret etmesi ve peygamberlerin onun hakkında kehanette bulunmaları, İsa’nın kendi doğumundan önce fiziksel olarak var olmadığı hakkında yeterli kanıt olmalıdır. Doğumundan önce, dünyaya gelmeden önce Mesih’in fiziksel olarak var olduğuna ilişkin yanlış öğreti, onun Havva, İbrahim ve Davut’un soyu (soyundan gelen) olduğu hakkındaki tekrarlanan vaatleri anlamsız bir hale getirir. Eğer o bu vaatlerin yapıldığı zamanda cennette zaten mevcut idiyse, Tanrı bu kişilere Mesih olacak bir torun vaat etmekle yanlış yapmış olurdu. Mt. 1 ve Lk. 3’de kaydedilen İsa’nın soy kütüğü, İsa’nın, Tanrı’nın vaatleri etmiş olduğu kişilere kadar gerilere uzanan nasıl bir soya sahip olduğunu göstermektedir.

Mesih’le ilgili olarak Davut’a edilen vaat, vaadin edildiği zamanda onun fiziksel olarak var oluşunu kabul etmez: “*Senin bağırsaklarından dışarı*

çıkacak olan soyunu senden sonra kuracağım... Ben onun babası olacağım ve o benim oğlum olacak” (2 Sam. 7: 12,14). Buradaki gelecek zaman kipine dikkat ediniz. Tanrı’nın Mesih’in babası olacağı dikkate alındığında, Tanrı’nın oğlunun vaadin yapıldığı zamanki anda zaten var olması mümkün değildir. Ki, bu soy “senin bağırsaklarından dışarı çıkacaktır” ifadesi, onun Davut’un gerçek, fiziksel torunu olduğunu gösterir. “Efendimiz Tanrı, Davut’a gerçeikle ant içti... Senin tahtına bedeninin semeresinden oturtacağım” (Ps. 132:11).

Süleyman vaadin ilk gerçekleşmesi idi; ama o bu vaadin yapıldığı sırada fiziksel olarak zaten var olduğu için (2 Sam. 5:14), Davut’un, Tanrı’nın oğlu olacak olan fiziksel bir soy’a sahip olacağı hakkındaki bu vaadin asıl gerçekleşmesi, Mesih’le ilgili olmalıdır (Lk. 1: 31-33). “Davut’a doğru bir soy sürdüğünü yetiştireceğim (Jer. 23:5) - yani, Mesih.

Benzer gelecek zaman kipi, İsa’yla ilgili diğer kehanetlerde de kullanılmaktadır. Dt. 18:18’deki “Sana (Musa’ya) benzer bir peygamber çıkaracağım (İsrail’e)” ifadesinden, (Acts 3: 22,23)’ de söz edilmektedir ki bu ‘Peygamber’i, **İsa** olarak tanımlamaktadır. “Bir bakire gebe kalacak ve bir oğul doğuracak ve onun adını ‘İmanuel’ (Tanrı bizimle) koyacak” (Is. 7:14). Bu, Mesih’in doğumunda açıkça gerçekleşti (Mt. 1:23).

7.2 BAKİREDEN DOĞUM

İsa’ya gebe kalma ve İsa’nın doğumu kayıtları, onun daha önceden fiziksel olarak var olduğu görüşünü doğrulamaz. ‘Telsis’ (üçlük) yanlış öğreti’sine inananlar; bir anda cennette üç kişinin olduğu ve o zaman onlardan birinin şu anda cennette olan ikisinden ayrılarak gözden kaybolduğu ve bir şekilde Meryem’in rahminde bir cenine dönüştüğü sonucuna ulaşırlar. Kutsal yazılarda; Tanrı’nınki dahil bütün varlıkların bir fiziksel, bedensel form içinde var olduklarını görmekteyiz. Bu nedenle biz; dünyaya gelmeden önce mevcut bulunma inanişinden çıkan, Mesih’in bir şekilde bedensel olarak cennetten geldiği ve Meryem’in rahmine girdiği sonucuna varmayı reddetmekteyiz. Bütün bu karmaşık teoloji, Kutsal Yazılar’ın öğretisinin oldukça dışındadır. Mesih’in kökeninin kaydı, onun bedensel olarak cennetten ayrıldığı ve Meryem’e girdiği şeklindeki her türlü düşünceye hiçbir gerekçe vermez. Bunun için kanıt noksanlığı, telsis öğretisinde büyük bir ‘kayıp bağlantı’dır.

Melek Cebrail Şu mesajla Meryem'e göründü: *"Rahminde gebe kalacaksın ve bir oğlan doğuracaksın ve onun adını İsa koyacaksın. O büyük olacak ve ona en yüce Olan'ın oğlu denecek... Meryem meleğe dedi ki, 'Ben bir adam tanımadığıma göre, bu nasıl olacak? (yani, o bir bakire idi). Ve melek yanıtladı ve ona dedi ki, 'Kutsal Ruh senin üzerine gelecek ve en yüce Olan'ın gücü üzerine gölge salacak: bunun için de senin doğuracağın kutsal Şeye Tanrının Oğlu denecek" (Lk. 1: 31-35).*

İsa'nın doğuşunda Tanrının Oğlu olacağı iki kez vurgulanmaktadır; açıkça Tanrı'nın Oğlu, onun doğumundan  nde var olmadı. Yine, birçok gelecek zaman kipine dikkat edilmelidir - örneğin: *"o, büyük olacak"*. Melek bu sözleri Meryem'e söylerken, İsa zaten bedensel olarak var olsaydı, o zaten büyük olacaktı. İsa Davut'un z rriyetidir (Rev. 22:16). Yunanca 'genos'( retmek), İsa'nın Davut'tan üremiŐ olduğu anlamına gelir.

İSA'YA GEBE KALMA

Kutsal Ruh 'un (Tanrı'nın nefesi/gücü) onun üzerine etkilemesi sayesinde, Meryem, bir erkekle seksi ilişkiye girmeksizin İsa'ya gebe kalabildi. Bu nedenle Yusuf, İsa'nın gerçek babası değildi. Kutsal Ruh'un bir kişi olmadığı anlaşılmalıdır (*Konu 2'de bakınız*). İsa, Kutsal Ruh'un değil, Tanrının Oğlu idi. Tanrının Kutsal Ruh'u Meryem üzerinde kullanması yoluyla, Meryemden doğmuş olan *"bu nedenle de kutsal olan o Şey, Tanrı'nın Oğlu adını aldı"* (Lk. 1:35). 'Bu nedenle' sözcüğünün kullanımı, Kutsal Ruh Meryem'in rahmi üzerine etki yapmaksızın, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu'nun ortaya çıkmayacak olduğu anlamına gelir.

İsa'ya Meryemin rahminde gebe kalınması (Lk. 1:31), bedensel olarak bu tarihten önce var olamayacağının da kanıtıdır. Eğer biz bir görüşe gebe kalırsak, o içimizde başlar. Aynı Şekilde, İsa'ya Meryem'in rahmi içinde gebe kalındı, o orada tamamen her insanda olduğu gibi bir cenin olarak (yaşama) başladı. Jn. 3:16, İncil'in en ünlü ayeti, İsa'nın, Tanrı'nın *"babası olduğu biricik oğlu"* olduğunu kaydeder. Bu ayeti ezberden okuyan milyonlarca kişi, onun ne demek istediğini enine boyuna düŐünmede yetersiz kalmaktadırlar. Eğer İsa'ya 'baba olunmuŐsa', o Meryem'in rahminde gebe kalındığı anda (yaşama) başlar (ingilizce baŐlama- begin- ve baba olma - beget - , birbirleriyle ilgilidir). Eğer İsa'ya, kendi babası olarak Tanrı tarafından baba olunmuŐsa, bu, kendi babasının ondan daha yaşlı olduğunun açık kanıtıdır. Tanrı'nın başlangıcı yoktur (Ps. 90:2) ve onun için İsa'nın kendisi Tanrı olamaz (*Bu husus Konu 8' de geniş olarak açıklanmaktadır*).

İsa'nın orijinal olarak Adem gibi yaratılmış olma yerine, ona Tanrı tarafından baba olunduğu anlamlıdır. Bu, Tanrı'nın İsa'yla olan ilişkisinin yakınlığını gösterir - *"Tanrı Mesih'te dünyayı kendisiyle barıştırdı"* (2 Cor. 5:19). Sadece topraktan yaratılmak yerine, Tanrı tarafından baba olunan Mesih'in bu durumu, Babası Tanrı'nın yolları için kendi doğal yeteneğinin açıklanmasında da yardımcı olur.

Is. 49: 5,6, Mesih'le ilgili, dünyanın ışığı olarak bir kehanet içerir; ki bunu İsa gerçekleştirdi (Jn. 8:12). O, şunu düşünüyor gibi tanımlanır: *"Efendimiz Tanrı beni rahimdekinden kendi kulu olmak üzere oluşturdu"*. Böylelikle İsa, Tanrı tarafından Meryem'in rahminde Tanrı'nın Kutsal Ruhunun gücü vasıtasıyla oluşturuldu. Meryem'in rahmi, açıkça Mesih'in bedensel orijininin yeridir.

Konu 7.1'de, Ps. 22'nin Mesih'in çarmıhtaki düşüncelerine ilişkin kehanette bulunduğunu gördük. O şunu ifade etmektedir ki : *"Tanrı beni rahimden çıkardı... Rahme düştüğümünden beri sana verildim: anamın karnından beri sen benim Tanrısın (Ps. 22: 9,10)*. Onun ölümü anında, Mesih kendi kökenlerine - Tanrı'nın gücü tarafından annesi Meryem'in rahminde oluşturulduğuna - dönüp baktı. Müjdelerde Meryemin Mesih'in annesi olarak kesin tanımı, kendi içinde İsa'nın Meryem'den doğumundan önce var olduğu görüşünü çürütür.

Meryem, normal insan ebeveynli, sıradan bir insan idi. Bu, şu gerçekle de kanıtlanmaktadır ki; onun, normal bir adam olan vaftizci Yahya'yı doğuran bir kuzeni (akrabası) vardı (Lk. 1:36). Roma Katolik görüşüne göre, Meryem'in sıradan insan niteliğinde olmayışı, İsa'nın hem 'insanoğlu' ve hem de 'Tanrı'nın oğlu' olamaması anlamına gelir. Bunlar İsa'nın, Yeni Ahit'in başından sonuna kadar sık sık kullanılan unvanlarıdır. O, tamamen bir insan anneye sahip olduğundan dolayı, 'insanoğlu' ; ve Tanrı'nın, onun babası olduğu anlamına gelen, Kutsal Ruh aracılığı ile Meryem üzerindeki eyleminden dolayı da 'Tanrı'nın oğlu' idi (Lk. 1:35). Eğer Meryem sıradan bir kadın değil idiyse, bu güzel yorum geçersiz hale gelir.

"Bir kirliden temiz bir şey kim elde edebilir? Hiç kimse...İnsan nedir ki temiz olabilsin. Ve bir kadının doğurduğu nedir ki o doğru olabilsin? ...Bir kadından doğan nasıl temiz olabilir?" (Job 14:4 ; 15:14 ; 25:4). Bu, ne Meryem'in ne de İsa'nın bir tertemiz olma anlayışına ilişkin herhangi bir görüşü sona erdirmektedir.

Sıradan insan ana-baba ile ‘bir kadından doğma’ olan Meryem, bizim temiz olmayan insan özümüze sahip olmalıdır; ki bunu “*kadından olma*” (*Gal. 4:4*) İsa’ya geçirdi. Onun Meryem’in aracılığıyla ‘olmuş’ olması, onun tarafından doğurulmaksızın bedensel olarak var olamadığının bir başka kanıtıdır. Diagglot *Gal. 4:4*’ü şu şekilde tercüme eder: “*Bir kadın tarafından üretilmiş olan*”.

Müjde kayıtları, sık sık Meryem’in insanlığını belirtir. İsa, ruhsal bir algılama noksanlığı için, Meryem’i en az üç kez azarlamak zorunda kaldı (*Lk. 2:49* ; *Jn. 2:4*); o, İsa’nın söylediklerinin tümünü kavramada başarısız oldu (*Lk. 2:50*). Bu: insan niteliğinde olan, oğlu Tanrı’nın oğlu olan; ve bu nedenle de, o da insan özünü paylaşmasına karşın, oğlu ruhen kendinden daha fazla kavrayışlı olan bir kadından tam olarak bekleyebileceğimiz şeydir. Yusuf Meryemle, Mesih’in doğumundan sonra seksi ilişkiye girdi (*Mt. 1:25*). Ve o zamandan sonra, onların normal bir evlilik ilişkisine sahip olmadığını düşündürecek hiçbir neden yoktur.

Mt. 12: 46,47’de Mesih’in ‘annesi ve kardeşleri’nden söz edilmesi; sonuç olarak, Meryem’in İsa’dan sonra diğer çocuklara sahip olduğu anlamına gelir.

İsa sadece “onun *ilk* doğanı” idi. Bu nedenle; Meryemin bir bakire kaldığı ve bu durumda gökyüzüne çıktığı şeklindeki Katolik öğretiler, kesinlikle hiçbir İncilsel desteğe sahip değildir. Ölümlü niteliği olan bir insan olarak, Meryem yaşlandı ve öldü. Bunun dışında *Jn 3:13*’den şunu okuruz: “(*İsa’dan başka*)Hiçbir insan gökyüzüne çıkmamıştır”. Şurası gerçektir ki İsa insan niteliğine sahipti (*Bakınız: Heb. 2: 14-18* ; *Rom. 8:3*). Bunun anlamı, babasının o öze sahip olmadığı dikkate alındığında, onun annesinin de öyle olduğudur.

7.3 TANRI’NIN PLANINDA MESİH’İN YERİ

Tanrı kendi planları üzerinde hazırlıksız ve aniden karar vermez. İnsanlık tarihi geliştikçe, O’nun planının ek parçaları da tasarlanır. Tanrı, yaratılış’ın tam başından itibaren eksiksiz bir plan geliştirmişti (*Jn. 1:1*). Bu nedenle; onun bir oğula sahip olma isteği, başlangıçtan itibaren onun planı içindeydi. Eski Ahit’in tamamı, Tanrı’nın Mesih’te kurtuluş planının farklı yönlerini açıklar.

Biz sık sık; vaatler, peygamberlerin kehanetleri ve Musa'nın şeriatının örnekleri vasıtasıyla, Eski Ahit'in sürekli olarak Mesih'te Tanrı'nın planını açıklıyor olduğunu gösterdik. Tanrı'nın takdiri nedeniyledir ki; O bir oğula sahip oldu ki onun aracılığı ile evreni yarattı (*Heb. 1: 1,2 Yunanca metin; A.V'daki 'aracılığı ile', 'nedeni ile' şeklinde daha iyi tercüme edilir*). Mesih nedeniyledir ki insanlık tarihinin çağları Tanrı tarafından sağlandı (*Heb. 1:2 Yunanca*). Bunun sonucu olarak, Eski Ahit'te kaydedildiği gibi, insana yıllar boyu indirilen Tanrı'nın esinlemesi, Mesih hakkındaki ifadelerle doludur.

Mesih'in üstünlüğü, büyüklüğü ve Tanrı katındaki temel önemini tam olarak kavrayabilmek, bizim için güçtür. Bu nedenledir ki, İsa; ancak Meryem'den doğması yoluyla bedensel olarak var olmuş olmasına karşın, başlangıçtan beri onun Tanrı'nın aklında ve planında var olduğunu söylemek doğru olur. *Heb. 1: 4-7, 13,14* , Mesih'in bir melek olmadığını vurgulamaktadırlar. Mesih; ölümlü yaşamında meleklerden daha aşağı derecede olmakla beraber (*Heb. 2:7*), onun Tanrı'nın *"baba olduğu biricik oğlu"* (*Jn. 3:16*) olduğu dikkate alındığında, onlardan çok daha büyük bir onura yükseltilmiştir. Daha önceden gösterdik ki, Kutsal Yazılar'da öğretilen tek varlık formu, bedensel bir formda var değildir. Bu nedenle Mesih, doğumundan önce bir ruh olarak var olmadı. *1 Pet. 1:20* durumu özetlemektedir: *"O (Mesih), dünyanın kuruluşundan önce gerekli kılındı (seçildi); ama bu son çağlarda ortaya çıktı"*.

İsa; Tanrı'nın *"Kutsal yazılarda peygamberleri vasıtasıyla kendi oğluna ilişkin daha önceden vaat etmiş olduğu; bedene göre Davut'un soyundan olan (Tanrı tarafından baba olunarak yaratılmış) ve kutsallığın ruhu sayesinde, ölümden dirilişi vasıtasıyla, yetki ile Tanrı'nın Oğlu olarak ilan edilmiş kendi oğlu, İsa Mesih, bizim efendimiz"* , Müjde'nin merkezi eksen idi (*Rom. 1: 1-4*).

Bu, Mesih'in geçmişini özetlemektedir:

1. Eski Ahit'te - yani, Tanrı'nın planında - vaat edilmiş;
2. Davut'un soyundan gelen biri olarak, bakireden doğum yoluyla bedensel bir kişi olarak yaratılmış;
3. Ölümlü yaşamı esnasında görülen mükemmel karakterinden dolayı (kutsallığın ruhu),
4. O dirildi ve tekrar, ruh-ödüllü havarilerin bildirimleri yoluyla açıkça Tanrı'nın Oğlu olarak ilan edildi.

TANRI'NIN ÖNCE DEN BİLMESİ

Eğer Tanrı'nın gelecekte olacak her şeyi bildiği gerçeği hakkında anlaşırsak; başlangıçta, bedensel olarak var olmadığı halde, Tanrı'nın aklının Mesihle nasıl dolu olduğunu anlamakta çok yardım edileceğiz. O (Tanrı) her şeyi eksiksiz önceden bilir. Bu nedenle Tanrı, var olmayan şeyler hakkında, sanki onlar varmış gibi, düşünebilir ve konuşabilir. O'nun geleceğe ilişkin bilgisinin toplam miktarı öylesine çoktur. Tanrı, *“var olmayanı varmış gibi çağırır”* (Rom. 4:17). Böylelikle O bildirebilir ki: *“sonu başlangıçtan, henüz olmayan şeyleri eski zamanlardan; şunu diyerek, 'öğüdüm duracak ve bütün muradımı yapacağım'”* (Is. 46:10). Bundan dolayı, Tanrı, sanki onlar canlıymış gibi ölümlerle konuşabilir; ve insanlarla doğmadan önce canlılarmış gibi konuşabilir.

‘Öğüt’ ya da Tanrı'nın sözü, başlangıçtan Mesih'i haber vermişti. O daima Tanrı'nın planı yada ‘tercihi’ içinde idi. Bu nedenle, Mesih'in belli bir zamanda doğmuş olması kesindir. Tanrı, Mesihle olan açıklanmış kendi planını gerçekleştirdi. Böylelikle, Tanrı'nın önceden bilmesinin kesinliği, O'nun sözünün güvenilirliğinde yansdı. İncilde kullanılan İbranice, Tanrı'nın gelecekte vaat ettiği şeylerin tanımlanmasında geçmiş zamanın kullanıldığı, bir “geleceğe ait geçmiş zaman” kipindedir. Böylece Davut dedi ki: *“Bu, Efendimiz Tanrının evidir”* (! Chron. 22:1); ki o zaman tapınak henüz (yoktu) Tanrı tarafından sadece vaat edilmişti. Davut'un vaat sözüne öylesine imanı vardı ki, gelecekteki şeyleri tanımlamada şimdiki zaman kipini kullandı. Kutsal Yazılar, Tanrı'nın önceden bilme örnekleriyle doludur. Tanrı İbrahime ettiği vaatlerin gerçekleşeceğinden o kadar emindi ki, İbrahim'in hiç çocuğu bile olmadığı zamanda, ona dedi ki: *“Bu diyarı senin soyuna verdim...”* (Gen. 15:18). Soydan olan (İshak/Mesih) doğmadan önceki bu aynı dönem esnasında, Tanrı ek olarak şunu vaat etti: *“Seni birçok ulusun bir babası yaptım”* (Gen. 17:5). Gerçekte Tanrı, *“olmamış bu şeyleri sanki olmuş gibi söylemektedir”*.

Bu nedenle, Mesih vaizliği sırasında; o zaman böyle bir durum olmamasına karşın, Tanrı'nın nasıl *“her şeyi onun (Mesih'in) eline vermiş olduğunu”* (Jn. 3:35) söyledi. *“Bütün şeyleri onun (Mesih'in) ayakları altına koyarak, (ona) bağımlı kıldın... Ne var ki her şeyin ona bağımlı kıldığını henüz görmüyoruz”* (Heb. 2:8).

Tanrı, *“dünya başladığından beri, kutsal peygamberlerinin ağzı ile”* İsa aracılığı ile kendi kurtuluş planı hakkında konuştu (Lk. 1:70). Onlar, Tanrı'nın planıyla öylesine yakın ilişki içindeydiler ki, bu adamlar, açıkça söz konusu olmamasına karşın, sanki başlangıçta gerçekten var olmuş gibi

konuşturulurlar. Bunun yerine, peygamberlerin, başlangıçtan beri, Tanrı'nın planı içinde olduklarını da söyleyebiliriz. Yeremya buna iyi bir örnektir. Tanrı ona şunu dedi: *"Ana karnında seni şekillendirmeden önce, ben seni tanıdım; ve sen ana rahminden çıkmadan önce, seni kutsadım ve seni bir peygamber yaptım"* Jer. 1:5. Böylece, Tanrı Yeremya hakkındaki her şeyi, yaratılıştan önce bile biliyordu. Benzer tarzda, Tanrı; Pers kralı Sirus hakkında, onun doğumundan önceki zamanda, sanki o zaman varmış anlamına gelen ifade tarzını kullanarak konuştu (Is. 45: 1-5). Daha o zaman doğmamış biri hakkında, sanki o varmış gibi kullanılan bu ifade tarzının diğeri bir örneği, Heb. 7: 9,10' dur.

Tanrı'nın planındaki kendi görevlerinden dolayı, yaratılıştan önce bile var olmuş gibi kendileriyle konuşulan Yeremya ve (diğeri) peygamberlerle aynı tarzda, gerçeri inançlılarla da (onlar doğmadan) o anda mevcutlarmış gibi konuşulmaktadır. O zamanlar bizim, Tanrının belleği dışında, bedensel olarak var olmadığımız açıktır. Tanrı, *"Dünya başlamadan önce Mesih İsa'da bize verilen, kendi amacı ve lütfuna göre, bizi kurtardı ve kutsal bir çağrı ile bizi çağırdı..."* (2 Tim. 1:9). Tanrı, *"kendi isteğinin uygun tercihi uyarınca... bizi önceden belirleyerek...dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti..."* (Eph. 1: 4,5). Bireylerin Tanrı tarafından başlangıçtan beri önceden bilinmesi ve kurtuluş için işaretlenmiş (önceden belirlenmiş) olmaları, onların başlangıçta Tanrı'nın belleğinde olduklarını göstermektedir (Rom. 8: 27 ; 9:23).

Bütün bunların ışığında, Tanrı'nın planının kısaca ifadesi olarak Mesih'in; Tanrı'nın belleğinde ya da planında başlangıçtan beri, bedensel olarak böyle olmamasına karşın, mevcutmuş gibi konuşulabilmesi, şaşırtıcı değildir. O, *"dünyanın kuruluşundan beri katledilmiş kuzu idi"* (Rev. 13:8). O zaman İsa gerçekten ölmedi; o, yaklaşık 4000 yıl sonra çarمیhta kurban edilen 'Tanrı'nın Kuzusu' idi (Jn. 1:29 ; 1 Cor. 5:7). İsa başlangıçtan beri seçilmiş olduğu gibi (1 Pet. 1:20), aynı şekilde inançlılar da seçildi (Eph. 1:4) (Bu ayetlerde 'seçilmiş' anlamında aynı Yunanca sözcük kullanılmaktadır). Bütün bunları kavramadaki zorluğumuz, bizim Tanrının zaman kavramının dışında nasıl iş gördüğünü hayalimizde kolaylıkla canlandıramadığımız yüzündendir. 'İman'; konuları, zamanla sınırlı olmaksızın, Tanrı'nın görüşü açısından bakma yeteneğidir.

7.4 "BAşLANGIÇTA SÖZ VARDI" (Jn. 1: 1-3)

“Başlangıçta Söz vardı; Söz de Tanrı’yla birlikteydi ve Söz Tanrı idi. Aynı şey başlangıçta Tanrı ile birlikteydi. Bütün şeyler onun aracılığı ile yaratıldı” (Jn. 1: 1-3).

Bu ayetler, tam anlamıyla anlaşıldığında, önceki bölümde ulaşılan sonuçları doğrular ve genişletir. Bununla beraber, bu bölüm doğumundan önce İsa’nın cennette var olduğunu öğretmek için en yaygın yanlış anlamalardan biridir. Bu ayetlerin doğru bir anlayışı, bu çerçevede ‘Söz’ün ne anlama geldiğinin kavranmasına bağlıdır. Bu, doğrudan bir kişiyi ifade edemez. Çünkü bir kişi aynı zamanda ‘Tanrı ile’ ve ‘Tanrı’ olamaz. Burada ‘Söz’ olarak tercüme edilen Yunanca sözcük ‘logos’, kendi kendine ‘İsa’ anlamına gelmemektedir. Bu, genelde ‘Söz’ olarak tercüme edilmekle birlikte, şu anlamlara da gelebilir:

*Beyan , Orijin ; İletişim ; Öğreti ; Niyet
Bildirim (Vaaz) ; Neden ; Özdeyiş ; Haber.*

‘Söz’den, sadece erkek olarak konuşulabilir; çünkü ‘logos’ Yunancada eril’dir. Yine de bu, onun bir adamı, İsa’yı ifade ettiği anlamına gelmez. Almanca (Luther) versiyon bunu ‘das’ (nötr) (das Wort) olarak niteler; Fransızca (Segond) versiyon ise bundan ‘la’ (dişil) (la parole) olarak söz eder. Bütün bunlar ‘söz’ ün (the word), mutlaka erkek bir kişiyi belirtmediğini göstermektedir.

“BAŞLANGIÇTA”

‘Söz’ tam olarak, sözcükler ve diğer mesajlarla dışa anlatılan iç düşüncüyü ifade eder. Başlangıçta Tanrı bu ‘söz’e sahipti. Bu olağanüstü plan, Mesih’te merkezlendi. Tanrının ruhunun nasıl kendi iç düşüncelerini eyleme geçirdiğini, ve buradan da O’nun Ruhu ve sözü arasındaki bağlantıyı gösterdik (*Bakınız: Bölüm 2.2*). Tanrı’nın Ruhu, başlangıçtan itibaren O’nun insanlarla planını geliştirirken ve O’nun yazılı Sözü’nü esinlerken; böylelikle, onun işleyişi ve sözleri ile Mesih’le ilgili düşüncesini de iletir. Mesih, Tanrı’nın ‘söz’ü idi ve onun için Tanrı’nın Ruhu, Tanrı’nın Mesih’le ilgili planını bütün eylemlerinde ifade eder. Bu, neden o kadar çok Eski Ahit olaylarının Mesih’e özgü olduğunu açıklamaktadır. Bununla beraber, kişi olarak Mesih’in, söz olmadığına ilişkin aşırı vurgu yapılamaz. Tanrı’nın İsa aracılığı ile kurtuluş planında o (İsa) ‘söz’dür. ‘Söz’, Mesih hakkındaki Müjde’ye ilişkin olarak çok sık kullanılır - örneğin ‘Mesih’in sözü’ (*Col. 3:16; krş. Mt. 13:19; Jn 5:24; Acts 19:10; 1 Thes. 1:8 vb.*). ‘Söz’ün,

İsa'nın kişiliği yerine Mesih (kurtarıcı) hakkında olduğuna dikkat ediniz. Mesih doğduğu zaman, bu 'söz' et ve kan şekline dönüştü - *"Söz, insan (beden) oldu"* (Jn. 1:14). Kişisel olarak İsa, 'söz' yerine, 'insan (beden) olan söz' idi; o, önceden herhangi bir zaman yerine, Meryem'den doğumu aracılığı ile kişisel olarak 'söz' oldu.

Mesih hakkındaki plan ya da mesaj, başlangıçta Tanrı ile idi; ama Mesih'in kişiliğinde ve ilk yüzyılda onun hakkındaki müjde'nin bildiriminde açıkça belirtildi. Böylece, Tanrı bize kendi sözünü Mesih aracılığı ile söyledi (Heb. 1: 1,2). Tekrar tekrar vurgulanmalıdır ki, Mesih Tanrı'nın sözlerini söyledi; ve Tanrı'nın buyruk sözünde, Tanrı'yı bize açıklamak için, mucizeler yarattı (Jn. 2:22; 3:34; 7:16; 10: 32,38; 14: 10,24).

Pavlus Mesih'in kendi hakkındaki Müjde'yi *"tüm uluslara"* bildirmek üzere verdiği emre itaat etti: *"İsa Mesih hakkındaki bildiri, dünya başladığından beri sır olarak saklanan gizem'in açıklanmasına uygun olarak, sadece şu anda ortaya kondu... tüm uluslara bildirildi"* (Rom. 16: 25,26 krş. 1 Cor. 2:7). İnsan için sonsuz yaşam, sadece Mesih'in çalışmasının aracılığı ile mümkün oldu (Jn. 3:16; 6:35). Bununla birlikte Tanrı başlangıçta, İsa'ya kurban olarak verdiğini bilerek, insana sonsuz yaşam sunmak üzere bu plana sahipti. Bu teklifin tam açıklaması ancak, İsa'nın doğumu ve ölümünden sonra geldi: *"Tanrı'nın dünya başlamadan önce vaat ettiği; ancak onun (sonsuz yaşam) sözü bildiri aracılığı ile uygun zamanda açıklandı"* (Titus 1: 2,3). Her zaman, onların söylediği 'söz'ün başlangıçtan beri Tanrı ile var olduğu anlamında, Tanrı'nın peygamberleriyle onlar daima mevcutmuş gibi nasıl konuşulduğunu görmekteyiz (Lk. 1:70).

İsa'nın benzetmeleri (meselleri), bu şeylerin birçoğunu açıkladı. Böylelikle o kendisiyle ilgili kehaneti gerçekleştirdi: *"Ben ağzımı benzetmelerle açacağım; dünyanın kuruluşundan beri gizli kalmış olan şeyleri söyleyeceğim"* (Mt. 13:35). Bu şu anlamdadır ki *"Başlangıçta...söz, Mesih'in doğumunda bedeni yaratmak için, Tanrı ile idi..."*

"SÖZ TANRI İDİ"

Şimdi şu ifadenin ne anlama geldiğini düşünmek gibi bir konumdayız: *"Söz Tanrı idi"*. Planlarımız ve düşüncelerimiz, temelde bizizdir. 'Londra'ya gidiyorum', amacımı belirten bir 'söz' ya da mesajdır; çünkü o benim planımdır. Tanrı'nın Mesih'te planı, şunun gibi anlaşılabilir: *"Biri yürekten nasıl düşünüyorsa, öyledir"* (Prov. 23:7); ve Tanrı nasıl düşünüyorsa, öyledir. Böylece Tanrı'nın sözü ya da düşüncesi Tanrı'dır: *"söz Tanrı idi"*.

Bundan dolayı, Tanrı ve O'nun sözü arasında çok yakın bir ilişki vardır. Ps. 29:8 'deki gibi paralellikler yaygındır: "*Efendimiz Tanrı'nın sesi çölü titretir; Efendimiz Tanrı çölü titretir*". Peygamberler arasında şuna benzer ifadeler yaygındır: "*Tanrı der ki, 'siz beni dinlemediniz'*" (Jer. 25:7). Gerçekte, Tanrı şunu demek ister: "*Siz, peygamberler tarafından söylenen sözümü dinlemediniz*". Davut Tanrı'nın sözünü lambası ve ışığı olarak algıladı (Ps. 119:105); bununla birlikte o şöyle ifade etti: "*Sen benim lambamsın, Ey Efendimiz Tanrı: ve Efendimiz Tanrı benim karanlığımı aydınlatacak*" (2 Sam. 22:29). Bunlar Tanrı ve onun sözü arasındaki paralelliği göstermektedir. Bu nedenle, Tanrı'nın sözü'nün 'O, Kendisi' olarak kişileştirilişinin, yani olmadığı halde bir kişiymiş gibi konuşulmuş'unun, anlaşılması mümkündür (Arasöz 5'e, 'Kişileştirmenin Kuralı'na bakınız).

Tanrı'nın kendisi gerçektir (Jn. 3:33; 8:26; 1 Jn. 5:10); ve bu nedenle Tanrı'nın sözü de gerçektir (Jn. 17:17). Benzer bir tarzda, İsa kendini kendi sözleriyle o kadar yakından tanımlar ki, kendi sözünü kişileştirir: "*Beni reddeden ve sözlerimi kabul etmeyen kişiyi, yargılayacak olan biri vardır: onu son günde yargılayacak olan söylediğim sözdür*" (Jn. 12:48). İsa kendi sözünden, gerçek bir kişiymiş, yani kendisiymiş, gibi söz etmektedir. Sözleri kişileştirilmiş idi; çünkü onlar İsayla çok yakından ilişkiliydi.

Benzer şekilde Jn. 1: 1-3'de, Tanrı'nın sözü bir birey, yani Tanrı'nın kendisi, gibi kişileştirilmektedir. Bu şekilde Söz'e ilişkin şunu deriz: "*Bütün şeyler Onun aracılığı ile yaratıldı*" (Jn. 1:3). Bununla beraber, Tanrı bütün şeyleri, buyruk sözü aracılığı ile yarattı" (Gen. 1:1). Bundan dolayı, Tanrı'nın sözü, Tanrı'nın kendisiymiş gibi ifade edildi. Burada dikkati çeken dindarlık hususu; yüreğimizde olan sözü aracılığı ile, Tanrı'nın bize çok yakın gelebildiğidir.

Gen. 1'den, Tanrı'nın, kişisel olarak İsa yerine Kendi sözü aracılığı ile, yaratıcı olduğu açıktır. Her şeyi yaratan olarak, kişisel olarak Mesih yerine, söz tanımlanmaktadır (Jn. 1:1-3). "*Efendimiz Tanrı'nın sözü ile gökler yaratıldı; ve ağzının nefesi ile onun bütün cisimleri (yani, yıldızlar)... o söyledi ve o oldu*" (Ps. 33: 6,9). Şimdi bile, O'nun sözüyledir ki doğal yaratılış işler: "*O buyruğunu yeryüzüne yayar: onun sözü çok hızlı gider. O yapağı gibi kar verir...O, sözünü gönderir... ve sular akar*" (Ps. 147: 15-18).

O'nun yaratıcı gücü olarak Tanrı'nın sözünü, O, İsa'ya baba olmada Meryem'in rahminde kullandı. Söz, Tanrı'nın planı; O'nun Kutsal Ruhu vasıtasıyla eyleme geçer (Lk. 1:35); ki böylece Mesih'e hamile kalındı.

Meryem, gelecekte İsa'ya hamile kalacağı hakkındaki habere yanıtında bunun farkına vardı: “*Bana, dediğin gibi olsun*” (Lk. 1:38).

Gördük ki, Tanrı'nın Sözü/Ruhu, Eski Ahit'te baştan başa belirtilmiş olan onun planını yansıtmaktadır. Bunun doğruluk derecesi, İsa'nın Eski Ahit peygamberlerinin sözleriyle paralel olarak konuşturulduğu Acts 13:27'de gösterilmektedir: “*(Yahudiler) onu tanımadılar; ama peygamberlerin söylediklerini değil*”. İsa doğduğunda Tanrı'nın bütün Sözü/Ruhu İsa Mesih'in kişiliğinde açığa vuruldu. Esin altında, beden olarak ona dokunabilmiş ve görebilmiş müritlerden olan havari Yuhanna, Tanrı'nın İsada sonsuz yaşam planını nasıl da açığa vurduğuna çok sevindi. O anda, Tanrı'nın sözü, O'nun İsada kurtuluş planının tümü, tarafından yönetilmekte olduğunun farkına vardı (1 Jn. 1: 1-3). Mesih'i beden olarak göremememize rağmen, onun gerçek bir anlayışı ile sevinebiliriz; Tanrı'nın bizimle planını çok yakından bilebiliriz ve böylelikle kutsal yaşamı sağlayabiliriz (1 Pet. 1: 8,9). Kendimize şu soruyu sormalıyız: “*Ben gerçekten Mesih'i biliyor muyum?*”. Sadece, İsa denen iyi bir adamın bir zamanlar var olduğunu kabul etmek yeterli değildir. Bu ancak; sürekli, ibadetkâr İncil çalışması aracılığı ile, onu sizin kişisel kurtarıcınız olarak çabucak anlamamız ve kendinizi onunla vaftizim aracılığı ile ilişkilendirmemiz ile mümkündür.

Dipnot : “*Başlangıçta söz vardı*” ifadesi, muhtemelen Yahudi kavramı *Torah*'ın (Musa'nın beş kitabının), yaratılıştan önce var olduğunun yorumunu yapmaktadır. Jn. 1: 1-3, bunu anlamada önemli olan şeyin, Tanrı'nın bu sözleriyle İsa hakkında kehanette bulunulmuş olduğunu söylemektedir; Tanrı'nın onun hakkındaki planı, yaratılıştan önce var idi (krş. Lk. 1:70).

ARASÖZ 22 : Tarihte İsa

Bazen savunulduğu gibi, eğer Nasıralı İsa'nın var olduğuna ilişkin hiç kanıt yoksa, o zaman Hristiyanlığın gerçek varlığını açıklamak zor olur. Son 2000 yıldır milyonlarca kişinin kendi inançlarını hiç var olmamış birine dayandırdıklarına inanması ve çoğu kez zulüm ve ölüm riski ile ona olan imanlarını dünya çapında yaymak üzere harekete geçirilmiş olanların böylesine yoğun bir imana sahip olması; herhangi inanan birinin ummadığı korkunç bir yazgıya davet çıkarmaktır. Hristiyanlar ve Yahudiler bir zamanlar Muhammed'in yaşamış olduğunu kabul etmede, onun iddialarını ve öğretisini reddetmelerine karşın, genellikle bir zorluk çekmezler. Gerçekten en ünlü tarihsel olayları, kanıtların eleştirisel olarak bir daha gözden

geçirilmesini talep etmeksizin, kabul ederiz. Geniş çapta kabul görmüş tarihsel olaylar, örneğin 1066'da olan Hastings savaşı, için sık sık analizler yapıldı ve elde edilmesi nispeten zor olan somut kanıtlar bulundu.

Şurası gerçektir ki, bazıları Nasıralı İsa'nın gerçek varlığını o kadar yoğun inkâr ederler ki; bu aşırı tepki, kesinlikle onun Mesihliğini kabul etmek üzere gerekçelerle yüzleşmemek için uygun bir bahane bulma arzusunun bir göstergesidir. Bu özellikle, önceki Yahudilerin kendilerinin ilk yüzyılda İsa denen bir kişinin var olmuş olduğunu kabul ettiklerinin farkına varıldığı zaman doğru gibi görünmektedir. Nasıralı İsa'nın var olduğuna ilişkin aşağıdaki tarihsel kanıtlar, insanların bir ilahiyat buluşu olarak onun hiçbir şekilde kafadan atılamayacağını göstermektedir. Bu bölümdeki faydalı bilgilerin çoğu, Gary Habermas'ın *"İsa'nın Yaşamına İlişkin Eski Kanıtlar"* eserinden seçilmiştir:

1) Tacitus, ilk yüzyıl hakkında, her ikisi de İsa ve Hristiyanlıktan söz eden, iki temel kitabı (*Tarihi Olaylar* ve *Tarihler*) olan bir Roma tarihçisi idi. *Tarihi Olaylar*'da (yaklaşık M.S. 115'de) şunu yazdı:

"İticiliklerinden dolayı halk tarafından Hristiyanlar denen bir sınıf. Hristiyan sözcüğünün isminden kaynaklandığı Christ (İsa Mesih), Tiberyus'un hükümdarlığında valilerimizden birinin, Pontius Pilatus, elinde çok büyük cezalar çekti".

Bu kayda göre; imparator Tiberyus M.S. 14-37'de İsa'nın öldürüldüğü dönem sırasında hüküm sürdü. Tacitus da, bu grubun inançlarının nasıl olduğunu tanımlamaktadır: *"Sadece (bu fikirlerin) İlk kaynağı olan Yahudiye'de değil, ama Roma'da bile ortaya çıktı"*. Ve o, Hristiyanlara karşı yaygın olarak nasıl nefret edildiğini ve çoğunun Roma'da nasıl öldürüldüğünü tanımlayarak devam eder. Bütün bunlar, İsa'nın Yeni Ahit kaydıyla uyumaktadır. Müritler ve havariler öğretilerini ilk olarak Yahudiye'de yaydılar; ve daha sonra, onlara karşı yapılan büyük mücadeleye rağmen, Roma kenti dahil baştanbaşa Roma dünyasına yaydılar.

2) Suetonius, diğer Romalı tarihçi, Claudius'un (M.S. 41-54) hükümdarlığı zamanında şu yorumu yaptı: *"Yahudilerin Chrestus'un kışkırtmasıyla Romada sürekli huzursuzluğa neden olmalarından dolayı, o (Claudius) onları kentten kovdu"*. Chrestus, Christ'in (İsa) diğer söyleniş tarzıdır. Bu arada Acts 18:2, Akvila ve Priskila isminde Yahudi bir çiftin, Yahudilere olan zulümden dolayı, Roma'dan nasıl ayrıldığını anlatmaktadır. Suetonius daha sonra, Neron zamanında Hristiyanlara olan zulmü açıklamaktadır:

“Roma’daki büyük yangından sonra... cezalar da yeni ve zarar verici bir dini inanış grubu olan Hristiyanlara yüklendi”. Burada, ilk yüzyılda ‘Hristiyanlar’ denen bir grubun varlığından söz edilmesi, bu yüzyılda daha önceden “Christ” (İsa Mesih) denen bir kişiye işaret etmektedir.

3) F.F. Bruce (‘Hristiyan Kaynaklar’, s. 29, 30), M.S. 52’de Thallus denen tarihçi tarafından yazılmış ‘Doğu Akdeniz’ bölgesinin bir tarihi hakkında söz etmeler olduğu bilgisine dikkati çekmektedir. Bruce başka yerde (Yeni Ahit Belgeleri, s.113) Thallus’tan alıntı yaparak *Julius Africanus* isminde bir bilginin, İsa’nın çarmıha gerilmesinde güneş tutulmasından dolayı onun karanlık tanımıyla alay ettiğini göstermektedir. Bu, Thallus’un M.S. 52’de kendi tarihini yazmasından birkaç yıl önce olan İsa’nın çarmıha gerilmesinin bir anlatımını yazdığını göstermektedir.

4) Pliny, bir Romalı hükümet görevlisi, ilk yüzyılın son yıllarında Hristiyanlar denen çok aktif bir halk grubunun varlığından ayrıntılarıyla söz etmektedir. Onların anma ayini yerine getirmeleri onun tarafından şöyle ifade edilmektedir: “Onlar belli bir günde gün ışımadan, Mesih’e değişken mısralı bir ilahi söyledikleri, bir toplantı yapma alışkanlığında idiler” (‘Pliny’ye Mektuplar’ çeviren: W. Melmoth, Vol.2, X:96). Roma imparatorları Trajan ve Hadrian, her ikisi de Hristiyanlarla olan ilişkilerdeki sorundan söz ettiler. Bununla ilgili olarak, şunlara bakınız: *Pliny’ye Mektuplar, Vol.2, X:97* ve *Eusebius’un Topluluklara İlişkin Tarih, sırasıyla, IV:IX*. İlk yüzyıldan beri bu grubun varlığı ve onların zulüm sırasındaki inatları, onların ilk yüzyılda yaşamış gerçek bir tarihi kişinin taraftarları olduklarını ima etmektedir.

5) Talmud, Yahudilerin kutsal bir (yasa ve yorum) kitabı, *Yahudi Millet Meclisi 3a* bölümünde İsa’nın ölümünden söz etmektedir. Talmud’un aşağıdaki bu bölümünün, bu kitabın derlenmesinin ilk dönemlerine (yani, M.S. 70-200) denk geldiği kabul edilir:

“Fısıh bayramı arifesinde Yeşu (İsa) asıldı. İnfaz olmadan kırk gün süresince bir haberci dolaştı ve şunu bağırdı: ‘O, büyüculük yaptığından ve İsrail’i din değiştirmeye kandırdığından, yakında taşlanacak. Onun lehine herhangi bir şey söyleyebilecek herkes, onun adına onu meydana çıkarsın’. Ama, onun lehine ortaya hiçbir şey konmadığı için, o Fısıh bayramının arifesinde asıldı”

‘Asıldı’, çarmıha germe için bir deyim olabilir. Bu, aynı şekilde Yeni Ahit’te de kullanılmaktadır (*Gal. 3:13; Lk. 23:39*). Bu bölüm, Yahudilerin İsa’yı (muhtemelen Musa’nın şeriatına göre) taşıyarak öldürmeyi istediklerini; ama, gerçekte onun asıldığından söz edilmektedir. Bunun açıklaması; Yahudilerin İsa’nın ölümünü gerçekleştirmek için, bunun asılarak

yapılabileceğini belirten Roma yasalarını nasıl kullanmak zorunda kaldıklarının Yeni Ahit'teki tanımlaması tarafından verilmektedir.

Yahudi Millet Meclisi 3a bölümü, İsa'nın beş müridinin nasıl yargılandığını ve ölümüne mahkûm olduğunu da anlatır; ki bu yine, Yahudilerin geleneksel olarak tarihsel İsa'nın varlığına inandıklarını göstermektedir. *Yahudi Millet Meclisi 106b*, tamamen Yeni Ahit aracılığı ile üzerinde durulduğu şekilde, İsa'nın öldüğünde 33 yaşında olduğundan bile söz eder. Maier ('İlk Paskalya' s. 117,118), beşinci yüzyıl Yahudi belgesi 'Toledoth Jesu' dan alıntı yaparak, müritlerin öldükten sonra İsa'nın bedenini çalmaya çalıştıklarını; ama Yuda isminde bir bahçıvan'ın onların planını duyduğunu ve İsa'nın bedenini başka bir yere taşıdığını, daha sonra da onu Yahudilere teslim ettiğini, savunur. Justin Martyr'ce M.S. 150'de yazılan yazılanlar, Yahudilerin İsa'nın bedeninin çalınmış olduğunu savunmak üzere özel haberciler gönderdiğini ('Trypho ile Konuşma', 108 kaydeder; ve Tertullian (*Görülecek şeyler üzerine*, 30), M.S. 200'de yazdığında, benzer bir öyküye sahiptir.

Bunların arasındaki bu kanıt dizileri M.S. ilk yüzyılların Yahudileri tarihsel İsa'nın varlığına ve vahşice ölümüne inandıklarını göstermektedir.

6) Lucian, Yunan oyun yazarı, ikinci yüzyıldaki yazılarında 'o gün çarmlıha gerilmiş olan bir adama tapan' Hristiyanlarla alay etmektedir (*Lucian, Yabancı'nın Ölümü, 11-13 içinde: 'Lucian'ın Eserleri', Vol.4, çeviri: Fowler ve Fowler*).

7) Josephus ilk yüzyılın en iyi bilinen tarihçisidir. Onun M.S. 90-95'de yazdığı 'Eski Çağlar' eserinde, Yakup'tan şu şekilde söz eder: "Mesih denen İsa'nın kardeşi". O, aynı kitabın diğer bir bölümünde, Yeni Ahitteki İsa tasvirini açıkça doğrulayan terimlerle düşüncelerini iletir:

"Şu anda, hemen hemen bu zamanda İsa, akıllı bir adam vardı... O, şaşırtıcı beceriler yapan biri olduğu için... o Mesih idi... O, onlara (ölümünün) üçüncü günü sağ olarak göründü; bunları kutsal peygamberlerin söylemiş olduğu ve onunla ilgili on bin diğer harika şeyler gibi".

Bu bölüm o kadar anlamlıdır ki; bazılarının bunun bir tahrif (aslını değiştirme) olduğunu savundu. Aşağıdaki hususlar; bu pasajın, Nasıralı İsa denen birinci yüzyılda yaşamış bir adamın olduğu görüşünü desteklemek üzere kullanımı için halen gerekçe olduğu sonucunu verir:

- Eusebius (*Topluluklara İlişkin Tarih, 1:XI*), Josephus'un bu bölümünden alıntı yapmaktadır.

- Saygıdeğer bilginler, bu ilk okuma parçasının orijinal olduğunu desteklemekte ve bu bölümün Josephus'un geri kalan yazıları gibi, aynı stilde yazıldığını gösterebilmektedirler (Bk. *Daniel Rops, 'İsa'nın Akranlarının Sessizliği', p.21; J.N.D. Anderson, 'Hristiyanlık: Tarihin Tanıklığı' p.20; F.F. Bruce, 'Yeni Ahit Belgeleri' s. 108,109*)
- Bunun bir tahrif olduğu hakkında, metine ait hiçbir kanıt yoktur.
- Profesör Scholomo Pines, Josephus'un çalışmalarının Arapça baskılarının orijinalliğinin hemen hemen kesin olarak keşfedilmiş olduğunu savunmaktadır. Yukarıda sözü edilen bölüm, İsa'nın Mesihliği ve dirilişine ilişkin yukarıda özet halinde verilen açık öğretisel ifadeler olmaksızın, burada da bulunmaktadır. Bu, Josephus'un bir Yahudi olduğu dikkate alındığında makul görülür. Pines, bulgularını halka ilk olarak, New York Times'ın Şubat 12, 1972 tarihli nüshasındaki yazılarıyla açıkladı. Burada Arapça versiyonun İsa hakkındaki Josephus'un tartışılan bölümünden alıntı yaptı: *"Bu zamanda İsa denen akıllı bir adam vardı. Ve onun davranışı iyi idi; o çok dürüst olarak biliniyordu. Ve Yahudiler ve diğer uluslar arasından birçok kişi onun müritleri oldu. Pilatus onu çarmıha gerilmeye ve ölüme mahkum etti. Ve onun müridi olanlar, onun müritliklerinden ayılmadılar. Onlar, onun çarmıhta ölümünden üç gün sonra, onlara görünmüş olduğunu bildirdiler; ve ki o sağdı. Bu yüzden, belki de o, peygamberlerin hakkında mucizeler anlattıkları Mesih idi"*.

Bu anlatı, Yeni Ahittekinde çok iyi bir şekilde uymaktadır.

ARASÖZ 23 : “Ben Gökten İndim”

“Tanrı'nın ekmeği gökten inen ve dünyaya yaşam verendir... Ben gökten indim” (Jn. 6: 33,38).

Bu sözcükler ve bunlara benzer diğerleri, İsa'nın kendi doğumundan önce bedensel olarak cennette var olduğuna ilişkin yanlış görüşü desteklemek üzere yanlış kullanılırlar. Yine de aşağıdaki hususlara dikkat edilmelidir:

1. Teslis'ciler (üçlükçüler) bu sözcükleri, kendi görüşlerini kanıtlamak üzere, gerçek olarak alırlar. Bununla beraber; bunları biz gerçek anlamda alırsak, o zaman bu, İsa'nın bir şekilde gerçekten göklerin arasından aşağıya doğru uçtuğu anlamına gelir. Bu konuda sadece İncil sessiz kalmamakta, Meryemin rahminde İsa'ya bir bebek olarak hamile kalındığı da anlamsız olmaktadır. *Jn. 6:60*, Cennet ekmeği (man) hakkındaki öğretiyi, bir deyimle *“hazmı (anlaması) zor” (Moffatt Tercümesi)* şeklinde tanımlar; yani biz mecazi ifade tarzının kullanılmış olduğunu anlamalıyız.

2. *Yuhanna 6. Bölüm*'de, İsa kendisinin nasıl bir tip cennet ekmeği (man) olduğunu açıklıyor. Cennet ekmeği, yeryüzündeki yaratılışın sorumlusunun Tanrı olduğu anlamında Tanrı tarafından gönderildi; o fiziksel olarak Cennetteki Tanrı'nın tahtından aşağıya uçmadı. Bu nedenle, Mesih'in Cennetten gelişi aynı şekilde anlaşılır; o, Kutsal Ruh tarafından Meryem'in rahminin etkilenmesi sonucu yeryüzünde yaratıldı (*Lk. 1:35*).

3. İsa şunu der: *"Size vereceğim ekme, benim etimdir"* (*Jn. 6:51*). Teslisçiler, Cennetten inenin İsa'nın Tanrı parçası olduğunu savunurlar. Ama İsa, Cennetten inenin ekme olduğunu, onun kendi eti olduğunu söyler. Aynı şekilde, İsa Cennetten (gelen) ekmele kendisi arasında, Tanrı'nın oğlu değil de, *"insanoğlu"* (*Jn. 6:62*) şeklinde bağlantı kurar.

4. *Yuhanna 6. Bölüm*'deki aynı paragrafta, İsa'nın Tanrı'ya eşit olmadığına ilişkin çok miktarda kanıt vardır: *"Beni, yaşayan Baba gönderdi"* (*Jn. 6:57*) ifadesi, aynı eşitliği paylaşmadıklarını göstermektedir. Şurası gerçektir ki, *"Ben babanın aracılığı ile yaşarım"* (*Jn. 6:57*) ifadesi Teslisçilerin söylediği ortak sonsuzluk değildir.

5. Şu soru sorulmalıdır: 'İsa Cennetten ne zaman ve nasıl indi?'. Teslisçiler *Yuhanna 6. Bölüm*'deki bu ayetleri İsanın doğumunda cennetten indiğini kanıtlamak üzere kullanmaktadırlar. Ama İsa kendi hakkında, o devam eden bir süreçmiş gibi, şöyle demektedir: *"ki o gökten iner"* (*Jn. 6: 33,50*). İsa aracılığı ile Tanrı'nın ödülü hakkında konuşurken, Mesih dedi ki: *"Babam size (Cennetten, gökten) ekmeği veriyor"* (*Jn. 6: 32, Weymouth*). İsa'nın bu sözleri söylediği zamanda, belli bir anlamda o zaten inmişti; yani Tanrı tarafından gönderilmişti. Bu yüzden, o geçmiş zaman kipiyle de konuşabildi: *"Ben, Cennetten inmiş olan yaşayan ekmeğim"* (*Jn. 6:51*). Ama o, çarmıhta ölümü şeklinde Cennetten ekme olarak inmekte olduğu şeklinde de konuşur: *"vereceğim ekme benim etimdir; ki onu ben dünyanın yaşamı uğruna vereceğim"* (*Jn. 6: 51*). Böylece, İsanın burada ; Cennetten henüz indiği, iniyor süreci içinde olduğu, çarmıhta kendi ölümünde hâlâ inecek olduğu şeklindeki konuşmalarına sahibiz. Sadece şu gerçek kanıtlanmalıdır ki, 'iniyor' sözcüğü, sadece İsa'nın doğumunu ifade etmekten çok, Tanrı'nın kendisini açıklamasını ifade etmektedir. Bu, tamamen aynı anlamda olan Tanrı'ya ilişkin olarak 'aşağı iniyor' şeklindeki tüm Eski Ahit ifadeleri vasıtasıyla kesinlikle kanıtlanmaktadır. Bu nedenle, Tanrı kendi halkının Mısırdaki sıkıntısını gördü ve Musa'nın aracılığı ile onları kurtarmak üzere aşağıya indi. O bizim günaha köle olduğumuzu gördü; ve bizi esaretten

kurtarmak üzere yönetmesi için İsayı Musa'nın eşdeğeri olarak göndermek yoluyla 'aşağı indi' ya da kendini açıkladı.

ARASÖZ 24 : Dünyayı İsa mı Yarattı ?

“Her yaratığın ilk doğanı odur: Çünkü onun (İsa'nın) aracılığı ile her şey yaratıldı: göktekiler, yerdekiler, görülebilenler ve görülemeyenler; gerek tahtları, gerek egemenlikleri, gerek prenslikleri ya da iktidarlara olanlar. Her şey onun aracılığı ile ve onun için yaratıldı. Ve o her şeyden öncedir ve onun aracılığı ile her şey oluşur. Ve o beden, topluluğun başıdır: ki o başlangıçtır, ölümlerden ilk doğandır...” (Col. 1: 15-18).

Bu, İsa'nın dünyayı gerçekten yarattığına ilişkin izlenim verebilen tipik pasajlardandır.

1. Eğer bu doğru ise; o zaman, İsa'nın kendi doğumundan önce var olmadığını öğreten diğer birçok bölüm (bununla) çelişir. *Yaratılış* kitabındaki kayıtlar, Tanrı'nın yaratıcı olduğunu açıkça öğretmektedir. Ya İsa, ya da Tanrı yaratıcıdır. *Yaratılış* kitabı yaratıcının Tanrı olduğunu belirtirken, eğer biz İsa'nın yaratıcı olduğunu söylersek, İsa'nın doğrudan Tanrı'yla eşdeğer olduğunu söylüyoruz demektir. Bu durum, Tanrı ile İsa arasındaki farklılıkları gösteren çok sayıda ayetin açıkladığına göre, olası değildir (*Bunun örnekleri için Konu 8.2'ye bakınız*).

2. İsa, bir başlangıç anlamına gelen, 'ilk doğan' idi. İsa'nın, gerçek yeryüzünün yaratılışından önce, Tanrı'nın ilk doğanı olduğu hakkında hiç kanıt yoktur. 2 Sam. 7:14 ve Ps. 89:27'deki gibi ifadeler, Davut'un gerçek bir torununun Tanrı'nın ilk doğanı olduğunu göstermektedir. O, bu bölümlerin yazıldığı zamanda, kesinlikle mevcut değildi; ve bu nedenle de *Yaratılış* kitabındaki yaratma zamanında da mevcut değildi. İsa, “ölümünden dirilişi vasıtasıyla, yetki ile Tanrı'nın oğlu oldu (Rom. 1:4). Tanrı, “Tanrı İsa'yı tekrar diriltti; ikinci ilahiler'de yazıldığı gibi (Ps. 2:7), ‘Sen benim oğlumsun, bu gün ben sana baba oldum’” (Acts 13: 32,33). Böylece İsa, kendi dirilişi ile Tanrı'nın ilk doğanı oldu. Bir oğulun babasının sağ yanında durmasının ilk doğan olmayla bağlantılı olduğuna da dikkat ediniz (Gen. 48: 13-16); ve Mesih dirilişinden sonra Tanrı'nın sağ yanına yüceltildi (Acts 2: 32,33 R.V. dipnot; Heb. 1:3).

3. Bu, İsanın ölümden ilk doğan olarak tanımlandığı anlamında'dır (Col. 1:18). Buna paralel olan bir deyim de şudur: *"her yaratığın (ya da bütün yaratılışın) ilk doğanı"* (Col. 1:15 R.V.). Bu nedenle o, kendi hakkında şu şekilde söz etmektedir: *"ölülerin ilk baba olunanı... Tanrı'nın yaratılışının başlangıcı"* (Rev. 1:5 ; 3:14). İsa, ölümsüz erkekler ve kadınların yeni bir yaratılışının ilki idi. Onun dirilişi ve Tanrı'nın ölümsüz oğulları şeklinde bütün olarak doğuşu, İsa'nın ölümü ve dirilişi ile olanaklı kılındı (Eph. 2:10; 4: 23,24; 2 Cor. 5:17). *Herkes (gerçek inançlılar) Mesih'te (sonsuz) yaşama kavuşmuş olacak. Ama her kişi kendi sırasında: en erken olan Mesih, daha sonra onun gelişinde Mesihin olanlar"* (1 Cor. 15: 22,23). Bu, Koloseliler 1. Bölüm'dekiyle tamamen aynı görüştür. İsa, ölümden dirilen ve ölümsüzlük verilen ilk kişi idi. O, yeni yaratılışın ilki idi; ve gerçek inançlılar, onun geri gelişinde onun örneğini takip edecekler.

4. Böylelikle; Koloseliler 1. Bölüm'de sözü edilen yaratılış, Yaratılış kitabındakini değil, yeni yaratılışı ifade etmektedir. İsa'nın çalışması vasıtasıyla, *"her şey yaratıldı... tahtlar... egemenlikler, vb."* inançlıların nasıl dirilip krallar ve prensler olacaklarını ve *"dünya üzerinde egemenlik süreceklərini"* (Rev. 5:10) ifade etmektedir. Bu şeyler, İsanın çalışması ile olanaklı hale geldi. *"Onda, göklerdeki bütün şeyler yaratıldı"* (Col. 1:16 R.V.). Eph. 2:6' da, İsa'da olan inançlıların 'göksel yerlerde' oturuyorlar olarak okuruz. Böylece bu ayetler, gelecekte ne yaşayacağımıza ek olarak, şu anda sahip olduğumuz yüceltilmiş ruhsal konumun İsa aracılığı ile olanaklı hale geldiğini öğretiyorlar. 'Gökler ve yeryüzü', *"çarmıhtaki (İsanın) kan aracılığı ile (Tanrıyla) uzlaşmaya gereksinim duyan bütün şeyleri"* (Col. 1:16,20) içerir. Burada *"gökteki... her şey"*, etrafımızdaki tüm fiziksel şeylerden çok, şu anda *"İsa Mesih'te... göksel yerlerde"* oturan inançlıları ifade eder.

ARASÖZ 25 : “ İbrahimden Önce Olan, Benim ” (Jn. 8:58)

Bu sözcükler, çoğu kez, İsa'nın İbrahimin var oluşundan önce var olduğunu öğretmek suretiyle yanlış uygulanır. Bununla beraber, daha titiz bir araştırma bunun tersinin doğru olduğunu ortaya çıkarır:

1. İsa, “İbrahim’den önce olan, bendim” dememektedir. O, İbrahimin vaat edilen soyudur. Eğer biz İsa’nın bedensel olarak İbrahim’in zamanından önce var olduğunu söylersek, Tanrı’nın İbrahim’e vaatlerini bir saçmalık haline getiririz.

2. Jn. 8:58 genel çerçevesi, Mesih’in Yahudilere İbrahim’e ilişkin vaazıdır. Onlar için ise, İbrahim şimdiye dek yaşayan en büyük insandır. İsa şunu söylüyor: “*Şu anda ben, burada duran ben olarak, İbrahimden daha önemliyim*”. Onlar orada dururlarken, İsa İbrahim yerine onurlandırılmış olan tek kişiydi. O şunu söylüyor: “*Şu anda ben, İbrahim’in şimdiye dek olduğundan daha önemliyim*”. Jn. 8:58’deki ‘önce’ sözcüğünü, İbrahim’den önce var olma anlamında, zamanı ifade eder şekilde anlamak mümkündür. Mesih, dünyanın tam başlangıcından beri Tanrının planı içinde bulunmaktaydı. Bu nedenle İsa, ‘önce’ önem ifadesi anlamında, İbrahim’den ‘önce’ idi.

3. Bunun kanıtı, Jn. 8:56’da bulunmaktadır: “*Sizin babanız İbrahim benim günümü görme hakkında sevindi; o onu gördü ve mutlu oldu*”. İbrahim’in güldüğü ve hoşnut olduğu tek zamanın, ona bir soya sahip olacağı vaadinin verildiği zaman olduğu kaydedilmektedir (Gen. 17:17). O, bu vaadin sonunda İsa’dan söz etmiş olduğunu anladı. İbrahim, İsa’ya (soy) ilişkin olarak ona yapılan vaatler aracılığı ile, ilerideki Mesih’i gördü. O, üstü kapalı olarak İsa’nın gelecekteki kurban edilişi hakkında yorumda bulundu: “*Efendimiz Tanrı’nın dağında o görülecektir (sağlanacaktır)*” (Gen. 22:14). Bu, İbrahimin İsa’yı, onu görüyormuş gibi söz etmesi anlamında idi. Vaatlere ilişkin bu çerçevede söz etmeler sonucudur ki İsa şunu diyebilmektedir: “*İbrahimden önce olan, benim*”. O; Konu 3.1’de açıkladığımız gibi, Tanrı’nın İbrahime vaatlerinin, Tanrı’nın dünyanın başlangıcından beri bilmiş olduğu İsa hakkındaki planı açıklamakta olduğunu anladı. ‘İbrahimden önce’ olmuş olan bu plan, İbrahime ona yapılan vaatler içinde açıklanmıştı; ve o anda da, ilk yüzyılın Yahudilerinin gözü önünde, halka halinde İsa’nın etrafında dururlarken, “*söz (vaadinki) ete dönüştü*” şeklinde belirtilerek gerçekleşmekteydi.

4. Çoğu kez, İsanın ‘Ben’im’ dediğinde, Tanrı’nın Kutsal İsmi’ni çağrıştırmakta olduğu savunulmaktadır. Arasöz 3’de açıkladığımız gibi, İsa ve gerçekten sıradan insanlar, onların kişisel olarak kendilerinin Tanrı oldukları anlamı olmaksızın, Tanrı’nın ismini taşıyabilirler. Yine de, İsa’nın (‘benim’ şeklinde) kullandığı ‘olmak’ fiilinin şimdiki zaman kipi olarak kullanımı sadece buna ilişkin olabilir. Tam aynı Yunanca yapı, birkaç ayet sonra Jn. 9:9’da yer almaktadır. İyileşen kör adamın komşuları, onun

gerçekten oturup dilenenle aynı adam olup olmadığını birbirlerine sordular: “kimiler ‘o, odur’ dedi; diğerleri, ‘ona benziyor’ dedi. Ama kendisi, ‘Ben oyum’ (Benim) dedi”. A.V.’da ‘o’ sözcüğünün italik (ya da parantez içinde) yazıldığına dikkat ediniz. Bu, orijinal Yunanca metinde bunun olmadığı; ama çeviriciler tarafından ilave edildiği anlamına gelir. Kör adam ‘benim’ diyor; tam İsa’nın Jn. 8:58’de ‘benim’ dediği gibi. Eğer biz İsa’nın dediği ‘benim’ deyiminin onun Tanrı’nın ta kendisi olduğunu kanıtladığını söylersek, o zaman kör adamın da Tanrı’nın ta kendisi olduğu sonucuna varmak zorundayız. Bununla beraber, **Yahweh** kutsal İsmi, “Benim” yerine, gerçekte “Ben olacağım, ki o ben olacağım” (Ex. 3:14 R.S.V. dipnot; R.V. dipnot) anlamına geldiği dikkate değer.

ARASÖZ 26 : Melkisedek

İncil öğrencilerinin çoğu, Havarî Petrus’un yazdığı şu sözlerle yürekten bir ‘Amin’ dediler: “Sevgili kardeşim Pavlus... onun bütün mektupları içinde... ki onların içinde güç anlaşılan bazı şeyler vardır ki, bilgisiz ve kararsız kişiler onları, diğer Kutsal Yazıları da yaptıkları gibi, kendi yok olmaları için çarpıtırlar”(2 Pet. 3: 15,16). Bu, Pavlus’un İbraniler kitabında kaydedilen Melkisedek hakkındaki yorumuna kesinlikle uygulanır. O kendisi de; çok derin gittiğini, sadece çok olgunlaşmış inançlılar tarafından kavranabilecek şeylerden söz ettiğini itiraf etmektedir (Heb. 5: 10,11,14). Böylelikle bu; temel öğreti’yi bu gibi ayetlerin öğretimine dayandırmak için değildir. Melkisedek bölümleri, Kutsal Yazıların temel öğretilerini henüz öğrenmeye başlamış olanların belleklerinde aslından daha büyük gözükmemelidir.

“Salem kralı, Yüce Tanrı’nın (baş) rahibi, bu Melkisedek; kralları kılıçtan geçirmeden geri dönen İbrahim’i karşıladı ve onu kutsadı. O, babasız, anasız, soyu (soy kütüğü) olmayan(nesepsiz); ne günlerinin başlangıcı (doğumu) ve ne de yaşamının sonu (belli) olan, ama Tanrı’nın oğlu’na benzer kılınmış olduğu şeklinde konuşulur”(Heb. 7: 1,3). Buradan, kimilerince, İsa’nın gerçekte doğumundan önce var olduğu ve bu nedenle hiç insan ebeveyne sahip olmadığı kanıtlanmaya çalışılır.

İsa, bir Babaya (Tanrı), bir anneye (Meryem) ve bir soy kütüğüne (Bk.Mt.1 ; Lk. 3 ve krş. Jn. 7:27) sahipti. Bu nedenle, Melkisedek onunla kişisel olarak ilgili olamaz. Üstelik Melkisedek “Tanrı’nın oğlu’na benzer kılınmış” idi

(Heb. 7:3). O, İsa'nın kendisi değildi; ama onunla, öğretim amaçları için yazar tarafından kullanılan, belli benzerliklere sahipti. İsa, *"Melkisedek'in benzerliğinde, başka bir (baş) rahip (olarak) ortaya çıktığından..."* (Heb. 7:15), *"Melkisedek düzenine göre"* (Heb. 5: 5,6) bir (baş) rahip olarak atandı.

İbraniler kitabının, Melkisedek hakkındaki ifade tarzı, tastamam gerçek olarak alınmaz. Eğer Melkisedek'in gerçekten hiç babası ve hiç annesi olmadıysa; o zaman, tek kişi olabilen o, Tanrı'nın kendisiydi; o başlangıcı olmayan tek kişiydi (1 Tim. 6:16; Ps. 90:2). Ancak bu, Heb. 7:4 tarafından reddedilir: *"bu adamın ne kadar büyük olduğunu düşünün"*. Keza o insanlar tarafından görülmekteydi (ki Tanrıyı kimse göremez); ve Tanrı'ya kurbanlar sunmaktaydı. Eğer ona bir adam deniyorsa, o zaman o gerçek ebeveynine sahip olmuş olmalıdır. Bu nedenle; onun *"anasız, babasız, nesezsiz"* oluşu; onun soyağacı ve ebeveyninin kayıt edilmediğini ifade eder. Kraliçe Ester'in ebeveyni de kaydedilmemiştir; ve böylece onun geçmişi de benzer bir yoldan tanımlanır. Mordekay *"Ester'i, amcasının kızını... yetiştirdi; çünkü onun ne anası ne de babası vardı...Anası ve babası öldüğünde, Morkeday onu kendi kızı yerine koydu"* (Esther 2:7).

Yaratılış kitabı, bize sunduğu bütün kişilerin aile geçmişlerini tanıtmak için çok ayrıntılara girer. Ama Melkisedek, kendi hiçbir ana-baba kaydı olmaksızın, sahneye çağrılmadan girmiş gibi görünmekte ve aynı beklenmedik şekilde anlatımdan kaybolmaktadır. Yine de onun çok büyük saygıya değer olduğundan şüphe edilemez; büyük İbrahim bile ona ondalık ödedi ve Melkisedek'in İbrahim üzerindeki üstünlüğünü açıkça gösterecek şekilde, onun tarafından kutsandı (Heb. 7: 2-7).

Pavlus, Kutsal Yazılarla sadece zihin jimnastiği yapmıyor. Birinci yüzyılda, Melkisedek tartışmasının çözülebilmesiyle ilgili çok gerçekçi bir sorun vardı. Yahudiler şöyle akıl yürütüyorlardı:

'Siz Hristiyanlar bize bu İsa'nın şu anda, dualarımızı ve işlediklerimizi Tanrı'ya sunan bizim baş rahibimiz olabileceğini söylüyorsunuz. Ama bir rahip, onun Levi kabilesinden olduğunu kanıtlayan, bilinen bir soy kütüğüne sahip olmak zorundadır. Ve hiçbir şekilde, siz kendiniz Yahuda kabilesinden olan İsa'yı kabul edemezsiniz (Heb. 7:14). Kusura bakmayın, bizim için İbrahim, ulu liderimiz ve modelimizdir (Jn. 8: 33,39); ve biz bu İsa'ya saygı gösteremeyiz'.

Buna Pavlus şu şekilde yanıt veriyor:

‘Ama Melkisedek’i anımsayınız. ‘Yaratılış’ kitabı kaydında, böylesine büyük bir (baş) rahibin herhangi bir soy kütüğüne sahip olmadığını göstermek üzere ifade edilmektedir. Ve Mesih hem bir kral ve hem de bir rahiptir; ki onun rahipliği Melkisedek düzenine göre’dir (Heb. 5:6 krş. Ps. 110:4). İbrahim Melkisedek’ten daha aşağı derecede idi. Aynı şekilde, siz dikkatinizi İbrahim’den İsa’ya çevirmelisiniz; ve soy kütüklerinin bu kadar önemli olduğunu sorun yapmaya yönelik çabalarınıza son vermelisiniz (Bk. 1 Tim. 1:4). Melkisedek’in ne kadar çok İsa’nın bir tipi olduğunu (yani, onun yaşamındaki ayrıntıların İsa’ya işaret ettiğini) dikkatli olarak düşünürseniz, o zaman İsa’nın işleyişinin büyük bir anlayışına sahip olursunuz’.

Ve biz, bundan kendimize ders çıkarmalıyız.

KONU 7 : Sorular

1. İsa'ya ilişkin iki Eski Ahit kehanetlerinin listesini yapınız.
2. İsa, doğumundan önce bedensel olarak var oldu mu?
3. İsa'nın kendi doğumundan önce var olduğu ne anlamda söylenmektedir?
 - a) Bir Melek olarak
 - b) Bir üçlüğün (teslis) parçası olarak
 - c) Bir Ruh olarak
 - d) Sadece Tanrı'nın belleğinde ve planında.
4. Aşağıdaki Meryem hakkındaki ifadelerden hangisi doğrudur?
 - a) O, mükemmel, günahsız bir kadın idi
 - b) O, sıradan bir kadın idi
 - c) O, Kutsal Ruh aracılığı ile İsa'ya hamile bırakıldı
 - d) O, şu anda dualarımızı İsa'ya sunmaktadır
5. Yeryüzünü İsa mı yarattı?
6. Jn. 1: 1-3'deki şu ifadeden ne anlıyorsunuz : “Başlangıçta söz vardı”?
Bu, ne anlamına gelmemektedir?
7. İsa'nın kendi doğumundan önce bedensel olarak var olup olmadığı hakkında emin olmanın niçin önemli olduğunu düşünüyorsunuz?

--

KONU 8

İSA'NIN ÖZYAPISI

8.1 İSA’NIN ÖZYAPISI : GİRİŞ

Hristiyan düşüncesinde en büyük trajedilerden biri, Efendimiz İsa Mesih’in mükemmel bir karakter geliştirme yoluyla günah üzerindeki zaferi nedeniyle ona layık saygınlık ve yüceliğe (tam olarak) ulaşmadığı olmalıdır. Geniş çapta inanılan ‘teslis’ öğretisi, İsa’nın kendisini Tanrı yapar. Tanrı’nın ayartılamadığı (*James 1:13*) ve günah işleme olasılığına hiç sahip olmadığı dikkate alındığında; bu, İsa’nın günaha karşı gerçekten savaşmamış olduğu anlamına gelir. O zaman; insan deneyimlerini yaşama, ama, onun vasıtasıyla kişisel olarak etkilenmediği dikkate alındığında, insan ırkının ruhsal ve bedensel ikilemleri için gerçek duyguya hiç sahip olmama şeklindeki, onun yeryüzündeki yaşamı bir düzmece olurdu.

Mormonlar ve *Yehova Şahitleri* gibi diğer en uç gruplar, İsa’nın, babası Tanrı olan biricik oğul olduğu mucizesini gereği gibi kavramayı başaramamaktadırlar. Bunun gibi, o bir melek ya da Yusuf’un doğal oğlu da olamaz. Kimilerince, yaşamı süresince İsa’nın özyapısının (dünyaya) düşmeden önceki Adem’inkine benzer olduğu varsayılmaktadır. Bu görüş için İncisel kanıt olmadığı bir yana; bu, İsa Tanrı tarafından baba olunmak suretiyle Meryem’in rahminde yaratılırken, Ademin Tanrı tarafından topraktan yaratıldığı hususunu kavramayı başaramamaktır. Böylece; İsa insan bir babaya sahip olmamasına karşın, hamile kalındı ve diğer tüm yönlerden bizim gibi doğdu. Çoğu kişi, bizim günahkâr özümüzdeki bir adamın mükemmel bir karaktere sahip olabileceğini kabul edemez. Bu olgu, Mesih’te gerçek bir imanın bir engelleyicisi durumundadır.

İsa’nın bizim özümüzde olduğuna, ama karakterinde ayartılmalarına karşı daima üstün gelen günahsızlık bulunduğuna inanmak, kolay değildir. Gerçek Mesih’te iman ve sağlam bir anlayışa ulaşabilmek üzere, onun mükemmel yaşamıyla ilgili olarak; onun Tanrı olduğunu yalanlayan birçok İncil bölümüyle birleştirilerek Müjde kayıtlarına yansıyan pek çok görüş bulunmaktadır. Onun kendisinin Tanrı olduğuna ve bu nedenle otomatikman mükemmel olduğuna inanmak çok daha kolaydır. Yine de bu görüş, İsa’nın günaha ve insan özüne karşı kazandığı zaferin büyüklüğünü küçültür.

O, insan özyapısına sahipti; o günahkâr eğilimlerimizin her birini paylaştı (*Heb. 4:15*) ve yine de onlara, Tanrı’nın yollarına bağlılığı ve günaha üstün gelmek üzere O’nun yardımını araması yoluyla üstün geldi. Bu Tanrı ona seve seve şu mertebeyi verdi: “*Kendini dünya ile barıştırmak üzere, Tanrı Mesih’te idi*”; kendi gerçek oğlu aracılığı ile (*2 Cor. 5:19*).

8.2 TANRI VE İSA ARASINDAKİ FARKLILIKLAR

‘Tanrı Mesihte idi’ ifadesinin düzeyini vurgulayan ve onun insanlığına dikkat çeken bu bölümler arasında ortaya çıkan duyarlı bir denge vardır. Bu bölümlerin ikinci grubu; Teslis öğretisinin ‘*gerçek Tanrı’nın gerçek Tanrısı*’ şeklinde yanlış olarak ifade ettiği, İsa’nın kendisinin Tanrı olduğu hakkındaki görüşü İncisel olarak haklı göstermeyi olanaksız kılar. (Bu, *gerçek Tanrı’nın gerçek Tanrısı*” deyişi, M.S. 325’de, ilk Hristiyanlarca bilinmeyen Tanrı’nın bir ‘üçlük’ olduğu görüşünün ilk defa ilan edildiği **İznik Konseyi**’inde kullanıldı). İncil’de ‘üçlük’ sözcüğü hiç yoktur. *Konu 9*, Mesih’in günah üzerindeki mutlak zaferini ve onda Tanrı’nın rolünü derinliğine incelemektedir. Biz bu çalışmalara başlarken, kurtuluşun gerçek İsa Mesih’in doğru bir anlayışına bağlı olduğunu hatırlayalım (*Jn. 3:36 ; 6:53 ; 17:3*). Bir kez bu onun günahı ve ölümü alt etmesinin gerçek anlayışına ulaştığımızda, bu kurtuluşu paylaşmak üzere, onda vaftiz olabiliriz.

Tanrı ve İsa arasındaki ilişkinin en açık özetlerinden birisi, *1 Tim. 2:5*’ de bulunmaktadır: “**Tek Tanrı** ve Tanrı ile insanlar arasında tek **aracı** vardır: **insan olan Mesih İsa**”. Koyu yazılmış sözcükler üzerinde düşünülmesi, aşağıdaki sonuçlara götürür:

- Sadece tek Tanrı’nın olması, İsa’nın Tanrı olabilmesini olanaksız kılar; eğer Baba Tanrı ise ve İsa da Tanrı ise, o zaman iki Tanrı olur. “*Ama bizim için sadece tek Tanrı vardır, Baba*” (*1Cor. 8:6*). Bu nedenle, ‘Baba Tanrı’ tek Tanrı’dır. Onun için, üçlük yanlış öğretisinin ifade ettiği gibi, ‘Oğul Tanrı’ denen ayrı bir varlığın olabilmesi olanaklı değildir. Aynı şekilde Eski Ahit de **Yahweh** tek Tanrı’yı Baba olarak betimler (*örneğin, Is. 63:16 ; 64:8*).
- Bu tek Tanrı’ya ilaveten, *aracı* vardır: insan olan Mesih İsa - ...ve tek aracı... ”. ‘Ve’ sözcüğü, Mesih ile Tanrı arasındaki bir farklılığı göstermektedir.
- ‘Aracı’ olarak Mesih, onun bir vasıta olduğu anlamına gelir. Günahkâr insan ile günahsız Tanrı arasındaki bir aracı, Tanrı’nın kendisi gibi günahsız olamaz. O, günahkâr insan özüne sahip günahsız bir insan olmalıdır.”*İnsan olan Mesih*

İsa” ifadesi, bu açıklamanın doğruluğu konusunda bizde hiçbir şüphe bırakmaz. İsa’nın göğe alınışından sonra yazmış olmakla birlikte, Pavlus ‘Tanrı Mesih İsa’ dememektedir.

Birçok kez anımsatmaktayız ki, “*Tanrı bir insan değildir*” (Num. 23:19 ; Hos. 11:9). Yine de Mesih, Yeni Ahit’te sık sık dendiği gibi açıkça “*insan oğlu’dur*”, yani buradaki “*insan olan Mesih İsa*”. O, “*En Yüce Olan’ın Oğlu*” idi (Lk. 1:32). Tanrı’nın ‘*En Yüce*’ olması, sadece onun nihai yüceliğe sahip olduğunu göstermektedir. İsa’nın “*En Yüce Olan’ın Oğlu*” olması, kişisel olarak onun Tanrı’nın kendisi olamayacağını göstermektedir. Tanrı ve İsa hakkında kullanılan Baba ve Oğul’un gerçek ifade tarzı, onların aynı olmadığını açık hale getirmektedir. Bir oğul babasıyla bazı benzerliklere sahip olabilmekle beraber; o ne tek ve aynı kişi olabilir ne de babası kadar yaşlı olabilir.

Bununla aynı doğrultuda; Tanrı ile İsa arasında, İsa’nın Tanrı’nın kendisi olmadığını açıkça gösteren, birçok açık farklılık vardır:

TANRI	İSA
“ <i>Tanrı ayartılamaz</i> ” (James 1:13).	Mesih, “ <i>her hususta bizim gibi ayartılmaya çalışıldı</i> ” (Heb. 4:15)
Tanrı ölemez - Öz itibarıyla O ölümsüzdür (Ps. 90:2; 1 Tim. 6:16).	İsa üç günde öldü (Mt. 12:40 ; 16:21).
Tanrı, insanlar tarafından görülemez (1 Tim. 6:16; Ex. 33:20)	İnsanlar İsa’yı gördüler ve ona dokundular (1 Jn. 1:1 bunu vurgulamaktadır).

Ayartıldığımızda, günah ve Tanrı’ya itaat arasında bir tercihe zorlanırsınız. Çoğu kez, Tanrı’ya itaatsizliği seçeriz. İsa da aynı seçeneklere sahipti; ama o daima itaat etmeyi seçti. Böylelikle o, gerçekte hiç günah işlememesine karşın, günah işleme olasılığına sahipti. Tanrı’nın herhangi bir günah işleme olasılığına sahip olduğu düşünülemez. 2 Sam. 7: 12-16’daki Davut’un soyunun kesinlikle Mesih olduğunu gösterdik. 2 Sam 7: 14, Mesih’in günah işleme olasılığından söz eder: “*Eğer o günah işlerse, onu terbiye edeceğim*”.

8.3 İSA’NIN ÖZYAPISI

‘Özyapı’ (öz) sözcüğü bizim doğal olarak, temelde ne olduğumuzu ifade eder. *Konu 1*’de İncil’in sadece iki özyapı’dan söz ettiğini gösterdik -

Tanrı'nın ve insanın. Tanrı öz itibarıyla ölemez, ayartılamaz, vb. İsa'nın yaşamı sırasında Tanrı'nın özünde olmadığı açıktır. Bu bakımdan o, tamamen insan özünde idi. 'öz' sözcüğünü tanımımızdan, İsa'nın aynı anda iki öze de sahip olamadığı açık olmalıdır. Mesih'in bizim gibi sınındığı çok önemlidir (Heb. 4:15); o kadar ki ayartmaya mükemmel şekilde üstün gelmesi yoluyla, bizim için bağışlanma kazanabildi. Bizim ayartılmalarımızın temeli olan kötü emeller, bizim içimizden (Mk. 7: 15-23), bizim kendi insan özümüzden gelmektedir (James 1: 13-15). Onun için Mesih'in, bu ayartmaları görüp geçirsın ve onları yensin diye, insan özyapısında olması gerekli idi.

Heb. 2: 14-18, pek çok sözcükle bütün bunu ortaya koyar:

"Madem ki çocuklar (biz) et ve kanın paydaşlarıdır, o da kendisi aynı şekilde onlarınkinin aynısına (aynı öze) katıldı (yani, paydaş oldu -R.S.V.); ki o ölümü ile...şeytanı (ölümün gücünü) yok edebildi... Çünkü kuşkusuz o meleklerin özünü değil, ama İbrahimin soyununkini (özünü) üstlendi. Bunun için her yönden kardeşlerine benzer yapılması gerekiyordu; öyle ki, halkın günahlarını bağışlayabilmek üzere, merhametli ve sadık bir baş rahip olabilsin. Kendisi sınındığında acı çektiği için, sınananların yardımına koşabilir".

Bu bölüm, İsa'nın insan özüne sahip olmuş olduğu gerçeğine olağanüstü önem verir: "o da kendisi aynı şekilde" ona paydaş oldu (Heb. 2:14). Bu ifade, konuya tam son noktayı koymak üzere, hepsi aynı anlama gelen üç sözcük (italikle yazılı), kullanmaktadır. O 'onlarınkinin aynısı' özü paylaştı. Kayıt, 'o (İsa), onu paylaştı' diyebilirdi; ama 'o' (paylaşılan öz) "O, onlarınkinin aynısını paylaştı" şeklinde vurgulanmaktadır. Heb. 2:16, benzer şekilde, onun, İbrahim'in soyundan olacak olan inançlılar kalabalığı için kurtuluş getirme durumunda olan İbrahim'in soyu olduğu dikkate alındığında, Mesih'in meleklerin özüne sahip olmadığı hususu üzerinde durulur. Bu yüzden, Mesih için insan özüne sahip olmak gereği vardı. Her yönden "kardeşlerine benzer yapılması" gerekiyordu (Heb. 2:17); Mesih'in kurban edilmesi yoluyla Tanrı bize bağışlama bahşedebilsin diye. Bu nedenle, İsa'nın tam olarak insan özünde olmadığını söylemek için, Mesih'in iyi haberlerinin gerçek temellerini hakkında bilgisiz olmak gerekir.

Vaftiz edilmiş inançlılar ne zaman günah işlerlerse, İsa yoluyla duada kendi günahlarını itiraf ederek Tanrı'ya ulaşabilirler (1 Jn. 1:9). Tanrı, İsa'nın aynen insanlar gibi günaha ayartıldığının, ancak aşırı ayartılmaya insanların başaramadığı şekilde üstün gelerek mükemmel olduğunun farkındadır.

Bundan dolayı, “*Tanrı, Mesih’in hatırına*” bizi bağışlayabilir. (Eph. 4:32). Bu nedenle, Mesih’in nasıl tam bizim gibi ayartılmaya çalışıldığını (sınındığını) ve bunun olanaklı olması için de bizim özyapımıza sahip olmasının gerektiğini kavramak çok önemlidir. Heb. 2:4, bunu olanaklı kılmak üzere, İsa’nın ‘et ve kan’ (insan) özüne sahip olduğunu açıkça ifade etmektedir. Maddi bir bedene sahip olmasına karşın, öz itibarıyla “*Tanrı, Ruh’tur*” (Jn. 4:24); ‘Ruh’ olarak O, et ve kana sahip değildir. Mesih’in ‘et’ özüne sahip olması; onun, yaşadığı süre esnasında hiçbir şekilde Tanrı’nın özüne sahip olmadığı anlamına gelir.

Tanrı’nın sözünü yerine getirmek, yani ayartılmalara karşı tam anlamıyla üstün gelmek, üzere insanlar aracılığı ile yapılan bütün girişimler başarısız oldu. Bu nedenle, “*Tanrı, günah için bir kurban diye günahkâr insan benzerliğinde kendi oğlunu göndererek, günahı insanda mahkûm etti*” (Rom. 8:3 A.V. dipnot).

‘Günah’, öz itibarıyla sahip olduğumuz, Tanrı’nın buyruklarına karşı gelme doğal eğilimini ifade eder. Biz halihazırda buna müsaade ettik ve böyle yapmaya devam etmekteyiz; ama “*günahın ücreti ölüm’dür*”. Bu zor durumdan kurtulmak için, insan dışarıdan yardım almak gereksinimini duydu. İnsan kendisini, insanı kurtarmak için bedeninin içinde olmuş olan ya da olmayan kusursuzlukluğa sahip olmada aciz gibi gördü. Bu nedenle Tanrı işe karıştı ve bize bizim sahip olduğumuz günaha yöneltici tüm özendirmelerle birlikte bizim günahkâr bedenimize sahip kendi öz oğlunu verdi. Diğer her bir insandan farklı olarak, Mesih; başarısızlık ve günah işleme olasılığına tam bizim kadar fazla sahip olmasına karşın, her bir ayartmayı yendi. Rom. 8:3, Mesih’in insan özünü, ‘*günahkâr insan nefsi*’ olarak tanımlamaktadır. Bundan birkaç ayet önce, Pavlus, beden (nefsin) içinde nasıl “*hiçbir iyi şeyin bulunmadığını*” ve bedensel isteklerin (nefsin) doğal olarak nasıl Tanrıya itaate engel olduğunu söyledi (Rom. 7: 18-23). Bu çerçevede, Rom. 8:3’ deki, Mesih’in “*günahkâr beden*” sahibi olduğunu okumak, her şeyden daha harikadır. Bundan ve bu beden (nefsin) isteklerine (nefsin) üstün gelmesinden dolayıdır ki, nefsimizden kurtulmanın bir yoluna sahibiz. İsa onun kendi özünün günahkârlığının büyük ölçüde farkında idi. Ona bir keresinde, onun iyi ve mükemmel olduğunu ifade eder şekilde, “*İyi öğretmen*” diye hitap edilmişti. O, yanıtladı: “*Bana sen niçin iyi diyorsun? İyi (mükemmel) olan tek biri var, O da Tanrı’dır*” (Mk. 10: 17,18). Diğer bir vesileyle, insanlar Mesih’in büyüklüğünü, onun tarafından yapılmış bir seri göze çarpan mucizelere göre kanıtlamaya başladı. İsa bundan yararlanmadı; “*çünkü her şeyi biliyordu ve insanın tanık olmasına herhangi bir gereksinimi yoktu: çünkü insanın içinde ne olduğunu biliyordu*” (Jn. 2:23-

25, Yunanca metin). Onun insanın özü hakkındaki büyük bilgisinden dolayı (*"bu konuda her şeyi biliyordu"*), Mesih; insanlardan şahıs olarak onu, kendi kişisel görüşü nedeniyle kişisel olarak övmelerini istemedi; çünkü o kendi insan özünün ne kadar kötü olduğunu biliyordu.

8.4 İSA'NIN İNSANLIĞI

Müjde kayıtları, İsa'nın nasıl tamamıyla insan özüne sahip olduğuyla ilgili birçok örnek sağlar. Onun yorgun olduğu ve bir kuyudan su içmek üzere oturmak zorunda kaldığı kaydedilmektedir (Jn. 4:6). Lazar'ın ölümünde *"İsa ağladı"* (Jn. 11:35). En mükemmel şekilde, onun nihai acılarının kaydı, onun insanlığı hakkında yeterli kanıt olmalıdır: O çarmıhtaki ölümünü çekmek zorunda olmaktan onu kurtarması için Tanrı'ya dua ederken itiraf etti: *"Şimdi canım sıkılmaktadır"*. *"O, şunu diyerek dua etti: 'Ey Babam, eğer mümkünse, (acı çekme ve ölümle ilgili) bu kâse benden geçip gitsin; yine de benim istediğim gibi değil, ama senin istediğin gibi olsun' (Mt. 26:39)*. Bu, bazı durumlarda Mesih'in isteği ya da arzularının Tanrı'ninkilerden farklı olduğunu göstermektedir.

Mesih, bütün yaşamı süresince, çarmıhtaki bu son deneme sınavına hazırlık için, kendi isteğine karşı olan Tanrı'nın isteğine boyun eğdi: *"Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam: işittiğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü ben, benim kendi isteğimi değil, ama beni göndermiş olan Baba'nın isteğini yapmaya çalışırım"* (Jn. 5:30). Mesih'in isteği ve Tanrı'nınki arasındaki farklılık, Mesih'in Tanrı olmadığına ilişkin yeterli kanıttır.

Yaşantılarımız boyunca bizler, hayatta geçirdiğimiz denemelerden öğrenerek Tanrı'ya ilişkin bilgimizi büyötmeyi umarız. Burada, İsa bizim yüce örneğimizdir. O, (doğuştan) ileildiği kadarıyla, bizden daha fazla Tanrı'nın tam bilgisine sahip değildi. Çocukluğunda, *"İsa bilgelikçe ve kişilikçe (yani, ruhsal olgunluk, krş. Eph. 4:13) gelişti; ve Tanrı ve insan yanındaydı"* (Lk. 2:52). *"Çocuk büyüdü ve ruhça gücünü arttırdı (güçlü oldu)"* (Lk. 2:40). Bu iki ayet, İsa'nın ruhsal gelişmesine paralel olarak fiziksel büyümesini betimlemektedir; büyüme süreci hem doğal ve hem de ruhsal yoldan olmaktadır. Atanasçı inanışın 'üçlük' hakkında ifade ettiğii gibi, eğer 'Oğul, Tanrı' ise; bu durum mümkün olamayacaktı. Yaşamının sonunda bile İsa, ikinci gelişinin tam zamanını, Baba'nın bilmesine karşın, kendisinin bilmediğini itiraf etti (Mk. 13:32).

Tanrının isteğine itaat, hepimizin bir zaman döneminden sonra öğrenmek durumunda olduğumuz bir şeydir. İsa'da, herhangi bir oğul'un yaşamak durumunda olduğu gibi, Babasına itaati öğrenmek üzere bu süreci geçirmek zorunda kaldı. *"Bir Oğul olduğu halde, yine de o, ona acı veren şeyler yoluyla, itaati (yani, Tanrı'ya itaati) öğrendi: ve mükemmel (yani, ruhsal açıdan olgun) yapıldı. O, kendi tamamlanmış ve bütün ruhsal büyümesinin bir sonucu olarak, sonsuz kurtuluşun kaynağı oldu (Heb. 5: 8,9). Phil. 2: 7,8 (Arasöz 27' de daha fazla yorumlandı) İsa'nın, çarmıhtaki ölümünde doruğa ulaşan, aynı ruhsal büyüme sürecini kaydeder: "Kendini yücelikten arındırdı ve bir hizmetkârın biçimine (tavrına) büründü...çarmıhtaki ölümde... kendini alçalttı ve itaatkâr oldu".* Burada kullanılan ifade tarzı; İsa'nın, sonunda Tanrı'nın onun çarmıhta ölmesi gerektiği şeklindeki arzusunun itaatkâr olmak üzere, bilinçli olarak kendini giderek daha fazla alçaltarak ruhsal gelişiminde nasıl ilerlediğini göstermektedir. Böylece o, kendi acılarına doğru olarak karşılık vermek yoluyla mükemmelleştirildi. Buradan, İsa'nın doğru olabilmek üzere, bilinçli kişisel çaba harcamak zorunda kaldığı hususu ortaya çıkmaktadır. O, Tanrı tarafından böyle yapmaya onun sadece bir kukla olması sonucunu doğuracak şekilde, hiçbir yoldan zorlanmadı. İsa bizi gerçekten sevdi; ve bu güdü'den ötürü çarmıhta canını verdi. Eğer Tanrı onu çarmıhta ölüme zorladıysa, İsa'nın bize karşı olan sevgisinin sürekli olarak vurgulanması anlamsız olurdu (*Eph. 5: 2,25; Rev. 1:5; Gal. 2:20*). Eğer İsa Tanrı olsaydı, o zaman mükemmel olmaktan başka seçeneği olmazdı; ve bu durumda çarmıhta ölmezdi. İsa'nın bu seçeneklere sahip olmuş olması, bizim onun sevgisini takdir edebilmemizi ve onunla kişisel bir ilişki oluşturabilmemizi sağlar. İsa'nın kendi yaşamını gönüllü olarak vermek üzere istekliliğinden dolayı, Tanrı ondan çok hoşnut oldu: *"Böylelikle Babam beni sever; çünkü canımı veririm...Onu (canımı) kimse benden alamaz; ama onu ben kendim veririm"* (*Jn. 10: 17,18*). Eğer İsa Tanrı olsaydı, günahkâr insanla bir çeşit göstermelik ilişki şeklinde insan formunda bir yaşamdan vazgeçme hususunda İsa'nın gönüllü itaatiyle Tanrı'nın çok hoşnut olmasını anlamak zor olurdu (*Mt. 3:17; 12:18; 17:5*). Bu; Baba'nın, oğul'un itaatine olan hoşnutluğu kayıtları, İsa'nın itaat etmeme olanağına da sahip olduğu, ancak bilinçli olarak itaatli olmayı seçtiği hususunda yeterli kanıttır.

İSA'NIN KURTULUŞ GEREKSİNİMİ

İnsan özyapısından dolayı İsa; tıpkı bizim gibi hafif hastalıklar, yorgunluk, vb. geçirdi. Böylelikle, bunun sonucu olarak; eğer o çarmıhta ölmüş olmasaydı, bir şekilde, örneğin ihtiyarlardan, ölecekti. Bu düşünüldüğünde,

İsa ölümünden Tanrı tarafından kurtarılmaya gereksinim duydu. Bunun yoğun olarak farkına vardığında İsa, *“Ona (Tanrı’ya) güçlü feryat ve gözyaşları ile, kendini ölümden kurtarabilecek ve dindarlığını işitecek Tanrı’ya dualar ve niyazlar sundu”* (Heb. 5:7 A.V. dipnotu). İsa’nın Tanrı’ya, kendini ölümden kurtarmak üzere yakarmak zorunda olması gerçeği, onun kişisel olarak Tanrı olmasına hiçbir olanak tanımaz. İsa’nın dirilişinden (göğe alınışından) sonra, ölümün onun üzerinde, önceden varmış gibi ima edilen egemenliği artık kalmadı (Rom. 6:9).

İlahiler kitabında ilahilerin çoğu, İsa’nın kehanetidir. Bir ilahiden, İsa hakkında bazı ayetler Yeni Ahit’te alıntı yapıldığında, o ilahinin diğer birçok ayetinin de onun hakkında olduğunu varsaymak mantıklıdır. Birçok vesileyle Mesih’in Tanrı tarafından kurtarılmaya gereksinim duyulduğu vurgulanmaktadır:

- **Ps. 91: 11,12’** dan İsa hakkında Mt. 4:6’da alıntı yapılmaktadır. Ps. 91:16 Tanrı’nın İsa’ya kurtuluşu nasıl verdiği hakkında kehanette bulunmaktadır: *“Uzun ömürle (yani, sonsuz yaşam) onu doyuracağım ve ona kurtuluşumu göstereceğim”*. Ps. 69:21, Mesih’in çarmıha gerilmesini ifade etmektedir (Mt. 27:34); tüm bu ilahi çarmıhta Mesih’in düşüncelerini tanımlamaktadır: *“Kurtar beni ey Tanrı... Canıma yaklaş ve onu kurtar... Senin kurtuluşun ey Tanrı beni yükseltsin”* (Ps: 69: 1, 18, 29).
- **Ps. 89** , Tanrı’nın Davut’a ettiği Mesih’e ilişkin vaat üzerine bir yorumdur. Ps. 89:26 İsa’ya ilişkin şu kehanette bulunur: *“O (Tanrı) beni çağıracak; Sen benim babam, Tanrım ve kurtuluşumun kayasısın”*.

Mesih’in kurtuluş için Tanrıya yaptığı duaları işitildi. O, kendi kişisel ruhsallığı nedeniyle işitildi; bir ‘üçlük’teki yeri nedeniyle değil (Heb. 5:7). Tanrı’nın İsayı diriltmesi ve onu ölümsüzlükle yüceltmesi, Yeni Ahit ana temasında önemli bir daldır:

- *“Tanrı... İsayı diriltti... Tanrı bir Prens ve Kurtarıcı olarak onu kendi sağ yanı ile yüceltti”* (Acts 5: 30,31).
- *“Tanrı...ölümden diriltmiş olduğu... oğlu İsa’yı yüceltmıştır”* (Acts 3: 13,15).

- “Bu İsa’yı Tanrı diriltti” (Acts 2: 24, 32, 33).
- O Tanrı’dan kendini yüceltmesini dileyince, bütün bunları İsa kendisi kavradı (Jn. 17:5 krş. 13:32; 8:54).

Eğer İsa Tanrı’nın kendisi ise; o zaman, Tanrı’nın ölemez olduğu dikkate alındığında, bütün bu vurgular yersiz olurdu. Eğer İsa Tanrı olsaydı, kurtulmaya gerek duymazdı. İsa’yı Tanrı’nın yüceltmış olması, Tanrı’nın onun üzerindeki üstünlüğünü ve Tanrı ile İsa’nın ayrılığını göstermektedir. İngiliz devletleri Kilisesi’nin ilk 39 maddesindeki gibi; Mesih hiçbir şekilde, Tanrı’lık ve insanlık olarak “iki özyapılı gerçek ve sonsuz Tanrı” olamazdı. Sözcüğün gerçek anlamına göre, bir varlık sadece tek özyapıya sahip olabilir. Çok büyük kanıtlara boyun eğmeliyiz ki, Mesih bizim insan özyapımızda idi.

8.5 TANRI İLE İSA’NIN İLİŞKİSİ

Tanrının İsa’yı ölümden nasıl dirilttiğinin dikkate alınması bizi Tanrı ve İsa arasındaki ilişkiyi düşünmeye yöneltir. Eğer onlar, ‘üçlük’ öğretisinin ifade ettiği şekilde ‘eşdeğer...ortak-sonsuzlukta’ iseler; o zaman onların ilişkisinin de eşit olacağını umabilirdik. Henüz gördüğümüz gereğinden çok kanıt, bunun böyle olmadığı şeklindedir. Tanrı ve Mesih arasındaki ilişki, karı-koca arasındakine benzer: “Her erkeğin başı Mesih, kadının başı erkek ve Mesih’in başı Tanrı’dır” (1 Cor.11:3). Erkek kadının başı olduğu gibi; karı ve koca arasında olması gereken aynı amaç birliğine sahip olmalarına karşın, Tanrı da İsa’nın başıdır. Böylece; karı, kocaya ait olduğu gibi “Mesih Tanrı’nındır” (1 Cor. 3:23). Baba Tanrı, çoğu kez Mesih’in Tanrısı olarak ifade edilir. Aslında Tanrı’ya şu gözle bakılır: “Tanrı ve Efendimiz İsa Mesih’in Babası” (1 Pet. 1:3 ; Eph. 1:17). Mesih’in göğe alınışından sonra bile şu anda da onların ilişkisinin Mesih’in ölümlü yaşantısındaki gibi olduğu görülmektedir. Ara sıra üçlük’çülerce tartışıldığı şekilde, Mesih’in yeryüzündeki yaşantısı sırasında, sadece Tanrı’dan daha düşük derecede olduğundan söz edilir. Mesih’in göğe alınışından birkaç yıl sonra yazılan Yeni Ahit mektuplarında, halen Tanrı’dan Mesih’in Tanrısı ve Babası olarak söz edilmektedir. İsa yine de Babasını, Tanrı’sı olarak görmektedir.

Yeni Ahit’in son kitabı olan Vahiy (Esinleme), Mesih’in dirilmesi ve yüceltilmesinden en az 30 yıl sonra yazıldığı halde, yine de Tanrı’dan şöyle söz eder: “Onun (Mesih’in) Tanrısı ve Babası” (Rev. 1:6 R.V.). Bu kitapta göğe alınan ve yüceltilen Mesih, inançlılara mesajlar verdi. O şunlardan söz etti: “Tanrım’ın tapınağı... Tanrım’ın adı... Tanrım’ın kenti” (Rev. 3:12).

Bu, İsa'nın o anda bile Babasını Tanrı olarak düşündüğünü kanıtlar - ve bu nedenle o (İsa) Tanrı değildir.

İsa, ölümlü yaşamı sırasında Babasıyla benzer bir tarzda ilişkiydi. O göğe alınışından şöyle söz etti: *“benim Babama ve senin Babana; benim Tanrım'a ve senin Tanrına (geri dönüyorum)”* (Jn. 20:17). Çarmıhta, İsa insanlığını tam anlamıyla sergiledi: *“Tanrım, Tanrım, Sen beni niçin terk ettin?”* (Mt. 27:46). Böylesi sözcükleri, eğer kendisi Tanrı olan söylemişse, anlamak mümkün değildir. Şurası çok gerçektir ki, İsa Tanrıya *“güçlü feryat ve gözyaşları ile”* yakardı; ki bu kendi içinde onların ilişkisinin gerçek niteliğini göstermektedir (Heb. 5:7 ; Lk. 6:12). Açıktır ki, Tanrı kendisine yakaramaz. Şu anda bile, Mesih Tanrıya bizim için yakarmaktadır (Rom. 8: 26,27 N.I.V. krş. 2 Cor. 3:18 R.V. dipnot).

Şu anda, İsa'nın kendi ölümlü yaşamı sırasında Tanrı'yla olan ilişkisinin, temelde şimdikinden farklı olmadığını gösterdik. Mesih Tanrıyla Babası ve Tanrısı olarak ilişkilidir ve O'na yakardı; aynı durum, Mesih'in dirilişi ve göğe alınışından sonra, şu anda da sağlanmaktadır. Mesih, yeryüzündeki yaşamı sırasında Tanrı'nın kölesi (kulu) idi (Acts 3: 13,26 N.I.V. ; Is. 42:1 ; 53:11). Bir köle efendisinin isteğini yerine getirir; ve hiç bir şekilde efendisine eşit olamaz (Jn. 13:16). İsa, sahip olduğu güç ve otorite ne ise, onun kendi yetkisinden çok Tanrıdan olduğunu vurguladı: *“Ben kendiliğimden bir şey yapamam... Beni gönderen Baba'nın isteğini yapmaya çalışırım... Oğul kendiliğinden bir şey yapamaz”* (Jn. 5: 30,19).

ARASÖZ 27 : “Tanrı’nın Şeklinde Olma”

“Tanrı’nın şeklinde (özünde) olan İsa, Tanrı’yla eşit olmayı ele geçirmeyi düşünmedi; ama kendini adsız yaptı ve bir kölenin (kulun) şekline (özüne) büründü” (Phil. 2: 5-11).

Bu ayetler, İsa'nın Tanrı olduğu anlamında alınır; ama o doğumunda bir insan olmuştur. Eğer bu doğruysa, o zaman *Konu 7* ve *Konu 8*'de varılan her nokta da açıklanmalıdır. Şu ileri sürülebilir ki, bir ayetin İncil öğretisinin genel anlamıyla çelişmesine izin verilemez. Şurası anlamlıdır ki; bu, üçlük'cü düşünce tarzında noksan bağlantıyı - İsa Cennetteki Tanrı olma durumundan kendini Meryem'in rahminde bir bebek olmaya nasıl çevirdiğini - açıklamak üzere ortaya konabilecek hemen hemen tek bölümdür. Aşağıdaki analiz, bu bölümün gerçekten ne anlama geldiğini göstermeye çalışmaktadır.

1. Bu bölümün içinde, ‘üçlük’çü’ görüşle tamamen çelişen neredeyse rastlantısal birkaç ifade bulunmaktadır:

a) “*Tanrı da İsa’yı pek çok yüceltti ve ona bir isim verdi*” (Phil. 2: 9). Bu ifade göstermektedir ki İsa kendini yüceltmedi- onu Tanrı yaptı. Bundan, dirilişte Tanrı bunu ona yapmadan önce, onun yüceltilmiş bir durumda olmadığı sonucu çıkar.

b) Mesih’in kendini alçaltması ve sonraki Tanrı tarafından yüceltilme, “*Baba Tanrı’nın görkemi için*” (Phil. 2:11) olmalıydı. Böylelikle, Baba Tanrı oğul ile eşdeğer olmaz.

2. Bu bölümün genel anlamı, dikkatlice düşünülmelidir. Pavlus İsa hakkında konuşmaya hemen ‘ansızın’ başlamaz. O, Phil. 1:8’de İsa’nın bilincini ifade eder. Tekrar Phil. 1:27’e geri dönüldüğünde, Pavlus, bilincimizin durumunun öneminden söz etmeye başlar. Bu, Filipililer 2. Bölüm’ün ilk ayetlerinde geliştirilmektedir: “*tek düşüncede, tek bilinçte... bilincin alçak gönüllülüğünde olarak... Herkes kendi çıkarını değil, ama diğerlerinin çıkarını da gözet sin. Bu Mesih İsa’da da olmuş olan bilinç sizinle olsun...*”(Phil. 2: 2-5). Böylelikle Pavlus, İsa’nın gibi, alçakgönüllülükle diğerlerinin hizmetine adanmış olan , bir bilince sahip olmanın öneminden söz ediyor. Bu nedenle, bunu takip eden ayetler, özyapıdaki herhangi bir değişimden söz etmek yerine, İsa’nın gösterdiği alçakgönüllü bilinci yorumluyor.

3. İsa, “*Tanrı’nın şeklinde(özünde)*” idi. Konu 8.3’ de İsa’nın insan özyapısında olduğunu gösterdik; ve onun için bu, İsa’nın ilahi bir özyapıya sahip olduğunu ifade edemez. Bu bölümün N.I.V. çevirisi, burada ciddi yanlışlığa yol açmaktadır. Bu konuyu geçerken, kolay okunacak şekilde düzenlenen bazı modern çevirilerin Yunanca metnin tam anlamını yanlış yorumlama eğiliminde oldukları ve kimi bölümleri (tam olarak) tercüme etmek yerine o anlamı başka sözcüklerle vermek eğiliminde oldukları hususuna da dikkat edilmelidir. Phil. 2:5-8, bunun klasik bir örneğidir. Yine de bu, onların diğer tarzlarda kullanımlarını kötüleme değildir.

Şekil (Yunanca *morf -biçim*) Phil 2:7’de İsa’nın “*bir köle’nin şeklini*” aldığından söz edilerek kanıtlandığı gibi, asıl özyapıyı ifade edemez. O, Tanrı’nın şekline sahipti, ama bir kölenin (hizmetkârın) şekline büründü. Bir kölenin asıl özyapısı, diğer insanlardan farklı değildir. Genel anlamla uyumlu şekilde bunu şu anlamda güvenle kullanabiliriz: mükemmel olmamasına karşın İsa, tamamıyla Tanrı-benzeri bir bilince sahipti; ama yine de o, bir kölenin davranış biçimine bürünmeye istekli oldu. Daha sonraki ayetlerde, Pavlus bizi , “*(Mesih’in) ölümünde (ona) benzer*” (Phil.3:10) olmak için bizi

yürekletmektedir. Biz, onun kendi ölümünde gösterdiği biçimi, Mesih'in şeklini, paylaşmak durumundayız. Bu, onun o zaman sahip olmuş olduğu özyapıyı paylaşıyor olduğumuz anlamına gelemez; çünkü biz henüz insan özüne sahibiz. İnsan özüne sahip olmak için kendimizi değiştirmek zorunda değiliz; ama ölümünde İsa'nın sahip olduğu biçim ya da zihinsel imaja sahip olabilelim diye, düşünce tarzımızı değiştirmeliyiz.

Yunanca *morf* (biçim) sözcüğü; bir imaj, bir iz ya da benzerlik anlamına gelir. İnsanların "*Tanrının gibi bir şekle (biçime)*" sahip olduğundan söz edilir (2 Tim. 3:5). Gal. 4:19, "*Mesih inançlıların içinde şekillenir*" demektedir. Mükemmel bir karaktere ve mükemmel bir Tanrı benzeri düşünce tarzına sahip olmuş olduğundan dolayı, İsa "*Tanrı'nın şeklinde*" idi. Bundan dolayı, kendini Tanrı ile bir olduğu anlamında düşünmek ya da bilmek onun için haksız edinilmiş bir şey değildi. N.I.V. bu deyimde, İsa'nın Tanrı'yla eşitliği "*havada kapılacak bir şey*" olarak düşünmediğinden söz eden farklı bir çeviri vermektedir. Eğer bu çeviri doğruysa (ki bu R.S.V. tarafından da desteklenmektedir), o zaman bu İsa'nın Tanrı olduğuna ilişkin teorisinin tamamen yanlış olduğunu kanıtlar. N.I.V. çevirisine göre, İsa, Tanrı'yla eşdeğer olma fikrini bir an bile aklından geçirmedi; o Tanrı'nın hükmü altında olduğunu, O'nunla eşdeğer olmadığını gördü.

4. Mesih, Is. 53:12'deki kendi çarmıha gerilişi kehanetinden söz ederek, "*kendini adsız yaptı*" ya da "*kendini boşalttı*" (R.V.): "*O canını ölüme döktü*". O, yandaşlarına karşı, çarmıhta ölümü yoluyla muhteşem şekilde gösterdiği köle gibi tutumuyla (Mt. 20:28), "*kendini bir kölenin şekline (davranış biçimine) bürüdü*" (Jn. 13:14). Is. 52:14, Mesih'in çarmıhtaki acılarına ilişkin kehanette bulundu: "*görünüşü herhangi bir insanınkinden daha fazla ve onun biçimi insan oğullarından daha fazla bozuldu*". Ölüme karşı, hatta çarmıhtaki ölüme karşı" devam eden bu kendini alçaltma; onun doğumunda değil, yaşamı ve ölümü esnasında oluşan bir şeydi. Bu bölümün genel anlamının, İsa'nın bilincine ilişkin bize taklit edilecek bir örnek olarak arz edilmiş olan alçakgönüllülük'le ilgili olduğunu gösterdik. Bu yüzden bu ayetler, İsa'nın yeryüzündeki bizim insan özyapımızdaki yaşamından ve tamamen Tanrı'yla uyumlu bir bilince sahip olmasına karşın, bizim ihtiyaçlarımızı düşünerek kendini nasıl alçalttığından söz ediyor olmalıdır.

5. Eğer İsa özde Tanrı idi ise, üçlükçülerin yorumlamaya çalıştıkları gibi, daha sonra bunu bıraktı ve insan özünü aldı; ki bu durumda İsa yeryüzünde iken 'gerçek Tanrı' değildi; ama yine de üçlükçüler onun (Tanrı) olduğuna inanırlar. Bütün bunlar, üçlük gibi insan-yapımı tanımları kabul etmek yoluyla yaratılan çelişkileri göstermektedir.

6. Son husus, Tanrı'nın şeklinde '**olma**' ya ilişkindir. Süresizlik şeklinde '**olma**' diye tercüme edilen Yunanca sözcük, aslında bu anlama gelmemektedir. Acts 7:55, Stefan'dan "*Kutsal Ruh'la dolu olan*" şeklinde söz eder. O, o zaman Kutsal Ruh'la dolu idi ve ona belli bir zaman önce sahip olmuştu; ama her zaman onunla dolu olmamıştı. Diğer örnekler, Lk. 16:23 ; Acts 2:30 ; Gal. 2:14'da bulunabilir. Bu nedenle, Mesih'in "*Tanrı'nın şeklinde olması*", (ölümünden) biraz önce onun (bilinç olarak) Tanrı'nın biçiminde olmuş olduğu anlamına gelir; bu, zamanın başlangıcından itibaren bu formda olduğu anlamına gelmez.

KONU 8 : Sorular

1. İncil, Tanrı'nın bir üçlük olduğunu öğretmekte midir?
2. Tanrı ve İsa arasındaki üç farklılığı sıralayınız.
3. İsa, aşağıdaki yönlerden hangisinde bizden farklıydı?
 - a) O, hiç günah işlemedi
 - b) O, Tanrı'nın kendi biricik oğluydu
 - c) O, asla günah işleyemedi
 - d) O, Tanrı tarafından doğru olmaya zorlandı.
4. İsa, aşağıdaki yönlerden hangisinde Tanrı'ya benzerdi?
 - a) O, yeryüzündeki yaşamında Tanrı'nın özüne sahipti
 - b) O, Tanrı gibi mükemmel bir karaktere sahipti
 - c) O, Tanrı kadar fazla biliyordu
 - d) O, doğrudan Tanrı'yla eşdeğerdi.
5. İsa, aşağıdaki yönlerden hangisinde bize benzer idi?
 - a) O, bizim ayartılmalarımızın ve insan deneyimlerinin hepsine sahipti
 - b) O, küçük bir çocuk iken günah işledi
 - c) O, kurtarılmaya gereksinim duydu
 - d) O, insan özüne sahipti.
6. Aşağıdaki ifadelerden hangileri doğrudur?
 - a) İsa, mükemmel bir özyapı ve mükemmel karakter sahibi idi
 - b) İsa, günahkâr özyapıda, ama mükemmel karakterde idi
 - c) İsa, hem gerçek Tanrı ve hem de gerçek insan idi
 - d) İsa, günah işlemeden önceki Adem'in özüne sahipti.
7. İsa günah işleme olasılığına sahip miydi?

KONU 9

İSA'NIN İŞLEVİ

9.1 İSA’NIN ZAFERİ

Önceki konu, İsa’nın nasıl insan özüne sahip olduğunu ve tam bizim gibi nasıl günaha ayartıldığını gösterdi. Onunla bizim aramızdaki farklılık, onun günahı tamamıyla alt etmesidir; günahkâr bir öze sahip olmasına karşın, daima mükemmel bir karakter sergilemesidir. Bununla ilgili mucize, biz onu giderek artan şekilde kavrarken, bize sonsuza dek ilham vermelidir. Mesih’in mükemmel karakteri üzerine tekrarlanan Yeni Ahit vurgusu vardır:

- O, “her alanda sınandı; yine de günahsızdı” (Heb. 4:15).
- O, “hiç günah bilmedi”. “O’nun içinde hiç günah olmadı” (2 Cor. 5:21 ; 1 Jn. 3:5).
- “Ki o hiç günah işlemedi; onun ağzında hile bulunmadı” (1 Pet. 2:22).
- “Kutsal, kötülük etmemiş, kirlenmemiş, günahkârlardan ayrı” (Heb. 7:26).

Müjde kayıtları, İsa’nın arkadaşlarının; onun, sözleri ve eylemlerinde görülen, karakterinden dışarı taşan mükemmeliyetin nasıl farkına vardıklarını göstermektedir. Pilatus’un hanımı onun, cezayı hak etmeyen ‘doğru bir adam’ olduğunun farkına vardı (Mt. 27:19). Çarmıhta asılıyorken, İsa’nın davranış biçimini seyreden Romalı askerler, şu yorumda bulundular: “Bu, kesinlikle doğru bir adamdı” (Lk. 23:47). İsa, yaşamının önceki döneminde Yahudilere şu soruyla karşı çıktı: “Sizin hanginiz benim günahkâr olduğumu kanıtlar?” (Jn. 8:46). Buna hiç cevap yoktu.

Mükemmel karakterinden dolayı İsa, Tanrı’nın bedende görüntüsü idi (1 Tim. 3:16). O, Tanrı’nın bir insan bedeninde yaptığı şekilde davrandı ve konuştu. Bu nedenle o, Tanrı’nın mükemmel yansımasıydı - “Görünmez Tanrı’nın görüntüsü” (Col. 1:15). Bundan dolayı, ölümlü insanlar için, Tanrı’yı bedensel olarak görmenin gereği yoktur. İsa’nın açıkladığı gibi: “Beni görmüş olan Babayı görmüştür; ve o zaman sen nasıl ‘Bize (beden olarak) Babayı göster’ diyorsun?” (Jn.14:9).

Günahkâr bir dünyada yaşayarak ve gerçek özümüzdeki günah belasını çekerek, İsa’nın ruhsal üstünlüğünün tamlığını ve büyüklüğünü takdir etmek bizim için zordur; ki o bizim özümüzde bir insan olarak, kendi karakterinde Tanrı’nın doğruluğunu tamamıyla açıklamak zorundaydı. Buna inanma,

İsa'nın kendinin Tanrı olduğu şeklindeki teolojik görüşü kabul etmekten kesinlikle daha fazla gerçek imana ihtiyaç gösterir. Kabul etmenin daha kolay olduğu dikkate alındığında, üçlük ve İsa'nın Tanrısallığı yanlış öğretisinin bu kadar yaygın olmasının nedeni anlaşılabilir.

O bizim özümüze sahip olmuş olduğundan, İsa ölmek zorundaydı. O, Meryem yoluyla Adem'in bir soyu idi; ve tüm ademoğulları ölmek zorundadır (1 Cor. 15:22). Adem'in torunlarının tümü, onların kişisel doğrulukları ne olursa olsun, günahıtan dolayı ölmek zorundaydı: *"Birinin (Adem) suçundan dolayı çok kişinin ölümü ile... ölüm egemendi...Yargı, tek birinden (Adem) dolayı mahkûmiyet (ölüm) idi... Tek bir adamın itaatsizliği yüzünden birçoğu günahkâr kıldı"*; bu nedenle de ölmek zorunda kaldı (Rom. 5:14-19 krş. 6:23). Adem'in soyundan biri olarak Mesih, günahkâr kıldı; ve bu nedenle, tüm Adem soyundan olanlar Adem'in günahından dolayı ölümü hak eden günahkârlar olarak sınıflandırıldığına göre, ölmek zorundaydı. Tanrı bu kuralı değıştirmeydi; ve ölümün İsa'yı da etkilemesine izin verdi. Tanrı, *"günahı bilmeyen onu bizim için günah (günahların affı için sunulan adak) kıldı"* (2 Cor. 5:21).

İsa'nın dışında Adem'in soyundan olanların tümü, bizim hepimiz kişisel olarak günah işlediğimizden, bu cezayı hak ederiz. İsa, bizim özyapımızda olduğundan, Adem'in torunları üzerindeki lanet'in paylaştığından dolayı, ölmek zorundaydı. Yine de o kişisel olarak ölümü hak edecek bir şey yapmamış olduğundan, *"Tanrı onu, ölümün ıstırabından azat ederek ölümden diriltti; çünkü ölümün onu elinde tutması mümkün değildi"* (Acts 2:24 N.I.V.). İsa, *"ölümden dirilmesi yoluyla kutsallığın ruhu vasıtasıyla yetki ile Tanrı'nın oğlu olarak ilan edildi"*(Rom. 1:4). Böylece, Mesih'in mükemmel karakteri, onun "kutsallık ruhu"ndan dolaydır ki o mucizevi şekilde diriltildi.

Mesih çarmıhta sadece kendi insan özünden dolayı ölmedi. O, kendi mükemmel yaşamını bir armağan şeklinde gönüllü olarak bize verdi; ölümü yoluyla sonuçta bize günah ve ölümden kurtuluş kazandıracağını bilerek, *'bizim günahlarımız uğruna'* ölümü (1 Cor. 15:3) ile, bize olan sevgisini gösterdi (Eph. 5: 2,25 ; Rev. 1:5 ; Gal. 2:20). İsa, karakterce mükemmel olduğundan, ölümden dirilen ve sonsuz yaşam verilmiş olan ilk kişi olmak yoluyla, günahın sonucunun üstesinden gelebildi. Bu nedenle, vaftizim yoluyla kendilerini İsa ile aynı sayan ve Mesihvari bir tarzda yaşayan kişilerin tümü, aynı türden dirilme ve ödöl umuduna sahiptirler.

Bunun içinde, Mesih'in dirilişinin mucizevi anlamı bulunmaktadır. Bu, bizlerin diriltileceğimiz ve (adaletle) yargılanacağımız hakkında güvencedir (Acts 17:31). Eğer biz gerçekten onun gibi isek, onun ölümsüz yaşam ödülünü paylaşırız: “(emin olarak) biliniyor ki, Efendimiz İsa'yı diriltten, İsa vasıtasıyla bizi de diriltecektir” (2 Cor. 4:14 ; 1 Cor. 6:14 ; Rom. 6: 3-5). Günahkârlar olarak, biz sonsuz ölümü hak ederiz (Rom. 6:23). Yine de, Mesih'in mükemmel yaşamı, ölüme ve kendi dirilişine itaat sayesinde; kendi tüm kurallarına tamamıyla uygun olarak, Tanrı bize sonsuz yaşam armağanı sunabildi.

Günahlarımızın etkilerinin yerine geçmek üzere, Tanrı bize, O'nun kurtuluş vaatlerine imanımız yoluyla (işlediklerimize bakmadan), “doğruluğu verir” (Rom. 4:6). Biz, günahın ölüm getirdiğini biliyoruz. Bu bakımdan; Tanrı'nın bizi bundan koruyacağına gerçekten inanırsak, kendimizi, öyle olmasak da doğru'lardanmışız gibi sayacağımıza da inanmalıyız. İsa mükemmel idi. Gerçekten İsa'da olma yoluyla, kişisel olarak öyle olmamamıza karşın, Tanrı bizi mükemmelmışız gibi sayabilir. Tanrı, “günah bilmeyen Mesih'i bizim için günah kıldı; ki O'nda (yani, vaftizim ve İsa gibi yaşam yoluyla İsa'da olmakla) belki de Tanrı'nın doğruluğuna ulaştırılabiliriz” (2 Cor. 5:21). Böylece, “**Mesih İsa'da**” olanlar için, o “bize... doğruluk, kutsallık ve kurtuluş sağlayandır” (1 Cor. 1:30,31). Onun için, müteakip ayetler; onun başardığı büyük şeyler için Mesihe dua etmek üzere bizi teşvik eder: “Müjde'de Tanrıdan (gelen) bir doğruluk (aklanma) açıklanmaktadır; ki bir doğruluk iman yoluyla olur” (Rom. 1:17 N.I.V.). Böylelikle, bu şeylerin anlaşılması, gerçek Müjde'yi bilmenin kaçınılmaz bir parçasıdır.

Bütün bunlar, Mesih'in dirilişi yoluyla olanaklı kılındı. O, onun başarısı yoluyla ölümsüz kılınacak olan insanların tüm bir hasadının turfandasıydı (ilk örnek) (1 Cor. 15:20); Tanrı'nın özü verilecek olan yeni bir ruhsal ailenin “ilk doğanı” idi (Col. 1:18 krş. Eph. 3:15). Bu nedenle Mesih'in dirilişi, Tanrı için; onun doğruluğu tarafından kaplanmış oldukları dikkate alındığında, Mesih'teki inançlıları doğru kişilermiş gibi saymayı olanaklı kıldı. Mesih, “günahlarımız için (ölüme) teslim edildi; ve aklanmamız (doğru olmak anlamında) için tekrar diriltildi” (Rom. 4:25).

Bu şeylere gerçekten ikna olunabilmek için; bilinçli, iyi düşünülmüş bir iman gerekir ki Tanrı tarafından mükemmelmışız gibi sayılabilelim. Mesih yargı kürsüsünde bizi takdim edecektir: “O'nun görkeminin önüne lekesiz şekilde”, “O'nun gözü önünde kutsal, suçlanamaz ve azarlanamaz şekilde” (Jude a.24 ; Col. 1:22 krş. Eph. 5:27). Günahkâr özümüz ve sürekli ruhsal başarısızlıklarımız dikkate alınırsa, buna gerçekten inanmak için sıkı bir iman gerekmektedir. Sadece bir ‘ideal mücadelesi’nde çalışma ya da bir seri

öğretilerde akademik bir uzlaşma sağlama, bu tim imanla ilişkili değildir. Bu, imanımızı motive etmesi gereken Mesih'in dirilişinin kusursuz bir anlayışıdır: *"Tanrı... onu ölümden diriltti... öyle ki imanınız ve (benzer bir dirilişe ilişkin) umudunuz Tanrı'da olabilsin"* (1 Pet. 1:21).

Sadece Mesih'te uygun şekilde vaftiz olma yoluyla biz **Mesih'te** olabiliriz ve böylece onun doğruluğu ile kaplanabiliriz. Vaftizim yoluyla, kendimizi onun ölümü ve dirilişiyle birleştirmektediriz (Rom. 6: 3-5); ki bu, 'aklanmış' olmak ya da 'doğru kişi sayılmak' yoluyla günahlarımızdan kurtulmamızın aracı olur (Rom. 4:25).

Bu bölümde sözünü ettiğimiz harika şeyler, vaftiz olmadıkça tamamen kavrayışımız dışındadır. Vaftizimde, kendimizi Mesih'in çarmıhta dökülmüş kanıyla birleştiririz; inançlılar *"kaftanlarını kuzunun kanı ile yıkarlar; ve onları beyaz ederler"* (Rev. 7:14). Mecazi olarak, o zaman onlar, onlarda da olduğu düşünülen (onlara da verilen) İsa'nın doğruluğunu temsilen beyaz kaftanlar giyerler (Rev.19:8). Bu beyaz giysileri, günahımızın bir sonucu olarak kirletmemiz mümkündür (Jude a. 23); vaftizimden sonra bunu yaptığımızda, bunları yıkayıp temizlemek üzere, İsa yoluyla Tanrı'dan bağışlanmamızı dilemek vasıtasıyla Mesih'in kanını tekrar kullanmalıyız.

Bunu; vaftizim'den sonra, o zaman girdiğimiz kutsanmış durumda kalmak için yine de çabalamaya gereksinim duymamız takip eder. Her gün, sürekli dua ve bağışlanmayı arayış ile birkaç dakika için düzenli günlük bir kendi kendini sına gereksinimi vardır. Bunu yapmak yoluyla, biz daima Mesih'in doğruluğuyla kaplanarak, gerçekten Tanrı'nın egemenliğinde olacağımız hususunda alçak gönüllülükle kendimizden emin olacağız. Öldüğümüz günde ya da Mesih'in geri gelişinde, sürekli Mesih'te bulunmayı aramalıyız; *"(bizim)kendi doğruluğumuza sahip olarak değil... ama Mesih'e (Mesih'te) iman yoluyla olan, iman sonucu Tanrının olan doğrulukla"* (Phil. 3:9).

İman sonucu verilen doğruluk üzerine tekrarlanan vurgulama, kendi çabalarımız yoluyla kurtuluşu kazanabilmemizin hiç yolu olmadığını göstermektedir. Kurtuluş lütuf yoluyla olur: *"İman yoluyla lütufla kurtulursunuz; ve bu kendinizinki (kendi başarınız) değil Tanrının armağanıdır, işlediklerinizinki (iyi işlerin ödülü) değil"* (Eph. 2: 8,9). Çünkü aklanma ve doğruluk 'armağanlar'dır (Rom. 5:17), böylece kurtuluştur da. Bu nedenle; Hristiyan görevinin yapılmakta olan bazı çalışmalarındaki motivasyonumuz, Tanrı'nın bizim için ne yaptığına - İsa yoluyla bizim doğru olarak sayılmamız ve böylelikle bize kurtuluşa giden yolun sağlanması - ilişkin minnettarlığımızın sonucu olmalıdır. Bizim (sadece) iyi işler yaparsak

o zaman kurtarılacağımız şeklindeki akıl yürütme tehlikelidir. Eğer biz bu şekilde düşünüyorsak, kurtuluşu kazanmada gerçekten başarısız olacağız demektir. O, bizim sadece işlediklerimize yansıyacak olan derin bir şükranla sevgi dolu karşılık vermekle kazanamayacağımız bir armağandır. Gerçek iman, kaçınılmaz bir yan ürün olarak (zaten) eylemler (iyi işler) üretir (James 2:17).

9.2 İSA'NIN KANI

Yeni Ahit'te, bizim aklanmamız ve kurtuluşumuzun İsa'nın kanı yoluyla olduğu, çok sık ifade edilir (*örneğin, 1 Jn.1:7 ; Rev.5:9 ; 12:11 ; Rom. 5:9*). Mesih'in kanının önemini kavrayabilmek için, şu İncil kuralını anlamalıyız: *"Tüm bedeninin canı, onun kanıdır"* (Lev. 17:14). Kan olmaksızın bir beden yaşayamaz; bu nedenle de o, can'ın sembolü olarak iş görür. Bu, Mesih'in şu sözlerinin uygunluğunu açıklar: *"Sizler insanoğlu'nun (İsa'nın) etinden yemedikçe ve onun kanını içmedikçe, sizde (sonsuz) yaşam olmaz (Jn. 6:53).*

Günah, ölüm sonucunu verir (Rom. 6:23); yani, can'ı taşıyan kan dışarı akar. Bu nedenle İsraililer, günahın ölüm getirdiğini onlara anımsatmak üzere, günah işledikleri her defasında kanın akmasını beklerlerdi. *"Şeriat (Musa'nın) göre, hemen hemen her şey kan'la arındırılır; ve kan dökmeksizin (günahlardan) bağışlama olmaz"* (Heb. 9:22). Bu nedenle, Adem ve Havva'nın incir yapraklarıyla kendilerini örtmeleri kabul edilebilir değildi; bunun yerine Tanrı, onların günahlarını örtmek üzere deri elde etmek için kuzu öldürdü (Gen. 3: 7,21). Aynı şekilde, Kabil'in meyve sebze sunusundan çok, Habil'in hayvan kurbanı kabul edildi; çünkü o, kan akıtmaksızın bağışlama ve Tanrıya kabul edilebilir yaklaşma olamayacağını kavramıştı (Gen. 4: 3-5).

Bu olaylar, Mesih'in kanının yüce önemine işaret etmektedirler. Bu, özellikle Tanrı'nın halkının ölümden kurtuluş sağlamak üzere kendi kapılarının kenarlarına bir kuzunun kanını sürmek zorunda kaldıkları Fısıh olaylarında önceden gösterildi. Bu kan, kendimizi kaplamak durumunda olduğumuz İsa'ninkini işaret etmektedir. Mesih'in zamanından önce, Yahudiler, Musa yoluyla gelen Tanrı'nın yasasına göre, kendi günahları için hayvan kurbanlar sunmak zorundaydılar. Yine de bu hayvan kanı dökülmesi, sadece öğreti amaçları içindi. Günah, ölüm vasıtasıyla cezalandırılabilir (Rom. 6:23). Bir insanın, kendi ölümü için bir ikame olarak ya da kendinin gerçek bir vekili olarak, bir hayvanı öldürülebilmesi mümkün değildir. Onun sunduğu hayvan

doğru ya da yanlışın kavrayışına sahip değildir; o tam olarak onun temsilcisi olamaz: “Boğaların ya da keçilerin kanlarının günahı ortadan kaldırılabilesi mümkün değildir”(Heb. 10:4).

Buradan şu soru ortaya çıkar: ‘Yahudiler günah işlediklerinde hayvanları niçin kurban etmekteydiler?’. Pavlus bu sorunun çeşitli yanıtlarını Gal. 3:24’de özetler: “Şeriat, bizi Mesih’e ulaştırmak üzere eğiticimiz oldu”. Onların günah için sunu’lar olarak öldürdükleri hayvanlar, kusursuz - lekesiz - olmalıydı (Ex. 12:5 ; Lev. 1: 3,10 vb.). Bu, Mesih’e işaret etmektedir: “kusursuz (lekesiz) bir kuzu” (1 Pet. 1:19). Böylelikle bu hayvanların kanı, Mesihinkini temsil etmektedir. Onların işaret ettikleri Tanrı’nın, onun yapacağını bildiği, Mesihin mükemmel kurban edilmesine kadar, onlar günah için kurbanlar olarak kabul edilir. Bundan dolayı, Tanrı Mesih’in zamanından önce yaşamış olan kendi halkının günahlarını affedebildi. Onun ölümü, “ilk antlaşmanın (yani, Musa’nın şeriatı - Heb. 8: 5-9) hükmü altındakilerin işledikleri günahların fıdyesi diye oldu”(Heb. 9:15). Şeriatın hükmü altında sunulan bütün kurbanlar, Mesih’e, mükemmel günah sunusuna, işaret ettiler; “ki o kendisinin kurban edilmesi yoluyla günahı yok etti”Heb. 9:26 ; 13: 11,12 ; Rom. 8:3 [N.I.V.] krş. 2 Cor.5:21).

Konu 7.3’de; tüm Eski Ahit’in, özellikle Musa’nın Şeriatı’nın, Mesih’e nasıl işaret ettiğini açıkladık. Bu şeriat hükmü altında Tanrı’ya yaklaşmanın yolu, Baş Rahip aracılığı ile idi; o, Mesih’in Yeni Ahit hükmü altında olduğu gibi (Heb. 9:15), Eski Ahit hükmü altında Tanrı ve insanlar arasında aracı idi. “Şeriat, güçsüz olan insanlara, Baş Rahipler atar; ama yemin sözü... sonsuza dek kutsanan Oğul’u (Baş Rahip) atadı” (Heb. 7:28). Onların kendileri günahkâr olduklarından, bu adamlar insanlara gerçek bağışlanmayı kazandıracak bir durumda değillerdi. Günah için kurban ettikleri hayvanlar, gerçekten günahkârları temsil etmiyordu. Gereksinim duyulan; günahkâr insanın her yönden temsilcisi olan, insanların kendilerini bu kurban ile birleştirmek yoluyla fayda sağlayabilecek olduğu, günah için kabul edilebilir bir kurban yapılacak mükemmel bir insan idi. Benzer bir tarzda; aracı olduğu günahkâr insanların duygularını paylaşabilen, tamamen onlar gibi ayarılma ihtimali olan mükemmel bir Baş Rahibe gereksinim vardı (Heb. 2: 14-18).

İsa bu gereksinimlere, mükemmel şekilde uymaktadır - “Bize; kutsal, suçsuz, lekesiz, böylesi bir Baş Rahip oldu” (Heb. 7:26). Onun kendi günahları için sürekli olarak kurban gereksinimi yoktu; o hiç ölüme eğilimli değildi (sonsuza dek, sürekli idi) (Heb. 7: 23,27). Bunun ışığı altında, Kutsal Yazı’lar Mesih’i rahibimiz olarak yorumlar: “Bu nedenle o; onlar için şefaet dilemek üzere hep yaşadığı dikkate alındığında, onun aracılığı ile

Tanrı'ya yaklaşanları da en sonuna kadar kurtaracak güçtedir”(Heb. 7:25). O, insan özyapısına sahip olduğundan, ideal Baş Rahibimiz olarak Mesih, “bilgisizlere ve yoldan sapanlara şefkat duyabilir; çünkü o kendisi de zayıflıklarla kuşatılmıştı” (Heb. 5:2). Bu, Mesih'e ilişkin şu ifadeyi anımsatmaktadır: “O, kendisi de aynı şekilde” bizim insan özyapımızın paydaşı oldu (Heb. 2:14).

Yahudi baş rahipler sadece Tanrı'nın halkı, İsrail ulusu, için aracı olurlarken, Mesih de sadece, gerçek müjdeyi anlamış olarak vaftiz olmuş olanlardan oluşan ruhsal İsrail ulusu için bir Baş Rahip'tir. O, *“Tanrı'nın evi üzerinde büyük bir rahiptir” (Heb. 10:21);* ki bu ev (tapınak), vaftizim yoluyla tekrar doğmuş (1 Pet. 2: 2-5), müjde'nin gerçek umuduna sahip (Heb. 3:6) kişilerden oluşur. Bu nedenle; Mesih'in rahipliğinin harika faydalarının kavranması, bizi onda vaftiz olmaya teşvik eder; bu olmaksızın, o bizim için aracı olamaz.

Mesih'te vaftiz olunca, biz hevesle Mesih'in rahipliğini tam olarak kullanmalıyız. Biz gerçekten , ulaşmamız gereken bu başarıya ilişkin olarak belli sorumluluklara sahibiz: *“Bu nedenle onun aracılığı ile Tanrı'ya sürekli övgü kurbanı sunalım”(Heb. 13:15).* Tanrı'nın planı Mesih'i bizim rahibimiz olarak vermek idi; bu nedenle biz onu yüceltmeliyiz; bu nedenle O'nu övmek üzere Mesih aracılığı ile Tanrıya ulaşmamızı sürekli kullanmalıyız. Heb.10: 21-25, bizim Baş Rahibimiz olarak Mesih'den dolayı sahip olduğumuz bir takım sorumluluk sıralar. *“Tanrı'nın evi üzerinde büyük bir rahibimiz var. Buna göre:*

1. *“Yüreklerimiz kötü vicdandan arınmış ve bedenimiz temiz su ile yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvence ile, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım”.* Mesih'in rahipliğinin anlaşılması, onda vaftiz olmamız (bedenimizin paklanması) gerektiği; ve belleklerimizde asla kötü bir vicdan (bilinç) geliştirmememiz gerektiği anlamına gelir. Eğer biz Mesih'in kefareatine inanıyorsak, onun kurban edilmesi aracılığı ile biz Tanrı'yla bir kılınıyoruz (at-one-ment).
2. *“Açıkladığımız imanımıza tereddütsüz sarılalım”.* Mesih'in rahipliğine ilişkin anlayışımızın ortaya koyduğu gerçek öğretilerden sapmamalıyız.
3. *“Birbirimizi sevgi (ve iyi işler) için gayrete getirebilmek üzere düşünelim... bir araya gelmekten vazgeçmeyelim”.*

Bizler Mesih'in rahipliğini anlayan ve ondan fayda sağlayan diğerlerine sevgiyle bağlanmalıyız. Bu özellikle, Mesih'in kurban edilişini bize anımsatan topluluk (ekmek bölme) ayinleri için bir araya gelme yoluyla olur (Bk. Konu 11.3.5).

Bu şeylerin kavranması, bizi; vaftiz olur ve Mesih'te sebat edersek gerçekten kurtuluşa ulaşacağımız şeklinde alçak gönüllü güvenle doldurmalıdır: *"Bu nedenle; merhamet elde edebilmek ve geresinim anında yardım edecek lütfu bulabilmek için, Tanrı'nın lütfu tahtına cesaretle yaklaşalım"* (Heb. 4:16).

9.3 BİZİM İÇİN VE KENDİSİ İÇİN ADAK SUNMA

Yahudi Baş Rahip ilk önce onun kendi günahları için ve daha sonra da halkın günahları için bir adak sunma yapmak zorundaydı (Heb. 5: 1-3). Mesih'in kurban edilmesi de bu aynı ikili yapıya sahipti. Kişisel olarak o hiç günaha sahip olmamasına karşın, İsa halen insan özyapısında idi ve ölümden kurtuluşa gereksinim duydu. Bu kurtuluş Tanrı tarafından, Mesih'in kendini kurban etmesinden dolayı sağlandı. Böylece Mesih, hem onun kendi kurtuluşunu sağlamak ve hem de bizimkileri mümkün kılmak üzere öldü. Birçok bölüm bunu ifade etmektedir.

Bu bölüm, İsa'nın kurban edilişinin onun kendi yararına olduğu kadar bizim de (yararımıza) olduğunu kanıtlayan ayetlerin bir listesi'dir. Bu liste, bu hususu kanıtlamak için gerekli olandan çok daha uzundur; ama, eğer Efendimiz İsa'nın insanlığı tam olarak anlaşılacaksa, bu konunun çok önemli olduğu kanısındayım. Bu kitabın bitiminde, siz, gelecekteki birkaç evrede bu şeyleri daha derin bir düzeyde düşünmek isteyeceksiniz; ve bu nedenle de bütün bu materyal (buraya) dahil edildi.

- Baş Rahip olarak, *"halk için olduğu gibi kendi günahları için de adak sunmak onun boynunun borcudur.... nitekim Mesih de"* bu husustaki Musa döneminin Baş Rahibi örneğini gerçekleştirdi (Heb. 5: 3,5). Yunancada 'boynunun borcu olmak' sözcüğü, özellikle parasal bir borca sahip olma anlamına gelir; ki burada Efendimiz İsa'nın bizimkini olduğu kadar onun kendi kefaretinin satın aldığı ifade etmektedir. O, *"onun kendi insanlığı nedeniyle"* bunu yapmak zorundaydı (Heb. 5:3). Bu, onun ödemesi gereken kişisel günahlara sahip olduğu anlamına gelmez. Bu husus,

çok fazla vurgulanamaz. Bizler, onun kurban kanıyla günahtan kurtarıldık - ve böylece o da öyle oldu.

- Mesih, *“diğer baş rahipler gibi her gün önce kendi günahları için, sonra da halkın günahları için kurbanlar sunmak zorunda değildir: Çünkü bunu ilk ve son kez (kendini sunduğunda) yaptı”* (Heb. 7:27). Burada Pavlus’un rahibin çift takdimesi (sunusu) ve Mesihinkiler arasındaki benzerliği vurguluyor olduğuna hiç şüphe yoktur. Heb. 9:7’de o bunu tekrar yapar (krş. 9:12,25). Aradaki fark İsa’nın bunu tek bir kere, ama Baş Rahibin her yıl yapıyor olması idi. Eğer fark Mesih’in sadece halk için kurban olarak sunulduğu olsaydı, o zaman buna dikkat çekilirdi. Mesih’in kurban edilmesinin, halkinkilerden ayrı olarak onun kendi günahları için de olduğuna dikkat edelim. Onun günahları, onun taşıdığı bizim günahlarımız değildi. Çünkü, tür olarak, bizler için ayrı bir takdime yaptı. İsa’nın m kemmел, günahsız bir karaktere sahip olduğu dikkate alındığında, buradaki ‘günahlar’, günahkâr insan özyapısının tanımlanmasının diğer bir yoludur. Bir şeyi belirtip başka bir şeyi kastetme yoluyla, içerikte sebep (günahkâr  zyapı) konuşulmuş olur. Ama yine de Efendimiz İsa’nın m kemmел olduğunun ve günah işleyemediğinin vurgulanmasına gerek vardır.
- Tanrı, *“büyük  oban olan Efendimiz İsa’yı, sonsuza dek sürecek antlaşmanın kanı ile (yani kendi kanıyla)  l mden tekrar diriltti”* (Heb. 13:20). Böylece efendimiz İsa, hem  oban ve hem de katledilen kuzu idi; çünkü o kendisini kurban edilmeye götürdü; ve kendi kanı aracılığı ile Tanrı onu diriltti; aynı yoldandır ki, o hem takdime ve hem de rahip oldu.
- Zech. 9:9 A.V. (Authorized Version) dipnotu, m kemmел şekilde buna uymaktadır: *“Kralınız (İsa) size geliyor: o doğrudur ve kendini kurtarıyor (kurtarışa sahiptir)”*. Bu iki mümkün  eviri, Efendimiz İsa’nın kendini kurtarmak yoluyla bize kurtuluş getirdiğini göstermektedir. İsa,  armihta kurban edilme aracılığı ile, onun kendi özyapısının karşılığını  dedi; öyle ki o bizim kurtuluşumuzu gerçekleştirebildi. Onun ölümünü bizim kurtuluşumuz amacı çerçevesinin dışında düşünmek mantıklı değildir.
- şeriatın hükmü altında hayvan kurbanlar aracılığı ile kanın akıtılması ifadelerinin hepsinin, bir şekilde Mesih’in kurban

edilmesiyle ilgili olduğunun farkına varılmalıdır. Mesih'in kendi takdimesi aracılığı ile nasıl kendini kutsallaştırdığı gösteren, Mesih'in bir sembolü olan sunu taşı'nın yılda bir kez kan aracılığı ile karşılığı (kefareti) ödenirdi (Ex. 30:10). Gerçekten, Yahudi gezici çadır tapınağının tümü Mesih'i temsil etti; ve kan ile temizlenmek zorunda idi (Heb. 9:23). Gezici tapınağın fiziksel eşyası, günahla çok ilişkili olduğundan dolayı arındırılmasına gerek duyulmasına karşın, günah işlememişti. Ve Efendimiz İsa ile de öyle. Başrahibin kendisi, ayinine kan sıçratarak başlamak zorunda idi (Lev. 8:23); ve Mesih de, Cennette bizim için kendi ayinine başlamak için onun kendi kurban edilmesine gereksinim duydu.

İsa'nın kendisi için karşılık ödemesi, kişisel olarak günahkâr olduğu anlamına gelmez. Kişisel bir günah sunusu takdim edilmesi, her zaman onu takdim edenin günah işlemiş olduğu anlamına gelmez (örneğin, Lev. 12'deki gibi, bir kadın doğumdan sonra bunu yapmak zorundaydı).

9.4 BİZİM TEMSİLCİMİZ OLARAK İSA

Hayvan kurbanların, günahkâr insanları tam olarak temsil etmediğini gördük. İsa, her hususta olmak üzere, bizim temsilcimiz idi: *"kendi kardeşlerine (her yönden) benzer yapıldı"* (Heb. 2:17). *"O herkes için ölümü tattı"* (Heb. 2:9). Bir günah işlediğimizde - örneğin kızdığımızda - Tanrı bizi *"Mesih'in hatırı için"* bağışlayabilir (Eph. 4:32). Çünkü Tanrı bizi, günaha ayartılmaya çalışılmış (örneğin kızgın olmak için), ama her ayartılmanın üstesinden gelmiş, bizim gibi bir insan olan Mesih'le karşılaştırabilir. Bu nedenle bizim temsilcimiz olarak Mesih, Tanrı'nın kendi doğru kurallarını desteklerken onun aracılığı ile lütfunu gösterebildiğidir.

Eğer İsa, sadece insan özyapısında olmak yerine Tanrı olsaydı, bizim temsilcimiz olamazdı. Bu, bir yanlış görüşün diğerine yol açtığı durumun diğer bir örneğidir. Bundan dolayı, din bilimciler, Mesih'in ölümünü açıklamanın birçok karmaşık yollarını geliştirdiler. Sapkın Hristiyanlığın yaygın görüşü; insanın günahlarının onu, Tanrıya karşı kendisinin ödeyemeyeceği bir borç içine soktuğu şeklindedir. Bu durumda, İsa çarmıhta dökülen kendi kanı aracılığı ile her inançlının borcunu temizledi. Çoğu Müjde salon vaizi bunu şu şekilde ifade etmektedir: *"O, bizler hepimiz, şeytan tarafından kurşuna dizilmek üzere"*

bir duvarın dibine dizilmişiz gibi idi. O zaman İsa araya fırladı; şeytan bizim yerimize onu vurdu, böylece bizler şu anda serbestiz”.

Bu ayrıntılı teoriler, herhangi sağlam bir İncil desteğinden yoksundur. Burada şu şekilde açık çelişki vardır: eğer Mesih bizim yerimize ölmüşse, o zaman bizim ölmememiz gerekirdi. Halen insan özyapısına sahip olduğumuza göre, halen ölmeliyiz. Günahın ve ölümden kurtuluş, en sonunda karar gününde (bize ölümsüzlük bahşedildiğinde) ortaya çıkacaktır. Biz bunu, Mesih öldüğü zaman ele geçirmedik. Şeytanın onu yok etmesi yerine, Mesih’in ölümü şeytan’ı etkisiz hale getirdi (Heb. 2:14).

İncil, kurtuluşun Mesih’in ölümü ve dirilişi aracılığı ile mümkün olduğunu öğretir; sadece onun ölümü ile değil. Mesih bir kez *“bizim için öldü”*. İkame teorisi, onun her birimiz için kişisel olarak ölmüş olduğu anlamına gelmektedir.

Eğer İsa kendi kanıyla bir borç ödemişse, bizim kurtuluşumuz bir hak olarak bekleyebileceğimiz bir şey olur. Eğer biz Mesih’in kurban edilmesini bir borç ödemesi olarak anlarsak; aslında kurtuluşun Tanrı’nın merhameti ve bağışlayıcı ile ortaya çıkan bir armağan olduğu hususu, göz ardı edilmiş olur. Keza o, İsa’nın fiziksel olarak kanını gördüğünde sakinleşmiş olan kızgın bir Tanrı ortaya koyar. Yine de biz tövbe ettiğimizde Tanrı’nın gördüğü, bizim temsilcimiz olarak O’nun oğludur; ki biz, Mesih’in kanını bir tılsım olarak kendimizle birleştirmek yerine, onu taklit etmeye çalışıyoruz. Birçok ‘Hristiyan’ ilahileri ve şarkıları, bu alanda inanılmaz bir miktarda yanlış öğreti içerir. Yanlış öğretilerin çoğu, mantıklı İncil öğretimi yerine, müzik aracılığı ile zorla insanların belleklerine sindirilir. Biz şu ana kadar bu tür beyin yıkamaları gözlemiş olmalıyız.

Şurası fecidir ki, *“Mesih bizim için öldü”*(Rom. 5:8) şeklindeki basit sözcükler, Mesih’in bizim yerimize öldüğü anlamı gibi fena halde yanlış anlaşıldı. Rom. 5 ve 1 Cor. 15 arasında birçok bağlantılar vardır (örneğin, Rom 5:12 = 1 Cor. 15:21 ; Rom. 5:17 = 1 Cor. 15:22). *“İsa bizim için öldü (Rom. 5:8) ifadesi de “İsa bizim günahlarımız uğruna öldü (1 Cor. 15:3) ifadesine uymaktadır. Onun ölümü, günahlarımızın bağışlanmasını elde edebilmemize bir çıkar yol yaratmak içindi; ki bu, “Mesih bizim için öldü” anlamındaydı. “için” sözcüğü, mutlaka ‘yerine’ anlamına gelmez. Mesih, “bizim günahlarımız için” öldü; onların “yerine” değil. Bundan dolayı, Mesih bizim için “şefaate dileyebilir” (Heb. 7:25) - ‘bizim yerimize’ değil. Hem Heb. 10:12’de ve hem de Gal. 1:4’de “için” sözcüğü ‘yerine’ anlamında değildir.*

9.5 İSA VE MUSA’NIN ŞERİATI

Günah için mükemmel kurban olan ve bize gerçekten bağışlanmayı kazandırabilecek ideal Baş Rahip olarak İsa, ölümünden sonra eski hayvan kurbanları ve baş rahiplik sistemini ortadan kaldırdı (Heb. 10:5-14). “*Rahiplik (Levililerden Mesih’e) değiştirildiğinden, şeriat da bir değişime gereksinim vardır*” (Heb. 7:12). Mesih, “*atalarıyla ilgili olan bir düzenleme temeline göre* (yani, sadece Levililerin soyundan gelen birinin bir rahip olabileceği için) *değil, ama* (kendi mükemmel kurbanı için ona verilen) *yok edilemez bir yaşamın gücü temelinde bir rahip oldu* (Heb.

7:16 N.I.V.). Bu nedenle, “*gerçekten önceki düzenlemenin (yani, Musa’nın şeriatı’nın) geçersizliği vardır; çünkü o zayıf ve yararsız idi. Şeriat hiçbir şeyi mükemmel yapmamasına karşın, (Mesih aracılığı ile) bize daha iyi bir umut verilmesinde rol oynadı*” (Heb. 7: 18,19 A.V. ile N.I.V.).

Buradan, Musa’nın şeriatı’nın İsa’nın kurban edilmesiyle sona erdiği açıktır. Bir insanın rahipliğine güvenmek ya da halen hayvan kurbanlar sunmak, Mesih’in zaferinin tamlığını kabul etmememiz demektir. Böylesi inanışlar, Mesih’in kurban edilmesini tamamiyle başarılı olarak kabul etmediğimiz ve de sadece Mesih’e iman etmek yerine, aklanmamızın sağlanması için eylemlerin gerekli olduğuna inandığımız anlamına gelir. “*Hiç kimse Tanrı katında şeriatla aklanamaz... çünkü, imanla aklanmış (doğru) olan yaşayacaktır*” (Gal. 3:11 krş. Hab. 2:4). Tanrı’nın yasalarının öğrettiklerine itaat etmek üzere bizim kendi çok istekli çabamız, bize aklanma getirmeyecektir; muhakkak ki bu sözlerin her okuyucusu da halihazırda bu yasalara itaatsizdir.

Musa’nın şeriatını gözlemleyecek olursak, bütün bunları akılda tutmaya çalışmalıyız. Onun sadece bir bölümüne itaatsizlik, onun hükmü altında olanların mahkûm edilmesi anlamına gelir: “*Şeriatın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır. Çünkü şöyle yazılmıştır: ‘Şeriat kitabında yapılması gerektiği yazılı olan her şeyi sürekli yapmayan herkes lanetlidir’*” (Gal. 3:10).

İnsan özümüzün zayıflığı, Musa’nın şeriatını tam anlamıyla yerine getirmeyi imkânsız bulmamız anlamına gelir; ama Mesih’in ona eksiksiz itaati nedeniyle biz onu yerine getirmedeki herhangi bir yükümlülüğten kurtulduk. Kurtuluşumuz, kişisel itaat eylemlerimizden çok, İsa aracılığı ile Tanrı’nın

armağanı nedeniyledir. *“Doğal insan benliği yüzünden zayıf olan şeriat yapamadığı için, Tanrı kendi öz oğlunu günah için (yani bir günah takdimesi olarak. Bk. N.I.V.) ve günahkâr insan benzerliğinde göndererek, günahı insan bedeninde mahkûm etti” (Rom. 8:3). Böylece, “Mesih uğrumuza lanetlenerek, şeriatın lanetinden bizi kurtardı (Gal. 3:13).*

Bundan dolayı, artık Musa’nın şeriatının hiçbir bölümüne itaat etmeye gereksinimimiz yoktur. Yeni Ahit’in, Musa’nın şeriatının Eski Ahit’inin yerine geçtiğini *Konu 3.4’ de gösterdik (Heb. 8:13). Ölümü aracılığı ile Mesih, şunu ortadan kaldırdı: “Buyruklarıyla bize karşı ve (şeriatı tamamıyla yerine getirebilmede bizim güçsüzlüğümüz nedeni ile) aleyhimizde olan yazılı antlaşmayı çarmıha mıhlıyarak ortadan kaldırdı...Bu nedenle yiyecekte ve içecekte (takdimeler), dini bir bayram hususunda ya da yeni ay yüzünden veya sept (tapınma) günleri hakkında hiç kimse sizi yargılamasın. Bunlar gelecek şeylerin gölgesidir; oysa gerçek Mesih’tir” (Col. 2:14-17 A.V. ile N.I.V.). Şu oldukça açıktır: Şeriatın bayramlar, sebt günü gibi bölümlerinin yerine getirilmesinin herhangi bir baskısına karşı koyabilelim diye, Mesih’in çarmıhta ölümüyle Şeriat hükümleri kaldırıldı. Şeriatın geri kalan kısmı gibi, bu şeylerin amacı Mesih’e işaret etmek idi. Onun ölümünden sonra, onların tipik değeri tamamlandı; ve bu nedenle onlara uyulmasına daha fazla gerek kalmadı.*

Birinci yüzyılın ilk Hristiyan topluluğu, Şeriatın tüm bölümlerinin yerine getirilmesi için Ortodoks Yahudilerden gelen sürekli baskı altında idiler. Yeni Ahit’in başından sonuna kadar, bu önerilere karşı koymak hakkında tekrarlanan bir uyarı vardır. Bütün bunlara karşın, bugün birçok tarikatın şeriata kısmi itaati savunması gariptir. Daha önceden gösterdik ki, Şeriata itaat nedeniyle kurtuluşu kazanmak için herhangi bir girişim, tüm Şeriatı yerine getirmeyi amaçlamalıdır; aksi takdirde, ona itaatsizlikten dolayı otomatik olarak mahkûm oluruz (Gal. 3:10).

İnsan özyapısının içinde, eylemlerle aklanma görüşüne meyleden bir unsur vardır. Kurtuluşumuza yönelik bir şeyler yapıyor olmaya inanmayı severiz. Bu nedenle; zorunlu ondalık verme, bir İsa’lı haç takma, ezberden dualar seti okuma, belli bir pozisyonda dua etme, vb. şeylerin tümü; Hristiyanlık ya da diğerleri, dinlerin çoğunun yaygın yanlarıdır. Sadece Mesih’e iman ile kurtuluş, gerçek İncil-temelli Hristiyanlığın neredeyse eşsiz bir öğretisidir.

Kurtuluşu kazanmak üzere, Musa’nın Şeriatı’nın herhangi bir bölümünün yerine getirilmesine karşı yapılan uyarılar, Yeni Ahit’in başından sonuna kadar açıklanmıştır. Bazıları, Musa’nın şeriatına göre ‘Hristiyanlar sünnet

olmalıdır' diye düşündü; ve şeriata uymak' gerektiğini söyledi. Yakup bu görüşü gerçek inançlılar namına tamamen kınadı: *"Biz, böyle buyruk vermedik"* (Acts 15:24). Petrus, şeriata itaate gerek olduğunu düşünenleri şu şekilde tanımlar: *"Müritlerin boynuna ne bizim ve ne de atalarımızın taşıyabildiği bir boyunduruğu geçirme"* (Acts 15:10). *"Oysa bizler Efendimiz İsa Mesih'in lütfu aracılığı ile kurtulacağımıza inanırız"* (Acts 15:11). Esin altında Pavlus, aynı hususu tekrar tekrar vurgularken aynı derecede açık sözlüdür: *"Bir kişi şeriatın gereklerini yapmakla değil, ama İsa Mesih'le ilgili imanla aklanır... ki biz şeriatın gereklerini yapmakla değil, Mesih'e ilişkin imanla aklanabiliriz. Çünkü şeriatın gereklerini yapmakla hiç kimse aklanmış olmayacaktır...Hiç kimse şeriatla aklanmaz...Bütün inançlılar, Musa'nın şeriatıyla sizlerin aklanamadığınız her şeyden, O'nun(Mesih) aracılığı ile aklanır"* (Gal. 2:16 ; 3:11 ; Acts 13:39).

Çoğu kişinin kendi uygulamalarını Musa'nın Şeriatına dayandırması, yaygın Hristiyanlığın sapkınlığının kesin bir işaretidir. Mesih ile ortadan kaldırılmış olduğu dikkate alındığında, bu şeriata, yukarıda dikkate alınan açık ve ayrıntılı öğretiyeye rağmen, Hristiyanlar uymamalıdır. Şimdi de mevcut Hristiyan uygulamasının temeli olan Musa'nın şeriatındaki daha açık yönleri dikkate alalım:

RAHİPLİK

Katolik ve İngiliz kiliseleri, açıkça bir insan rahipliği sistemi kullanmaktadırlar. Roma Katolikleri Papayı, Yahudilerin baş rahibine kendi eşdeğerleri olarak görürler. Ama, *"Tanrı ve insanlar arasında tek aracı vardır: insan Mesih İsa"* (1 Tim. 2:5). Bu nedenle, Papa'nın ya da rahiplerin, Eski Ahit hükmü altındaki rahipler gibi aracılarımız olabilmeleri mümkün değildir. Mesih şu anda Cennette, dualarımızı Tanrı'ya sunan Baş Rahibimizdir.

Birinci yüzyılın ruh-ödüllü ileri gelenlerince - örneğin Petrus - sahip olunup da sonraki kuşaklara ya da özellikle Papa'ya geçirilmiş olan otoriteye ilişkin, kesinlikle hiç İncilsel kanıt yoktur. Böyle bir olasılık kabul edilse bile, ilk yüzyılın ileri gelenlerinin ruhsal örtülerinin kişisel olarak Papanın ve rahiplerin üzerine gelmiş olduğunu kanıtlamanın hiç yolu yoktur.

Ruh ödülleri geri çekildiğine göre, tüm inançlılar eşit olarak, İncildeki Ruh-Sözü'ne ulaşma hakkına sahiptirler (Konu 2.2 ve 2.4'e bakınız). Bu nedenle onların, tüm kardeşlerin hiçbiri ruhsal olarak diğer herhangi birinden daha yüce bir konuma sahip olamaz. Gerçekten, gerçek inançlıların tümü, Mesih'te vaftiz olmaları nedeniyle, onların karanlık dünyaya Tanrı'nın

nurunu bildirenlerden oldukları anlamında yeni bir rahipliğin üyeleridirler (1 Pet. 2:9). Bu nedenle onlar, Tanrı'nın Egemenliği Mesih'in geri gelişinde yeryüzünde kurulduğunda, Egemenliğin yönetici - rahipleri olacaklar (Rev. 5:10).

Rahiplerine 'Baba' diye adlandırmayla (Papa da 'baba' anlamına gelir) ilgili Katolik uygulaması, Mesih'in şu açık sözleriyle tamamen çelişkilidir: *"Yeryüzünde kimseye babam diye çağırma: çünkü senin baban tektir; ki o göktedir (Mt. 23:9). Gerçekten İsa, modern rahipler tarafından talep edilen, bizim gibi herhangi bir kişinin ruhsal hürmet tipinde ödüllendirilmesine karşı uyardı: "Kimse sizi haham (öğretmen) diye çağırmasın. Çünkü sizin hatta Mesih'in, Öğretmeniniz tektir; ve sizler hepiniz kardeşsiniz" (Mt. 23:8).*

Rahipler, piskoposlar ve diğer din adamlarınca giyilen süslü giysiler, onların Musa dönemi rahipler ve baş rahip tarafından giyilen özel giysiler temeline sahiptir. Bu giysileri giyme, Mesih'in mükemmel karakterini işaret etti; ve şu anda, tüm Şeriatla beraber, onun amacı da tamamlanmış oldu. Mesih'in görkemini övmek üzere tasarlanan bu giyinmelerin şu anda onu giyen insanların - ki bunların bazıları İsa'nın dirilişini ya da Tanrı'nın varlığını bile kabul etmez - görkemini artırmak için kullanılıyor olması gerçekten çok üzücüdür.

Katolik görüşe göre Meryemin bir rahip olduğu tamamıyla yanlıştır. Dileklerimiz İsa'nın adıyla, Meryeminkiyle değil (Jn. 14: 13,14 ; 15:16 ; 16: 23-26). Mesih bizim tek Baş Rahibimizdir, Meryem değil. İsa, ona diğerleri için birşeyler yaptırmaya çalıştığında, Meryemi azarladı (Jn. 2:2-4). Meryem değil, Tanrı insanları Mesih'e getirir (Jn. 6:44).

ONDALIK

Bu da, Musa'nın şeriatının parçası idi (Num. 18:21). Bununla Yahudiler, mallarının onda birini, Levi rahiplik kabilesine bağışlamak zorundaydılar. Şu anda insan rahipliği olmadığı dikkate alındığında, artık herhangi kilise ileri gelenlerine bir ondalık ödeme zorunluluğu olamaz. Yine, (rahiplerle ilgili bu olaydaki) yanlış görüşlerden biri, diğerine yol açmaktadır (örneğin ondalık). Tanrı'nın kendisinin, her şeyin O'na ait olduğu dikkate alındığında, bizim sunularımıza gereksinimi yoktur (Ps. 50: 8-13). Biz sadece, Tanrı bize ne vermişse, O'na geri veriyoruz (1 Chron. 29:14). Bizim için, (para olarak ifade edilen) mal sunularımızın bir sonucu olarak kurtuluşu kazanmak olanaksızdır. Tanrı'nın bize büyük ödülünün minnettarlığı ile, sadece paramızın onda birini değil, ama tüm yaşamımızı sunmalıyız. Pavlus, ne bildirmişse bunu gerçekten uygulayarak, bir örnek ortaya koydu: *Bedeninizi,*

sizin akla uygun (ya da ruhsal) tapınmanız olan diri, kutsal, makbul bir kurban olarak Tanrı'ya sunun" (Rom. 12:1).

YİYECEK

Yahudi şeriatı bazı yiyecekleri mundar olarak sınıfladı - bugün bazı tarikatlar tarafından, özellikle domuz etine ilişkin olarak benimsenen bir uygulama. Mesih'in Şeriatı çarmıhta kaldırmasından dolayı, *"Bu nedenle yiyecek ya da içecekte kimse sizi yargılamasın" (Col. 2: 14-16)*. Böylece, şu anda Mesih'in (Baş Rahip olarak) gelmiş olduğu dikkate alındığında, bu şeylerle ilgili Musa'dan kalan buyruklar ortadan kaldırıldı. Temiz yiyeceklerce işaret edilen o'dur.

İsa, bir insanın yediklerinin hiçbirinin onu ruhsal açıdan kirletemeyeceğini net bir şekilde açıkladı; bunu yapan (insanı kirleten) onun yüreğinden (içinden) çıkandır (Mk. 7: 15-23). *"Bunu söylemekle, İsa, tüm yiyecekleri 'temiz' ilan etti" (Mk. 7:19 N.I.V.)*. Petrus'a aynı ibret (ders) öğretildi (Acts 10: 14;15); Pavlus'a yapıldığı gibi: *"Efendimiz İsa tarafından ikna edilmiş biri olarak biliyorum ki kendiliğinden mundar olan hiçbir şey yoktur" (Rom. 14:14)*. Daha önceden de Pavlus, bazı yiyecekleri reddetmenin ruhsal zayıflığın bir işareti olduğu şeklinde akıl yürütmüştü (Rom. 14:2). Bizim yiyeceğe tavrımız, *"bizi hoşnut eder, Tanrı'yı değil" (1 Cor. 8:8)*. Bütün bunların en suçlanmaya değer olanı, sapkın Hristiyanların insanlara, *"Tanrı'nın iman eden ve gerçeği bilenlerin şükranla yemesi için yarattığı (bazı) yiyeceklerden çekinmek gerektiğini"* öğretecekleri uyarısıdır (1 Tim. 4:3).

9.6 SEBT GÜNÜ

Musa'nın Şeriatı ve 'Hristiyan' uygulamaları arasında sunulan en yaygın süregelenlerden biri, bizim Sebt (tapımna) gününü yerine getirmemiz gereği şeklindeki görüşte belirmektedir. Bazı gruplar, Yahudi Sebt gününü (Cumartesi) Şeriatla tanımlandığı şekilde tam anlamıyla yerine getirmemiz zorunluluğunu savunurlar. Birçok diğerleri de, Hristiyanların haftanın tapınılabilecek özel bir gününe - ki onlar çoğu kez bunu pazar günü olarak belirtirler - sahip olması gerektiği kanısındadırlar. İlk önce açıklanması gereken şey, Sebt günü'nün, Tanrı'nın altı günlük yaratılıştan sonra istirahat ettiği zaman olan, haftanın son günü olduğudur (Ex. 20: 10,11). Pazar haftanın ilk günü olduğundan, bu günü Sebt günü olarak düşünmek yanlış

olacaktır. Sebt günü özellikle, *“benimle (Tanrı) onlar (İsrail) arasında bir işarettir; ki benim onları kutsayan Efendi olduğumu bilebilsinler diye”* (Eze. 20:12). Aslında bununla, yabancılar (Yahudi-olmayanları için bağlayıcı olma, hiç tasarlanmamıştı.

Mesih’in çarmıhta ölümü aracılığı ile, Musa’nın Şeriatının hükmü kaldırıldı; öyle ki Sebt gününü yada aslında herhangi bir (eski) dini bayramı - örneğin Mesih’in ölüm gününü - yerine getirmek için şu anda hiçbir gereklilik bulunmamaktadır (Col. 2: 14-17). Musa’nın şeriatının bazı kısımlarını, örneğin Sebt günü, yerine getirmek üzere döneklilik yapan ilk Hristiyanlar, Pavlus tarafından şu şekilde tanımlanır: *“Nasıl oluyor da bu zayıf ve kötü ilkelere (N.I.V.)dönüyorsunuz? ki oraya yeniden köle olmak mı istiyorsunuz? Sizler özel günleri (örneğin Sebt günü’nü) ve ayları, dönemleri ve yılları (yani, Yahudi dini bayramlarını) kutluyorsunuz. Sizin için korkuyorum; yoksa size boşuna mı emek verdim”* (Gal. 4: 9-11). Bu, kurtuluşa bir araç olarak Sebt günü’nün yerine getirilmesine çabalamanın tehlikeliliğidir. Sebt gününü yerine getirmenin kurtuluşla ilişkisi olmadığı açıktır: *“Kimi bir günü başka bir günden üstün sayar (yani, ruhsal önemde); kimi her günü bir sayar. Herkes kendi görüşüne tam olarak inansın. Günü kutlayan (A.V. dipnot) onu Efendimiz Tanrı için önemser; günü kutlamayan da Tanrı’ya göre onu önemsemez* (Rom. 14: 5,6).

Bundan dolayı, ilk inançlıların Sebt gününü yerine getirdiklerini okumadığımız hususunun anlaşılması mümkündür. Gerçekten, onların *“haftanın ilk günü”*, yani Pazar, toplandıkları kaydedilmektedir: *“haftanın ilk gününde müritler ekmek bölmek üzere bir araya geldiklerinde...”* (Acts 20:7). Pavlus tarafından Korint’te inançlılara, *“haftanın ilk gününde”* bir yardım parası toplamaya girişmek üzere, yani bu günde düzenli toplanmaları hususunda öğütte bulunulması, bunun yaygın bir uygulama olduğunu göstermektedir. İnançlıların tümü, rahipler olarak tanımlanmaktadır (1 Pet. 2:9) - ki onlar Sebt gününü tutmaktan muaf idiler (Mt. 12:5).

Eğer Sebt gününü yerine getirmek zorunda isek, bunu gerçekten hakkıyla yapmalıyız. Daha önceden, Musa’nın Şeriatının kısmen yerine getirilmesinin ölümcül olduğunu gösterdik; çünkü bu bizim lânetlenmemiz (suçlu çıkarılmamız) sonucunu verecektir (Gal. 3:10 ; James 2:10). Kurtuluş, Musanınki yerine İsa’nın yasasının yerine getirilmesi yoluyla. İsraililere Sebt günü hiçbir iş yapma izni yoktur: *“Bu zaman içinde kim iş yaparsa öldürülecektir”*. Onlara şu da buyruldu: *“Sizler Sebt günü bütün evlerinizde ateş yakmayacaksınız”* ve bu nedenle onların bu günde yemek pişirmesi de yasaklandı (Ex. 35:2,3 ; 16:23). Sebt günü, muhtemelen bir ateş yakmak

üzere, odun toplayan bir adam, bunu yaptığı için ölümle cezalandırıldı (Num. 15: 32-36).

Bu nedenle, Sebt gününün yerine getirilmesini öğreten tarikatlar kendi üyelerinin, Sebt gününü bozan müritlere ölümle cezalandırmalarını zorunlu kılmaktadır. Hiçbir yemek pişirme ya da herhangi bir ateş kullanımı - örneğin, motorlu araçların sürülmesindeki, ısıtma sistemlerinin kullanımındaki, vb. - olmamalıdır. Bugünkü Ortodoks Yahudiler, Sebt günü umulan davranış tipinin bir örneğini gerçekleştirmektedirler: onlar dini nedenler dışında tüm gün evde kalırlar; ve kişisel olarak yemek pişirme, ulaşım, vb. şeylere bulaşmazlar. Sebt gününü yerine getirme iddiasında olan Hristiyanların çoğu, bunun çok gerisinde kalmaktadır.

Sebt günü'nün yerine getirilmesinin, Musaya verilen on emir'den birisi olduğu sık sık tartışılır. Musa'nın şeriatının geri kalanı geçersiz kılındığı halde, On emir'in hepsinin yerine getirilmesi için yükümlülük baki kalmaktadır. Yedinci Gün Adventistleri (İsa'nın ikinci gelişinin çok yakın olduğuna inananlar), on emir'in 'ahlaki hükümleri' ve İsa tarafından yok edildiğine inandıkları 'törensel hükümleri' arasında bir ayrım yaparlar. Bu ayrım Kutsal Yazılarda öğretilmez. Çarmıhta yerini Yeni Ahit'e bırakan Eski Ahit'in Musa'nın şeriatını ifade ettiğini daha önceden gösterdik. Sebt gününe ilişkin olanı da içeren On emir'in, Mesih tarafından geçersiz kılınan Eski Ahit'in parçası olduğu gösterilebilir:

- Tanrı, *"yapasınız diye size (İsrail) emrettiği ahdini, on emirleri de bildirdi; ve onları iki taş levha üzerine yazdı"* (Dt. 4:13). Yine, on emir'e dayanan bu ahdin Tanrı'yla, şimdiki Yahudi olmayanlarla değil, İsraililer arasında yapıldığını dikkat edilmelidir.
- Musa, Tanrı'nın yazmış olduğu on emir'in taş levhalarını almak üzere, Horeb dağına tırmandı. Musa daha sonra buna ilişkin şu yorumu yaptı: *"Efendimiz Tanrı Horeb'de bizimle bir antlaşma yaptı"* (Dt. 5:2), yani o on emir aracılığı ile.
- Bu zamanda Tanrı (Musa aracılığı ile), *"antlaşmanın sözlerini, on emri, levhalar üzerine yazdı"* (Ex. 34:28). Bu aynı antlaşma, 'resmi şeriat' diye adlandırılanın ayrıntılarını içerir (Ex. 34:27). Eğer on emir ile yapılan antlaşmayı yerine getirmenin gerekliliğini tartışacaksak, aynı antlaşmanın bütün parçaları olduğunu dikkate alarak, tüm şeriatın her ayrıntısını

da gözden geçirmeliyiz. Bunu yapmanın mümkün olmadığı besbellidir.

- *Heb. 9:4* , ‘antlaşmanın (taş) levhaları’ndan söz etmektedir. ‘(eski) Ahit’i içeren on emir taş levhalara yazılmıştı.
- Pavlus bu antlaşmayı “*yazılan ve taşa* (yani taş levhalar üzerine) *kazınan*” şeklinde ifade etmektedir. O, onun için şöyle demektedir: “*geçersiz kılınan...ölüm hizmeti...mahkûmiyet hizmeti*” (*2 Cor. 3:7-11*). On emirle birleşmiş antlaşma, herhangi bir kurtuluş umudunu kesinlikle veremez.
- Mesih, “*bize karşı olan buyrukların el yazılarını*” çarmıhta ortadan kaldırdı (*Col. 2:14*). Bu, Tanrı’nın on emir’in taş levhalar üzerindeki el yazısını ima etmektedir. Aynı şekilde Pavlus, “*ölmüş olan... şeriatın...harflerin eskiliğinden (kurtulduk)*” şeklinde söz etmektedir (*Rom. 7:6*); ki bu muhtemelen taş levhalara yazılmış olan on emir’in harflerini ifade etmektedir.
- *Rom. 7:8*’de, on emir’in şeriatın sadece biri (bir kısmı) olduğu tanımlanmaktadır: “*Şeriat... dedi ki ‘(başkasının malına) göz dikmeyeceksin’* ”. *Rom. 7:1-7*’deki, bundan önce gelen ayetler, Mesih’in ölümü aracılığı ile ‘şeriat’ın nasıl geçersiz kılındığını vurgulamaktadır. Bu nedenle ‘şeriat’, on emir’i kapsamaktadır.

Bütün bunlar, Eski Ahit ve Şeriatın on emir’i kapsadığı hususunu açık hale getirir. Bunlar Yeni Ahit aracılığı ile geçersiz kılındığına göre, bunun sonucu on emir de ortadan kaldırılmıştır. Ama yine de Yeni Ahit’te on emir’in dokuzu, en azından öz olarak, tekrar teyit edilmiştir. 3, 5, 6, 7, 8 ve 9 numaralı emirler sadece *1 Tim 1*’de; ve 1, 2 ve 10 numaralılar *1 Cor. 5*’de bulunabilir (*On Emir’in neler olduğu için Bk: Ex. 20:1-17*). Ama Yeni Ahit’te; Sebti günü ile ilgili dördüncü emir, bizim için zorunlu olacak şekilde hiç tekrar edilmemektedir.

Aşağıdaki bölümlerinin listesi, Yeni Ahit’te, diğer dokuz emrin başka nasıl tekrar teyit edildiğini belgelemektedir:

1’inci -(Benden başka ilahın olmayacak) *Eph.4:6* ; *Mt. 4:10*

2’inci -(Putperestlikten kaçınacaksın) *1 Cor. 10:14* ; *Rom. 1:25* ; *1 Jn. 5:21*

3’üncü - (Tanrının adını boş yere ağzına almayacaksın, ant içmeyeceksin)

James 5:12 ; Mt. 5: 34,35

4'üncü - (Sebt gününü -tapınma günü cumartesi'yi- kutsal sayarak anımsayacaksın)

5'inci - (Annene babana saygı göstereceksin) Eph. 6:1,2 ; Col. 3:20

6'ıncı - (Adam öldürmeyeceksin) 1 Jn. 3:15 ; Mt. 5:21

7'inci - (Zina işlemeyeceksin) Heb. 13:4 ; Mt. 5: 27,28

8'inci - (Hırsızlık yapmayacaksın) Rom. 2:21 ; Eph. 4:28

9'uncu - (Yalan yere tanıklık etmeyeceksin) Col. 3:9; Eph. 4:25 ; 2 Tim. 3:3

10'uncu - (Başkasının hiçbir şeyine göz dikmeyeceksin, açgözlü olmayacaksın) Eph. 5:3 ; Col. 3:5

ARASÖZ 28 : Çarmıha Gerilme

Hıristiyanlıkta, İsa Mesih'in bir çarmıhta öldürüldüğüne yaygın olarak inanılmaktadır. Ama yine de, İngilizce İncillerde normal olarak 'çarmıh' şeklinde tercüme edilen Yunanca sözcük '*stauros*', aslında bir kazık ya da sırık anlamına gelir. Gerçekten, çarmıh sembolü muhtemelen putperest kaynaklıdır. Bu, yukarı kaldırılmış ellerin, güçlü yakarışa (Lam. 2:19 ; 1 Tim 2:8 ; 2 Chron. 6:12,13 ; Ps. 28:2) ilâveten Tanrı'nın pekiştirilmiş olan vaatlerinin bir sembolü olduğu da (Ez. 20: 5,6,15 ; 36:7 ; 47:14) dikkate alındığında; Mesih'in çarmıha ilâştirilme şekli olarak, elleri ve kolları bir çarmıh formunda yana uzatılmış olmaktan çok, kafasının üstüne kaldırılmış durumda öldüğüne uymaktadır. İsa; İsraililer çölde iken bronz yılan bir sırık üzerinde (Musa tarafından) nasıl yukarı kaldırıldıysa, ölümü anında kendinin de aleni olarak öyle yukarı kaldırılması gerektiğini söyledi (Jn. 3:14); böylece o çarmıhı sırıkla birleştirdi.

Roma katolik kilisesi, çarmıha (haç) gizemli büyük bir önem atfeder. Bu İncilsel destekten tamamıyla yoksundur. Bu, çarmıhın bir tılsım, Tanrı'nın bizimle olduğuna ilişkin fiziksel bir belirti olması ile sonuçlanır. İnsanlar bir çarmıh imajı (haç) taşımak ya da düzenli olarak haç işareti yapmakla, Tanrı'nın onlarla olacağı kanısına kapılırlar. Bu, sadece fetişçiliktir. Çarmıhın gerçek gücü, çarmıhın fiziksel şeklinin anımsanmasından çok, bizim inanç ve vaftizim vasıtasıyla Mesih'in ölümü ile birleşmemiz yoluylaadır. Şüphesiz bunların ilkinin yapılması, sonrakinden daha kolaydır.

ARASÖZ 29 : İsa Aralık Ayının 25'inde mi Doğdu ?

Yaygın Hristiyanlıktaki diğer bir temel yanlış, İsa'nın doğum gününe ilişkin olanıdır. İsa'nın doğumu zamanında çobanlar (geceleyin) sürüleriyle birlikte kırlarda uyuyorlardı (*Lk. 2:8*). Onlar bunu Noel zamanında, kışın yapıyor olamazlardı. Mesih 33.5 yıl yaşadı ve sonra Paskalya zamanındaki (Mart 21 civarı) Fısıh (gelgeç) bayramında öldü. Buna binaen o, Paskalya'ya gelmeden altı ay önce, yani Eylül/Ekim'de doğmuş olmalıdır.

Aslında Aralık'ın 25'i, Hristiyanlık öncesi Avrupasındaki bir putperest bayramının tarihi idi. *Elçilerin İşleri (Acts)* kitabı, inançlarından dolayı gerçek Hristiyanların putperestler tarafından nasıl kötü şekilde zulme uğradıklarını kaydetmektedir. Bundan dolayı havariler, bazı Hristiyanların çevrelerindeki putperestlere kendi dinlerini daha makul hale getirmek için onlara olanak tanımak üzere, (bazı) putperest (sapık, karşıt, yanlış) inanışları benimsedikleri hususunda tekrar tekrar uyardılar (*örneğin, Acts 20:30 ; 1 Jn. 2:18 ; 2 Thes. 2:3 ; 2 Pet. 2: 1-3*). Aralık'ın 25'inin bir Hristiyan bayramı olarak benimsenmesi, bunun başta gelen bir örneğidir. Noel ağaçları, ökseotu, vb. geriye doğru araştırıldığında ; hepsinin Aralık'ın 25'inde yapılan putperest törenlerinden kaynaklandığı bulunabilir.

Bundan, gerçek Hristiyanların Aralık'ın 25'ini Mesih'in doğum günü olarak kutlamamaları gerektiği sonucu çıkar. Uygulamada, gerçek inançlılar genel tatilleri, örneğin Noel'i, her nerede beraberce duygu paylaşımı olanaklı olduğunda, en iyi şekilde kullanacaklardır.

KONU 9 : Sorular

1. Kurtuluşumuz için neden diğer başka birinin değil de İsa'nın ölümü gerekiyordu ?
2. Musa'nın Şeriatının hayvan kurbanları, günahın ortadan kaldırılması için neden yeterli değildi ?
3. İsa öldüğünde bizim temsilcimiz mi yoksa bedelimiz miydi (bizim yerimize ölen adağımız mıydı?)
4. Aşağıdaki ifadelerden hangisi doğrudur?
 - a) Mesih bizim ölümümüz yerine öldü?
 - b) Mesih bizi temsil etti; böylece Tanrı onun hatırı için bizi affedebilir
 - c) Mesih bizim gibi idi ama bizi temsil etmez
 - d) Mesih'in ölümü Tanrı'nın artık herhangi bir insanı günah için suçlu tutmayacağı anlamına gelir.
5. İsa, kendi ölümünden yarar sağladı mı ?
6. Mesih çarmıhta öldüğünde, o ne yaptı?
 - a) Musa'nın Şeriatının küçük buyruklarına son verdi; ama on emir'i değil
 - b) On emir de dahil, Musa'nın şeriatının tümüne son verdi
 - c) Yahudi bayramları dışında, Musa'nın Şeriatına son verdi
 - d) Musa'nın Şeriatının durumu üzerine hiçbir etkisi olmadı.
7. Şu anda Sebt Günü'nü yerine getirmeli miyiz?
8. 7. Soru'ya yanıtınıza ilişkin nedenlerinizi belirtiniz.

KONU 10

İSA'DA VAFTİZİM

10.1 VAFTİZİM'İN HAYATİ ÖNEMİ

Önceki konularımızda birçok kereler, vaftizim'in hayati öneminden söz ettik. Bu, Müjde'nin iletisine itaat etmenin ilk basamağıdır. *Heb. 6:2* vaftizimden, en temel öğretilerden biri olarak söz eder. Onun incelenmesini bu son kademeye bıraktık. Çünkü, gerçek vaftizim sadece Müjde'yi oluşturan temel gerçeklerin doğru bir kavranışından sonra olabilir. Bunlara ilişkin çalışmamızı şu anda bitirdik. Eğer İncil'in İsa Mesih aracılığı ile sunduğu büyük umutla gerçekten birleşmiş olmayı arzu ediyorsanız, o zaman vaftizim mutlak bir gereksinimdir.

"Kurtuluş Yahudilerdendir" (*Jn. 4:22*) ifadesi, kurtuluşa ilişkin vaatlerin sadece İbrahim'e ve onun soyuna yapıldığı anlamındadır. Biz bu vaatlerin bize de yapılmasına sadece, Mesih adına vaftiz olma aracılığı ile Soy'dan (Tanrı'nın oğulları) olarak sahip olabiliriz (*Gal. 3: 22-29*).

Bu nedenle İsa, yandaşlarına şöyle buyurdu: *"Sizler tüm dünyaya gidin ve (İbrahim'e yapılan vaatleri de içeren - Gal. 3:8) müjde'yi her yaratığa bildirin. Ona inanan ve vaftiz olan kurtulacaktır"* (*Mk. 16:16*). **"ve"** sözcüğünün yansımaları, Müjdeye inanın tek başına bizi kurtaramayacağını açıklamaktadır. Hristiyan yaşamda vaftizim, sadece isteğe bağlı bir ekstra değildir; o kurtuluş için hayati bir ön gereksinimdir. Tek başına vaftizim eyleminin de bizi kurtaracağı söylenemez; bu, Tanrı'nın Sözü'ne bir ömür boyu sürekli itaat tarafından takip edilmelidir. İsa bunu vurgular: *"Size gerçekten doğrusunu söyleyeyim: kişi su'dan ve ruh'tan doğmadıkça, Tanrı'nın Egemenliği'ne giremez"* (*Jn. 3:5*).

Bu *"su'dan -Yunanca su'dan dışarıya-*" doğuş, vaftizimde bir kişinin sudan dışarı çıkmasını ifade eder; bundan sonra o kişi ruh'tan tekrar doğmuş olmalıdır. Bu, sürekli bir işlemdir: *"Tanrı'nın sözü aracılığı ile... tekrar doğma"* (*1 Pet. 1:23*). Böylece, Ruh'un sözüne sürekli yanıtlarımız aracılığı ile ki biz ruhtan doğmuş oluruz (*Bk. Konu 2.2*).

Bizler *"Mesih'te vaftiz oluruz"* (*Gal. 3:27*); *"onun adına"* (*Acts 19:5 ; 8:16 ; Mt. 28:19*). Bizlerin, Mesih'te Kardeşler (Christadelphians) ya da diğer bir insan örgütünde değil, İsa'da vaftiz olduğumuza dikkat ediniz. Vaftiz olmaksızın bizler Mesih'te olmayız ve bu nedenle de onun kurtarıcı işlevişi tarafından kaplanmayız (*Acts 4:12*).

Petrus, bu gerçek çevresinde güçlü bir benzetiş anlatır: o, geminin Nuh ve ailesini günahkârların üzerine gelen hüküm'den koruduğu gibi, İsa'da

vaftizimin de inançlıları sonsuz ölümden kurtaracağını göstererek; Nuh zamanındaki gemiyi Mesih'e benzetir (1 Pet. 3: 20,21). Nuh'un gemiye girişi, bizim vaftizim yoluyla Mesih'e (Mesih topluluğuna) girişimize benzer. Geminin dışında kalanların tümü sel tarafından yok edildi; geminin yanında durma ya da Nuh'un bir arkadaşı olma tamamen önemsizdi. Kurtuluşun tek yolu geminin içinde olma idi ve (şimdi de) İsa'da olma'dır. Selle tipik olarak örneklenen (İsa'nın) ikinci gelişin(in) (Lk. 17: 26,27) hemen hemen bizim üzerimize (bizim çağımızda) olacağı açıktır (Bk. Ek : 3). Bu nedenle, vaftizim aracılığı ile Mesih'e / gemiye girme, en büyük aciliyettir. Aciliyetin bu anlamını ifade etmede İnsan sözleri gerçekten başarısız kalır. Nuh zamanında gemiye girmenin İncilsel örneği, daha etkilidir.

İlk Hristiyanlar, (insanlara) Müjde'yi bildirerek ve (onları) vaftiz ederek dünya ölçeğinde seyahat etmek suretiyle Mesih'in buyruğuna uydular. *Elçilerin İşleri* kitabı bunun kayıdır. Vaftizimin hayati öneminin bir kanıtı, bu kaydın insanların Müjdeyi kabul ettikten sonra nasıl derhal vaftiz olduklarını vurguladığı yönünde bulunur (*örneğin, Acts 8:12, 36-39 ; 9:18 ; 10:47 ; 16:15*). Bu önem, bir kez vaftiz olmaksızın Müjde'yi öğrenmemizin boşuna olduğu kavranıldığında anlaşılabilir olur. Vaftizim, kurtuluş yolu boyunca geçmede hayati gereklilikte bir kademedir. Bazı durumlarda vahiyle gelmiş kayıt, vaftizimi geciktiren birçok insani nedenlere ve eylemi gerçekleştirmedeki birçok zorluklara karşın, Tanrı'nın yardımıyla bütün bunların üstesinden gelmek üzere insanların her çabayı göstermelerinin nasıl böylesine önemli olduğuna dikkati çekiyor gibi görünmektedir.

Filipi'deki gardiyan ansızın, yüksek güvenli hapisanesini tamamıyla yerle bir eden büyük bir deprem yüzünden, kendi yaşamının derdine düştü. Mahkûmlar kurtulmak için büyük bir fırsat yakalamıştı - ki bu onun için yaşamıyla ödeyebileceği bir şeydi. O zaman onun Müjde'ye imanı gerçek oldu; o kadar çok ki, "*gecenin o saatinde...hemen vaftiz oldu*" (Acts 16: 26-33). Herhangi birinin vaftizimi geciktirmek için bir mazereti vardıysa, o (mazeret) kendisi idi. 3000 yıl önce Yunanistan'daki en kötü depremde, bir çalın mahkûmlar sürüsü tarihin en dramatik firarını sahneye koymak üzere iken ve görevi ihmalden idam tehlikesi tehdidi altında; yine de o, tüm yaşamında ve ebedi yazgıda yerine getirdiği tek en önemli eylemin ne olduğunu açıkça gördü. Böylece o, vaftiz olmak için; çevresindeki dünyanın mevcut sorunlarının (örneğin, debrem), günlük uğraşlarının baskılarının ve kendini içinde bulduğu yoğun sinirsel sıkıntının üstesinden geldi. Birçok kararsız vaftizim adayı, bu adamdan gerçek ilhamı alabilir. Onun böylesine bir iman eylemi yapabilmesi; böylesine gerçek imanın sadece Tanrı'nın sözünün işitilmesinden geldiği dikkate alındığında, onun halihazırda ayrıntılı

bir Müjde bilgisine sahip olduğuna ilişkin yeterli kanıttır (Rom. 10:17 krş. Acts 17:11).

Acts 8: 26-40 Etiyopyalı bir resmi görevlinin, çöl boyunca at arabasıyla yolculuk ederken İncilini nasıl çalışıyor olduğunu kaydeder. O, kendisine Müjdeyi vaftizim gereksinimini de içeren şekilde kapsamlı olarak açıklayan Filipus'la karşılaştı. İnsanca sözlerle, susuz çölde vaftiz olmaya ilişkin buyruğa uymak, herhalde olanaksız gibi görünmeliydi. Ama Tanrı, bazılarının uyamayacağını bildiği bir buyruğu vermez. *"Onlar yollarına devam ederlerken, su bulunan bir yere - yani orada vaftizimin mümkün olduğu bir vahaya - geldiler"* (Acts 8:36). Bu olay, daldırma yoluyla vaftizimin sadece suyun bol ve kolay ulaşılabilir olduğu yerlerdeki alanlarda yerine getirilmesinin tasarlanmış olduğu şeklindeki temelsiz varsayımı yanıtlar. Tanrı, daima kendi buyruklarını uymanın gerçekçi bir yolunu sağlar.

İsa'dan aldığı dramatik bir görüm, Havarı Pavlus'a (nceki adı, Saul) o kadar büyük vicdan azabı verdi ki, mümkün olan en kısa zamanda o, *"hemen... kalktı ve vaftiz oldu"* (Acts 9:18). Yine de, vaftizimini geciktirmek üzere Yahudilikte onun için planlanmış yüksekte giden meslek yaşamı ve seçkin sosyal konumunu düşünme, onun için eldirici olmuş olmalıdır. Ama bu Yahudi dünyasının yükselen yıldızı, vaftiz olmak üzere doğru ve ani karar verdi; ve önceki yaşam tarzını açıkça terk etti. O daha sonra, vaftiz olmak üzere kendi tercihine ilişkin şunları dile getirdi: *"Bana kazanç olan şeyleri Mesih uğruna zarar saydım... Mesih'i kazanabileyim diye her şeyi (yani onun bir zamanlar kendisine kazanç olarak grdğu şeyler) yitirmenin acısını çektim; ama (Mesih'i tanınmanın üstün değeri yanında) onları süprüntü sayıyorum...geride kalan her şeyi (kendi nceki Yahudi yaşamının şeylerini) unutup, ileride olanlara uzanarak dl kazanmak için hedefe doğru koşuyorum"* (Phil. 3: 7,8,13,14).

Bu, bitiş bandını kopartmak üzere bir atletin ileri fırlayışının ifadesidir. Fiziksel ve zihinsel çabanın böylesi konsantrasyonu, vaftizimden sonraki yaşantılarımızı nitelendirmelidir. Vaftizimin, Tanrı'nın Egemenliğine doğru bir yarışın başlangıcı olduğu anlaşılır olmalıdır. O, sadece kilise ve inanışların değiştirildiğinin bir göstergesi değildir; birkaç üstü kapalı olarak ifade edilmiş Hristiyanlık ilkelerine gevşek olarak bağlılığın rahat bir yaşamına pasif bir giriş de değildir. Vaftizim, bizi sürekli bir anlamda İsa'nın çarmıha gerilmesi ve dirilişiyle birleştirir (Rom. 6: 3-5) - icaplar her yönden son derece canlılıkla doludur.

Yorgun, ruhsal olarak vnl bir ihtiyaç adam olarak, Pavlus eski günlerden konuşabilmektedir: *"Göksel görüm'e uymamazlık etmedim"* (Acts 26:19).

Bu, Pavlus için doğru olduğu gibi, gereği gibi vaftiz edilmiş olan herkes için de öyledir: vaftizim, birinin asla pişman olmayacağı bir karardır. Tüm yaşamımız boyunca, doğru seşim yaptığımızın farkında olacağız. İnsan kararlarının çok azında, biz hep bu denli kesin olabiliriz. şu soru ciddi olarak yanıtlanmalıdır: *‘Niçin vaftiz olmamalıyım?’*

10.2 NASIL VAFTİZ OLMALIYIZ ?

Vaftizmin özellikle bebeklerde, onların alınlarına su sıçratma yoluyla (yani ad koyma töreni) yerine getirilmesine ilişkin yaygın olarak inanılan bir kanı vardır. Bu, vaftizim için İncisel gereksinimle tamamen çelişki içindedir.

İngilizce İncil’de ‘baptize’ (vaftiz etme) olarak tercüme edilen Yunanca sözcük **‘baptizo’**, su sıçratmak anlamına gelmez; o bir sıvı içine tamamiyle batma ve yıkanma anlamına gelir (*Robert Young ve James Strong’un tanımlardaki uyumluluklarına bakınız*). Klasik Yunancada bu sözcük, batan ve suya dalmış olan (yani, su altında kalmış olan) gemilere ilişkin olarak kullanılır. Keza o, bir renkten diğerine boyanmakta olan bir parça kumaşın bir boyaya ‘daldırılması’ndan söz ederken kullanılır. Kumaşın rengini değiştirmek için, üzerine boya sıçratılmasından çok, onun sıvıya tamamiyle batırılması gerektiği açıktır. Aslında bu daldırmanın, vaftizimin doğru şekli olduğu, aşağıdaki ayetler tarafından doğrulanmaktadır:

- *“Yahya da Salim yakınındaki Aynon’da vaftiz ediyordu. Çünkü orada bol su vardı: insanlar geldiler ve vaftiz oldular”* (Jn. 3:23). Bu, vaftizim için çok suya gereksinim olduğunu göstermektedir. Eğer o, birkaç su zerresinin serpilmesiyle yapılmış olsaydı, o zaman sadece bir kova su yüzlerce kişiye yeterli olacaktı. İnsanlar vaftiz olmak için, Yahya’nın onların arasına bir şişe suyla gitmesi yerine, onlar Ürdün (şeria) Nehri’nin kıyılarındaki bu yere geldiler.
- İsa da, Ürdün Nehri’nde Yahya tarafından vaftiz edildi: *“İsa vaftiz olur olmaz, sudan dışarı çıktı”* (Mt. 3:13-16). Onun vaftiz olması, açıkça daldırma ile oldu - o, vaftizimden sonra *“sudan dışarı çıktı”*. İsa’nın vaftiz olması için nedenlerden biri, bir örnek oluşturmak içindi. Öyle ki, onun dalma (tamamen batma) ile vaftiz olma örneğini taklit etmeksizin hiç kimse İsa’yı takip ettiğini ciddi olarak savunamaz.

- Benzer şekilde, Filipus ve Etiyopyalı görevli, “her ikisi de suyun içine girdiler... ve o, onu vaftiz etti. Ve onlar sudan çıktıklarında...” (Acts 8: 38,39). Görevlinin vahayı gördüğünde vaftizim için ricada bulunduğunu hatırlayınız: “Bak, burada su var: beni vaftiz olmaktan ne engeller?” (Acts 8: 36). Bu kişinin; yanında en azından biraz, örneğin bir şişe, su olmaksızın bir çöl seyahatine girişmemiş olduğu hemen hemen kesindir. Eğer vaftizim su serpmekle olsaydı, o zaman vahaya gerek kalmaksızın o yapılabilirdi.
- Vaftizim, tümünden bir kaplanmayı ima eden, bir gömülme’dir (Col. 2:12).
- Vaftizim bir “günahlardan yıkanma (arınma)” olarak adlandırılır (Acts 22:16). Rev. 1:5 , Tit. 3:5 , 2 Pet. 2:22 , Heb. 10:22, vb. ayetlerde gerçek dönüşüm noktası bir ‘yıkanmaya’ (arınmaya) benzetilir. Yıkanmayla ilgili bu ifade tarzı, serpme yerine tamamen batma yoluyla vaftizimle bir hayli daha çok ilgilidir.

Eski Ahit’te, bazı tip yıkanma aracılığı ile Tanrı’ya makbul yakınlaşmaya ilişkin çeşitli göstergeler vardır.

Rahipler, ayinlerde yakınlaşmadan önce, ‘leğen’ denen bir kazanda tamamıyla yıkanmak zorundaydılar (Lev. 8:6 ; Ex. 40:30-32). İsraililer, günah’ın temsilcileri olan belli mundarlıklardan kendilerini temizlemek üzere, yıkanmak zorundaydılar (örn. Dt. 23:11). Naaman denen bir adam, İsrail’in Tanrısı aracılığı ile şifa bulmayı arayan Yahudi olmayan (Suriyeli) bir cüzamlı idi. O, o kadar çok günah-çeken adamı temsil etmekteydi ki; gerçekte günah’tan dolayı, canlı bir ölüyü yaşıyordu. Onun şifası, Ürdün Nehrine dalma aracılığı ile idi. Başlangıçta o; Tanrı’nın kendisinden oldukça dramatik eylem yapmasını ya da daha büyük ve iyi bilinen bir nehirde, örneğin (Şam’daki) Abana’da kendinin daldırmasını istediğini düşünerek, bu basit eylemi benimsemeyi güç buldu. Bunun gibi, biz de; böylesine basit bir eylemin sonuçta kurtuluşumuzu getirebileceğine inanmayı güç bulabiliriz. İsrail’in gerçek umuduyla birleşmeye ilişkin bu basit eylem yerine; işlediklerimizin ve büyük, iyi tanınan bir kilise ile herkesçe bilinen işbirliğimizin (krş. Abana nehri) bizi kurtarabileceğini düşünmek daha çekicidir. Ürdün Nehri’ne (7 kez) dalıp çıktıktan sonra, Naaman’ın eti,

“tekrar küçük bir çocuğun eti gibi oldu ve o (Naaman) temiz oldu” (2 Kings 5: 9-14).

Buradan, vaftizimin; Müjde’nin temel mesajını ilk defa kavradıktan sonra, suyun içine tamamıyla dalıp çıkma’yı ifade ettiği hususunda şüpheye şu anda çok az yer kalmış olmalıdır. Vaftizimin İncil temelli bu tanımını, fiziksel olarak vaftizimi yapan kişinin durumuna başvurmaz. Vaftizim, Müjde’nin inanişından sonra suyun içine bir dalma yapılarak olduğundan, teorik açıdan kişinin kendi başına vaftiz olması mümkündür. Ama yine de, vaftizim sadece dalma zamanında birinin yerine getirdiği doğru öğretiler nedeniyle olan vaftizim olduğundan; vaftizimin, o (vaftiz olan) gerçekten daldırılmadan, her şeyden önce bu kişinin sahip olduğu bilginin düzeyini değerlendirebilen, gerçek öğretilerin diğer bir inançlısı tarafından vaftiz edilme kesinlikle tavsiye edilebilirdir.

Bu nedenle, Mesih’te Kardeşler arasında, gerçek daldırmadan önce, vaftizim için herhangi bir adayla derin bir tartışma sürdürmeye ilişkin bir gelenek vardır. Bu kitaptaki her konunun sonunda bulunan böylesi soruların bir listesi, bu gibi bir tartışma için temel teşkil edebilir. Mesih’te Kardeşler, sadece tek bir kişiye vaftiz olmada yardım etmek üzere, binlerce mil seyahat etmektedirler. Sadece tek bir kişinin sonsuz yaşamın gerçek umuduna ulaşması bile o kadar büyük bir olaydır ki, aslında bizler dönüştürülenlerin sayısı ile ilgilenmeyiz.

10.3 VAFTİZİMİN ANLAMI

Daldırma yoluyla vaftizim için nedenlerden biri, su altına gitmenin; Mesih’in ölümüyle bizi birleştiren ve önceki günahlı ve cahil yaşantımızda bizim ölümümüzü gösteren, mezara gitmemizi sembolize etmesidir. Sudan dışarı çıkma; ölümü ve dirilişi aracılığı ile Mesih’in kazandığı zafer nedeni ile günahın ruhsal açıdan yenilmesi ile şu anda yeni bir yaşamı yaşamaya ilaveten, onun geri gelişinde sonsuz yaşama diriliş umuduyla bizi ilişkilendirerek, bizi Mesih’in dirilişiyle birleştirir.

“Mesih İsa’ya vaftiz edilenler olarak çoğumuz, onun ölümüne vaftiz edildik. Bu nedenle; Mesih’in Baba’nın görkemi aracılığı ile ölümden dirildiği gibi, aynı şekilde biz de yeni bir yaşamda yürüyebilmek (yani, gün ve gün yaşamak) üzere, ölüme vaftiz olma yoluyla onunla birlikte gömülürüz. Eğer

(vaftizim yoluyla) onunkine benzer ölümle bir olmuşsak, onunkine benzer bir dirilişle de öyle olacağız” (Rom. 6:3-5).

Kurtuluş sadece Mesih’in ölümü ve dirilişi aracılığı ile mümkün kılındığından; eğer biz kurtulmaya niyet etmişsek, bu şeylerle kendimizi birleştirmemiz çok önemlidir. Vaftizimin verdiği Mesih’le sembolik ölme ve dirilme, bunu yapmanın tek yoludur. Su sıçratmayla bu sembolün gerçekleşmediğine dikkat etmelidir. Vaftizimde, *“Bizim eski yaradılışımız (yaşam tarzımız) çarmıhtaki Mesihle birlikte çarmıha gerilir”*. Tanrı, vaftizimde, *“bizi Mesih’le birlikte diriltti” (Eph.2:5)*. Yine de vaftizimden sonra halen biz insan özyapısına sahibiz; bu nedenle, bedensel yaşam tarzı da sürecektir. Böylelikle, bedenimizin çarmıha gerilmesi, sadece vaftizimle başlayan devamlı bir süreçtir. Buradan İsa , inançlılara; süvari geçit törenleri ile ilgili olduğu gibi, her gün kendi çarmıhlarını yüklenmelerini ve onu izlemelerini söyledi (Lk. 9:23 ; 14:27). İsayla eksiksiz çarmıha gerilmeye ilişkin bir yaşam kolay olmadığı halde, İsa’nın dirilişiyle bir olma sayesinde de, sözcüklerle ifade edilemeyen teselli ve mutluluk vardır.

Mesih, *“çarmıhta akıtılan kanı ile barışa” (Col.1:20); “her türlü anlayışı aşan Tanrı’nın esenliğine” (Phil. 4:7)* neden oldu. Buna ilişkin olarak, İsa şu sözü verdi: *“Size esenlik bırakıyorum size kendi esenliğimi veriyorum: ben size dünyanın verdiği (esenlik) gibi vermiyorum (Jn. 14:27)*. Bu esenlik ve ruhsal mutluluk, kendimizi çarmıha gerilmiş İsayla açıkça birleştirmenin ıstırapı ve zorluğundan daha fazladır: *“Çünkü Mesih’in acılarını nasıl büyük ölçüde çekiyorsak, Mesih’in sayesinde büyük teselli de buluyoruz (2 Cor. 1:5).*

Kendi doğal benliğimizin gerçekten öldüğünü ve bu nedenle bizim her deneme sınavımız aracılığı ile İsa’nın bizimle çok aktif olarak yaşıyor olduğunu bilmekten kaynaklanan özgürlük de vardır. Büyük havari Pavlus, yaşamının olaylarla dolu tüm uzun yılları boyunca (edindiği) bunun büyük deneyiminden şunu söyleyebilmektedir: *“Mesihle çarmıha gerilirim, yine de yaşarım; bununla birlikte ben değil, ama Mesih benim içimde yaşar: ve bedenimde şu anda yaşadığım yaşamı, Tanrı’nın Oğlu’nun imanı aracılığı ile sürdürürüm” (Gal. 2:20).*

“Vaftizim, İsa Mesih’in dirilişi aracılığı ile şimdi sizi de kurtarıyor” (1 Pet. 3:21). Çünkü, Mesih’in sonsuz yaşama dirilişiyle birleşmemiz, bizim onun geri gelişinde aynısına ulaşmamızı sağlar. Bu durumda, bu dirilişi paylaşım yoluyla ki biz sonunda kurtulacağız. İsa bunu, çok basit terimlerle ifade etti: *“Ben yaşadığım için, sizler de yaşayacaksınız” (Jn. 14:19).* Aynı

şekilde Pavlus şunu der: “Oğlunun ölümü sayesinde Tanrı’yla barıştırıldık... O’nun yaşamı (dirilişi) ile kurtulacağız” (Rom. 5:10).

Vaftizimde kendimizi İsa’nın acıları ve ölümüyle birleştirmek yoluyla ve sonraki yaşam tarzımızla, onun görkemli dirilişini kesinlikle paylaşacağımız hususu tekrar tekrar vurgulanır:

- “Eğer birlikte (Mesihle) öldüysek, onunla birlikte yaşayacağız da; eğer acı çekersek, onunla birlikte egemenlik de süreceğiz” (2 Tim. 2: 11,12).
- “İsa’nın yaşamı bedenimizde açıkça görülsün diye, Efendimiz İsa’nın ölümünü her zaman bedende taşıyoruz... Çünkü Efendimiz İsa’yı ölümden diriltten Tanrı’nın bizi de İsa aracılığı ile dirilteceğini biliyoruz” (2 Cor. 4: 10,11,14).
- Pavlus şunu paylaştı: “Ölümünde (onun zor yaşam deneyimleri aracılığı ile) ona benzeyerek, (Mesih’in) acılarına ortak olmak ve böylece ne yapıp edip, İsa’da görüldüğü gibi, ölümden sonsuz yaşama dirilişe erişmek istiyorum” (Phil. 3: 10,11 krş. Gal. 6:14).

10.4 VAFTİZİM VE KURTULUŞ

Bizi Mesih’in ölümüyle birleştiren vaftizim, ancak vaftizim yoluyla bağışlanmaya ulaşabileceğimiz anlamına gelir. Bizler, “vaftizimde (Mesihle) gömüldünüz; ki onun için de onunla beraber dirilirsiniz...onu ölümden diriltmiş olan Tanrı’nın işlemesi yoluyla...Ve siz günahlarınız yüzünden ölüyken... Tanrı, bütün suçlarınızı bağışlayarak, sizi onunla (Mesih’le) birlikte yaşama kavuşturdu” (Col. 2: 12,13). Bizler, “Efendimiz İsa adıyla... arındınız” (1 Cor. 6:11) - yani İsa’nın adıyla vaftizim aracılığı ile günahlarımız yıkanıp uzaklaştırıldı. Bu, Num 19:13’de, suyla arınmaksızın tapınma çadırına girenlerin ölmek zorunda oldukları şeklinde örneklenmektedir. Konu 10:2’de, vaftizimin nasıl bir günahlardan arınma olduğunu gösterdik (krş. Acts 22:16). Bu nedenle, inançlıların Mesih’in kanında kendi günahlarından yıkanmış olanlar şeklindeki tanımlanmaları; bunu, vaftizimde “sudan doğuşumuz” olduğunu ifade eden (Jn. 3:5), “yeniden doğuşa yıkanma” şeklinde sözü edilen vaftizim aracılığı ile yapıyor olduklarını ifade eder (Rev. 1:5 ; 7:14 ; Tit. 3:5 N.I.V.).

Bütün bunların ışığı altında, Pavlus'un "*(kurtulmak için) ne yapmalıyız?*" sorusuna, "*Tövbe edin ve günahlardan bağışlanma için her biriniz İsa Mesih'in adıyla vaftiz olsun*" (Acts 2: 37,38). Mesih'in adıyla vaftizim, günahların bağışlanması içindir; onsuz günahlardan bağışlanma olamaz ve bu nedenle, vaftiz olmamış olan "*günahın ücretine*" - ölüme - (Rom. 6:23) maruz kalmalıdır. İsa'nın adına olan dışında kurtuluş yoktur (Acts 4:12); ve biz bu adı sadece onda vaftiz olma aracılığı ile paylaşabiliriz. Bu gerçek, Hristiyanlık-dışı dinlerin hiçbir şekilde kurtuluşa götüremeyeceği anlamına gelir. Hiçbir gerçek İncil inançlısı onların bunu yaptığını kabul edemez. Katoliklik ve daha geniş Hristiyan birliği hareketinin böyle yaptığı gerçeği, onların Kutsal Yazılara tavırları üzerine acıklı bir yansımadır.

Mesih'in sonsuz yaşam'a dirilişi, günah üzerindeki kişisel zaferinin bir belirtisi idi. Vaftizim ile biz kendimizi bununla birleştiririz. Bu nedenle bizlerden Mesihle beraber diriltilecekler şeklinde söz edilir. Günahın, o andan sonra, onun üzerinde olduğu gibi, artık bizim üzerimizde de hiçbir etkisi olmayacaktır. Bu nedenle, vaftizim aracılığı ile biz, "*günahtan özgür kılınırsınız... (vaftizimden sonra) günah sizin üzerinizde egemenliğe sahip olamaz*" (Rom. 6: 18,14). Yine de, vaftizimden sonra bizler halen günahlıyız (1 Jn. 1: 8,9). Eğer biz Mesih'ten dönersek, günah halen bizi köleleştirecek durumdadır. Bu nedenle; vaftizimin onun geri gelişinde paydaşlığa sahip olacağımız umudu olan Mesih'in dirilişiyle nasıl birleştiğimizi de göstermesine karşın, biz şu anda Mesih'in ölümü ve acılarını paylaşıyoruz.

Günahtan azat olmayı, sadece umutla bekleriz. Mesih'in ikinci gelişinde, "*İnananlar ve vaftiz olanlar kurtulacaktır*" (Mk. 16:16). Nihai kurtuluş, vaftizimden hemen sonra değil, yargı kürsüsünde olur (1 Cor. 3:15). Gerçekten, eğer biz vaftizimde kurtuluşu elde ediyorsak, bizim ölmek zorunda olmamız ve yargı günü öğretisi için hiçbir gereksinim yoktur. "*Sonuna kadar dayanan kurtulacaktır*" (Mt. 10:22).

Vaftiz olmasından sonra bile Pavlus (ve bütün Hristiyanlar), kurtuluşla ilgili çabalamak zorundaydı (Phil. 3: 10-13 ; 1 Cor. 9:27); o, sonsuz yaşam umudundan (Tit. 1:2 ; 1 Thes. 5:8 ; Rom. 8:24) ve bizlerin "*kurtuluşun mirasçıları*" olduğumuzdan (Heb. 1:14) söz etti. Yargı kürsüsünde, doğru olan sonsuz yaşama gidecektir (Mt. 25:46). Pavlus'un Rom. 13:11 aracılığı ile vahiyle gelmiş ve harika mantıksal parıltılarında; o, sevinebilelim diye "*Şu anda kurtuluşumuz, ilk iman ettiğimiz zamandan daha yakındır*" diyerek, bizim vaftizimden sonra yaşadığımız ve katlandığımız her gün ile Mesih'in ikinci gelişine bir gün daha yakın olduğumuzu bilebildiğimiz şeklinde mantık yürütmektedir. Bu nedenle, kurtuluşumuza şu anda sahip

olunmamıştır. Kurtuluş şarta bağlıdır. Bizler, eğer gerçek imana sınıksız sarılırsak (*Heb. 3: 12-14*), eğer Müjdeyi oluşturan temel öğretileri anımsarsak (*1 Tim. 4:16 ; 1 Cor. 15: 1,2*) ve eğer böylesine büyük bir umudu elde tutucu olan şeyleri yaparsak (*2 Pet. 1:10*) kurtulacağız.

Bu nedenle, “*kurtulmuş*” şeklinde tercüme edilen Yunanca sözcük, kurtuluş’un Müjde’ye sürekli uymamız nedeniyle içimizde meydana gelen devamlı bir süreç olduğunu göstermek üzere bazen şimdiki zaman kipinde kullanılır. Böylece inançlıların, Müjdeye olan yanıtları aracılığı ile, “*kurtulmakta oldukları*” ifade edilir (*1 Cor. 1:18 R.S.V.*). Süreklilik konusunun diğer örnekleri, *Acts 2:47* ve *2 Cor. 2:15*’dedir. “Kurtulmuş” şeklindeki bu Yunanca sözcük, sadece Mesih’in çarmıhta mümkün kıldığı ve vaftizim aracılığı ile kendimizi birleştirebildiğimiz büyük kurtuluşa ilişkin olarak geçmiş zaman kipinde kullanılmaktadır (*2 Tim. 1:9 ; Tit. 3:5*).

Bütün bunlar, Tanrı’nın; ruhsal İsrail ile, yani inançlılarla, ilişkisine temel oluşturan, doğal İsrail ile olan ilişkileri aracılığı ile örneklenmektedir. İsrail, bizim vaftizimden önce birleştirdiğimiz nefis (bedeni zevkler) ve yanlış din

dünyasını simgeleyen, Mısır’ı terk etti. Onlar Kızıldeniz’in arasından geçtiler ve daha sonra Sina çölü boyunca, Tanrı’nın Egemenliği olarak tümüyle yerleştirilecekleri vaat edilen diyara doğru seyahat ettiler. Onların Kızıldeniz’i geçmeleri, bizim vaftizimimizin (*1 Cor. 10: 1,2*); çöldeki yolculuk bizim yaşantımızın ve Kenân diyarı da Tanrı’nın Egemenliğinin simgesi gibidir. *Jude (Yahuda) 5. Ayet*, çöl yolculuğu esnasında onlardan kaçının yok olduğunu tanımlar: “*Kendi halkını Mısır diyarından kurtaran Tanrı, daha sonra iman etmeyenleri yok etti*”. Böylelikle, vaftiz olanların günahtan kurtuldukları gibi İsraililer Mısır’dan kurtuldular. Bu İsraililerden birine “*Siz kurtuldunuz mu?*” diye sorulmuş olsaydı, onların yanıtı muhtemelen “*evet*” olabilirdi; ama bu onların nihai olarak kurtuldukları anlamına gelmeyecekti.

Aynı şekilde, İsraililer yüreklerini Mısır’a geri çevirdiklerinde (*Acts 7:39*) ve bedensel zevk ve yanlış öğreti’ye ilişkin bir yaşama yeniden döndüklerinde; vaftizim aracılığı ile günahtan kurtulmuş olan böylesi kişiler, aynı şekilde bulundukları kutsanmış konumdan geri çekilebilirler. Çöldeki doğal İsraililerin yaptıklarının benzerini bizim yapma olasılığımıza, *1 Cor. 10: 1-12* , *Heb. 4: 1,2* ve *Rom. 11: 17-21*’de dikkat çekilmektedir. Kutsal yazılarda, vaftizim yoluyla bir zamanlar kurtulmuş olup daha sonra Mesih’in geri gelişinde mahkûm edilecekleri anlamına gelen bir konuma düşenlere ilişkin sayısız örnek vardır (*örneğin, Heb. 3: 12-14 ; 6: 4-6 ; 10: 20-29*).

Böylesine pasajlar aracılığı ile, coşkulu evangelist vaizlerin, “*bir kere kurtulan daima kurtulur*” şeklindeki öğretisinin ne olduğu - tamamıyla bedensel zevk safsatası - açığa çıkmış olur.

Her şeyde olduğu gibi, vaftizim aracılığı ile hangi ölçüde kurtulduğumuzu araştırıp bulmaya çalışırken, doğru bir denge anlayışına gereksinim vardır. Eylem, bize kurtuluş şansını bahşedici olarak - vaftizimsizlikten daha iyi bir olasılık olarak - görülmemelidir. Vaftizim aracılığı ile ‘İsa’da’ olma yoluyla kurtulduğumuz beklentisi vardır. Biz, eğer, vaftizimin sularından çıktığımız zamanki gibi, Mesihte dayanmayı sürdürürsek, gerçekten Tanrı’nın Egemenliği’nde olmanın kesin bir umuduna sahip oluruz. Vaftizimizden sonra zamanın herhangi bir noktasında, Mesih’in geri gelişinde Egemenliğe kesinlikle kabul edileceğimiz hususunda sıradan bir güvene sahip olabilmeliyiz. Biz nihai olarak emin olamayız; çünkü sonraki gün geri çekilebiliriz. Biz bu yaşamda, kendi kişisel ruhsal geleceğimizi bilmeyiz.

Bizler, vaftizimde Tanrı ile sahip olduğumuz iyi vicdanı sürdürebilmek üzere yapabileceğimiz her şeyi yapmalıyız. Vaftizim, (Tanrıya karşı) iyi bir vicdanın sözüdür (*Yunanca, 1 Pet. 3:21*). Vaftizim adayı, Tanrı ile temiz vicdanı tutmak sözü verir (vaat eder).

Vaftizim, Mesih’te mümkün olan büyük kurtuluşa ulaşmanın bize bahşedilmesinde çok önemli olmakla beraber, sadece tek bir vaftizim işleyişi ya da eylemi aracılığı ile kurtulacağımız izlenimi vermemeye dikkat etmeliyiz. Mesih’in çarmıha gerilmesiyle sürekli duygu birliği içeren bir yaşamın nasıl gerekli olduğunu daha önce gösterdik: “*Bir kimse sudan ve ruhtan doğmadıkça Tanrı’nın egemenliğine giremez*” (*Jn. 3:5*). Bununla, *1 Pet. 1:23* arasındaki bir karşılaştırma, vaftizimden sonra meydana gelen ruhtan doğuş’un, Ruh/Söz aracılığıyla derece derece (manen) yeniden doğuşumuzu ifade etmesi gerektiğini göstermektedir. Kurtuluş sadece vaftizimden dolayı değildir; o, diğer şeyler arasında, lütfun (*Eph. 2:8*), imanın (*Rom. 1:5*) ve umudun (*Rom. 8:24*) bir sonucudur. Bazen, kurtuluşun sadece imandan olduğu, bu nedenle vaftizim gibi bir ‘eylem’in önemsiz olduğu iddiası duyulur. Ama, *James 2: 17-24*, bunu, böylesine akıl yürütmenin iman ve eylemler arasında yanlış bir ayrım yaptığı hususunu açıklığa kavuşturur. Örneğin Müjdeye tam bir iman, vaftizim gibi sonuçlar doğuran eylemler aracılığı ile gerçek iman olduğu gösterilir. “*İnsan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır*” (*James 2:24*). Çeşitli vaftizim olaylarında, inançlı kurtulmak için ne ‘yapması’ gerektiğini sordu; yanıt daima vaftizimi içermekteydi (*Acts 2:37 ; 9:6 : 10 ; 16:30*). Bu nedenle, vaftizim eyleminin yapılması, bizim kurtuluşun Müjdesine inanışımızın gerekli bir göstergesidir.

Bizim kurtulmamızla ilgili eylem, nihai olarak Tanrı ve Mesih tarafından yapılacaktır. Ama bizim “tövbe’yi karşılayacak eylemler” yapmamıza ve buna inanmamıza gerek vardır (*Acts 26:20* krş. *Mk. 16: 15,16*). Günahlardan yıkanarak arınma şeklindeki ifade tarzının Mesih’te vaftizimiz nedeniyle Tanrı’nın bizi bağışlamasını ifade ettiğini daha önce gösterdik. Aynı bölümlerde, imanımız ve pişmanlığımız aracı ile günahlarımızdan yıkanıp arınmadan söz ettik (*Acts 22:16 ; Rev. 7:14 ; Jer. 4:14 ; Is. 1:16*); diğer taraftan Tanrı’nın günahlarımızdan arındıran olarak görüldüğünü belirttik (*Ez. 16:9 ; Ps. 51: 2,7 ; 1 Cor. 6:11*). Bu, eğer biz vaftiz olmadaki üzerimize düşeni yaparsak, o zaman Tanrı’nın bizi nasıl günahlarımızdan arındıracağını güzelce göstermektedir. Böylece, vaftizim eylemi ya da işlevi; O’nun sözünde bize sunulmuş olan Tanrı’nın lütfunun (paha biçilemez iyiliğinin) Müjdesine tutunmada çok önemli bir adımdır.

ARASÖZ 30 : Tekrar Vaftiz Olma

Bazı kişiler, ya bir bebekken su serpilmesi yoluyla ya da diğer bir kilisede tamamıyla suya batırılma yoluyla bir tür bir vaftizim olduğunu düşündükleri şeye zaten sahip olmuş olduktan sonra, (tekrar) vaftiz olma hususunda çok sessiz kalmak eğilimindedirler. Ama, vaftizimden önce gerçek Müjdeye tam iman ve pişmanlık (tövbe) olmalıdır (*Acts 2:38 ; Mk. 16: 15,16*). Vaftizim, sadece suya batmadan önce sırasıyla bu şeylerin olmasıyla vaftizimdir. *Mt. 28: 19,20* , Vaftizimi Mesih’in açıklanan öğretilerinin ilk defa duyulmasıyla birleştirir. Küçük bir çocuk, tövbe etmeye ya da Müjde’yi anlamaya muktedir değildir; su serpme hiçbir şekilde vaftizim değildir. Bir yüzme havuzuna dalan bir yüzücü suyun içine batmış olabilir; ama bu vaftizim değildir. Çünkü kişi bilinçli olarak gerçek Müjde’yi yanıtlamıyor. Aynı şey, yanlış öğretilere inanırken suya dalan kişiler için de doğrudur; onlar suya batmışlardır, ama vaftiz olmamışlardır.

Sadece ‘tek iman’, yani gerçek Müjde’yi içeren tek öğretiler grubu ve bundan dolayı sadece ‘tek vaftizim’ - ‘tek iman’a inanıldıktan sonra olan vaftizim - vardır. *“Tam çağrınızdan doğan tek bir umuda çağrıldığınız gibi, bir beden (yani tek gerçek kilise) vardır. Efendimiz İsa bir, iman bir, vaftizim bir,... Tanrı bir” (Eph. 4: 4-6)*. Ödülümüzün Cennette ya da yeryüzünde olacağına inanmamızın önemi olmadığını söyleyen bazılarının inandığı gibi iki umut yoktur. Sadece “tek Tanrı” vardır; bu nedenle İsa Tanrı değildir. Bunun sonucu, eğer vaftiz olduğumuzda Tanrı’nın Egemenliği, Tanrı’nın ve İsa’nın özü, vb. temel öğretileri kavramada başarısız isek, o zaman bizim ilk vaftizimiz geçerli olmaz.

Vaftizci Yahya, onları tövbe etmeye çağırarak ve onlara İsa hakkındaki bazı şeyleri öğreterek, insanları (vaftiz etmek üzere) suya daldırıyordu (*Mk. 1:4 ; Lk. 1:77*). Ama bu yeterli değildi. *Acts 19: 1-5*, Vaftizci Yahya'nın vaftiz ettiklerinin bazıları, güvenilir öğretiyle ilgili tam olmayan kavrayışları nedeniyle tekrar vaftiz olmak zorunda kaldılar. Yahya'nın vaftiz ettiği bu kişiler gibi, biz de (vaftiz için) ilk daldırılmamızda gerçek bir tövbe ve yeni bir başlangıç yaptığımızı hissedebiliriz. Bu doğru olabilir; ama, sadece 'tek iman'ın tüm unsurları kavrandıktan sonra olabilen 'tek (gerçek) vaftizim' elde etme gereğini ortadan kaldırmaz.

ARASÖZ 31 : Vaftizim'den Önce Gereksinim Duyulan Bilgi Düzeyi

Birçok okuyucu, kurtuluş için öğretinin önemli olmadığı şeklinde akıl yürüten ve sadece *'İsa Mesih'in Tanrı'nın oğlu olduğuna inanıyorum'* şeklindeki sözel bir açıklamanın kurtuluş için temel ön-koşul olduğu 'Evangelist' topluluklarla karşılaşacaktır. Yüzeysel olarak bu, çağımızın tutumu olan sevgi ve hoşgörü görüşlerinin çekiciliği de olduğu halde, *Elçilerin İşleri* kitabında kaydedilmiş olan dönüşümlerin tarzından dolayı akla yatkın gibi görünmektedir. Bu çalışma, öğretinin öneminin daha ayrıntılı bir analizini yapmaktadır.

NEDEN BU KADAR ÇABUK ?

Elçilerin İşleri kitabının hızlı bir okunuşunun; vaftizimlerin birçoğunun Müjde'nin temellerinde değerli küçük öğretiyle ve sadece Mesih'e Tanrı'nın oğlu olarak inanışın kısa bir itirafı ile gerçekleştirildiği izlenimi verdiğine hiçbir şüphe olamaz. Kurtuluşun bir yolu olarak sadece, "*Mesih'e inanıyorum*" şeklinde dört sözcüğün söylenmesinin anlamsızlığı besbellidir. Ve Evangelistlerin çoğunluğu, bu sözlerin anlamlı olabilmesi için bu sözleri söyleyen kişinin zihninde diğer bazı bilgiler ya da kavrayışlar olması gerektiğini kabul edeceklerdir. Bu hususu kabul ettirmek zor olmamalıdır. Bu durumda zor olan, Mesih Tanrı'nın oğlu olarak kanıtlamak üzere tüm gereksinim duyulanın Mesih'e iman itirafları şeklindeki bu sözlerin söylenmesi olduğunu kaydeden bölümlerin tartışmaktır. Birinin diğer duyguları ve inanışları ne olursa olsun sadece kısa bir cümlenin söylenmesi şeklindeki neredeyse ortak kanı, bir kişiyi kurtuluş yoluna koyamaz.

Aşağıdaki hususlar, görünüşteki bu hızlı dönüşümlerin açıklanmasında yardımcı olabilir:

- Kutsal Yazıların çoğunda olduğu gibi, *Elçilerin İşleri* kitabındaki kayıtlar, mutlaka çok özettir. Bu kitapta kaydedilmiş söylevlerin bazılarını yüksek sesle okumak ve böyle yapmanın aldığı zamanı dikkat etmek, ilginç bir deneyim sağlar. Gerçekte onların, çoğunun kaydedilmemiş olduğu hesaba katıldığında, çok daha uzun zaman aldığı, oldukça kesindir. Birkaç örnek aşağıdadır:

Pavlus'un Kudüs'teki savunmasını okumak dört dakika alır (*Acts* 22); onun diğer savunması Feliks'in önünde 1 dakika, Agipa'nın önünde 4 dakika alır. Petrus'un Pentikost söylevi, sadece 4 dakika alır; Kornelyus'a hitabı da 3 dakikadır. Efendimiz İsa'nın 5000 kişinin doyurulmasından sonraki hitabı 6 dakikadır (*Jn.* 6); dağdaki ayın 18 dakikadır. Petrus'un *Acts* 3: 12-26'daki bildirimini yüksek sesle okunması yaklaşık 2 dakika alır; ama gerçekte rahipler, tapınağın komutanı ve Sadukilerin yakalayışı ve onların orada görünmesi'ne yönelik onun bildirisinin içeriği hakkındaki haberler için yeterince uzun idi (*Acts* 4:1).

Böylece, vaftizim adaylarının daha uzun talimatının zikredilmemesinin onun olmadığına kanıt olmayacağı gerçektir. Bu olayda sessiz kalış'tan bir görüş üretme çok kuşkuludur.

- “*Ruhları (zihinleri) ayırt etmenin... bilgelik (mucizevi) ödülü*” sahibi olma, ilk vaizlerin; bizim gerek duyduğumuz gibi tam bir öğretisel görüşme yapmalarını gereksiz kılan, hitap ettikleri kişilerin zihinlerini doğru olarak okumalarını mümkün kılmaktaydı.
- Yahudilerin Kudüs'te Hristiyanlığın başlangıcındaki toplu vaftizimlerine inanmanın mantığının olması, özel bir olay idi. Böylesine yöntemlerin ve yığın halinde vaftizimlerin ilk yüzyıldan sonra da icra edildiğine ilişkin hiç kanıt yoktur. Dönüşümler (din değiştirmeler) bu ölçekte devam etmişse, o zaman tüm Kudüs'ün birkaç yıl içinde Hristiyan olması gerekirdi. Bu kişilerin Yahudi olması, onların Eski Ahit'in ve

Tanrı'nın yollarının doğru bir bilgisine sahip oldukları anlamına gelir. Pavlus'un Yahudilere olan mektuplarının derinliği ve Petrus'unkiler (ki onun da Yahudilere yazdığı) onların okuyucularının onların yaptığı birçok Eski Ahit dokundurmalarını kavramaya muktedir olduklarını göstermektedir. Pavlus'un, onların manevi olgunsuzluğundan dolayı onun (Mesih) hakkında daha fazla ayrıntıya girememesinden hayıflanarak, sözün sütü (kolay hazmedilebilir kısmı) olarak Melkisedek hakkında söylediklerini görmesi şaşırtıcıdır (*Heb. 5: 11,12*). Bu, Pavlus onları o zamandan beri çok gelişmedikleri ile suçlarken, onların din değiştirmeleri esnasındaki bilgi düzeylerini göstermektedir. Bu mektuplar, öncelikle, çoğu *Elçilerin İşleri* kitabının başında kaydedilmiş ilk günlerde vaftiz olmuş olan Kudüs'deki topluluk için yazılmış gibi görünmektedir.

- *Elçilerin İşleri* kitabındaki gibi, İsa'nın adına bildirimin ve günah çıkarmanın, öğretinin oldukça ayrıntılı asıl kısmını anlamakla eşit olduğunu göstermek umundayız.
- *1 Cor. 1:17*'den, Pavlus'un (ve diğer havarilerin ?), iş başında hemen ardındaki fiili bir eğitmenler ve vaftiz ediciler takımı ile çalıştığı ve böylece bildirimde bulunduğu her yerde sadece nispeten kısa bir zaman harcadığı belli olmaktadır.

İSA'NIN ADI

Tanrı'nın adı, O'nun hakkında ve O'nun yolları hakkında pek çok öğreti içerir. Tanrı'nın isimleri ve unvanları, O'nun niteliğini ve planını ifade eder. İsa Mesih'in adı da, sadece bir isim değil, ama öğretinin derin bir ifadesidir.

İsa adına iman, vaftiz olma ile paraleldir (*Jn. 3: 5,18,23*). *Gal. 3:26,27*, Mesih'e iman'ın kaçınılmaz şekilde onda vaftizime bağlı olduğunu belirtir: “Sizler hepiniz, Mesih İsa'da iman aracılığı ile, Tanrı'nın çocuklarısınız. Çünkü Mesih'e vaftiz olunanlarınızın hepsi, Mesih'i giydiniz”. İman ve vaftizim arasındaki bu bağlantıya ilişkin daha başka örnekler, şuralarda bulunacaktır: *Acts 19:4 ; 10:42* karşı *48 ; 2: 37,38 ; Lk. 24:47*. Apollos, vaftizimin sadece bir eylem olmadığını ama belli öğretiyi bilmeyi de içerdiğini göstererek, Yahya'nın vaftizimini (iyice) ‘kavradı’ (*Acts 18:25*).

“Onlara Mesih’i duyuran... Filipus” (Acts 8:5) ifadesi, o tam ‘İsa’ya iman edin’ demiş gibi görünmektedir. Ama Mesih Acts 8:12’de tanımlanmaktadır: *“Onlar Filipusun Tanrı’nın Egemenliği’ne ve İsa Mesih’in adına ilişkin bildirdiği şeyleri inandıkları zaman, vaftiz oldular”*. ‘Şeyler’ sözcüğünün çoğul olduğuna dikkat ediniz. Bu, sadece Mesih hakkında kısa bir ifade ve Mesih’i bildirmeyi değil, vaftizim öğretisini de içermektedir. Jn. 6:40, bize Tanrı’nın isteğinin şu olduğunu söylemektedir: *“Oğul’u gören (anlayan) ve ona inanan herkes, sonsuz yaşama sahip olabilir”*. İsa daha sonra şunu söyler: *“Eğer herhangi biri Tanrı’nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, öğretiyi bilecektir” (Jn. 7:17)*. Böylece, öğretiyi bilme, oğul’u ‘görme’ ile aynı olmaktadır. Mesih’in *“Sözüme uydun ve adımı inkâr etmedin”* şeklindeki sözleri de, Mesih’in sözü’nün onun ismiyle paralel olduğunu göstermektedir. Esin altında Mesih’in, Is. 42:4’deki *“adalar onun (Mesih’in) şeriatını bekleyecekler”* ifadesinden alıntı yaparak dediği: *“Uluslar onun ismi ile ümit edecekler” (Mt. 12:21)* ifadesi de onun ismi ile onun hakkındaki Müjde’yi eşitlemektedir. Yuhanna’nın 2’inci ve 3’üncü mektubu, gezici vaizlerin ifadelerini içermektedir: *“Onları Tanrı’ya yarasır şekilde uğurlarsan iyi edersin. Çünkü Mesih’in adı uğruna yola çıktılar” (3 Jn. 6,7)*. Bu ifade, Mk. 16: 15,16’da belirtilen *“dünyanın her yanına gidin ve Müjde’yi duyurun”* şeklindeki göreve imada bulunuyor gibi görünmektedir; böylece, Mesih’in adı ve onun Müjdesi eşitlenmektedir. Bu nedenle, İncil açısından ‘Mesih’te iman etmek’ vaftiz olmayı içerir: *“Sizler hepiniz, Mesih İsa’ya iman aracılığı ile Tanrı’nın çocuklarısınız. Çünkü (bundan dolayı) Mesih’e vaftiz olunanlarınızın hepsi Mesih’i giyindiniz” (Gal. 3: 26,27)*. Pavlus onların Mesih’te imana sahip olmalarından doğal olarak sanki onların vaftizime olan imanlarının da ifadesiymiş gibi söz etmektedir. Böylece, Mesih’e inaniş; ‘Mesih’te iman ediyorum’ şeklindeki kısa bir sözel açıklama yerine, itaat ile sonuçlanan bir anlayış sürecidir. Bunun doğuşu Jn. 6:35’ dedir (ki burada İsa dedi ki): *“Bana gelen asla acıkamaz; ve bana iman eden hiçbir zaman susamaz”*. Bu ifade, imanın bir süreç olduğunu göstererek; Mesih’e inaniş, ona GELİŞ ile eşitlemektedir. Bu nedenle, İsa’nın duyurulması, bir öğretiler serisini içerdi. Böylece Lk. 9:11, Mesih’in Tanrı’nın Egemenliği’nin Müjdesini duyuruşunu tanımlamaktadır (krş. Mt. 4:23). Mk. 6:34’deki paralel anlatım da O’nun (İsa’nın) onlara ‘birçok şeyler’ öğrettiğini ifade etmektedir. Müjde, Mesih hakkında bir dakika içinde yapılabilen sadece kısa bir ifade değil, ‘birçok şeyler’ içermektedir. Böylece biz, duyurmayı ve öğretimi eşitleyen şu şekilde bölümler okuruz: *“Onlar o kentte müjdeyi duyurmuş olduklarında, çok (öğrenci) öğretmişlerdi” (Acts 14:21)*. Eğer Müjde birkaç basit ifade olsaydı, böylesine ifade tarzı gerekli olmayacaktı. Pavlus’un Veriya’daki duyurusu, halkın, Pavlus’un onlara öğretmiş olduklarını kontrol etmek üzere, Kutsal Yazıları (Eski Ahit’in

sinagog kopyalarından) her gün araştırmaları ile sonuçlandı (Acts 17:11). Bu bakımdan, Pavlus aracılığı ile öğretilen Müjde, baştanbaşa Eski Ahit'e dayanmaktaydı; ve bu nedenle kişilerin imanları, onu işittikten sonra, onların İncil çalışmasının süreci nedeniyle idi: *"Böylelikle onların çoğu iman etti"* (Acts 17:12). Bizler İncil bilgisi az olan kişilerle ilişkide olduğumuzda ve bir tartışmadan sonra çoğu kez o günlük olarak araştırılmadığında, öğretim sürelerinin birinci

yüzyıldan çok daha uzun olması şaşırtıcı değildir. *"İsa'nın Mesih olduğuna inanan herkes Tanrı'dan doğmuştur"* (1 Jn. 5:1) ifadesi şu ayetlerle açıkça uyumaktadır: *"O bizi, kendi isteği uyarınca, gerçeğin sözü ile yaşama kavuşturdu"* (James 1:18); *"Size duyurulan müjdedeki söz... Tanrı'nın sözü aracılığı ile... yeniden doğmuş olarak"* (1 Pet. 1: 23,25). Bu; Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanmanın, birinin Tanrı'nın sözünü içeren Müjde'yi anlaması gerçeğinin bir özeti olduğunu göstermektedir.

EGEMENLİğİN KRALI

'Mesih'te inanının' önemi, bir kere bazı bölümlerdeki 'Mesih' unvanının 'Mesih'in Egemenliği' ile eşanamlı olarak okunabildiği anlaşıldığında daha anlamlı hale gelir. Böylece, Efendimiz Tanrı, Ferisilere; onların gelmekte olan Mesih için etrafta araştırma yapmalarına gerek olmadığını, çünkü onun zaten onların ortasında durmakta olduğunu söyledi. O, bunu, Egemenliğin kralı ile 'Egemenliğin' eşitlenme durumunda olduğunu gösteren şu sözlerle ifade etmektedir: *"...Tanrı'nın Egemenliği sizin içinizdedir"* ('aranızdadır' A.V. dipnot) (Lk. 17:21). Bu nedenle, Yuhanna'nın Tanrı'nın Egemenliğinin yakın olduğu bildirisi, onun Mesih'in belirtisi hakkında haber verişini ifade etmektedir. Nebukadnetsar'ın (rüyasındaki) heykelini vuran taş, Tanrı'nın Egemenliğini temsil eder (Dan. 2:44). Taş/Egemenlik, *"bütün bu (diğer egemenlikleri paramparça etti ve yok etti"* ifadesi, taşın, heykelin yok olmasından sonra olduğu kadar, heykeli vurduğunda da, Egemenlik (Tanrının) olduğunu göstermektedir. Benzer yapı, Hezekyel'in asma benzetisinde; *"ve her çeşit kanatlı kuşların onun altında barınacak"* (Ez. 17:22,23) olduğu büyük bir ağaç olsun diye sürgünlerinden koparılan ve dikilen narin biri'ni tanımlar. Bu, Is. 53:2'deki *"körpe fidan"* gibi Mesih'i ifade etmelidir. Yine de onun hardal tohumu benzetisindeki küçük bir tohumu benzeyen Tanrı'nın Egemenliği'nin, altında yaşamak için her türden kuşun geldiği büyük bir ağaç haline gelmesi ile açık bağlantılar vardır. Egemenliğin sözü ile İsa'nın kişisel olarak kendisi arasındaki bu bağlantı, onun kendisini Egemenliğin yaşayan sözü olarak gördüğünü göstermektedir. Bunun ışığı altında, 'Mesih'e inanın' ile Tanrı'nın Egemenliğinin tüm Müjdesine inanın aynıdır.

MÜJDE NEDİR?

Şimdi de, ilk yüzyıl inançlıları arasında temel öğreti olduğu düşünülen şeyin daha ayrıntılı tartışmasına geldik. Yeni Ahit zamanlarında, kabaca bizim ‘iman ifadesi’ne eşdeğer olan bir öğreti kümesi olduğunun farkına varılmalıdır. Akılda tutulması gereken diğer bir önemli faktör, vahiy altında Tanrı’dan direkt açıklama yüzünden geleceği söyleme kehanet ödülüne sahip kardeşlerin varlığı idi. Bu esinlenilmiş ifadelerin bazılarının zamanla bu öğreti kümesi’ne eklendiğine inanmak için neden vardır.

BİR ÖĞRETİ KÜMESİ

Pavlus, Roma’daki toplulukta olanlara, vaftizimlerinden önce onların en azından, *“sizlere verilmiş olan öğreti biçimine yürekten itaat ettiniz”* (Rom. 6:17) diyebildi. ‘Biçim’ sözcüğünün Yunanca karşılığı, sanki o herhangi bir yerden kopya edilmiş bir öğretim kümesini ifade ediyormuş gibi, ‘örnek’ ve ‘desen’ olarak tercüme edilenle aynıdır. Pavlus’un bundan söz etmesi; vaftizimden önce, belirli bir öğreti kümesinin anlaşılmış olmasının önemini ve bunun vaftizimden önce sadece birkaç ifadeden söz edilmesinin de olmadığını göstermektedir. Topluluk içinde *“Tanrı yolundaymış gibi görünüp bu yolun gücünü inkâr edenler olacaktır”* (2 Tim. 3:5). Belki bunların imanın temel öğretilerini yerine getirebildikleri, ama günlük yaşamlarında Gerçeğin asıl gücünün farkına varmadıkları söylenebilir. Pavlus, Galatyalılara şunu anımsatabildi: *“İsa Mesih size çarmıha gerilmiş olarak açıkça betimlendi”* (Gal. 3:1). ‘Betimlemek’ sözcüğünün Yunancası, aslında, öğretim kılavuzunun bazı yazılı formları sayesinde Galatyalılar başlangıçta yönergeye sahiplermiş gibi, ‘yazılı sözcüklerle tanımlamak’ anlamına gelir.

Diriliş öğretisi tanımlanırken, Pavlus, bu şeyler hakkında nasıl bir açıklama almış ve temel olarak kabul edilen öğreti şeklinde onu onlara iletmış olduğunu gösteren şunu söyleyebildi: *“Mesih’in nasıl öldüğü hakkında aldığım bilgiyi de... size ilettim”* (1 Cor. 15:3). 2 Pet. 2:21,22, burada çok iyi yerine oturmaktadır: *“Doğruluk yolunu bilip de kendilerine iletilmiş olan kutsal buyruktan geri dönmektense, bu yolu hiç bilmemiş olmak onlar için daha iyi olurdu... Ama... domuz (vaftizimde) yıkandıktan sonra çamurda yuvarlanmaya döner”*. Burada, onlara iletilen ‘yol’ ve ‘kutsal emir’, sanki yol ve emir vaftizimden önce biliniyormuş gibi, vaftizimin yıkamasıyla yakından ilişkilidir. Vaftizimden önce kavranacak sadece tek bir emir olmadığını gösterdik. Bu nedenle, tekil olarak ‘emir’, vaftizimden önce

kavranması gereken çok açık olarak tanımlanmış bir öğretim kümesi olduğunu gösterebilir. ‘Müjde’ ve doktrin hakkındaki öğretinin ‘alınması’ndan söz eden birçok bölüm vardır: *Gal. 1: 9,12 ; Phil. 4:9 ; Col. 2:6 ; 1 Thes. 1:6 ; 2:13 ; 4:1* . Bu, **Müjde**’nin; ilk olarak havariler tarafından ve daha sonra onların bildirimde bulunduklarıncaya alınmış belirli bir öğretiler kümesinden oluştuğunu doğrular.

“ İMAN ”

Yahuda da “*kutsallara ilk (ve son) olarak iletilen, iman idi*” (*Jude 2*) şeklinde konuşmaktadır. Böylece ‘İman’, vaftizimden önce onlara iletilen ‘öğreti sistemi’ ile eşit olmaktadır. Bu, ilk yüzyıl kelime dağarcığındaki, bu öğreti kümesini ifade eden diğer bir deyim olabilirdi. Pavlus’un vaazındaki, “*imanımızın ikrarına sımsıkı tutunalım*” (*Heb. 10:23*) ifadesi, onların vaftiziminden önceki iman inanışlarının açık beyanını ima etmektedir. “*Güvenilir sözün*” (*Tit. 1:9*) sürdürülmesi, her şeyden önce, başlangıçta onlara öğretilmiş olan bu ‘İman İfadesi’nin onaylanmasını ifade eder. “*Ortak iman*” (*Tit. 1:4*), bu öğreti kümesinin tüm inançlılar tarafından nasıl paylaşıldığını göstermektedir; ki sadece “*tek iman*” (*Eph. 4:5*) vardı. **İman** ve **Mesih’in adı**, *Acts 3:16*’da birleştirilmektedir. Mesih’in adının, ‘iman’ı içeren aynı öğretinin diğer bir adı olduğu bize gösterilmektedir. Pavlus hem öğreti (*1 Tim. 4:1*) ve hem de eylem (*1 Tim. 6:10*) konusunda bazılarının, “*imandan sapacakları*” uyarısında bulunmaktadır. Dinden dönmeye ilk aşama, ‘iman’ın tanımlamanın olanaksız olduğunu söylemek olmalıdır.

UYGULAMADAKİ SORUNLAR

Uygulamadaki sorunlar da bu öğreti kümesinin parçasıdır. “*Mesih’te iman: doğruluk, özenetim ve gelecek olan yargı (günü)*” hakkında akıl yürütmeyi kapsar (*Acts 24: 24,25*). Pavlus, dirilişe ilişkin öğretisinde yaptığı şekilde, ekmek bölme hakkındaki öğretimden söz eder: “*Efendimiz İsa’dan aldım; ki onu da size ilettim*” (*1 Cor. 11:23*). Pavlus’un daha sonra, toplulukta kız kardeşlerin yeri hakkındaki öğretiyi dahil ederek genişlettiği bu pratik şeylerin bir grubu varmış gibi görünmektedir: “*Sizler... buyrukları, size iletmış olduğum şekilde korudunuz. Ama, şunu da bilmenizi isterim ki... kadının başı erkek’tir...*” (*1 Cor. 11: 2,3*). Bu, ilk yüzyılda önemle üzerinde durulan öğreti kümesinin parçası olan bu şeylerin açıklamasının vaftizimden önce olması gerektiğini göstermektedir. ‘*Buyruklar*’ sözcüğünün Yunanca karşılığı, *2 Thes. 3:6* ve *2:15*’de ‘*yerleşmiş inanç*’ olarak da çevrililmektedir: “*Bizden aldıkları yerleşmiş inançlara (öğretilere) uymayıp boş gezen her kardeşten... uzak durunuz...Dayanın ve size ister (esinlenmiş,*

peygambersel) sözle ya da ister mektuplarımızla öğrettiğimiz yerleşmiş inançlara (öğretilere) tutunun". Bunlar, bu öğreti kümesine tutunmanın yaşamsal önemini ve ona itaat etmeyen kişilerden ayrılmak gereğini göstermektedir: "Ona öğretilmiş olduğu gibi, sağlam öğreti aracılığı ile hem öğüt vermek ve hem de karşı çıkanları ikna etmek üzere, güvenilir söze (bu, aynı öğreti kümesinin diğer bir tanımı) sınıksız tutunun" (Tit. 1:9).

İlk topluluklarda, kabul edilmiş öğreti kümesine ilâve edilmesi gereken doktrin hakkında Tanrı'dan vahiylerle sahip olduğunu savunan "sahte peygamberler" olduğunu biliyoruz. Bu nedenle Pavlus, öğretinin vahiyle gelmiş açıklamasının, "Her bakımdan kabule layık" (1 Tim. 1:15 ; 4:9) - yani 'iman'ı içeren öğreti kümesi içinde - olan "güvenilir sözlerin" ne olduğunu vurgulamaktadır (Tit. 1:9 ; 3:8 ; 1 Jn. 4:1 ; 2 Tim. 2:11; 1 Tim. 4:9). Bu, Yuhanna'nın neden "vahiyy iddiasında olan her insana inanılmaması" hususunda uyarıda bulunduğudur (1 Jn. 4:1).

ÖZEL AYRINTILAR

Aşağıdakiler, vaftizimden önce kavranması gereken temel Müjde'nin parçası olarak öğretilen, basit bir 'Mesih'te inanış'tan başka öğretilerin olduğu bazı açık örneklerdir:

- "Benim Müjdeme (yani, Pavlusun duyurduğu) göre, Tanrı insanları gizli suçlarından ötürü İsa Mesih aracılığı ile yargılayacaktır (Rom. 2:16). Bu nedenle, yargı kürsüsü ve sorumluluğunun 'ilk prensip' olduğu düşünülür (keza Bk. Acts 24:25 ; Heb. 6: 1,2).
- Sünnet olmanın kurtuluş için gerekli olduğu görüşü, Pavlus tarafından 'farklı bir müjde' olarak tanımlandı (Gal. 1:6). Bu nedenle, bizim Musa'nın şeriatını, örneğin Sebt gününü, yerine getirme zorunda olmadığımızın bilinmesi, gerçek Müjde'nin kavranmasının parçasıdır.
- "Egemenliğin Müjdesi" sadece Mesih hakkında değil, aynı zamanda da onun gelmekte olan Egemenliği hakkındadır. Is. 52:7 (krş. Rom. 10:15), Sion'a söylenebildiğinde zaman hakkında konuşan Müjde'nin vaizinin Sion'a şunu diyebildiğini belirtir: "Senin Tanrının egemenlik sürüyor" - yani, Tanrı'nın Egemenliği.

- Mesih'in özünün 'daha hassas' yönlerinin doğru olarak kavranması, bir duygu birliği meselesidir (2 Jn. 7-10); bundan dolayı Müjde, Mesih hakkındaki 'şeyler'e (çoğul) ilişkindir (Acts 8:12). Yine, sadece Mesih'e inandığımızı söylemek yeterli değildir.
- Egemenlik hakkındaki vaatlere ilişkin konu, Müjde'nin hayati bir parçasıdır. Vaatler aracılığı ile ki Müjde İbrahim'e (Gal. 3:8) ve İsrail'e (Heb. 4:2) bildirildi. Bu nedenle Pavlus, vaazında Davut'a edilen vaatler hakkında şu şekilde söz etti: *"bu kurtuluşun sözü"* (Acts 13: 23,26). Bu nedenle onlar, kurtuluş mesajının hayati bir parçasıdır. Bu nedenle o (Pavlus) şunu der: *"Biz size, atalarınıza edilen vaadin iyi haberlerini (Müjde) duyuruyoruz* (aynı sözcük başka yerde 'bildirmek' olarak çevrilmiştir) (Acts 13:32 R.V.). Aynı şekilde Rom. 1: 1-4 : *"Davut'un soyundan doğan, kendi oğlu İsa Mesih'e ilişkin...Tanrı'nın Müjdesi"*.
- Vaatleri anlamak, İsrail tarihi hakkında belli bir bilgi birikimi gerektirir. Acts 13' de Pavlus'un Antakya'daki bildirisinin bir incelemesi; vaatlere özel önem vermek suretiyle, onların Mesihte nasıl gerçekleştiğini vurgulayarak, ona İsrail tarihinin ana hatlarını gösterir. Bu nedenle de bildirisini, İsrail tarihine dayandırdı ve yargı gününde 'tefsire bağlı' diyebileceğimiz şeyin, duyurmakta olduğu söze yanıt vermediği uyarısıyla son verdi (Acts 13: 40,41). Bizim bildirimizin içeriği de benzer olmalıdır.

SONUÇLAR

Bütün bunların önemi abartılmamalıdır. *"Kendine ve öğretine dikkat et; onlara (bu yolda yürümeye) devam et: çünkü bunu yapmakla hem kendini ve hem de seni dinleyenleri kurtaracaksın"* (1 Tim. 4: 16). Bu kitaptaki Ek:1'de verilenler gibi, önemli öğretilerin listeleri belli ki vahiyle gelmemiştir; ama yazarın görüşüne göre o, İncil bölümlerinde 'iman', 'yaygın inanış' vb. olarak belirtilen özel kısımların doğru bir özeti gibi görünmektedir. İnşallah bu çalışma, hepimizin kabul ettiği ve ona olan bağlılığımızı teyit etmede yavaş davranmamamız gereken bir öğreti kümesine kesin bir ihtiyaç olduğunu göstermiştir. Bu öğreti kümesinin içindekiler, vaftizim adayları için öğretimimizden oluşmalı ve onlar kendilerine ne

öğretilmişse tam olarak anlayıp suya daldırılmalarından önce, tartışma yolu ile kontrol etmek üzere onlara tek doğru olmalıdır. İnançlılar sık sık, dert zamanlarında ‘iman’a sıkı sıkı sarılmak üzere yüreklendirilirler. *Tanrı’nın kuruluşu elbette ayakta kalır*”. Tanrı’nın tam planının harika tarzı ile birlikte ele alındığında, bizim ilk ilkelere aşinalığımız, kendi içinde bizim için bir teşvik (yüreklendirici) olmalıdır. Sadece bu şeyleri tekrar-tekrar çalışmamız ya da düzenli olarak duyurmamız aracılığı ile, bu yarar ve derin özgüven duygusu bizim olur; tıpkı Pavlus’un karanlık ve yalnızlık saatinde bize söylediği gibi: *“Yarışımı bitirdim, imanı korudum... Kime inandığımı biliyorum. O’na emanet ettiğimi, o güne dek koruyacak güçte olduğuna eminim”* (2 Tim. 4:7 ; 1:12).

DİPNOT : EFENDİMİZ İSA’YI İKRAR

“İsa’nın Efendimiz olduğunu ağızla ikrar eder (açıkça söyler) ve Tanrı’nın onu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın” (Rom. 10:9).

Aşağıdaki hususlar, açıklanma ihtiyacındadır:

- *“Efendimiz İsa”* sözünün muhtemelen, vaftizimi de içeren, *“Tanrı’nın Egemenliği ve İsa Mesih’in adı ile ilgili şeylerin”* (Acts 8:5 krş. a.12) oluşturduğu tüm bir öğreti kümesinin bir eşanlamlısı olduğunu gösterdik. Pavlus’un sözünü ettiği ikrar, vaftizimde uygun olabilir. Bu hususta o, Mk. 16:16’daki şuna dokundurma yapmaktaydı: *“İman eden (krş. ağızıyla ikrar eden) ve vaftiz olan (krş. Mesih’le ölümden dirilen) kurtulacak”*.
- Mesih’in dirilişini anlamak için, cehennem ve insanın özyapısına ilişkin İncil öğretisi hakkında bir bilgi sahibi olmak gerekir.
- Rom. 10: 8,9 ile Rom. 10:13’deki *“Kendini Efendimizin İsa’nın adıyla çağıran herkes kurtulacaktır”* ifadesiyle paralel gibi görünmektedir. Pavlus, ‘vaftiz olan ve böylece kendini Efendimiz İsa’nın adıyla çağıran’ olarak tanımlanmaktadır (Acts 22:16). Sadece vaftizim bize Efendimiz İsa’nın adına giriş sağlar (Mt. 28:19).

- Birkaç bölüm önce, *Romalılar 6. Bölüm*'deki vaftizimin önemini vurgularken, Pavlus'un şu anda *Romalılar 10. Bölüm*'deki ifadeyle, onun (vaftizimin) kurtuluş için gerekli olmadığını öğretmesi mümkün değildir.
- *Rom. 10:9, Rom. 10: 6-8*'deki şu ifadeleri takip etmektedir: *"Yüreğinden, göğe kim çıkacak?... derinliğe kim inecek? deme. Ama ne deniyor? 'Söz sana yakındır. Hatta ağzında ve yüreğindedir': ki o duyurduğumuz iman sözü'dür".* Böylelikle, buradaki ikrar edilmek zorunda olunan *"iman sözü"*, *Rom. 10:9*'daki *"Efendimiz İsa (Rab)"* sözüyle paralellik arz eder (eşittir). **İman**'ın Müjde'yi oluşturan tüm öğreti kümesini tanımladığını gösterdik. Pavlus, *Dt. 30: 11-14*'den Mesih'le ilgili olarak şu alıntıyı yapıyor: *"Bugün sana emretmekte olduğum bu emir...Cennette (Gökte) değildir... o, denizden ötede de ('derinlikte') değildir...Fakat söz sana çok yakındır (ağzında ve yüreğindedir)".* O, *"söz... bu emir"* kelimelerini Mesih'ten söz ediyor gibi yorumluyor görülmektedir. Aynı şekilde, eğer İsrail'liler sözü yerine getirselerd, kutsanmış olacaklardı (*Dt. 30:16*). Böylece, eğer yeni İsrail'liler Mesih hakkındaki söze inandırlarsa, kutsanacaklardı. Bu nedenle, Mesih'in ağız ile ikrarı, Mesih hakkındaki bu öğretiyi kabul etmeye uymaktadır. *"Eğer sen Efendin Tanrı'nın sözünü dinlersen"* (*Dt. 30:10*) ifadesi, *Rom. 10:9*'daki, *"Eğer sen Efendimiz İsa'yı ağzınla ikrar edersen"* ifadesine uymaktadır. Yine bu benzerlik, *"Efendimiz İsa"* deyiminin, Tanrı'nın sözü hakkındaki temel öğretiyi özetleyen bir başlık olduğunu göstermektedir..

ARASÖZ 32 : Çarmıhtaki Hırsız

Hırsız İsa'ya, ***"Efendimiz , kendi Egemenliğine girdiğinde beni anımsa' dedi. Ve İsa ona dedi ki, 'Sana doğrusunu söyleyeyim, sen bugün benimle birlikte Cennette olacaksın' "*** (***Lk. 23:42,43***). Bu ayetler, vaftizimin kurtuluş için gerekli olmadığı ve bizlerin ölümden doğrudan Cennete gittiğimiz anlamında alınabilir. Bütün diğer kanıtların buna karşıt olması bir yana, bu bölümün dikkatli bir şekilde okunuşu, aşağıdaki hususları ortaya çıkarır:

1. Mesih'in ölümü ve dirilişinde vaftiz olma emri, Mesih'in dirilişinden sonra verildi (*Mk. 16: 15,16*). Mesih onunla konuştuğunda Hırsız, henüz Musa'nın şeriatı altında yaşıyordu.

2. Gerçek vaftizim, İsa'nın ölümü ve dirilişindedir. İsa'nın hırsızla, bu olayların hiçbirisi olmamışken konuşmuş olduğu göz önüne alındığında, (o an için) Mesih'te vaftizim olanaksız idi.

3. Vaftizim, İsa ile ölümümüzü sembolize eder (*Rom. 6: 3-5*). Hırsız, bunu gerçekten yapan tek kişidir.

4. Hırsızın, vaftizci Yahya tarafından vaftiz edilmiş olanlardan olduğu, oldukça muhtemeldir. Onun imana dönenlerinin çoğu, önceleri kötü niteliklere sahip olanlardı (*Mt. 21:32*). Hırsızın vaftiz olmadığını söylemek, sözü edilmeyen bir hususu tartışmaktır; ki bu, kendimizi vaftiz edilme emrinden mazur göstermek için dayanılacak sağlam bir ilke değildir. Aynı şekilde, bu bölüm 'can' ve 'gökyüzü' sözcükleri hakkında sessiz kalmaktadır.

5. İsa Egemenliğine geri dönerken, hırsız İsa'ya, kendisini sonsuza dek anımsamasını rica etti (*R.S.V.*). Bu nedenle hırsız, İsa'nın duyurmuş olduğu Tanrı'nın Egemenliği'nin Müjdesi (*Mt. 4:23*) hakkında bilgisiz değildi. O, Egemenliğin kuruluşunda bir yargı günü olacağını biliyordu; ve bu nedenle de sonunda o günkü yargı'da olacak olan dirilişi bilen İsa'ya, kendisini sonsuza dek anımsamasını rica etti. Hırsız kesinlikle bilgisiz değildi. O, muhtemelen Mesih'in dudaklarından telaffuz edilmiş olan diriliş ve yargı günündeki kurtuluş'un farkındaydı.

6. İsa, hırsızın 'Cennette (Paradise)' kendisiyle beraber olacağı yanıtını verdi. Bu Yunanca sözcük (Paradise), daima yeryüzündeki ideal bir konumu ifade eder. O, yeryüzünde Tanrı'nın Egemenliğinde gelecekte görülecek olan yenilenmiş Cennet Bahçesi'ne ilişkin olarak kullanılır (*Rev. 2:7*). Tanrı'nın Egemenliği esnasında, dünya, lanet kaldırıldığından dolayı (*Rev. 22:3*) Cennet (Aden) Bahçesinin cennet-benzeri koşullarına çevrilecektir (*Is. 51:3 ; Ez. 36:35*). Yunanca Eski Ahit (Septuagint), 'paradise' (cennet) karşılığı kullanılan sözcüğü, *Ecc. 2:5 ; Neh. 2:8 ; Song 4:13 ; Gen 13:10* da, yeryüzündeki bozulmamış bir doğa konumuna ilişkin olarak kullanılır. 'Paradise' sadece, Milton'un 'Kaybolan Cennet' gibi kurgu öykülerde, göksel cennet'le birleştirilmektedir. İsa'nın hırsız için cennette bir yer vaadi, onun Mesih'in Egemenliğinde olma arzusuna yanıt olarak verilmiş idi. Egemenliğin yeryüzünde olacağını *Konu 5* de gösterdik; onun için 'cennet' de orada olacaktır.

7. *Lk. 23:43*’ ün normal olarak tercüme edilme tarzı, sanki Mesih ve hırsızın aynı gün beraberce ‘cennette’ olacaklarmış gibi göstermektedir. Ama belli ki yeryüzünde Egemenlik henüz kurulmadı. Onlar o gün Egemenliğe gitmediler. İsa mezara gitti (*Acts 2:31*). Onun kehanette bulunmuş olduğu gibi, o, çarmıhtaki ölümünden sonra “*üç gün ve üç gece yeryüzünün bağrında*” (*Mt. 12:40 ; krş. 16:21*) idi. Dirilişten sonra bile o dedi ki: “*Bana dokunma; çünkü henüz Babamın yanına çıkmadım*” (*Jn. 20:17*). Böylece İsa, öldüğü gün Cennete gitmedi.

Yine de İsa, hırsıza şu sözü verdi: “*Bugün benimle birlikte cennette olacaksın*”. Bu açık çelişkinin yanıtı, İncil’in orijinal İbranice ve Yunanca metinlerinde, hiçbir noktalama işareti ya da büyük harfler bile olmaması bulunur. Şu şekilde okuyalım diye, noktalama işaretlerinin tekrar konması mümkündür: “*İsa ona dedi ki, ‘Sana bugün doğrusunu söyleyeyim. Sen benimle birlikte cennette olacaksın’*” (*Lk. 23:43*). Rotherham’ın tercümesi, aslında ‘bugün sözcüğünden sonra virgül (nokta) koymamaktadır. Bu, ana anlama güzel bir şekilde uymaktadır. Hırsız İsa’ya, yargı günü sonsuza dek onu anımsamasını rica etti. O, kendinin sorumlu olduğunun ve orada bulunacağını farkındaydı. Ama İsa ona harika güven verdi: “*Sen Egemenlikte benimle birlikte olacaksın - ‘Şu anda sana söyleyebilirim! Senin hakkındaki hükmümü öğrenmek için o zamana kadar beklemek zorunda değilsin’*”.

8. Yukarıda kaydedilen hususlardan, hırsızın açıkça kavradığı öğretileri listelemek mümkündür:

- Tanrı’nın Egemenliği
- Mesih’in ikinci gelişi
- Dirilme ve yargı
- Sorumluluk (yargı için)
- Mesih’te iman aracılığı ile kurtuluş
- Mesih’in dirilişi
- Mesih’in mükemmelliği (kusursuzluğu) (“*bu adam kötü hiçbir şey yapmamıştır*”)
- Mesih’i takip etme gereği (O ona ‘Efendimiz’ diye hitap etti)
- İnsanın günahkârlığı (‘*biz gerçekten haklı olarak cezalandırılıyoruz*’)

Bu nedenle bu adamı, kişiler Hristiyanlığa en ufak bir ilgi gösterirlerse kurtarılabileceğini düşünmek için bir bahane olarak kullanmak yerinde

değildir. Onun da sahip olduğu bir tip öğretisel temel olmalıdır. Bu olmaksızın, o ulaştığı iman düzeyine yükselmezdi. Mesih, tavrı “*Sen Mesih isen kendini ve bizi kurtar*” şeklinde olan diğer hırsıza herhangi bir kurtuluş teklifi yapmadı. Burada adamın dediği şu idi: “*Bunda herhangi bir İsa işi varsa, neden bir şey elde edemediğimi anlamadım*”. İkinci hırsızın sahip olduğu öğretisel anlayışının noksan olmasından dolayı, günlerinin sonunda gerçek kurtuluşu bulmaya muktedir değildi; buna rağmen onun Mesih’e kısa süren ilgisi oldu.

ARASÖZ 33 : Bir Vaftizim Ayini Örneği

Bir vaftizimin gereği gibi nasıl gerçekleştirilebileceği hakkında birkaç fikir vermek üzere, aşağıda, **Hartlepool, İngiltere, Mesih’te Kardeşler Topluluğu** tarafından, 1990 Kasım’ında bir pazar günü öğleden sonrası gerçekleştirilen bir vaftizim ayininin bir anlatımı bulunmaktadır. Bununla beraber, vaftizimin temel olarak, gerçek bir tövbe etme ve Müjde’ye inanışın ardından, suyun içine bir daldırma olduğuna dikkat edilmelidir. ‘Ayin’, olaya uygun bir önem duygusu vermek üzere, tamamen isteğe bağlı bir ekstra’dır. İşlemlerin sırası aşağıdaki gibi idi:

Açılış duası

Romalılar, 6. Bölüm’ün okunması

Vaftizim hakkında kısa bir söylev (aşağıda basılmış; gerçek isimler değiştirilmiş)

Dua

Kişinin bir yüzme havuzunun içine (suya) daldırılması

Dua

VAFTİZİM SÖYLEVİ

Bugünün, Dave’in yaşamında en önemli gün olduğuna ilişkin hiçbir kuşku olamaz. O, kısa süre sonra suyun altına dalacak ve tümüyle ‘Mesih’te olarak, onun için hazırlanan Müjde’yi oluşturan o görkemli vaatlere sahip İbrahim’in bir soyu olarak, çıkacaktır.

Bu eylemin son derece basit oluşu, aldatıcı olabilir. Yine de Dave ve bizim hepimiz burada tümüyle inanıyoruz ki, bu suya dalma; *Romalılar 6. Bölüm: 3-5’inci* ayetlerde okuduğumuz gibi, onu İsa’nın ölümü ve dirilişi ile birleştirecektir:

“Mesih İsa’da vaftiz edilenlerimizin hepsinin onun ölümüne vaftiz edildiğini bilmez misiniz? Bu nedenle, vaftizim aracılığı ile onunla birlikte ölüme gömüldük. Baba’nın yüceliği sayesinde Mesih nasıl ölümden dirildiye, biz de öyle yeni bir yaşam sürmeliyiz. Çünkü, eğer biz onun ölümünün benzerliğinde beraber olmuşsak, onun dirilişinin benzerliğinde de (beraber) olacağız”.

Kısa süre için çaba gösterelim ve İsa’nın dirilişi sahnesini hayal edelim. Çünkü Dave sudan dışarı çıktığında, o, ölümden dirilen İsa ile birleşmiş olacaktır.

Gece rüzgârının serinliğini ve sessizliğini ve İsa’daki yeni yaşamın görkemli duygusunu hayal edebiliriz. O, uzakta parıldayan Kudüs’ün ışıklarını görebilecektir. Kendilerine çok yakın ortaya çıkan harika şeyden tamamıyla habersiz kişiler vardı- ki o bir insanın ölümden yeni bir yaşama diriliyor olması idi.

Ve böylece, Dave sudan çıkarken, çevremizdeki dünya meydana gelen harika şeye ilişkin hiçbir takdire sahip olmaz. Eğer bakmaktan rahatsız olmazlarsa, onların tüm görebildiği; bir yüzme havuzuna doğru yürüyen küçük bir grup erkek ve kadın ve birinin diğerini suya daldırmasıdır. Ama, İsa’nın dirilişinde Meleklerin sevinmesi gibi, şimdi de bize görünmeden, Melekler tövbe eden bir günahkâra seviniyorlar.

Biz, *Romalılar 6. Bölüm’de*, “yaşamın yeniliğinde yürümemiz” gerektiğini okuruz. Şu anda Dave yaşamı boyunca ileri doğru yürürken, muhtemelen mutluluk da onunla beraber gidecektir. Okuduğumuz gibi, artık o günahın bir kölesi olmayacak; ama İncilde açıklandığı gibi O’nun isteğini yaparak, Tanrı’nın kulu (kölesi) olacaktır. Kendimiz için özgürlük istememiz gerektiği şeklinde akıl yürütme cezbedicidir. Ama, kendimize hizmet etme sırasında biz özgür değiliz, bizler günahın köleleriyiz. Şu anda Dave, Tanrı’ya hizmet etmek üzere, efendi değiştiriyor. Bazen, yeni yaşamdaki yaşantımızda üzerimize yüklenen yüzeysel kısıtlamalar, katlanmak için çok fazla gibi görünecek; ve onlardan kurtulmak için çabalamaya ayarılacağız. Ama bu şekilde yaparsak, özgür olamayacağız; tekrar günaha hizmet ediyor olacağız.

Pavlus, *1 Cor. 10: 1,2’de*, vaftizimle ilgili sudan geçmemizin, İsraililerin Kızıldeniz suları boyunca geçmesine benzediğini açıklamaktadır. Bundan, bizim için birçok dersler içeren bir tür benzetiş (mesel) geliştirilebilir. İsraililer Mısırda; amaçsız bir yaşam yaşayarak, kendi köleliklerinde çok çalışarak ve Mısır’ın putlarına hizmet ederek tutsak edilmişlerdi. Yaşamdaki

geçirdikleri yüzünden, birkaç kurtuluş yolu bulmak üzere, Tanrı'ya, muhtemelen O'nun onlara nasıl yanıt vereceği hakkında hiçbir fikre sahip olmamalarına karşın, feryat ettiler.

Yanıt olarak Tanrı onlara, Mısır'dan dışarı çıkmalarında, Kızıldeniz'i geçmelerinde ve daha sonra vaat edilen diyar'a girmek için çöl boyuncagitmelerinde kılavuzluk etmek üzere Musa'yı gönderdi. Mısır'daki İsraililer Dave'e benziyorlardı ve hepsi vaftizime ulaştılar. Şimdi de Dave önceden olduğu gibi, Kızıldeniz'in kıyılarına yönlendirilmektedir. O bir kez suyun arasından geçince, hemen Egemenliğin vaat edilen topraklarında olmayacak; burada çöl boyunca yürüyen bizlerin geri kalanına katılacaktır. Tanrı çöl boyunca İsraililere, geceleyin ve gündüzün sürekli olarak onlarla olan bir Melek aracılığı ile kılavuzluk etti. Böylece, her birimiz de, yaşamlarımız boyunca kurtuluşa doğru bize kılavuzluk etmekte olan, çevremizde kamp kurmuş bir Meleğe sahibiz (Ps. 34:7 ; Heb. 1:14).

İsraililer her gün, İsa'nın *Yuhanna 6. Bölüm*'de Tanrı'nın Sözü olarak yorumlanan cennet ekmeği (Man) ile beslendiler. Eğer onlar bundan yememiş olsalardı, çok geçmeden, yiyecek başka bir şey olmayan, o çölde öleceklerdi. Bu nedenle sizi, baştanbaşa okurken bölümlerin tümünün genel anlamına ulaşmak üzere İncil'i her gün okuduğunuz 'İncil Arkadaşlığı' okuma tablolarına yeterince sağlam olarak emanet edemiyoruz. Bu bölümleri okumak ve onları yansıtmak üzere, günlük alışılmış işlerimiz arasında, muhtemelen her gün aynı zamanda, yer açmak hayati önemdedir.

Geçerken (çölde) İsraililere, sadece bir günde birkaç günlük cennet ekmeği toplamaya kalkışmamaları; ancak, her gün dışarı çıkma ve onu toplamaya çaba harcamaları söylendi. Bizim Söz'le beslenmemiz de günlük olmalıdır. Bizim tam doğal gıdamızı yemeyi unutmadığımız gibi, Tanrı'nın Sözü ile beslenmek üzere içgüdüsel olarak günlük çaba sarf etmeliyiz. Gerçekten, Eyüp Tanrı'nın sözlerinin, kendine gerekli besinlerden daha fazla değerli olduğunu söyleyebildi.

İsraililer, yarılmış kayadan akan sulardan da içtiler. *1 Cor. 10:4* , bunun 'Mesih'i ifade ettiğini bize söyler.

Böylece, bizler; her hafta yapabileceğimiz anma ayinleri vasıtasıyla Mesih'in örneğinde yemeliyiz ve içmeliyiz. Toplantılarda konuşmak, umudumuzu paylaşan diğerleriyle tanışmak için doğal arzumuz olmalıdır. Gerçek bir çöldeki bir gezgin, deneyimleri paylaşmak üzere gelecekte ortaya çıkabilecek muhtemel sorunları tartışmak için, diğer bir gezginle karşılaşmak üzere herhangi bir fırsatın üzerine atlayacaktır. Böylece, bu kötü dünyada yaşamın

ölündeki bizler de, birbirimizle ilişkiyi sürdürmek için her türlü çabayı harcamalıyız. Böylesi toplantılar çoğu kez, bizim hoşlanacağımız kadar fazla bedensel olması mümkün değildir. Ama biz, ilişkili olmak (görüşmek) üzere, mektup yazma, topluluk dergisini okuma, vb. her türlü fırsatı yakalamalıyız.

Biz yeni yaşamın sorumlulukları hakkında konuştuk. Ama; eğer biz, günlük İncil okumaları gibi bazı şeyleri yaparsak, o zaman Tanrı'nın bizi ödüllendireceği izlenimi vermek yanlış olabilir. Bir armağan olarak Egemenliğin bize de nasip olması, işlediklerimizin bir ücreti gibi değil, Tanrı'nın iyi iradesi, O'nun isteğidir (Rom. 6:23). şu anda Egemenliğe girişin eşit bir şansına sahip olduğumuzdan dolayı, vaftizimin iyi bir fikir olduğunu düşünmek bizim için yanlış olurdu. Gerçek ve Tanrı sevgisi, Mesih'in zaferi, bunların hepsi ondan çok daha fazla olumludur. Tanrı Dave'den ve buradaki hepimizden Egemenlikte olmayı gerçekten istemektedir. Bu gerçek o kadar görkemlidir ki, onun gerçekten doğru olduğunu ve onun ışığında Tanrı'nın sevgisine bir tür yanıt vermek zorunda olduğumuzu zaman zaman kendimize anımsatmak zorunda kalırız.

İsrailliler Kızıldenizden dışarı çıktıklarında, çok fazla sevinç vardı. Musa kendi şarkısını söyledi; ve halkın tümü sevinçle coştu. Ps. 105: 35-41, Tanrı'nın onların seyahatleri için gerekli olan her şeyi nasıl sağladığını göstererek, bunu iyi ifade eder:

“Ve (çekirgeler) onların ülkesindeki (Mısır) bütün otları yiyip bitirdiler; ve topraklarının ürününü yok ettiler. O (Tanrı), ülkelerindeki bütün ilk doğanları, onların tüm güçlerinin en önemli kısmını vurdu. Gümüş ve altın ile de onları (İsrailliler) çıkardı; ve onların kabilelerinde tek bir zayıf kişi yoktu. Onlar gittiğinde Mısır sevindi: çünkü onların korkusu üzerlerine çökmüştü. O, bir örtü olarak bir bulut ve geceleyin aydınlatmak için ateş yaydı. Halk rica etti ve o bildircin getirdi; ve onları gökyüzünün ekmeği ile doyurdu. O, kayayı yardı ve sular fışkırdı; onlar kurak yerlerde bir nehir gibi aktı”.

O sevinç; burada senin vaftizimine tanıklık eden senin gelecekteki erkek ve kız kardeşlerinin, bizim sevincimizdir. O; Tanrı'nın, İsa'nın ve şu anda heyecanla bizi seyretmekte olan Meleklerin sevincidir. Her birimiz bu umudu ve bu sevinci “sonuna kadar sımsıkı” sürdürsün; ki biz beraberce Egemenliğe yürüyebilelim.

şu anda soyunma odalarına doğru ve daha sonra yüzme havuzunun içine ilerleyeceğiz...

KONU 10 : Sorular

1. Vaftizim olmadan kurtulabilir miyiz ?
2. ‘Vaftizim’ sözcüğünün anlamı nedir?
 - a) Üstlenme
 - b) Sıçratma
 - c) İnanış
 - d) Batırma/daldırma.
3. Rom. 6: 3-5’de açıklandığı şekilde, vaftizim’in anlamı nedir?
4. Biz ne zaman vaftiz olmalıyız?
 - a) Gerçek Müjde’yi öğrendikten ve tövbe ettikten sonra
 - b) Küçük bir bebekken
 - c) İncil’e ilgi duyduktan sonra
 - d) Bir Kilise’ye girmek istediğimiz zaman
5. Biz neye vaftiz oluruz?
 - a) Bizi vaftiz eden kilise’ye
 - b) Tanrı’nın sözü’ne
 - c) Mesih’e
 - d) Kutsal Ruh’a
6. Vaftizimden sonra aşağıdakilerden hangisi olur?
 - a) Biz, İbrahim’in soyunun parçası oluruz
 - b) Biz, tekrar günah işlemeyeceğiz
 - c) Biz, tüm zamanlar için kesinlikle kurtuluruz
 - d) Günahlarımız affedilir.
7. Tek başına vaftizim bizi kurtaracak mı?
8. Biz vaftizimden sonra, Kutsal Ruh’un mucizevi armağanlarına kavuşacak mıyız?

KONU 11

MESİH'TE YAŞAM

11.1 GİRİŞ

Vaftizim, bize Tanrı'nın Egemenliğinde güvenilir bir sonsuz yaşama sahip olma umudu verir. Bizler daha fazla inandıkça ve bu umudu takdir ettikçe, o daha açık oldukça, üzerimize belirli sorumluluklar yüklenir. Bunlar; her

yönde kusursuz yapılmış olma yoluyla yaşanmakta olan, Tanrı'nın özünün verileceği (2 Pet. 1:4), aslında O'nun isminin paylaşılacağı (Rev. 3:12) umuduna sahip bir kimseye uyan bir yaşam çevresinde oluşur.

Biz, *Konu 10:3*'de vaftizimden sonra, özyapımızın kötü arzularını sürekli olarak çarmıha geren bir yaşamı üstlendiğimizi açıkladık (Rom. 6:6). Biz bunu yapmak için uğraşmak üzere istekli olmazsak, o zaman vaftizim anlamsız olur. O sadece, bir kişi yeni yaşamda izlemesi gereken sorumlulukları kabul etmek için hazırlandığında (gerçek anlamda) olur.

Vaftizimde bizler bu eski doğal yaşam tarzından ölürüz ve mecazi olarak Mesihle birlikte diriltiliriz. *"O zaman eğer Mesih'le birlikte (vaftizimde) dirildinizse, Mesih'in Tanrı'nın sağında oturduğu yukarıda (gökte) olan o şeyleri arayın. Sevgi bağınızı (düşkünlüğünüzü) yeryüzündeki şeyler üzerine değil, yukarıdaki şeyler üzerine kurun. Çünkü siz ölüsünüz... Zinayı, pislği, ... açgözlülüğü... alt edin (Col. 3: 1-5).* Vaftizimden sonra biz; olayları Tanrı'nın göksel bakış açısından gören, göksel (yani ruhsal) şeyleri düşünen, dünyasal tutkumuzun bedensel zevk eğilimlerimize üstün gelmek ve böylelikle Tanrı'nın Egemenliğine girmek için gerekli (başka) bir tutkuya değiştiği bir yaşam sürdürmeye kendimizi sorumlu kılarız.

İnsan özyapısının eğilimi, (sürekli değil de) ara sıra Tanrı'ya itaat için heves gösterme durumundadır. Tanrı buna karşı bizi sık sık uyarır. Tanrı, kendi buyruklarıyla ilgili olarak, der ki: *"insan onları yaparsa, onlarla yaşayacaktır da"* (Eze. 20:21). Tanrı'nın buyruklarının farkına varır ve vaftizimde onlara itaat etmeye başlarsak, onlara bir yaşam boyu uyarak yaşamayı üstlenmeliyiz.

11.2 KUTSALLIK

"Efendimiz Tanrı kutsal, kutsal, kutsal'dır (Is. 6:3). Bu ayetteki üçlü vurgu, Tanrı'nın kutsallığını (bu şekilde) vurgulayan çok sayıdaki bölümlerden biridir. 'Kutsallık' temelde 'ayrılma' anlamına gelir - hem kutsal olmayan şeylerden ve hem de ruhsal (manevi) olmayan şeylerden ayrılma. Bizden, O'nun kendi küçük çocukları olarak, *'Tanrı'nın taklitçileri'* olmamız istenir (Eph. 5:1). Bu nedenle, *"Sizi çağıran O (Tanrı) kutsal olduğuna göre, sizler*

de tüm davranış tarzınızda (yani, pratik yaşam biçiminizde) kutsal olun. Çünkü şöyle yazılmıştır: Sizler kutsal olun. Çünkü ben kutsalım” (1 Pet. 1: 15,16 ; Lev. 11:44).

Doğal İsraililer, onların Kızıldeniz vaftizimleri aracılığı ile Mısır dışına çıkmaları sonucu, *‘kutsal bir ulus’* olarak adlandırıldılar (Ex. 19:6). Vaftizimizden sonra, ruhsal İsrailin üyeleri olarak aynı şekilde *“kutsal bir çağırılma”* (2 Tim. 1:9) elde ederiz. Vaftizimden sonra bizler, *“kutsallığın(kutsallığa yol açan)...(doğruluğun) hizmetkârları oluruz”* (Rom. 6: 19,22 ve genel anlam).

Kutsallık, Tanrı’nın gerçek varlığının böylesi temel bir kısmı olduğu için, ‘Tanrı’nın Taklitçisi’ olmaya uğraşanların tümü için bir temel mesele olmalıdır. Eğer biz bunu yaparsak, bize O’nun özü bağışlandığında, *“O’nun kutsallığının paydaşları (ortakları) oluruz”* (Heb. 12:10 ; 2 Pet. 1:4). Bu nedenle, bir inançlı, kutsallık olmaksızın bu yaşamda, *“Efendimiz Tanrı’yı göremez”* (Heb. 12:14) - yani, kişi, bu yaşamda kutsallığı göstermemişse, gerçekten Tanrı’yı göremeyecek ve Egemenlikte O’nunla kişisel bir düzeyde ilişkiye giremeyecek.

Böylesi büyük bir umudun verilmiş olması, Tanrı’nın özünü paylaşmanın bir sonsuzluğuna ayrılmış olarak, çevremizdeki bu umuda sahip olmayan dünyadan soyutlanmamız gerektiği anlamına gelir. Bu nedenle, bizim ‘soyutlanmamız’, bize zorla kabul ettirildiğini sandığımız bir şey olamaz. Çünkü, bizim bu yüce çağrı ve umut üzerine soyutlanmamızdan dolayı, bedensel zevk kurallarının egemen olduğu bu dünyaya ilişkin şeylerinden (dünya nimetlerinden) ayrılma kanısında olmamız, sadece doğal yoldan olmalıdır.

Şimdi de, bizim soyutlanmamız gereken bazı şeyleri dikkate alacağız; ve daha sonra *Konu 11.3*’de, neden soyutlandığımızı her gün kullanılan sözlerle inceleyeceğiz.

11.2.1 GÜCÜN KULLANIMI

Günah tarafından egemen olunmuş bir dünyada yaşıyoruz. *Konu 6.1*’de insan yönetimlerinin ‘şeytan’ olarak adlandırılabilirdiğini gördük. Çünkü onlar bedensel arzuların, İncinsel şeytanın, etrafında düzenlenmektedir. Tekrarlanan İncil mesajı şudur: kısa dönemde günah ve yılanın soyu, çeşitli yönlerden çekilen geçici acılardan sonra, zafer kazanmış gibi görünecek;

sonunda kadının soyu hakkını teslim edecek. Bu nedenle inançlı'ya sürekli olarak *"kötüye direnmemesi (kötüye kötülükle karşılık vermemesi)"* buyrulur (Mt. 5:39 ; Rom. 12:17 ; 1 Thes. 5:15 ; 1 Pet. 3:9).

Sonuçta kötülüğe (belaya) Tanrı tarafından neden olunduğunu ve izin verildiğini gördük (Is. 45:7 ; Amos 3:6 krş. Konu 6.1). Bu nedenle, kötülüğe etkin olarak karşı koymak, Tanrı'ya karşı savaşımdır. Bu nedenle İsa bize, kötülük güçlerine fiziksel olarak karşı koymamamızı buyurdu: *"Ama sağ yanağınıza bir tokat atana, öbür yanağınızı da çevirin. Ve eğer herhangi bir kişi size karşı davacı olup ceketinizi alırsa, bırakın o paltonuzu da alsın"* (Mt. 5: 39,40). Bunda örnek Mesih'tir: *"Vuranlara sırtımı verdim..."* (Is. 50:6).

Mesih'in sözleri, inançlılara karşı olan bir dünyanın etkinliklerine yasal olarak karşı koymayla birleşir. Bunun yapılması, kötülüğe karşı koymada temel bir örnektir; ve *"Efendimiz Tanrı, 'öç benimdir; kötülüğün karşılığını ben vereceğim' diyor"* (Rom. 12:19) şeklindeki Tanrı sözüne sıkı bir imana sahip olan herhangi bir kişi tarafından yapılmayacaktır. *"Sen 'kötülüğün karşılığını vereceğim' deme; ama efendimiz Tanrı'yı bekle ve O seni kurtaracaktır"* (Prov. 20:22 krş. Dt. 32:35). Bu nedenle Pavlus, Korintlilere, (imansızların önünde) birbirlerine davacı oldukları için, şiddetle azarladı (1 Cor. 6:1-7).

Umudumuzun büyüklüğünü göz önüne alarak, mevcut yaşamın adaletsizliklerine çok kaygılanmamalıyız: *"Sizlerden herhangi birinizin (inançlı) diğer birine karşı bir meselesi varsa, o yargıya gitmeye cesaret eder mi?... Kutsalların dünyayı yargılayacağını bilmez misiniz?"* (1 Cor. 6: 1,2). Bu nedenle, gerçek inançlı için; ister bir arazi anlaşmazlığında, isterse boşanma işlemlerinde olsun, diğerlerini (inançlıları) dava etmek, düşünülemez olmalıdır.

Kötü insanları (bazı durumlarda) iktidarda tutmaya ek olarak, kötülüğün güçlerini baskı altına almak için, insan yönetimlerince asker ve polis güçleri kullanılır. Bunlar, kötülüğe karşı koymanın kurumlaşmış şekilleridir; ve bu nedenle gerçek inançlılar bunlara katılmamalıdır. *"Onların kılıç tutanlarının hepsi, (yine) kılıçla yok olacaklardır"* (Mt.26:52). Bu en önceki bir Tanrısal ilke'yi tekrar ediyor: *"Her kim (kasten) insan kanı dökerse, onun kanı insan aracılığı ile dökülecektir: çünkü, Tanrı insanı kendi görüntüsünde suretinde yarattı"* (Gen. 9:6). Bu nedenle, arkadaşlarımıza karşı herhangi bir kasıtlı zorbalık; O onu onaylamadıkça, Tanrı'ya karşı zorbalıktır.

Hristiyan yasasının hükmü altında, bize şu söylendi: “*Düşmanlarınızı sevin, sizi lanetleyenleri kutsayın; sizden nefret edenlere iyilik yapın ve size kötü davranan ve zulmedenler için dua edin*” (Mt. 5:44 ; Lk. 6:27). Silahlı kuvvetler ve polis güçleri, bu ilkelere tam çelişki içinde çalışırlar; ve bu nedenle gerçek inançlılar onlarla işbirliğinden tamamen kaçınmalıdırlar. Zorbalığa kalkışmakla doğrudan ilgisi olmasa bile, bu örgütler içinde çalışmaya da bunlarla bağlantılı işlere bulaşma, açıkça tavsiye edilemez durumdadır. Gerçekten, böylesi bir yetkiliye bağlılık andı içmeyle ilgili herhangi bir iş, bizi Tanrı’nın buyruklarına itaat etmedeki vicdan özgürlüğümüzden mahrum eder. Bu nedenle gerçek inançlılar; kendi arkadaşlarına maddi fayda sağlayacak ulusal kriz zamanlarında diğer şık istihdamı seçmek üzere daima istekli olmalarına karşın, ne şekilde olursa olsun askeri ve polis hizmetlerine bilinçli olarak karşıt olurlar.

11.2.2 SİYASET

Gelmekte olan Tanrı’nın egemenliğinin açık bir kavrayışı ve ona sıkı bir şekilde iman ediş, insan yönetimlerinin kusursuzluğu getirmeye muktedir olmadıklarının (sonunda) farkına varacağımız anlamına gelir. Bu nedenle, insan siyasetine herhangi bir bulaşma, Egemenliğe ilişkin umutla uyusmaz. İsa, onun gelişinin hemen öncesi “son günlerde” olayların kötünden daha kötüye dönüşeceği kehanette bulundu (Lk. 21: 9-11 , 25-27). Onun sözlerine inanarak aynı zamanda insan siyaseti ve yardım kuruluşları aracılığı ile dünyanın durumunu iyileştirmek üzere çalışmak olası değildir. İyi Samiriyeli benzetisi (Lk. 10: 33-35), Hristiyanların çevrelerindeki dünyaya nasıl yardım etmeleri gerektiğini gösterir - “*fırsat varken tüm insanlara iyilik yapalım*” (Gal. 6:10).

İlk inançlılar hakkındaki kayıt; özellikle onlara vaaz verme yoluyla çevrelerindeki dünyaya kendi kaygılarını açıklayarak, onların Mesih’in dönüşünün beklentisi içinde manevi bir yaşam sürdürmeye kendilerini sorumlu kıldıklarını göstermektedir. Onların çevrelerindeki dünyanın sosyal, ekonomik ve politik sorunları hakkındaki söylevlerine ilişkin hiç kayıt yoktur.

“*Adımlarını doğrultmak yürüyen insanın elinde değildir*” (Jer. 10:23); insan özyapısının yanlışının ve temeldeki kötülüğünün farkına varma, (sonunda) Tanrı’nın halkı için insan liderliğinin uygun olmadığı hususunu kavrayacağımız anlamına gelir. Bu nedenle oylama, bunun gerçek bir anlaşılması ile tutarlı değildir. (Babil kralı Nebukadnetsar’a şu dendi :)

“İnsanların krallığı üzerinde en Yüce Olan’ın hüküm sürdüğünü ve onu dilediği kişiye verdiğini (bilinceye kadar)” (Dan.4:32). Bu şekilde insan yöneticilere kendi güçleri, sonuçta, Tanrı tarafından verilmektedir (Rom. 13:1). Bu nedenle, demokratik bir sistemde oylama yapmak, Tanrı’nın iktidarda olması için seçtiği kişiye karşı oylama yapmayı içerir. Böylece, Tanrı’nın belirli uluslara Babil kralı **Nebukadnetsar**’ın kontrolüne verdiği kaydedilmektedir (Jer. 27: 5,6).

Tanrı’nın uluslara, onların yöneticilerini kendi elleriyle verdiğini kabulümüzden dolayı; Mesih’in şeriatına ters düşmedikçe, yaşadığımız ülkenin yasalarına katlanmak yoluyla örnek vatandaşlar olmak için çok dikkatli olmalıyız. *“Herkes daha yüksek güçlere (yönetime) bağlı olsun...yönetimler Tanrı’nın verdiği buyruklarla olur... Haraç (vergi) ödemenizin nedeni de budur...bu nedenle tüm ödemeniz gerekeni verin: vergi hakkı olana vergi...saygı hakkı olana saygı” (Rom. 13: 1-7).*

Bu nedenle, siyasi protesto ve vergi boykotları şeklinde, Hristiyan denen örgütlere karışma; kişilerin öğrenimini gördükleri bu temel İncil ilkelerine aldırmaçlıklarının bir göstergesidir. Yine de, Petrus’un, böyle yapması yönetim tarafından yasaklandığında Mesih’i duyurmaya devam etmesi örneği; nasıl insan emirlerine, sadece Mesih’in şeriatıyla çatışmaya girmediklerinde itaat edebileceğimizin bir göstergesidir: *“Tanrı’nın önünde sizin sözünüzü Tanrı’nın sözünden daha çok dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin” (Acts 4: 17-20 ; 5:28,29)*

Son yıllardaki zorunlu askeri hizmete karşı Mesih’te Kardeşler topluluğunun tavrı, buna diğer bir örnektir.

11.2.3 DÜNYEVİ ZEVKLER

Onun geleceğe ilişkin gerçekçi umut ve Tanrı’yla doğru ilişki noksanlığı yüzünden, dünya; zevk aramanın sayısız biçimlerini bulmuştur. Ruhsal (manevi) bir şuur geliştirmeye çalışanlar, bedeni hoşnut etmeye uğraşanlardan uzak durmalıdırlar. *“Beden Ruh’a ve Ruh da beden’e aykırı olanı arzular” (Gal. 5:17).* Bu temel karşıtıktan dolayı, hem mantıklı olarak bedensel zevklere boyun eğebileceğimizi ve hem de Ruh’u da takip edebileceğimizi savunmamız şeklinde akıl yürütmek mümkün değildir. Dünya, *“bedenin tutkusu, gözlerin tutkusu ve (maddi) yaşamın gururu” (1 Jn. 2:16)* etrafında tasarlanmıştır. *“Bu nedenle, her kim dünya (madde) ile dost olacak olursa, o Tanrı’nın düşmanıdır” (James 4:4).* Dünyasal

(maddesel, fani) dostlar edinmek, dünyasal filmler izlemek, vb. ‘dünyanın bir dostu’ olmak oluyor. Dünyanın arzuları yakında ortadan kalkacak; ve bu yaşamda dünyanın (maddi yaşam’ın) tarafını tutanlar onunla beraber yok olacaklar (1 Jn. 2: 15-17). *“bütün dünya kötülük’te (kötü olanın denetiminde) bulunmaktadır” (1 Jn. 5:19)* ifadesi dikkate alındığında, *“Tanrısızların dünyası (topluluğu)” (2 Pet. 2:5)*, Mesih’in ikinci gelişi aracılığı ile tahrip edilecektir. Bu yıkımdan sakınmak istiyorsak, ‘dünyasal’ olandan olmamalıyız (Jn. 17:16 krş. Rev. 18:4).

Dünyanın bedeni (nefsi) mutlu etme yollarından çoğu, bu şekilde yaparken bedensel sağlığı kaybetme pahasını da içerir: sigara içme, uyuşturucu hap alımı ve aşırı alkollü içki içme bunun örnekleridir. Beden sağlığımız, paramız, gerçekte sahip olduklarımızın hepsi aslında Tanrı’ya aittir. Bu nedenle bizler bu şeyleri tamamen kendi isteğimize göre kullanmakta serbest değiliz; ama Tanrı’nın bize verdiklerinin kâhyası gibi hareket etmeliyiz. Yargı kürsüsünde bizden, onları yönetmemize ilişkin hesap vermemiz istenecektir (Lk. 19: 12-26). Sigara içme ve aşırı alkollü içki kullanma gibi alışkanlıklar; hem sağlığımızı ve hem de paramızı kötü kullanmaktır. *“Tanrı’nın tapınağı olduğunuzu, Tanrı’nın Ruhü’nün sizde yaşadığını bilmez misiniz? Eğer bir kimse Tanrı’nın tapınağını kirletirse, Tanrı onu yok edecek...Bedeniniz, içinde olan Kutsal Ruh’un tapınağıdır... Sizler kendinize ait değilsiniz...Bir bedel karşılığı satın alındınız: bu yüzden Tanrı’yı bedeninizde yüceltin” (1 Cor. 3: 16,17 ; 6: 19,20)*. Bu nedenle, sigara içme gibi kötü alışkanlıklar yoluyla bedenin kötü kullanımı ciddi bir meseledir.

Ama yine de, eğer bunlar gibi alışkanlıklar dönüşümden önce biçimlenmişse, onları bir anda dizginlemenin mümkün olamayabileceği takdir edilmelidir. Umulan, (bu gibi) alışkanlıkların kötülüğünün farkına varılması ve onu durdurmak için gerçekçi bir çabanın harcanmasıdır. Yaşamın bunalımları, insanı rahatlatan herhangi bir durumdan çok, Tanrı’nın Sözü ve duaya başvurma yolu ile giderek artan şekilde karşılanır.

11.3 OLAĞAN HİRİSTİYAN YAŞAMI

11.3.1 İNCİL ÇALIŞMASI

Vaftizimden sonra, beden’den (maddiyattan) çok Ruh (maneviyat) tarafından yönlendirilen bir yaşam sürdürerek, ‘kutsallık semeresi’ üretmeliyiz (Rom.

6:22 ; 8:1 ; Gal. 5: 16,25). Bu, ruhsal semere şeklinde içimizde duran Tanrı'nın Sözü aracılığı ile dir (Jn. 15: 7,8). Tanrı'nın Ruhu'nun O'nun sözü içinde olduğu anlamında Ruh tarafından yönlendirildiğimizi gördük. Yaşamlarımız boyunca, düzenli İncil okuması ve çalışması yoluyla Söz'e yakın durmalıyız.

Söz hakkında dikkatli bir çalışma, kişisel olarak vaftizimin gerekliliğı ve bu nedenle bu eylemin yapılması sonucunu verir. Söz'ün eylemlerimizi etkilemesine ve yaşamlarımızı yönetmesine izin vermemizin bu süreci, devam etmelidir; vaftizim, Tanrı'nın sözüne bir ömür boyu itaatin sadece ilk kademesidir. Söz'ün bizi artık etkilemediğı bir konuma bizi yönelten Müjde'nin temel öğretilerine ve İncil'e aşinalığın çok gerçek bir tehlikesi vardır: biz sözcükleri okuyabiliriz ve onlar üzerimizde hiç bir pratik etki yaratmazlar (Bk. Ek 2). Bu nedenle, Kutsal Yazılar'ı her okumadan önce, kısa bir dua okumak akıllıca olur: *"Gözlerimi aç da, şeriatından şaşılacak şeyler görebileyim"* (Ps. 119:18).

Tanrı'nın sözü, günlük besinimiz olmalıdır. Gerçekte, ona bağımlılığımız ve onun için doğal arzumuz, fiziksel besinler için olan içgüdüsel iştahımızdan bile büyük olmalıdır: Eyüp'ün duygusu şu idi: *"Ağzının sözlerine, günlük gerekli gıdamdan daha fazla itibar ettim"* (Job 23:12). Yeremya benzer şekilde (şunu der): *"Sözlerin bulundu ve ben onları yedim; ve senin sözün bana mutluluk ve yüreğimin büyük sevinci oldu"* (Jer. 15:16). Bu nedenle, her gün sırasında düzenli İncil okumaları için zaman ayırma, günlük yaşamdaki gidişatımızı oluşturmada çok önemli bir olgudur. Sabahleyin ilk şey olarak kesintisiz 30 dakikalık bir İncil çalışması, doğru ruhsal donatıda her gün bizi harekete getirmesi açısından zorunludur. İmanla şekillenmiş böylesi alışkanlıklar, yargı gününde ağırlıklarınca altın değerinde olacaktır.

Kutsal Yazılar'ın sadece doğal olarak bizi cezbeden kısımlarını okumak şeklindeki doğal eğilimden sakınmak için, *Mesih'te Kardeşler*, **'İncil Rehberi'** (bu kitabın yayıncılarından edinilebilir) denen bir okuma programı bulmuşlardır. Bu, bir yıllık dönemde Yeni Ahit'in iki kez ve Eski Ahit'in de bir kez (baştan sona) okunması sonucunu veren, her gün için okunacak bölümlerin bir numarasını verir. Bölümleri her gün okurken, (o gün) aynı bölümleri okuyan binlerce diğer inançlıları düşünme nedeniyle cesaretlenebiliriz. Bu nedenle, bizler ne zaman birbirimizle karşılaşsak, doğrudan bir bağ elde ederiz; son zamanlarda okumakta olduğumuz bölümler, sohbetimizin temelini oluşturmalıdır.

11.3.2 DUA

Gelişmek için diğer çok önemli uygulama, duanınıdır. Bize anımsatıldığı kadarıyla, *“Tanrı ve insanlar arasında tek aracı, kendisini herkes için bir fidiye olarak sunmuş olan, insanoğlu Mesih İsa”* vardır. Pavlus, Mesih’in işinin anlaşılmasının pratik sonuçlarını (şu şekilde) yerine oturtmaktadır: *“Bu nedenledir ki insanların, öfkelenmeksizin ve tereddüt etmeksizin... her yerde dua etmelerini isterim (1 Tim. 2: 5-8). “Çünkü zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan değil, tersine, her alanda bizim gibi sınanmış, yine de günah işlememiş bir Baş rahibimiz vardır. Bu nedenle merhamete erebilmek ve ihtiyaç anında bize yardım edecek lütfı kavuşabilmek için, Tanrı’nın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım” (4: 15,16).*

Mesih’in, dualarımızı yetkiyle Tanrı’ya sunmak üzere, kişisel Baş rahibimiz olduğunu gerçekten takdir etmek, bize düzenli olarak iman ile dua etmeyi telkin eder. Yine de dua, sadece Tanrı’ya sunulan bir ‘istekler listesi’ olmamalıdır. Yemeklerden önce (bize verilen) nimetler (besinler) için şükran duası, seyahatlerde selamette kalma duası, vb. dualarımızın önemli bir kısmını oluşturur.

Duada sorunlarımızı sadece Tanrı’nın önüne sermek bile, kendi içinde büyük bir huzur duygusu verir: *“Her konudaki (hiçbir şey hakkında yakarılmayacak kadar küçük değildir) dileklerinizi dua etme yoluyla şükranla Tanrı’ya bildirin. O zaman her türlü kavrayışı aşan Tanrı’nın esenliği... yüreklerinizi ve zihinlerinizi koruyacaktır” (Phil. 4: 6,7).*

Dualarımız Tanrı’nın isteğine göre ise, onlar kesinlikle yanıt bulacaklardır (1 Jn. 5:14). Tanrı’nın isteğini, O’nun Ruhunu/belleğini bize açıklayan Söz’üne çalışmamız yoluyla bilebiliriz. Bu nedenle İncil çalışmamız bize, hem nasıl ve hem de ne için dua edeceğimizi öğretmelidir. Bu nedenle, (Tanrı diyor ki) *“Eğer... sözlerim sizde kalırsa, ne isterseniz dileyin ve o size yapılacaktır” (Jn. 15:7).*

Kutsal Yazılarda, düzenli dua’nın pek çok örnekleri vardır (Ps. 119:164 ; Dan. 6:10). Gün esnasında birkaç kısa şükran duası ile birlikte, sabah ve akşam duası, yalın bir asgari olarak görülmelidir.

11.3.3 VAAZ

Gerçek Tanrı'yı bilmekten kaynaklanan büyük sınavlardan biri, muhtemelen ruhsal olarak bencil olmaktır. Tanrı'yla olan kendi kişisel ilişkimizden o kadar doyuma ulaşabiliriz, kendi kişisel İncil çalışmamızı ve maneviyatımızı o kadar içimize alabiliriz ki, bu şeyleri diğerleriyle - hem diğer aynı yoldaş-inançlılarla ve hem de çevremizdeki dünyayla - paylaşmayı ihmal edebiliriz. Tanrı'nın Sözü ve bunun içinde bulunan gerçek Müjde, karanlıkta yanan bir ışık ya da lambaya benzer (Ps. 119:105 ; Prov. 4:18). İsa, böyle bir ışığa sahip olan bir kimsenin onu bir kovanın (leğenin) altına koymayacağına, oysa onu açıkça göstereceğine işaret etti (Mt. 5:15). İsa şöyle dedi, "*ben dünyanın ışığıyım*" (Jn. 8:12); Mesih'te vaftiz olduğunuzdan dolayı, "*siz de dünya'nın ışığısınız*" (Mt. 5:14). Mesih şöyle devam etti: "*Tepenin üzerine kurulan kent gizlenemez*".

Eğer anladığımız gerçek Müjde'ye göre bir yaşam sürdürüyorsak, bizim kutsallığımız kendileriyle yaşadıklarımız için besbelli olacaktır. Egemenlik umuduna doğru ayrıldığımız ve onların dünyasal (maddi) yollarından da ayrıldığımız gerçeğini gizlemeye muktedir olamayacağız.

Biz zarif bir yoldan, Gerçeğin bilgisini bizimle karşılaşan herkesle paylaşmaya çalışmalıyız. Sohbetlerin ruhsal (manevi) konulara çevrilmesi, diğer kiliselerin üyeleriyle öğreti tartışmasına girilmesi, broşür dağıtılması ve hatta mahalli medyamıza küçük reklamlar verilmesi; bütün bunlar kendi ışığımızın parlamasına izin verebilmemizin yollarıdır. Diğer inançlılara tanık olma işleyişinden ayrılabilmeyi düşünmemeliyiz; bizler her birimiz bireysel sorumluluğa sahibiz. Mesih'te Kardeşler, büyük ölçekte vaaz verme inisiyatifi açısından diğer gruplarla karşılaştırıldığında nispeten az örgütlenmişlerdir. Her birimiz birey olarak, büyük ölçüde kendi kişisel harcamalarımızla, muktedir olabildiğimiz kadarını yaparız.

Vaazın en başarılı yollarından biri, inançlarımızı kendi ailemize ve kendileriyle en yakın bağlantımız olanlara açıklama aracılığıyla. Arkadaşları imanlı olmayanlar, kendi inançlarını onlara açıkça izah etmelidirler. Buna karşın; bu bir kez yapıldıktan sonra, konuyu sürekli gündemde tutmak ya da onlara baskı uygulamak akılcı olmaz. Baskı sonucu dönmüş olanlar, Tanrı'nın ne istediğini bilmezler. Bizim görevimiz, ona yanıtın şiddeti hakkında gecikmiş olarak kaygılanmaksızın, Gerçeğe tanıklık olmalıdır. Bu tanıklığı yapmak üzere büyük bir sorumluluğa sahibiz (Ez. 3: 17-21). Eğer Mesih yaşam süremiz içinde gelirse, "*kırda olacak olan iki kişiden biri alınacak ve diğeri bırakılacak*" (Lk. 17:36). Eğer ailemize ve iş arkadaşlarımıza Efendimiz İsa'nın ikinci gelişi hakkında söz etmemişsek, bu meydana geldiğinde gerçekten garip olacaktır.

11.3.4 TOPLULUKTA YAŞAM

Bu çalışmada şimdiye dek, kendi kişisel ruhi (manevi) sorumluluklarımızdan söz ettik. Yine de, umudumuzu paylaşan diğerleriyle beraber toplanmak üzere bir göreve sahibiz. Yine, bu; doğal olarak yapmayı arzuladığımız şey olmalıdır. Vaftizimden sonra, Egemenliğe doğru çölde bir yolculuğa giriştiğimizi gösterdik. Yol arkadaşlarıyla bağlantı kurmak için arzu duymamız gerektiği hususu, sadece doğal olur. Bizler Mesih'in gelişinden önceki son günleri yaşıyoruz. Bu zamanlarda bizim üzerimize gelen birçok karmaşık sınamaları alt edebilmek için, aynı durumdaki diğerleriyle duygu birliğine ihtiyacımız vardır: *"Bir araya gelmekten vazgeçmeyelim... Ama, (ikinci gelişe ilişkin) günün yaklaştığını gördükçe birbirimizi daha da çok yüreklendirelim"* (Heb. 10:25 ; krş. Mal. 3:16). Bu nedenle inançlılar; İncil çalışmasını, duygu paylaşma ayinini ve vaaz eylemlerini diğerleriyle paylaşmak için görüşmek üzere, mektuplarla ve seyahatlerle birbirleriyle bağlantı kurmaya yönelik her çabayı göstermelidirler.

Bizler, bireysel olarak her birimiz dünya'dan Egemenliğin büyük umuduna çağrıldık. 'Kutsal' sözcüğü 'çağrılan bir kişi' anlamına gelir; ve sadece geçmişteki birkaç inançlı yerine bütün gerçek inançlıları ifade edebilir. İngilizce İncil'de 'kilise' olarak tercüme edilen Yunanca sözcük, 'çağrılmış olanların - yani inançlıların- bir cemaati' demek olan **'topluluk'** anlamına gelir. Bu nedenle 'kilise', kişilerin içinde toplandığı fiziksel binadan çok, inançlılar grubunu ifade eder. Bu terimin kullanımında yanlış anlamayı önlemek için, Mesih'te Kardeşler kendi kiliselerini, 'topluluklar' olarak ifade etme eğilimindedirler.

Belirli bir kentte ya da bölgede nerede birkaç inançlı varsa, içinde düzenli olarak toplanmak üzere bir toplanma yeri bulmaları mantıklıdır. Bu, bir inançlının evi ya da kiralanmış bir salon olabilir. Mesih'te Kardeşler toplulukları dünya çapında; topluluk merkezleri, otel konferans salonları, kendi inşa ettikleri salonlar ve özel evlerde toplanırlar. Bir topluluğun amacı, toplu İncil çalışması yoluyla üyelerini güçlendirmek; ve de vaaz yoluyla kendi ışıklarının parlamasına izin vermek yoluyla topluca dünyaya tanıklık etmektir. Bir Mesih'te Kardeşler topluluğu için tipik bir program, şöyle bir şey olabilir:

PAZAR		11:00	Ekmek Bölme Ayini
		18:00	Herkese açık vaaz faaliyeti
ÇARŞAMBA	...	8:00	İncil Çalışması

Topluluk, Tanrı'nın ailesinin parçasıdır. Üyelerinin birbirlerine sıkıca bağlılık gösterdiği herhangi bir toplulukta, her üyenin, diğerlerine karşı duyarlı ve uysal olması gerekmektedir; Mesih'in kendisi buna yüce örnektir. Açık ruhsal üstünlüğüne rağmen, o; onlar aralarında en büyüğün kim olduğu hususunda kendi aralarında tartışırken müritlerin ayaklarını yıkayarak, herkesin hizmetçisi gibi davrandı. İsa bize, buradaki örneğini takip etmemizi buyurdu (Jn. 13: 14,15 ; Mt. 20: 25-28).

Artık Kutsal Ruh'un mucizevi armağanları geri alındığından, ilk kiliselerde olduğu gibi, 'ileri gelenler' için hiçbir görev yoktur: *"Çünkü sizin bir tek öğretmeniniz var, o da Mesih'tir; bu durumda bütün hepiniz kardeşsiniz"* (Mt. 23:8). Bu nedenle Mesih'te Kardeşler, dünyevi yaşamdaki onların farklı konumlarını dikkate almaksızın ilk isimleriyle hitap etmek suretiyle birbirlerinden erkek kardeş ya da kız kardeş diye söz ederler. Açıktır ki bunun söylenmesi; uzun yıllar gerçek Tanrı'nın bilgisine sahip olan ya da Tanrı'nın sözüne kendi bağlılıkları aracılığı ile ruhsal (manevi) konularda hızla olgunluğa erişen inançlılar için hürmet ifadesi olmalıdır. İnançlıların buna benzer öğütlerinin, Tanrı'nın sözünü izlemek için uğraş verenler tarafından kıymeti çok bilinecektir. Yine de, onlar; (kendilerinde) Tanrı'nın sözünün doğru bir yansıması oluncaya kadar, sadece diğer inançlıların öğütlerini alacaklardır.

Toplulukta verilen öğretisi, besbelli ki Tanrı'nın Sözü üzerine kurulmalıdır. Bu nedenle, toplulukta herkese açık konuşmalar yapan kişiler, O'nun namına konuşuyorlar, Tanrı'yı yansıtıyorlar. Tanrı erkek olduğundan, bunun sonucu sadece erkek kardeşler, Tanrı'nın Sözü nedeniyle herkese açık öğretim çalışması yapabilirler. 1 Cor. 14:34 daha net olamazdı: *"Kadınlarınız topluluklarda sessiz kalsın; çünkü onların konuşmalarına izin yoktur"*. 1 Tim. 2: 11-15, bunun nedeni için, geriye Cennet Bahçesi'ndeki olaylara doğru iz sürer. Çünkü Havva Adem'e günah işlemeyi öğretti; kadın şu anda da erkeğe ders vermemelidir. Tanrı'nın Adem'i Havva'dan önce biçimlendirmiş olması gerçeği, şunun bir belirtisidir: *"Kadının başı erkektir"* (1 Cor. 11:3); ve bu nedenle ruhsal (manevi) konularda, kadın'ın erkeği yönetmesi yerine, erkek kadını yönetmelidir.

Bütün bu şeylerden dolayı, *"Kadın tam uysallıkla sessizlik içinde öğrensin. Ama kadının ders vermesine de, erkek üzerinde egemenliği ele geçirmesine"*

de izin vermiyorum. Yine kadın sessiz olsun. Çünkü önce Adem, sonra Havva yaratıldı. Daha sonra aldanan Adem değildi; ama kadın aldanıp günah işledi. Ama yine de kadın ağırlıklılık ile iman, hayırseverlik ve kutsallıkta yaşamını sürdürürse, çocuk doğurmakla (Yunanca, 'aracılığı ile') kurtulacaktır" (1 Tim. 2: 11-15).

Buradan, İncil'in erkek ve kadın inançlılar için belirli ayrı roller tanımladığı açıktır. Kadına belirli olgular buyurulmuştur: *"evlenmek, çocuk doğurmak, evi yönetmek" (1 Tim. 5:14)*; ki bunlar onların ruhsal çabalarının çevresinin evinki olduğunu gösterir. Bu nedenle, toplulukta herkese açık çalışmak, erkeğe bırakılmıştır. Bu, cinsler arası eşitlik insanı (hümanist) teoriye taban tabana zıttır; ki bununla kendini mesleğine adanmış kadın, aile bütçesinin yönetiminden üniseks giysiler giymeye kadar her yönden kocasıyla eşit olduğunu savunabilir. Tamamen materyalist ve bencil dünyada duygusal sağlığı belirli düzeyde tutabilmek için gerekli gibi görünen çocukların yetiştirilmesi ise, kendini bir sıkıntıya atmak gibi görülmektedir. Gerçek inançlılar çağın bu düşünce tarzından kaçınacaklardır. Bu her zaman olmasa bile, bir denge gereklidir.

Koca, hanım üzerinde efendi (sahip) olmamalı; ama onu Mesih'in bizi sevdiği gibi sevmelidir (Eph. 5:25).

"Kocalar, onlarla (karılarınızla) anlayış içinde yaşayın (yani, sizin Tanrı'nın sözüne anlayışınıza göre, karılarınıza duyarlı şekilde davranın). Zayıf varlık olarak kadınlara, Tanrı'nın lütfettiği yaşamın ortak mirasçıları oldukları için, saygı gösterin" (1 Pet. 3:7).

Ruhsal (manevi) terimlerle, Mesih'te vaftizim erkek ve kadını eşit kılar (Gal. 3: 27,28 *krş. 1 Cor. 11:11*). Yine de bu, *"erkek kadının başıdır" (1 Cor. 11:3)* şeklindeki açık ilkeyi; pratikte ve ruhsal meselelerde, hem aile ve hem de topluluk içinde, etkilemez.

Bu ilkenin kavrandığını göstermek için, kadın inançlılar; bir erkek kardeş her nerede Tanrı'nın sözü'nden ders veriyorsa, bir baş örtüsü takmalıdırlar. Bu pratikte; bir şapka ya da eşarın topluluktaki tüm toplantılarda (kadınlar tarafından) takılması gerektiği anlamına gelir. Erkek kadın arasındaki rollerin farklılığı, erkek ve kadınların saçlarındaki biçim aracılığı ile vurgulanmalıdır (1 Cor. 11: 14,15). *Başını örtmeden dua eden... her kadın, başını (yani, kocasını - a.3) küçük düşürür: çünkü, böylesinin başı kazanmış bir kadından hiç farkı yoktur. Ama eğer kadın örtünmüyorsa, saçını da kazıtsın. Ama eğer saçın kazıtılması ya da tıraş edilmesi kadın için bir ayıpsa, başını örtün... Bu nedenle kadın, kocasının otoritesi altında olduğunun bir simgesi olarak, bir baş örtüsüne sahip olmalıdır" (1 Cor. 11: 5,6,10 A.V. dipnot).*

‘Örtülmemiş’ bir başa sahip olmanın, ‘o kadının başı kazınmış gibi’ olması, örtülmemiş kafanın saçsız bir kafa olmadığını gösteriyor. Bu nedenle örtülmüş bir kafa, üzerinde saç bulunan değil, ama üzerinde bilinçli olarak bir baş örtüsü olan kafadır. Bir baş örtüsüz bir kadın, onun doğal saç örtüsüne güvenemez. Bunu yapmakla, Tanrı’nın gözünde hiç saça sahip değilmiş gibi olur. Bir adam için ise, bir baş örtüsüne sahip olma yanlıştır (1 Cor. 11:7). Bu, saça sahip olmayı değil, ama özel bir baş örtüsüne (ya da şapkaya) sahip olmayı ifade eder.

Yeni Ahit zamanlarındaki çevre kültüründe; sadece, o bir fahişe olduğu ya da zina yaptığı açığa vurulduğunda veya eğer o kocasını kaybetmişse onun yasını tuttuğunda, bir kadın başını kazıtır. Bir kadın için baş kazınması, kocasını kaybetmiş olduğunu ya da onun tarafından reddedildiğini - Mesih tarafından reddedilmişlikle aynı türde - gösterirdi.

Adam Mesih’i temsil ederken, kadın topluluğu temsil eder. Madem biz, günahlarımızın Mesih tarafından örtülmüş olduğu hakkında bilinçli olarak karar vermek zorundayız, o halde kadın da kendi kafasını kapatması hakkında bilinçli olarak karar almalıdır. Saçların doğal örtüsüne güvenmek, kurtulmamız için Mesihinkine karşıt olarak kendi doğruluğumuza güvenmekle eşdeğerdir.

Bir kadının daha uzun saçları dikkate alındığında, “*Saç kadının (Tanrı tarafından verilen) görkemidir: çünkü saç kadına bir örtü (Yunanca anlamının çağrıştırmasıyla, ‘doğal bir örtü’) olarak verilmiştir*” (1 Cor.11:15 A.V. dipnot). Bir kadın saçlarını, erkekten farklılığını vurgulayan bir biçimde, uzatmalıdır. Erkek ve dişi saç biçimleri arasındaki farklılık; kadın tarafından, onun farklı rolünü göze çarpar hale getirmede bir fırsat olarak kullanılmalıdır.

Kadının uzun saçlara sahip olması ve (dini etkinliklerde) bir baş örtüsü takması hakkındaki bu meselelerde, bu şeylerin yapılmasının sadece göstermelik olmamasına dikkat etmeliyiz. Eğer bir kız kardeş, gerçek bir ruhsal ve uysal davranış biçimine sahipse (krş. 1 Pet. 3:5), o, Mesih temsilcisi olan inançlılar olarak erkek kardeşlerine boyun eğecek; ve (toplantılarda) bir baş örtüsü takmayı da içeren her yoldan uysallık göstermekten zevk alacaktır. Eğer Tanrının bütün buyrukları gibi, bu buyrukların da nedeni anlaşılırsa, o zaman onlara uymada hiçbir isteksizlik olmayacaktır.

Topluluk içinde kız kardeşler için iş daima vardır - Pazar Okulu öğretimi ve herkese açık öğreti ya da konuşmayla ilgili olmayan, örneğin muhasebe kaydı tutma gibi, çok sayıdaki diğer işler. Ruhen olgunluğa ermiş kadınlar, (ev kadını ve kocalarına bağımlı olmak üzere) genç kız kardeşler için eğitim toplantılarını yürütmek için yüreklendirilebilirler (*Tit. 2: 3,4 krş. Miryam'ın İsraili kadınları yönetmesi, Ex. 15:20*).

11.3.5 EKMEĞİN BÖLÜNMESİ

Dua ve İncil okumasıyla beraber; kendi kurban edilişinin anısına Mesih'in ekmek bölme ve şarap içme'ye ilişkin buyruğuna düzenli olarak uymak, çok önemlidir. İsa buyurdu: *"Beni anmak üzere bunu yapın"* (*Lk. 22:19*). Bu, İsa'nın tekrar onlarla ekmek ve şarabı paylaşacağı zaman olan onun ikinci gelişine kadar, yandaşlarının düzenli olarak bunu yapmaları, onun arzusu idi (*1 Cor. 11:26 ; Lk. 22: 16-18*).

Ekmek, çarmıhta sunulmuş olan Mesih'in bedenini ve şarap da onun kanını temsil eder (*1 Cor. 11: 23-27*). İlk inançlılar, bu ayini sık sık (*Acts 2: 42,46*), muhtemelen haftada bir (*Acts 20:7*), yerine getirmiş gibi görünmektedir. Eğer biz Mersih'i gerçekten seviyorsak, onun buyruklarına uyacağız (*Jn. 15: 11-14*). Eğer biz onunla gerçek bir kişisel ilişkiye sahipsek, onun istediği gibi, kurban edilişini anımsamayı arzu edeceğiz; ve böylelikle, onun başardığı o büyük kurtuluşun anısı ile kendimizi yüreklendireceğiz. Onun çarmıhtaki acıları üzerine sakın bir düşünme dönemi; bizim kendi sınanmalarımızı, Efendimiz İsa'nın kilerle karşılaştırıldığında, anlamsız hale getirecektir.

Ekmek bölünmesi, temel olarak bir anma ayinidir; bunun yapılmasının bir sonucu olarak sihirli hiçbir şey olmaz. O, Musa'nın şeriatı hükmü altında yapılan Fısıh (Gel-geç) Yortusu'na eşdeğerdir (*Lk. 22:15 ; 1 Cor. 5: 7,8*). Bu, Tanrının Musa aracılığı ile Kızıldeniz'de yaptığı Mısır'dan kurtuluşun anımsanması aracı idi. Ekmek bölme ayini, bizi; çarmıhta mümkün kılınan ve vaftizim aracılığı ile bizim onunla ilişkili olduğumuz, İsa aracılığı ile günahattan kurtuluşumuza geri götürür. Bu nedenle, bu buyruğun yerine getirilmesi, bizim doğal olarak yapmayı istediğimiz bir şey olmalıdır.

Fiziksel olarak ekmeğin ve şarabın alınması, bizim için Mesih sevgisi yaratır; ve gerçekten kurtuluşa ilişkin bütün şeyler, bir kez daha böylesine gerçek olur. Bu nedenle, aşağı yukarı haftada bir kez ekmek bölünmesi, sağlıklı bir ruhsal durumun bir belirtisidir. Eğer kişi, Gerçeğin paydaş-inançlıları ile bunu yapamazsa, onu yalnız başına yapmalıdır. Bu buyruğun yerine

getirilmesinde hiçbir mazeretin bizi durdurmasına izin verilmemelidir. Ayin için yanımızda ekmek ve şarap tedarikini sağlamak üzere her çabayı göstermeliyiz. Olağanüstü şartlarda bunların noksanlığı bile, sınırlı imkânlarda yapabildiğimiz en iyisi ile Mesihî anımsamamızdan bizi alıkoymamalıdır. İsa, “asma’nın ürünü” (Lk. 22:18) kullandı; ve bu nedenle biz de kırmızı üzüm şarabını kullanırız.

Mesih’in acılarını ve kurban edilmesinin simgelerini üstlenmek, bir erkek ya da kadının sahip olabileceği en yüce onurdur. Onun neyi temsil ettiğini yeterince özen göstermeyerek onlarla paydaş olmak, şu ifade dikkate alındığında, küfüre yakındır: “Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâsedan her içtiğinizde Efendimiz İsa’nın ölümünü göstermiş olursunuz...Bunun için kim uygun olmayan biçimde bu ekmeği yerse ve Efendimiz İsa’nın kâsesinden içerse, Efendimiz İsa’nın bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olacaktır”(1 Cor. 11: 26,27). Bu nedenle, bir ekmek bölme ayini, kişinin düşünce akışına yönelik kesilmeler ya da dikkat dağıtıcı şeylerin olmayacağı yer ve zamanda yapılmalıdır. Bu husus; bunun, sabah erken ya da gece geç vakit, bir yatak odasında ya da diğer uygun yerde, yapılmasını gerektirebilir. Ek olarak şunu öğütleriz: “Kişi önce kendini sınısın; ve böylece (o kendi kendine sınamanın alçak gönüllülük ruhu içinde) ekmeği yesin ve o kâsedan içsin (1 Cor. 11:28). Böylelikle biz zihnimizi Mesih’in kurban edilmesine sabitleştiririz; belki de onun çarmıha gerilmesine ilişkin Müjde kayıtlarına göz atmak yoluyla önceden simgeleri üstleniriz. Bunları doğru şekilde yapma yoluyla, Mesih’e yönelik bizim kendi bilincimizi de kaçınılmaz olarak sınavacağız.

Ekmek bölme için ayine ilişkin uygun bir sıra aşağıdaki gibidir:

1. Dua Tanrı’nın toplantıyı kutsamasının istenmesi; O’nun gözlerimizi O’nun Sözü’ne açması; diğer inançlıların gereksinmelerinin anımsanması; özellikle Mesih’te örüldüğü şekliyle O’nun sevgisi için O’na yakarılması ve diğer herhangi özel konularda dua edilmesi.
2. ‘İncil Rehberi’ içinde belirtildiği şekilde, o gün için olan İncil okumalarının yapılması.
3. Onlardan öğrendiğin dersleri düşün ya da bir ‘vaaz’ oku. Bu bölümler üzerine bir İncil çalışması, bizi ayinimizin amacına, Mesih’in anısına, doğru yönlendirecektir.
4. 1 Cor. 11: 23-29’u oku.
5. Kendi kendini sına sessizlik dönemi.
6. Ekmek için dua.
7. Ekmeğin bölünmesi ve ondan küçük bir parçanın yenmesi.
8. Şarap için dua.

9. Şaraptan bir yudum alma.

10. Kapanış duası.

Ayının tümü, bir saatten biraz fazla sürmelidir.

11.4 EVLENME

Bu bölüme, vaftizim esnasında bekar olan kişilerin durumunu inceleyerek başlayacağız. *Konu 5:3*'de, sadece vaftiz olmuş inançlılar için evlenmenin gereğini tartıştık. Kendilerini tamamıyla Tanrı işlerine adayacak şekilde bekar kalan ya da en azından bekar kalma seçeneğini düşünen İsa, Pavlus ve diğerlerinin örnekleriyle birleşmiş, birkaç bölüm vardır (*1 Cor. 7: 7-9, 32-38* krş. *2 Tim. 2:4 ; Mt. 19: 11,12,29 ; Ecc. 9:9*). “*Ama yine de evlenirsen, günah işlemiş olmazsın*” (*1 Cor. 7:28*). Havarilerin çoğu evliydi (*1 Cor. 9:5*); ve Tanrı'nın tasarladığı şekilde evlilik, birçok fiziksel ve ruhsal fayda getirecek şekilde planlanmıştır. “*Evlilik herkes arasında saygın; ve yatak (kullanımı) lekesiz olsun*” (*Heb. 13:4*). Ruhsal (manevi) meselelerde çok üst bir düzeyde sorumluluk yüklenmedikçe, (Tanrı dedi ki ,) “*adamın yalnız olması iyi değildir...*”; bu nedenle, evliliği Tanrı kurmuştur (*Gen. 2: 18-24*). Böylelikle, “*İyi bir zevce bulan herkes bir iyi şey bulur; ve Tanrı'nın lütfunu alır...Basiretli bir zevce, Efendimiz Tanrı'dandır*” (*Prov. 18:22 ; 19:14*).

Bize, *1 Cor. 7:1,2* 'de konunun dengeli bir özeti verilmektedir: “*Bir kadınla evlenmemek bir erkek için iyidir. Yine de (cinsel ahlaksızlık çok fazla olduğu için) zinayı önlemek üzere, her erkeğin bir karısı ve her kadının bir kocası olsun*” (krş. *1 Cor. 7:9*).

Bu ayetlerin anlamı, evlilik dışı seks arzulara düşkünlüğün zina olduğu şeklindedir. Zinaya (evli olmayan kişiler arasındaki seks), eş aldatma (biri ya da her ikisi de başka eşlerle evli olanlar arası seks) ve herhangi bir biçimdeki cinsel ahlaksızlığa karşı uyarılar; başından sonuna kadar Yeni Ahit'te sıkça görülür; hemen hemen her mektup bunları içerir. Aşağıdakiler bunlardan sadece bazılarıdır: *Acts 15:20 ; Rom. 1:29 ; 1 Cor. 6: 9-18 ; 10:8 ; 2 Cor. 12:21 ; Gal. 5:19 ; Eph. 5:3 ; Col.3:5 ; 1 Thes. 4:3 ; Jude 7; 1 Pet. 4:3 ; Rev. 2:21*.

Bütün bu tekrarlanan vurgunun ışığında, Tanrı tarafından açıkça ifade edilmiş olan O'nun isteğine karşı çıkmak, gerçekten çok vahimdir. Günahlar anlık zayıflıklarla ilgili olmakla beraber, eğer tövbe edilirse, Tanrı

affetmekten zevk alır (örneğin, Davut'un Batşebayla olan eş aldatması). Bu şeylerin düzenli olarak yapıldığı tarzda yaşam sürdürmek, sadece hüküm giymekle sonuçlanır. Pavlus bunu sık sık söyledi: "*Eş aldatma, zina... ve benzeri şeyler; (bunlar için) sizi geçmişte de söylediğim gibi yine önceden (yargı kürsüsünden önce) uyarıyorum: bu gibi şeyleri (sürekli) yapanlar Tanrı'nın Egemenliğini miras almayacaklar*" (Gal. 5: 19-21); bu nedenle de "*zinadan (kötü arzulardan) kaçınız*" (krş. 2 Tim. 2:22). "*İnsanın işlediği diğer günahlar bedenın dışındadır, ama zina (cinsel ahlaksızlık) işleyen kendi bedenine karşı günah işler*" (1 Cor. 6:18).

Hemen hemen tüm dünyada, genç çiftlerin evlilikten önce, tam cinsel ilişkiye girerek, birlikte yaşamaları kabul edilmeye başlamıştır. Bunu tanımlamak üzere 'töre evliliği' teriminin kullanımı, tam bir yanlış adlandırmadır. İnançlı için evlilik, Tanrı'nın onu tanımladığına uygun evlilik olmalıdır. Çevremizdeki dünyadaki bedensel zevkler vasıtasıyla yaratılmış bir evlilik tanımının, Tanrı'nın evliliğe ilişkin ifadeleri üzerinde üstünlüğe sahip olmasına izin veremeyiz - her şeyden önce, evliliğin temelleri bir insan değil, Tanrı tarafından atılmış idi. İncilsel olarak, evlilik en az üç unsurdan oluşur:

1. Gerçi, bazı evlilik biçimleri basittir. *Ruth* 3:9 - 4:13'deki Rut'un Boaz'la evlilik kayıtları, evliliğin tamamen içine sürüklenilen bir ilişki olmadığını göstermektedir; biri tamamıyla evli sayılırken, özel bir an olmalıdır. Mesih damada ve inançlılar, onun ikinci gelişinde evlenecek olacağı geline benzetilir. Bunu kutlamak için "*kuzunun evlilik şöleni*" olacaktır (Rev. 19: 7-9). Koca ve karı arasındaki ilişki, Mesih ve inançlılar arasındakiini temsil eder (*Eph.* 5: 25-30). Bizim aramızda belli bir evlenme anı olduğu gibi, aynı şekilde, inançlılar arasında kendi evliliklerine başladıkları, yargı kürsüsünde kendimizi Mesih'le birleştirmemizi temsil eden, bir evlenme töreni olmalıdır.

2. Tanrı'nın İsrail'le evlenmesi, birbirleriyle karşılıklı bir ruhsal imanlık antlaşmasına girmeyi içerir (*Ez.* 16:8); ve bu inançlıların evlenmesinde de belirleyici özellik olmalıdır.

3. Evliliği tamamlamak için cinsel ilişki gereklidir (*Dt.* 21:13; *Gen.* 24:67; 29:21 ; 1 *Kings* 11:2). Bundan dolayı, 1 *Cor.* 6: 15,16 evlilik dışı cinsel ilişkinin neden bu denli yanlış olduğunu açıklar. Fiziksel terimlerle cinsel ilişki, Tanrı'nın evli bir çifti nasıl birleştirdiğini ifade eder (*Gen.* 2:24). Bu

nedenle geçici bir ilişkide ‘tek beden’ olarak birleşmek, Tanrı’nın bize vermiş olduğu bedenlerin bir kötü kullanımıdır. O, evlilikte fiziksel terimlerle neyi beraberce birleştirmişse onu tamamlayabilmek üzere onları tasarladı.

Buradan, evlilikten önce ‘beraber yaşayan’ çiftlerin aslında günah içinde yaşıyor oldukları sonucu çıkar. Onlar ilişkilerini uygun şekilde evlenmek yoluyla resmileştirmedikçe, ya da (birbirlerinden) ayrılmadıkça, onların vaftiz olmalarında hiçbir yarar yoktur.

Gelişmekte olan dünyadaki, sıradan kişiler için bir antlaşma ya da evlilik töreni kavramının olmadığı bazı kültürlerde bir karmaşa ortaya çıkar. Bir çift, bu şeyler olmaksızın kendilerini evli gözü ile bakarak yıllarca beraber yaşayabilir. Bu kitabın yazarının tavsiyesi, bu gibi durumlarda, vaftizimi yerine getirenler, vaftizim adayının durumunu açıklamalı ve onların eşleriyle bir tür evlilik antlaşması imzalamalarını sağlamalıdır. O zaman ilişki mümkün olduğunca çabuk ilgili yetkili kuruluşa kaydettirilmelidir.

Kendileri vaftiz olup da, eşleri vaftiz olmayanlar, onlardan hiçbir şekilde ayrılmamalıdır (1 Cor. 7: 13-15). Aksine, sadece dinlerini değiştirmek yerine, onları sevmek için her türlü çabayı harcarlar ve böylece doğru Tanrı’ya gerçek bir inanişaya sahip olarak, kendi yaşam tarzlarını gösterirler. 1 Pet. 3: 1-6, bu durumdaki kişileri, inançlı olmayan eşi dönüştürmenin aracı olarak, böyle yapabilmeleri için bizzat yüreklendirir.

Evliliği yönlendiren ilkeler, onunla ilgili Tanrı’nın şu ifadesinde özetlenmektedir: “Bir erkek, babasını ve anasını bırakacak ve karısına bağlanacaktır: ve onlar tek beden olacaklardır” (Gen. 2:24). Erkek ve karısı arasındaki birlik için bu çaba; mümkün olduğu kadar çok yönlerden, bizim, özyapımızın bencillik ve temel günahına üstün gelmek üzere Mesih’le birleşmek için sürekli çabalarımıza benzerdir. Bu uğraş, Mesih’e ya da eşimize karşı olmak yerine, kendimize karşıdır. Bunda ne kadar başarılı olursak, bizler o kadar mutlu ve ilişkilerimiz o kadar tatminkâr olacaktır.

Bununla beraber bizler; İncil’de bizim için ortaya konmuş kutsallıktaki ve Tanrı’nın ve Mesih’in sevgisinin örneğindeki yüce standartlara yükselmedeki yetersizliğin günah ve başarısızlık dolu gerçek dünyasında yaşıyoruz. Yaşam boyu tam birlik halinde beraberce yaşayan bir erkek ve bir kadının ideal standardı, Gen. 2:24’dedir.

İnançlılar, bazen bu standartların hem kendi yaşamlarında ve hem de diğer inançlıların yaşamlarında erişilmeyeceğini kabul etmeye hazır olmalıdırlar. Kocalar ve karılar tartışabilirler ve sahip olmaları gereken o düşünüş birliğini kaybedebilirler; ki bu evliliğin tamamlanması için fiziksel olarak mümkün olmayabilir. Bir erkek, eğer çok eşliliğin izin verildiği bir toplulukta yaşıyorsa, vaftizinden önce aldığı birkaç kadına sahip olabilir. Bu durumda o mevcut karılarıyla kalmalı, ama daha fazlasını almamalıdır. Bu nedenle; kutsal ilkelere bağlılıkta insan şefkat ve azminin üstada yakışır bir karışımı olan havari Pavlus, aşırı uyumsuzluk olaylarında ayrılığın mümkün olduğunu öğütledi: *“Kadın kocasından ayrılmasın: ama ayrılırsa, o bekar kalsın”* (1 Cor. 7: 10,11).

Bu ideal bir standardı ifade etmektedir. Ama temel bir İlâhi ilkeye zıt olmadığı sürece, daha düşük bir standardı kabul etmedeki isteklilik; Kutsal Yazı’nın oldukça yaygın bir özelliğidir. Pavlus’un 1 Cor. 7:10-11’deki öğüdü, 1 Cor. 7: 27,28’deki şu öğüdüyle benzerdir: *“... Karından mı ayrıldın? Başka bir karı arama (yani, bekâr kal). Ama eğer evlenirsen, günah işlemiş olmazsın”*. Ama yine de kasti olarak boşanmak; erkek ve kadın’ın onları tek beden olarak Tanrı’nın birleştirmiş olduğunu kavraması gerektiği şeklindeki Tanrı kuralına, onlar bunu pratik nedenlerle uygulamaya geçirmeyi zor bular bile, kurumsal bir karşı gelmedir. Mesih’in sözleri özenli şekilde nettir:

“Tanrı, yaratılışın ta başlangıcından insanları erkek ve dişi olarak yarattı. Bu nedenle bir erkek anasını ve babasını bırakacak, karısına bağlanacak ve onlar ikisi tek beden olacaklar. Şöyle ki (İsa vurguluyor) onlar artık iki değil, ama tek bedendir. Onun için, Tanrının bir arada birleştirmiş olduğunu, insan (boşanmayla) ayırmasın. Karısını boşayıp başkasıyla evlenen, ona (karısına) karşı zina işlemiş olur. Eğer bir kadın kocasını boşar ve diğer biri ile evlenirse, o da zina işler” (Mk. 10: 6-12).

Cinsel ilişkilerin bütün bu alanında, insanoğlu; doğal arzulara ilişkin düşkünlüğü haklı çıkarmak üzere, akla yatkın özürler ortaya atmada ustadır. Kendilerini özellikle ayartılma durumlarında bulan kişiler; sadece bu bölümde alıntı yapılan ayetler üzerinde yinelenen bir meditasyondan gereksinim duydukları gücü ve ruhsal direnci bulacaklardır. Bazıları, homoseksüelliği ve lezbiyenliği şeriata uygun, doğal arzular olduğunu haklı çıkarmaya çalışırlar. Bununla beraber, bu gibi alışkanlıkların Tanrı’nın gözünde iğrenç olduğuna hiç şüphe yoktur.

Gen. 2:24'ün içerdığı temel kural, homoseksüelliğin günahını açığa vurur. Tanrı'nın niyeti, erkek ve kadın evlenmeli ve birbirlerine bağlanmalı şeklindedir. Tanrı, Adem için bir yardımcı olarak, diğer bir erkek yerine, kadını yarattı. İncilde, erkekler arası cinsel ilişki defalarca ayıplanmaktadır. Bu, Sodom kentinin yok edilmesine neden olan günahlardan biriydi (Gen. 18 ve 19'uncu bölümler). Havarî Pavlus, bu gibi eylemleri sürdürenlerin Tanrı'nın gazabına uğrayacakları ve Tanrı'nın Egemenliğinden dışlanacakları hususunu çok açık hale getirmiştir (Rom. 1: 18-32 ; 1 Cor. 6: 9,10).

Bu gibi şeylere bir kez bulaşmış olma gerçeği, bizim Tanrı'nın yardımının dışında olduğumuz duygunu bize vermemelidir. Tanrı'dan bağışlanma vardır; O'nun bağışlamasını yaşayanlar aracılığı ile, O'na sevgi dolu derin saygı verilmiş olur (Ps. 130:4). Korint'teki toplulukta, tövbekâr playboy'ların oldukça önemli payı vardı: *“Bazılarınız böyleydiniz ama vaftizimde yıkandınız; ama kutsal kıldınız; ama Efendimiz İsa'nın adıyla (vaftizim aracılığı ile) aklandınız”* (1 Cor. 6: 9-11).

Birinin karşı cinse hiç doğal çekiciliğe sahip olmadığı şeklindeki şikâyeti, gerçekte; Tanrı'nın eşcinsellik işlememizi bize yasaklamasının, ama bizi alt edici ayartmayla yaratmasının adil olmadığı şeklinde bir suçlamadır. Tanrı bizim, bir kaçış yolu olmaksızın makul ölçülerde taşıyabileceğimizin üzerinde sınanmamıza izin vermeyecektir (1 Cor. 10:13). Bedensel zevklerin herhangi birine aşırı düşkünlük yoluyla, doğal olarak o neyi istiyorsa o noktaya ulaşabilir. Böylece, bir alkolik ya da hap bağımlısı, belli kimyasalları düzenli olarak almaksızın yaşayamaz. Ama o, kendi zihinsel bakış açısını değişmesine ve terapi yardımıyla dengeli, normal bir yaşam tarzına geri dönmeye gereksinim duyabilir.

Eşcinseller aynı süreci geçirmelidirler. Bunda erkeklerin çabalarını Tanrı pekiştirecektir. Eğer onlar kendilerini tamamiyle kendi doğal arzularının zevkine verirlerse, Tanrı onlara eskinin İsraililerine davrandığı gibi davranır:

“Bu nedenle Tanrı onları utanç verici tutkulara teslim etti. Onların kadınları bile doğal ilişkiler yerine doğal olmayanları yeğlediler. Aynı şekilde erkekler de kadınlarla doğal ilişkilerini bırakıp, birbirlerine karşı şehvetle yanıp tutuştular. Erkekler erkeklerle uygunsuz ilişkilere girdiler ve kendilerinde (yani, kendi bedenlerinde) yanlışlıklarına (günahlarına) yaraşan karşılığı aldılar” (Rom. 1: 26,27).

Sadece kasten kör olan, bu açık bir AİDS kehanetini ve ahlâksız dünyamızın şu anda biçmekte olduğu cinsel yoldan geçen diğer hastalıkların bol ürününü görmeyi başaramaz.

11.5 PAYDAŞLIK

‘Paydaşlık’ (ortaklık) ve ‘duygu birliği’ olarak tercüme edilen Yunanca sözcükler, temel olarak ortak bir şeye, müşterek birliğe, sahip olma durumunu ifade eder. ‘Duygu birliği’, ‘paylaşmak’ sözcüğü ile ilişkilidir. Tanrı’nın yollarını bilme ve uygulama nedeniyle, Tanrı’yla ve ‘Mesih’te’ olma aracılığı ile aynısını yapan tüm diğerleriyle paydaşlığa sahibiz. Diğerleriyle paydaşlığa sahip olmanın getirdiği sorumlulukları savsaklamak kolaydır. *“İyilik yapmayı ve paylaşmayı (yani, paydaşlığı) unutmayın”* (Heb. 13:16). Phil. 1:5, bizim *“Müjdede paydaşlığımızdan (işbirliğimizden)”* söz eder; bu nedenle, paydaşlığımızın temeli gerçek İncil’den oluşan öğretilerdir. Bu nedenle gerçek inançlılar tarafından sahip olunan paydaşlık, herhangi bir örgüt ya da topluluk içinde olandan çok daha büyüktür. Bu paydaşlıktan dolayı onlar birbirleriyle olmak ve ücra köşelerdeki inançlıları ziyaret etmek için uzun mesafelere seyahat ederler; ve mümkün olan yerde posta ve telefon kullanmalıdırlar. Pavlus, *“Ruhun paydaşlığından”* (Phil. 2:1) söz eder; ki bu, Tanrı’nın Ruhunda/Sözünde açıklandığı gibi, Tanrı’nın Ruhunun/ belleğinin bizim ortak yandaş grubumuz çevresine dayanan paydaşlıktır.

Paydaşlığımızın en harika anlatımlarından biri, beraberce ekmek bölme ayininin yerine getirilmesi aracılığı ile olur. İlk inançlılar, *“elçilerin öğretisinde ve ekmek bölmede ve de duada paydaşlığı sebatla sürdürdüler...yürekten sevinç ve sadelikle... ekmek bölüyorlardı”* (Acts 2: 42,46). Umudumuzun merkez eksenini temsil eden, beraberce paylaştığımız simgeler, *“yürekten sadelikle”* bizi birbirimize bağlamalıdır. *“Tanrı’ya şükrettiğimiz şükran kâsesiyle, Mesih’in kanına paydaş olmuyor muyuz? Bölüp yediğimiz ekmekle, Mesih’in bedenine paydaş olmuyor muyuz? Biz de çok olduğumuz halde tek bir ekmeğiz ve tek bir bedeniz. Çünkü hepimiz o tek ekmeğin (yani, Mesih’i) paydaşlarıyız (1 Cor. 10: 16,17).*

Bu nedenle bizler, Mesih’in kurban edilişinin simgelerini, *“o tek ekmeğin paydaşları”* olan, onun işleyişinden fayda sağlayan herkes ile paylaşmak için

bir yükümlülüğe sahibiz. Sadece, gerçeği öğrendikten sonra Mesihte gereği gibi vaftiz olmuş olanlar bu konumdadır; ve bundan ayrı olan herhangi biriyle onları paylaşmak, simgelerle ilgili anlamsız bir iştir.

Yuhanna, sonsuz yaşamın Müjdesini diğerleriyle nasıl paylaştığını anımsar: *“Ki sizin de bizimle paydaşlığınız olsun: ve aslında bizim paydaşlığımız Baba’yla ve O’nun oğlu İsa Mesih’ledir (1 Jn. 2,3).* Bu, paydaşlığın gerçek Müjdenin ortak bir anlayışı üzerine dayandığını göstermektedir; ki bu bize, hem diğer gerçek inançlılarla ve hem de Tanrı ve İsa ile kişisel bir düzeyde paydaşlık getirir. Müjdeyi yaşantılarımıza ne kadar fazla uygularsak, günahkâr eğilimlerimizin üstesinden gelerek Tanrı’nın sözüyle ilgili anlayışımızda ne kadar daha derine ilerlersek, Tanrı ve Mesih’le olan paydaşlığımız o kadar derin olur.

Tanrı, Mesih ve diğer inançlılarla olan paydaşlığımız, sadece; ‘tek iman’ı oluşturan öğretisel gerçekler hakkında bizim ortak uzlaşmamıza bağlı değildir. Yaşam tarzımız, onlarda ifade edilen ilkelere uygun olmalıdır. *“Tanrı ışıktır ve onda hiç karanlık yoktur. Eğer onunla paydaşlığımız var der ve karanlıkta yürürsek, yalan söylemiş ve gerçeğe uymamış oluruz. Ama O ışıktaki olduğu gibi, eğer biz de ışıktaki yürürsek, birbirimizle paydaşlığımız olur; ve O’nun Oğlu İsa Mesih’in kanı, bizi her günahtan arındırır” (1 Jn. 1: 5-7).*

‘Karanlıkta yürümek’, Tanrı’nın Sözü’nün ışığı ile açıkça ve sürekli olarak karşıt olan bir yaşam tarzını ifade etmelidir (Ps. 119:105 ; Prov. 4:18). Bu, bizlerin arada sırada olan zayıflıklarımızı ifade etmez; çünkü takip eden ayet şu şekilde devam eder: *“Günahımız yok dersek, kendimizi aldatırız ve bizde gerçek (yani, Tanrı’nın sözü- Jn. 17:17 ; 3:21 ; Eph. 5:13) olmaz” (1 Jn. 1:8).*

Buradan, açıktır olmalıdır ki, paydaşlık; bir inançlı, İncil’in şu net öğretisine açıkça karşı olan diğer öğretilere inanmaya ya da öyle bir yaşam tarzı sürdürmeye başlarsa, kesintiye uğrar: *“Karanlığın semeresiz işlerine paydaş olmayın; tersine onlara karşı çıkın” (Eph. 5:11).* Onları tekrar geri kazanmak için, iyi çobanın kaybolan koyunu araması (Lk. 15: 1-7) örneğinde olduğu gibi, her çaba gösterilmelidir. Eğer kız kardeş ya da erkek kardeş yanlış öğretilere ya da fena halde uygunsuz davranışta ısrar ederse, mevcut olan paydaşlığa ara vermeyi resmileştirmeye gerek vardır (Mt. 18: 15-17). Uygulamada bu, bir topluluğun sorumlu üyeleriyle karşılıklı görüşme ve bir Mesih’te Kardeşler dergisinde olayın duyurusu yoluyla yapılır. Yine de, sadece yanlış öğretilere inanma ya da ruhsal (manevi) olmayan bir yaşam

tarzında ısrarcı olma belirgin olaylarında eyleme geçirilen bu süreç, aşırı şiddette vurgulanamaz. Kişi emin olmalıdır ki, aramızda, İncil'in temel öğretilerinden öylesine küçük yaygın sapmalar olsa bile, onlar paydaşlığın kopmasını gerekli kılar.

Paydaşlığa ilişkin en açık bölümlerden biri 2 Cor. 6: 14-18'de bulunur: *"İnançsızlarla eşit olmayan biçimde (aynı) boyunduruğa girmeyin: çünkü doğrulukla doğru olmamanın ne paydaşlığı ve ışıkla karanlığın ne birliği olabilir?...Tanrı şöyle diyor: ' Bunun için, onların (inançsızların) arasından çıkın ve ayrılın'...'ve ben sizi (evime) kabul edeceğim ve size bir Baba olacağım; ve siz de oğullarım ve kızlarım olacaksınız' diyor Her Şeye Kadir Efendimiz Tanrı"*.

Biz, Tanrı'nın Sözü'nün nasıl ışık olduğunu gösterdik. Bu ayetler, bizim neden yanlış doktrinler öğreten kiliselerle paydaş olmamamız gerektiğini; neden Gerçeği bilmeyen kişilerle evlenmememiz gerektiğini ve dünyanın yollarından kaçınmamız gerektiğini açıklamaktadır. Dünyadan ayrılmamız sayesinde, dünya ölçeğinde bu aynı ilişkiye sahip diğerleriyle -bizim erkek kardeşlerimiz ve kız kardeşlerimiz - bir ailenin parçası olarak, Tanrı'nın tam kendi oğulları ve kızları olmanın nefes kesen onuruna sahibiz. Tek umuda, tek Tanrı'ya, tek vaftizime ve 'tek iman'a , yani tek imanı oluşturan tek gerçek öğretiler seti'ne (Eph. 4:4-6) dayanan sadece 'tek beden', yani tek gerçek kilise vardır (Eph. 1:23). Hem bu 'tek beden'in parçası olmak ve hem de diğer gerçek imana inanmayan dini örgütlerle paydaş olmak mümkün değildir. Işığın karanlıkla hiç bir paydaşlığa sahip olmadığı dikkate alındığında, eğer biz karanlıkla paydaş olmayı seçersek, kendimizi karanlıkta olarak ilan ederiz. Kutsal Yazıda açıklanmış olan tüm öğretisel gerçek sisteminin değerini içtenlikle bilirsek, Hristiyanlık adı ile yanlış öğretiye inanan kişilerin, Tanrı ile ateistlerden daha fazla paydaşlığa sahip olmadıklarını göreceğiz.

Eğer bu çalışmaları dikkatle takip etmişseniz, Tanrı'yla ilişkilerimizde yarım-yamalak bir durum olmadığını şimdiye kadar besbelli olacaktır. Bizler ya vaftizim aracılığı ile onda, Mesih'te'yiz ya da onun dışındayız. Bizler ya gerçek öğretiyi kavrayışımız ve ona uygulamadaki itaatimiz nedeniyle ışıktayız ya da karanlıktayız. Kişi her iki karşıt gruba birden ilgi duyamaz.

Bu şeylere ilişkin bilgimiz, bize Tanrı'ya karşı belli bir düzeyde sorumluluk verir. Şu anda sokakta yürüyen adam değiliz ya da dünyanın alelade kişileri gibi sadece günlük yaşantılarımızla ilgilenemeyiz. Tanrı bizim yanıtımızı şiddetle gözlüyor. Hem o efendimiz İsa ve hem de tüm gerçek inançlılar,

sizden doğru kararı vermenizi istiyorlar. Ama Tanrı ve İsa gibi bizler de size - O'nun kendi oğlunu bizim için ölmek üzere verdiği boyuttaki Tanrı'nın olayında bile - yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. En sonunda sizin kurtuluşunuz, size şu anda sunulmakta olan büyük umudu kavrayıp elde tutmak üzere sizin kendi serbest iradenizle aldığınız karara bağlıdır.

KONU 11 : Sorular

1. Vaftizim zamanı civarında, kişinin yaşamında oluşması gereken değişmelerin türleri nelerdir?

2. ‘Kutsallık’ ne anlama gelir?

- a) İnançlı olmayanlarla hiç ilişki kurmama
- b) Günahtan ayrı olma ve Tanrı'nın şeyleri'ne yönelme
- c) Kiliseye gitme
- d) Diğerlerine iyilik yapma.

3. Gerçek bir Hristiyan için hangi işler uygun değildir?

4. ‘Kutsallar’ ve ‘Topluluk’ sözcükleri ne anlama gelir?

5. ‘Ekmek Bölme’ hakkında aşağıdaki ifadelerden hangileri doğrudur?

- a) Biz onu hemen hemen haftada bir yapmalıyız
- b) Biz onu Fısıh Bayramı zamanında yılda bir kez yapmalıyız
- c) Ekmek ve şarap, İsa'nın gerçek bedeni ve kanına dönüşür
- d) Ekmek ve şarap, İsa'nın bedenini ve kanını temsil eder.

6. Evlilik hakkında aşağıdaki ifadelerden hangisi doğrudur?

- a) Bizler sadece gerçek inançlılarla evlenmeliyiz
- b) Boşanma, inançlılar için uygun sayılabilir
- c) Eşi bir inançsız olan evli bir inançlı, onunla kalmaya çaba göstermelidir
- d) Evlilikte erkek Mesih'i ve kadın da inançlıları temsil eder.

7. Kadınlar topluluk içinde öğretmeli midir?

8. Eğer gerçeği öğrendikten sonra vaftiz olursanız, halen tam gerçeği öğretmeyen topluluklarla paydaş olur musunuz?

EK 1 : TEMEL İNCİL ÖĞRETİLERİNİN BİR ÖZETİ

1. TANRI

- 1.1 Tanrı denen kişisel bir varlık vardır;
- 1.3 O gerçek, bedensel bir varlık olup;

- 1.4 biz onun görüntüsünü taşıyız.
- 1.5 Melekler O'nun habercileridir;
- 1.6 ki onlar günah işleyemezler;
- 1.7 çünkü Tanrı'nın özyapısını paylaşırlar.
- 1.8 İncilde öğretilen sadece tek varlık formu vardır - bedensel bir formda var oluş. Tanrı ve melekler bedensel bir formda bulunurlar.
- 1.9 Hristiyan umudu, Mesih'in geri gelişinde bedensel bir formda Tanrı'nın özyapısının verilmesi olmalıdır.

2. TANRI'NIN RUHU

- 2.1 Tanrı'nın Ruhu; O'nun gücünü, nefesini ve belleğini ifade eder;
- 2.2 ki bunlarla O her şeyi başarır.
- 2.3 ve o her yerde bulunur.
- 2.4 Kutsal Ruh, belirli sonuçların elde edilmesinde kullanılan bu gücü ifade eder.
- 2.5 Geçmişte çeşitli zamanlarda, insanlar mucizevi ruh armağanlarına sahip olmuşlardır.
- 2.6 Bunlar şu anda geri çekilmiştir;
- 2.7 şu anda Tanrı'nın gücü bize O'nun sözü aracılığı ile açıklanmaktadır.
- 2.8 Kutsal Ruh, ruh olarak kişilere, onların kendi isteklerine karşı baskı uygulamaz.
- 2.9 İncil, Tanrı'nın Ruhu aracılığı ile tamamıyla esinleme ile gelmişti.
- 2.10 İncil, Tanrı'yla ilişkilerimizde bizim tek yetkilimizdir.

3. TANRI'NIN VAATLERİ

- 3.1 Müjde, Yahudi atalarımıza edilen vaatler şeklinde duyuruldu.
- 3.2 *Gen. 3:15* 'deki 'kadının soyu'; yılanın soyu, günah tarafından geçici olarak 'berelenmiş' Mesih ve doğruları ifade eder.
- 3.3 Yapılan Tanrı'nın vaatlerine göre, dünya gezegeni asla yok edilmeyecektir.
- 3.4 İbrahim'in ve Davut'un soyu Mesih idi.
- 3.5 Bizler iman ve vaftizim aracılığı ile Mesih'te olabiliriz;
- 3.6.1 öyle ki, bu vaatler gerçek inançlılarla ilişkiye sahip olsun.

4. TANRI VE ÖLÜM

- 4.1 Yapı olarak insan ölümlüdür, günaha eğilimlidir ve
- 4.2 Adem'in günahının sonucu olarak lânetlidir.
- 4.3 Mesih bu insan özyapısına sahipti.
- 4.4 'Can' bizi, bizim bedenimizi düşünmemizi ya da kişiliğimizi ifade eder.

- 4.5 Ruh, bizim yaşam gücümüzü/nefesimizi ve mizacımızı ifade eder.
- 4.6 Hiç kimse, bir beden olmaksızın bir ruh olarak var olamaz.
- 4.7 Ölüm, bir bilinçsizlik durumudur.
- 4.8 Mesih'in geri gelişinde, sadece gerçek Müjde'yi bilenler için bedensel bir diriliş olacaktır.
- 4.9 Tanrı'nın sözüne ilişkin bilgi ve değerlendirme, yargının temelini oluşturacaktır.
- 4.10 Ölümsüzlüğün tam olarak bahşedilişi, yargı kürsüsünde olacaktır.
- 4.11 Sorumluluk taşıyan kötülerin cezası, sonsuz ölüm olacaktır.
- 4.12 'Cehennem' mezar'ı ifade eder.
- 4.13 'Gehenna', Kudüs'ün dışındaki, çöplerin ve suçluların yakıldıkları bir alan idi.

5. TANRI'NIN EGEMENLİĞİ

- 5.1 Geçmişteki İsrail halkı, Tanrı'nın Egemenliği idi.
- 5.2 Bu, şu anda sona erdi; ama Mesih'in geri gelişinde tekrar kurulacaktır;
- 5.3 ki bu, Mesih tarafından Tanrı adına yönetilen yeryüzündeki dünya çapında bir egemenlik şeklindedir.
- 5.4 Bu Egemenliğin ilk 1000 yılını (ya da Milenyum), Mesih'in geri gelişinde dirilip sıradan ölümlü kişileri yönetecek olan, tüm çağların gerçek inançlıları görecektir.
- 5.5 Bu nedenle Egemenlik, şu anda siyasi olarak kurulmamıştır.
- 5.6 Biz, işlediklerimizden daha çok, imanımız yoluyla lütuf aracılığı ile kurtuluruz.

6. TANRI VE ŞEYTAN

- 6.1 *Bir sözcük olarak 'Şeytan', 'yanlış yere suçlayıcı' ya da 'iftiracı' anlamına gelir.*
- 6.2 Bir sözcük olarak 'iblis', 'düşman' (hasım) anlamına gelir;
- 6.3 ve hem iyi ve hem de kötü kişileri ifade edebilir.
- 6.4 Mecazi olarak, şeytan ve iblis günah ve bedensel arzuları (nefsi) ifade eder.
- 6.5 Cennet Bahçesi'ndeki yılan, gerçek bir hayvandı.
- 6.6 İnsanın yaratılışı ve yeryüzüne düşüşüne ilişkin *Yaratılış* kitabındaki kayıtlar, tamamen sembolik terimler yerine, gerçek olarak anlaşılmalıdır.

- 6.7 Günahın güçlerinden ya da ruhlarından ayrı olarak, günahkâr ruhlar
eklindeki ‘cinler’, mevcut değildir.
- 6.8 Mesih’in cinleri ‘kovması’, aslında onun hastalıkları iyileştirdiği
anlamına gelen ifade tarzının bir parçası olarak anlaşılmalıdır.
- 6.9 Lusifer, günahkâr bir Meleği ifade etmez.
- 6.10 Tanrı gücün tümüdür; O kendi gücünü, O’nun yollarına karşı olan
herhangi bir günahkâr varlıkla paylaşmaz.
- 6.11 Bir inançlının yaşamındaki sınanmalar, sonuçta, ‘kötü talih’ ya da
şeytan denilen günahkâr bir varlığın sonucu olmaktan çok,
Tanrı’dan gelir.

7. İSA MESİH

- 7.1 Hristiyanlıkta geniş çapta kabul gören ‘üçlük’ (teslis), İncil’de
öğretilmeyen bir doktrindir.
- 7.2 Mesih, bakire Meryem’den doğmuştur;
- 7.3 ki Meryem insan özyapısında sıradan bir kadındı.
- 7.4 İsa, insan özyapısına sahipti;
- 7.5 ama onun mükemmel, günahsız bir karakteri vardı.
- 7.6 Tanrı İsa’yı günah işlemek üzere zorlamamasına karşın, İsa,
kendi serbest iradesi ile, mükemmel bir günah sunusu olarak öldü.
- 7.7 İsa, çarmıhtaki ölümünden sonra, dirildi.
- 7.8 İsa, doğumundan önce fiziksel olarak var olmadı.
- 7.9 O, başlangıçtan (dünyanın kuruluşundan) itibaren Tanrı’nın
aklında/planında idi.
- 7.10 İsa, günahlarımız için bir kurban olarak öldü;
- 7.11 o, hem kendisinin ve hem de bizim kurtuluşu kazanmamız için öldü.
- 7.12 İsa bizim temsilcimiz olarak öldü;
- 7.13 o, Hristiyanlıkta yaygın olarak inanıldığı gibi, bizim yerimize
ölmedi.
- 7.14 Musa’nın Şeriatı, İsa’nın ölümü aracılığı ile sona erdi;
- 7.15 bu nedenle, Sebt günü dahil, onları yerine getirmemeliyiz.

8. VAFTİZİM

- 8.1 Vaftizimsiz, kurtuluş umudu olamaz;
- 8.2 iman ve vaftizim, bize İbrahime edilen vaatleri paylaşmayı sağlar;
- 8.3 ve günahlardan başışlanmak için gereklidir.
- 8.4 Vaftizim suyun içine tamamen daldırma yoluyla.
- 8.5 Vaftizim, Müjdeyi bilen bir yetişkinle ilgilidir.
- 8.6 Gerçek Müjde’nin tam bir bilgisi olmaksızın daldırılmış olanlar,
gereği gibi tekrar vaftiz olmalıdırlar.

8.7 Vaftizimin geçerli olması için, gerçek Müjde'nin anlaşılmasına gerek vardır.

9. MESİHTE YAŞAM

- 9.1 Bir inançlı, vaftizimden sonra, bu günahkâr dünyanın yollarından ayrılmak üzere makul bir çaba sarf etmeli;
- 9.2 ve Mesih-benzeri özellikleri geliştirmelidir.
- 9.3 Bizi Tanrı'nın buyruklarını çiğnemeye yönelten, örneğin zor kullanımı ve aşırı alkol içme gibi, hoşça vakit geçirmelere ve katılma tam bir Hristiyan yaşamıyla uyumsuzdur.
- 9.4 Vaftiz olmuş inançlıların, ellerinden geldiğince ne zaman ve nerede mümkün olursa diğerleriyle tanışma ve paydaşlık (arkadaşlık) yapma gibi bir görevleri vardır.
- 9.5 Vaftiz olmuş inançlılar, Mesih'in kurban edilişinin anısına düzenli olarak ekmek bölmeli ve şarap içmelidirler.
- 9.6 Vaftiz olmuş inançlı için, düzenli dua ve İncil okuması gereklidir.
- 9.7 Vaftiz edilmiş bir inançlı, sadece gerçek öğretiyi yerine getiren ve gerçekçi şekilde onu uygulamaya çalışan kişilerle paydaşlığa sahiptir.
- 9.8 Bu nedenle, gerçeği inanmayı ya da uygulamayı kesintiye uğratan kişilerin, gerçek inançlılar kitlesiyle paydaşlıkları durdurulmalıdır.

NOT : *Yüz yılı aşkın süredir kullanımda olan resmi bir 'Tek İmanın İfadesi', yayıncılardan temin edilebilir.*

EK 2 : İNCİL GERÇEĞİNİ ÖĞRENMEDEKİ TAVRIMIZ

Tüm temel İncil öğretilerini okumak ve yine de halen onların iletilisinin kişisel gerçekliğini takdir etmeyi becerememek, oldukça olasıdır. Bu gerçek, aktarılan ilkeleri kavramada başarısız gibi görünen diğerlerini eğitmek üzere hazırlanmış buradaki gibi bir el kitabını kullanan kişiler için çok üzücü olabilir.

İlk yüzyılda Müjdenin duyurusuna, çok gerçek yanıt vardı. Halk Müjde'yi "memnunlukla kabul etti" ve bu nedenle de "vaftiz oldu" (Acts 2:41). İletiyi içten bir yanıt - Robert Roberts'in çoğu kez onu tanımladığı gibi, bir 'sevecen iman'- olmaksızın, vaftizimin hiç anlamı yoktur. Buna sadece eş ya da ebeveynlerden gelen baskı nedeniyle maruz kalmış olanların aynı çizgide kalmaları olası değildir. Bizlerin vaftiz olanların sayılarından çok, insanların kurtuluşuna neden olmayla ilgilendiğimiz dikkate alındığında, bizim inanç

değiştirmeye ikna edilenlerimizin sağlam tutumla vaftizime gelmelerini garantiye almak üzere, Müjde'ye ilişkin duyurumuza zaman harcamaya değer.

Veriya'dakiler, *“Tanrı sözünü idraklerinin tüm isteklilikleriyle aldılar ve Kutsal Yazıları, Pavlus'un kendilerine bildirmekte olduklarını kontrol etmek üzere, her gün araştırdılar” (Acts 17:11)*. Bu elkitabı - aslında herhangi bir insan yazılı eseri - sadece İncil öğretisini doğru olarak yansıtmak üzere bir teşebbüste bulunur. Müjde'ye gerçek bir yanıt olabilmesi için, kişisel bir düzeyde Kutsal Yazıyı araştırmak üzere gerçekten arzulu Tanrı Sözü'ne duyarlı bir idrak olmalıdır. Bu, mutlaka Müjde'nin vaazının neden olabildiği bir şey değildir; bizler sadece ilgili İncil bölümlerine dikkat çekebiliriz. Roma'daki inançlılar, onlar vaftiz olmadan önce *“kendilerine verilen öğretinin özüne yürekte itaat ettiler” (Rom. 6:17)*.

Bedensel zevklerin yollarında inatla ısrarcı olanlar, Müjdenin gerçek iletisini asla tam olarak kavrayamayacaklardır. Onlar sonunda şöyle olup çıkacaklardır: *“Tanrı yolunda gibi görünen, ama onun gücünü reddeden... her zaman öğrenen, ama gerçeğin bilgisine bir türlü erişemeyen” (2 Tim. 3: 1-7)*. Ne yapmak istemediğimizi bir türlü anlamayacağız. Eğer biz doğruluğun gerçek bilgisine ve yaşantılarımızı Tanrı'nın kontrolü altına getirmek üzere gerçek arzuya sahip değilseniz, bizim bütün İncil okumalarımızı rağmen, asla doğrunun bilgisine ulaşamayız; bizim bu şekilde çalışmamız sadece akademik bir uygulama olacaktır. Kutsal Yazı'nın okunuşunda kişilerin birçok örnekleri vardır; ama bir yönden de o (usulüne uygun) okunmamaktadır. Bu, hepimizin eğilimli olduğu bir hastalıktır. Mesih zamanındaki Yahudiler, Tanrı'nın Sözü için büyük bir hevese sahipmiş gibi göründüler; onlar vahiyle gelmiş olarak Eski Ahit yazılarına güvendiler (Jn. 5:45 ; Acts 6:11); onlar bu Kutsal Yazıları inceleme yolu ile sonsuz yaşam umuduna sahip olabileceklerine emindiler (Jn. 5:39); ve onlar her hafta onları alenen okudular (Acts 15:21). Buna ilâveten, onların bazıları, bu bölümleri hafta boyunca dikkatle incelediler. Ama onlar yine de içlerinde Mesih'e işaret eden bu kutsal yazıların gerçek anlamını kavramakta tamamiyle başarısız oldular. İsa onlara açık ve net şekilde şunu dedi: *“Kutsal Yazıları araştırırsınız...Musa'ya inanmış olsaydınız bana da inanırdınız: çünkü o benim hakkımda yazdı. Ama onun yazdıklarına inanmıyorsanız, benim sözlerime nasıl inanacak sınız? (Sizler) Musa'yı ve peygamberleri dinlemiyorsunuz” (Jn. 5: 39,46,47 ; Lk. 16: 29-31)*.

Yahudilerin (haksızlığa karşı) öfkesini hayalimizde canlandırabiliriz: “ *Ama biz İncil’i okuruz! Ona inanırız!* ” . Ama onlar, kapalı fikirli tavırlarından ötürü, bunu etkin olarak yapmadılar: onlar okudular ama anlamadılar; onlar baktılar ama görmediler. Onlar gerçekte o kadar kör değillerdi; ama görmek istemediler. Ruhsal gelişmemizin tüm kademelerinde bizler buna karşı gardımızı (savunma pozisyonumuzu) almalıyız.

EK 3 : MESİH’İN GERİ GELİŞİNİN YAKINLIĞI

Mt. 24:36’daki Mesih’in sözleri, onun ikinci gelişinin tam zamanını asla bilemeyeceğimiz hususunu açık hale getirmektedir: “*O günü ve saati gökteki melekler değil hiç kimse bilmez; ama sadece Baba bilir*” (krş. Acts 1:7). Ama yine de, müritler şunu sorduğunda, “*Senin gelişini gösteren belirti ne olacak?*” (Mt. 24:3); o onlara sorularını yanıtlamanın olanaksız olduğunu söylemedi. Gerçekten o, onlara, kendi gelişinden hemen önce görülebilecek belirtiler verdi. İsa bunları, gerçekten tam gelişinden önce yaşayan kuşak için olmadıkça, ‘son günleri’ yaşıyor olanların genel olarak farkına varması için olmadıkça vermedi. Bizlerin bu en son günlerde olduğumuza ilişkin umut ve inanca yönelik iyi neden vardır.

MESİH’İN GELİŞİNİN BELİRTİLERİ

İsa, *Matta 24. Bölüm* ve *Luka 21. Bölüm*’de şunların olduğu bir zamandan söz etti:

1. Mesih olduğunu iddia eden sahte peygamberler türeyecek;
2. Savaş ve şiddet yeryüzünü kaplayacak;
3. O zaman, açlıklar (kıtlıklar), salgın hastalıklar ve depremler olacak;
4. Gerçekten (imandan) sapmalar olacak;
5. İnsanların yürekleri (cesaretleri), dünya gezegeni üzerindeki umutsuz işlerden dolayı korku yüzünden, “*dünyaya gelenin ne olduğu endişesiyle* (Lk. 21:26 N.I.V.) zayıflayacaktır.

Dünyanın daima dört bir yandan bu tip sorunlarla giderek artan bir düzeyde kuşatılmış olduğu gerçektir. İsa açıkça bu gerçeğin farkındaydı; bu nedenle, onun, gezegeni yok etmek üzere tehdit edecek kadar büyük olan bu sorunların olduğu andaki bir zamandan söz ediyor olduğunu varsaymak

doğrudur. Hiç şüphe yoktur ki, her dikkatli dünya gözlemcisine göre, bu gerçekten mevcut durumdur. İnsan özünün inanılmaz iyimserliği ve durumumuzla gerçekçi şekilde karşı karşıya gelmedeki isteksizliğimiz, bizim bu gerçeği takdir etmemizi zorlaştırmaktadır.

Aşağıdakiler, Mesih'in sözlerinin şu anda nasıl bir gerçekleşmeye ulaştığını gösteren eldeki kanıtın sadece bir parçasıdır:

1. Hemen hemen her kıtada, insanları bunların peşinden götüren sürekli bir şarlatanlar ve karizmatikler akımı vardır.
2. Aşağıdaki rakamlar, savaş sorununun - onu sınırlandırmak için daha önce görülmemiş güçlü insan çabalarına karşın - nasıl şaşırtıcı şekilde arttığını göstermektedir:

<u>Yüzyıl</u>	<u>Savaş Kayıpları (milyon)</u>	<u>Önemli Savaşların Sayısı</u>
17'inci	3.3	?
18'inci	5.0	?
19'uncu	5.5	?
1900-1945	40.5	19
1945-1975	50.7	119

(Kaynak : Savaş İncelemeleri enstitüsü, Londra Üniversitesi)

3. Büyük açlık ve salgın hastalık sorunları, hepimizce iyi bilinmektedir. AİD's, dünya- ölçeğinde şimdiye kadar bilinen en büyük salgın halinde bulaşıcı hastalıktır. O, uzun dönemde dünya nüfusunu şaşırtıcı şekilde azaltmak üzere tehdit etmektedir. Mesih'in Mt. 24 ve Lk. 21'deki sözlerinden ayrı olarak, Mesih'in geri gelişiyle depremleri birleştiren birçok diğer bölümler vardır: Is. 2: 19-22 ; Ez. 38:20 ; Joel 3:16 ; Hag. 2:7 ; Zech. 14: 3,4 . Sonuç olarak umulmayan ölçüde can kaybı ile umulmayan yerlerde depremlerin ortaya çıkmasının nispeten son göze çarpan özelliği, bizlerin deprem belirtilerinin gerçekleşmesini de görmeye başlamamız gerektiği hususunu belirtir. Aşağıdaki, A.B.D. hükümeti İçişleri Bakanlığınca ortaya konan depremlerle ilgili rakamlar da anlamlıdır:

<u>Y ı l</u>	<u>Kaydedilen Depremlerin Sayısı</u>
1948	620
1949	1152
1950	2023
1964	5154
1965	6686

4. Gerçek öğretiyi elde etmek için, temelde İncil'in takip edilmesinin öneminin giderek azalan şekilde vurgulanması, İncil gerçeğinden büyük bir sapma sonucunu verir. Şu anda topluma yayılmakta olan, ne pahasına olursa olsun insanın yalnız olduğu felsefesi, bu süreci hızlandırmaktadır.

5. Her modern toplulukta görülen gerçekten hızla kaçış, gelecek için insanın korkusuna ilişkin yeterli kanıttır. Bilim adamları, ekonomistler ve çevreciler, hepsi dünyanın şu anda olduğu gibi süremeyeceğini kabul ederler. Doğal kaynakların tükenmişliği ve bozulmuşluğu; hava, deniz ve ozon tabakasının kirliliği salgın hastalık ve nükleer tahribat tehditleriyle birleştirildiğinde hepsi mevcut dünyanın yok olmasının yakın olduğunu göstermektedir. Ama yine de bunun asla olmayacağına ilişkin Tanrı'nın sözü vardır (Bk. Arasöz 9). Bu sözü tutmak için, üzerinde Tanrı'nın Egemenliğinin kurulması yoluyla bu gezegeni şaşırtıcı şekilde değiştirmek üzere Tanrı İsa'yı yakında göndermelidir.

İSRAİL'İN YENİDEN CANLANIŞI

İsa, kendi belirtiler listesini şu çarpıcı ifadeyle tamamladı: *“O zaman İnsanoğlu'nun bir bulut içinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler”* (Lk. 21:27). Bunu takip eden ayet, sadece, vaftiz olmuş olup Tanrı'nın önünde iyi bilinçle yaşamakta olanlara cesaret vermektedir: *“Bu olaylar gerçekleşmeye başlayınca (yani, şimdi!), o zaman bakın ve kafalarınızı kaldırın; çünkü kurtarılmanız yakın demektir”* (Lk. 21:28).

İsa, kendi ikinci gelişinin bu kehanetlerine daha sonra incir ağacı hakkında bir benzetme (öykü) şeklinde bir not ekledi: *“İncir ağacına ve tüm ağaçlara bakın. Şu anda onlar yapraklanmaya başlamışlarsa, yaz mevsiminin pek yakın olduğunuzu kendiliğinizden anlar ve bilirsiniz. Siz aynı şekilde, bu olayların olduğunu gördüğünüzde bilin ki Tanrı'nın Egemenliği (ve böylelikle Mesih'in ikinci gelişi) çok yakındır. Size doğrusunu söyleyeyim: bütün bunlar gerçekleşmeden bu kuşak ortadan kalkmayacak”* (Lk. 21: 29-32). Biz ilkbaharda tomurcuklanan bitkileri gözlemlememiz yoluyla, yaz mevsiminin ya da mevsimde bir değişimin gelmekte olduğu şeklinde bir önsezi duygusuna sahip oluruz; ve böylece ‘incir ağacı’ tomurcuklanmaya başladığında, bizim kuşağımızın ikinci gelişi göreceğine ilişkin benzer bir farkına varmaya sahip olmalıyız. İncir ağacı, İsrail ulusu için İncil sel bir semboldür (Joel 1:7 ; Hos. 9:10 ; Jer. 24:2 krş. Ez. 36:8). Bu nedenle, Mesih'in geri gelişinin bu özel belirtisi, İsrail'in de bir şekilde yeniden

canlanmasını (filiz sürmesini) ifade eder. Onun 1948’de bir ülke olarak kurulmasından bu yana, İsrail’in büyümesiyle bağlantılı önemli olaylar; bu çerçevede (bağlamda) kesinlikle anlamlı olmalıdır.

İSRAİL’İN GELECEKTEKİ BİR İSTİLASI

Birçok İncil kehaneti, Mesih’in geri geliş zamanı civarında olacak olan İsrail’e yönelik büyük bir istilayı tanımlamaktadır. *İlahiler* kitabı 83. Bölüm’de, İsrail’in etrafındaki ulusların ona karşı şunu bildirerek müttefik olduklarını tanımlanmaktadır: “*Gelin onları yok edelim, ulus olmasınlar; İsrailin adı artık anılmasın... Tanrı’nın yurtlarını kendimize mülk edinelim* (Ps. 83: 4,5,12). İsrailin bu son gün istilasının, İsrailliler bir ulus olduklarında meydana geldiğine dikkat ediniz. Bu nedenle, onların bir ulus olarak mevcut yeniden canlanmaları, ulusun bu büyük son istilası için gerekli bir başlangıçtır. İncil öğrencilerine, İsrail’in bir ulus olarak yeniden canlanacağı, onun ortaya çıkmasından yıllar önce, bildirilmişti (Bk. *Örneğin, John Thomas, ‘Elpis Israel’, ilk yayınlanmış 1848. Bu çalışmanın bir yeni baskısı, yayıncılardan edinilebilir*). *İlahiler* kitabı 83. Bölüm’de özetlenen İsrail’in işgalcilerinin tutumu, bugünkü İsrail’in Arap komşularının tutumlarına tamamiyle uymaktadır. Onlar, kendileri için bir kutsal islam kenti olarak Kudüs’ü talep ederek, İsrail’e ilişkin kendi amansız nefretlerini sürekli olarak bildirmektedirler. *İlahiler* kitabı, onların saldırısının, Tanrı’nın şaşırtıcı karışması aracılığı ile, O’nun Egemenliğinin dünya çapında kurulması ile nasıl sona erdirileceğini tanımlamaya devam etmektedir (Ps. 83: 13-18).

Diğer birçok kehanetler, olayların bu aynı sırasını tanımlamaktadır: Egemenliği kurmak üzere Mesih’in geri gelişi aracılığı ile Tanrı’nın işe karışması sonucunu doğuran İsrailin, onun Arap, Kuzey ve diğer düşmanları tarafından işgali (*örneğin, Hezekyel 38-40 bölümler ; Dan. 11: 40-45*). Bu biçimlere benzer kehanetlerin derinlemesine bir incelenişi, vaftizimden hemen sonra ruhsal (manevi) büyümemizin önemli bir parçasıdır. Zech. 14: 2-4, onların arasında en açığı olanıdır: “*Bütün ulusları Kudüs’e karşı savaşa toplayacağım; ve kent alınacak (krş. Lk. 21:24) ve evler yağma edilecek ve kadınların ırzına geçilecek... O zaman Efendimiz Tanrı dışarı çıkacak ve muharebe gününde nasıl dövuştüyse o ülkelere karşı o şekilde dövüşecek (yani, O daha önceden yaptığı gibi, mucizevi olarak dünya işlerine karışacak). Ve o gün onun ayakları Kudüsten önünde doğuya doğru olan Zeytinlik dağı üzerinde duracak*”.

İsrailin bu büyük istilasını, giderek artan savaş ve siyasi eylemler karşısında, günümüzün herhangi bir anında olabilir. Müjdeye yanıt vermek üzere istilaya kadar bekleyeceğimiz düşüncesi doğru değildir. Pavlus'un şu sözleri hatırd tutulmalıdır: *"İnsanlar her şey esenlik ve güvende dedikleri bir anda, aniden yıkım onların üzerine gelecektir... (1 Thes. 5: 1-3)*. Bizler Mesih'in geri geleceği anı asla tam olarak bilemeyeceğiz; biz sadece bu olayın kuzeyden (gelenlerce) İsrail'in bir istilasıyla yakından ilişkili olduğunu biliriz; ve ki bu istila yakında olacak gibi görünmektedir. Bizim dikkate aldığımız kehanetlerde sözü edilenden önce İsrailin diğer istilalarının da olacağı muhtemeldir. Yine de İncil öğrencileri İsrailin durumunu dikkatli olarak izlemeye devam edeceklerdir. Sonunda Tanrı'nın Mesih'in ayaklarının zeytinlik dağında durması aracılığı ile işe karışacağını biliyoruz. Mesih, bu gerçek dağından gökyüzüne (Cennete) yükseldi ve o oraya geri gelecektir. Melekler, o dağıda durup göğe yükselmekte olan Efendileri İsa'yı ağızları açık bakakalan müritlere şunu dediler: *"Sizden göğe (Cennete) alınan bu aynı İsa, göğe çıktığını nasıl gördünüzse, aynı şekilde geri gelecektir"* (Acts 1: 9-12).

Bizler, Mesih'in geri gelişinin yakınlığına ilişkin değerlememizde dengeli olmalıyız. Onun geri gelişine yakın (ortaya çıkacak) dünya olaylarına ilişkin kehanetler, büyük ölçüde, vaftizim yoluyla önceden kendilerini Mesih'e teslim etmiş olanların imanlarını pekiştirmek için verilmektedir. Ama yine de, onlar ve mevcut dünya durumu arasındaki açık benzerlik, bu kademeyi üstlenmemiş olanlara göre kesinlikle daha fazla etkiliyor olmalıdır; ki bu Tanrı'nın vahiyle gelmiş sözüne ilişkin güvenilirliğe imanımızı da destekleyecektir. Bizler Tanrı'ya itaatimizi, ikinci gelişin yakınlığına ilişkin bir korku duygusu aracılığı ile motive etmemeliyiz. Sadece gerçekten *"onun görünmesine sevgi (özlem) duyanlar"* (2 Tim. 4:8), bir ödüle ulaşacaklardır. Yine de, bildiğimiz gibi insanoğlunun kaderi ve zamanın çok eşliğinde yaşıyor olmak şeklindeki bizim durumumuzun aciliyeti, yaşamakta olduğumuz her gün üzerimize baskı yapmak için asla durmamalıdır.

EK 4 :

TANRI'NI

N

ADALETİ

İncil öğrencilerine özel ders verilmesi, çoğu kez bir çalışma kursu bitirildiği anda ortaya çıkan birbirleriyle bağlantılı bir takım soruları ortaya çıkardı. Bunların hepsi Tanrı'nın adaleti etrafında odaklanmaktadır. Örnekler şunları içerir:

'Müjde'yi bilmek üzere Tanrı tarafından herkesin çağrılmaması haksız değil midir?'

'Tanrı Adem ve Havva'nın günah işlemesine neden izin verdi; ve böylece onların milyarlarca torunlarının yaşamlarına neden zorluk ve acı getirdi?'

'Eski Ahit'te Tanrı, herkese bir şans vermek yerine neden sadece İsrail'i kendi halkı olarak seçti?'

Böylesi sorunlar, Tanrı ile hangi kademede bir ilişkide olursak olalım hepimize olacaktır. Bu konuları ifade etmenin zor bulunması, Tanrı'nın çağrısına yanıtımızın gecikmesi için kendi içinde bir neden değildir. Mesih'in geri gelişinin bu yönü, bizim onlarla ilgili son bilgiyi içeren bir konuma asla gelmeyeceğimizdir. İki bin yıl önce, bir adam, “ *feryat etti ve göz yaşlarıyla dedi ki, ‘ Efendimiz İsa ben inanıyorum; inançsızlığımı yenmeme yardım et’*” (Mk. 9:24). Bizlerde hepimizde bu kişilik bölünmesi vardır: yarımız inanır, ama diğer yarımız, sessizce Tanrı'nın yardımını umutsuzca gereksinim duyarak, ‘inançsız’ olarak kalır. Vaftizimden önceki günler ya da haftalarda, bu çok yaygın olarak hissedilen duygudur; ve bir dereceye kadar günlerimizin tümünde tekrar meydana gelecektir.

Çoğu kez bizim inançsızlığımız; yukarıda sıralandığı gibi, Tanrı'ya soruların türlerinin şeklini alır. Farkına varılması gereken temel şey, Tanrı'nın dürüst olmayan ya da adaletsiz olarak suçlamamızın düşünülemez olmasıdır. Eğer biz bunu yaparsak, kendi algılarımız terimleriyle Her Şeye Kadir Tanrı'yı değerlendiriyoruz demektir. Şunu diyoruz ki: eğer biz Tanrı olsaydık, Tanrı'nın nasıl davrandığından farklı bir yolda hareket ederdik. İnsanlığın en büyük yetersizliklerinden biri, insanın aşırı günahkârlığını ve Tanrı'nın en son (mükemmel) haklılığını değerlendirememektir. Eğer Tanrı en sonunda (mükemmel şekilde) haklı (doğru) olmazsa, o zaman bütün varoluşta hiçbir ahlaki ölçüt olmaz. Bunun sunucu da doğru ya da yanlış hakkında hiçbir gerçek kavram olmaz. Bu yüzden de Tanrıyla (tekrar-bağlanma demek olan) dine ilişkin bütün kanaat anlamsız olur. Çocukların yetişkinlere karşı sadece kendi sınırlı algılamaları ve akıl yürütme modelleriyle düşünebildikleri gibi, Tanrının çocukları da (yani bizler) kendi Babalarıyla aynı şeyi yaparlar. Ama bunun ötesinde, bir köpek bir insana neyse, bir insan da Tanrı'ya öyledir. Yeremya Tanrı'nın yollarını sorguladı; ama en sonunda (mükemmel) haklı olduğunu kabul ettiği bir Tanrı'yı daha derinden anlama çabası içinde : “*Seninle ne zaman iddialaşsam haklı olan sensin ey Tanrım; yine de seninle sorunu tartışalım*”(Jer. 12:1 A.V. dipnot; krş. Ps. 89: 19,34,39,52).

Tanrı'nın adaletsiz (haksız) olduğu iması, her nasılsa Tanrı'nın çiğnediği bazı haklara sahip olduğumuz anlamına gelir. Şurası gerçektir ki, bizim hiçbir hakkımız olmadığı anlamına geldiği şekilde, Tanrı bizim yaratıcımızdır; ve bizim sadık destekçimizdir. Bizler, sadece günah işlediğimizde değil, sürekli olarak O'nun şefaati ile yaşarız. ‘İnsan Hakları’, insanlarca kendilerini savunmak için geliştirilen insani bir kavramdır. Biz bu dünyaya hiçbir şey ile geldik, ve hiçbir şey ile çıkıp gideceğiz. Bizler ve sahip olduklarımızın hepsi; bizlerin ona nasıl karşılık vereceğimizi görmek

üzere kısa bir süre için verilen tam bir Tanrı vergisidir. Eğer Tanrı bizi O'nunla daha yakın bir ilişkiye çağırırsa, biz (buna) sevinçle karşılık vermeliyiz. Diğerleri bunu yapmaya davet edilmediğinden dolayı böyle yapmayı reddetmek, muhtemelen mümkün olan en acı veren yollardan biri ile Tanrı'yı incitir.

Bizler hepimiz özyapıya göre hayvanlarız (Ecc. 3: 18-20). Şunu söyleyebiliriz: *'Tanrı'yla bir ilişkiye sahip olmak üzere, diğer herhangi bir hayvan yerine neden insanoğlu seçildi?'* . Gerçek nedenleri, bize söylenmiş olsa bile, bizler anlayamayabiliriz. Aynı şey, yaratma'ya ilişkin *'Yaratılış'* kaydı hakkında da doğrudur. Tanrı'nın maddeyi nasıl yarattığı ve evrenimizin sonsuz mucizesi içinde onu düzenlemesi hakkındaki bilimsel açıklama, şimdiye dek değerlendirmek üzere insan bilimlerinin olanağının oldukça ötesindedir. Bu nedenle Tanrı kendi yaratış eylemlerini sadece çocuk-ruhlu olanın kabul edebileceği bir ifade tarzıyla ifade etti. Aynı şey, bu ekin başında sıraladığımız manevi ikilemlerinki için de doğrudur. Bu kitap, bu konulara ilişkin İncil öğretisini özetlemektedir. Belleğimiz doğal olarak Tanrı'nın sözüne itaatkâr (alçak gönüllü) değildir; bizler bu şeylerin bazılarını İncilin onları ifade tarzları ile kabul etmede zorluğa sahip olacağız. Ama biz sorunu Tanrı'nın değil, kendimizinki olarak görmeliyiz. Biz çoğunlukla, temelde sakat ve kusurlu olan düşüncemizi kabul etmek için gereksinim duyulan kendi kendine kavrayıştan yoksunuzdur. Biz, zihinsel olarak Tanrı'yla karşılaştırıldığımızda şiddetli derecede zayıf olduğumuz gerçeğiyle uzlaşmalıyız. Bizim düşünce tarzımız, tamamıyla bir Tanrı'dan inme değildir; o, O'nunkinden düşünme süreci olarak temelde farklıdır. Bu nedenle, bizden, O'nun düşünce tarzını takdir etmek ve onu kendimizinki yapmak üzere çalışmak için Tanrı'nın sözünden öğrenmek üzere Mesih'in belleğini almamız istenir.

Biz, Tanrı'nın yaratışının açıkça çok iyi olan birçok unsurları olduğunu tümünden itiraf edeceğiz. Yaratıcımızdan çıkan birkaç doğruluk kavramının olduğu besbellidir; ve o, O'nun yaratmasında belli olur. Sorun, biz insanların geçirdiği kötü ve negatif olan diğer şeylerin de açık olarak var olmasıdır. Tanrı'nın adaleti konusunda bazı karışıklıklara neden olan budur. Bu durumda, ne yazık ki birçok kişi Tanrı'nın doğruluğundan ve hatta O'nun olup olmadığından şüphe etmektedir. Yine de bu, Tanrı'ya inanışımızın O'nun kendi sözünde savunduğu gibi, temelde iyi ve doğru olduğu hususundan çok daha iyi değildir. Ama bizim, O'nun yaratmasındaki kötü'nün yerini *kavrarken* sorunlarımız yok mudur?

“Gizli şeyler Efendimiz Tanrımıza aittir; ama açığa çıkarılmış olan şeyler bize aittir” (Dt. 29:29). Müjde, henüz bilinmeyen daha çok şey olduğunu ima eder şekilde şöyle adlandırılır: “Tanrı hakkında bilinebilen şeyler” (Rom. 1:19). Tanrı’nın sözünde açıkça görebildiğimiz belirli gerçek ilkeler vardır; ve bunlara yol açan Tanrı’nın karakterinin diğer birçok yönleri vardır. Ama, Tanrı’nın yolları hakkında, onlara bu yaşamda ulaşımın olmadığı sayısız diğer ‘gizli şeyler’ de vardır. Pavlus bunun için Mesih’i ve Tanrı’yı tanıdığını, bizim muktedir olduğumuz gibi bir anlamda söyleyebildi (2 Tim. 1:12 ; 2 Cor. 5:16 ; Gal. 4:9 ; Heb. 10:30 ; 1 Jn. 2:13); özellikle kişisel olarak yaşadığı Tanrı’nın sevgisi ve ona karşı cevabı yoluyla (1 Jn. 4: 7,8). Ama diğer bir anlamda o sadece “kısmen (sınırlı ölçüde) tanıyordu” (1 Cor. 13: 9,12). (Pavlus) Mesih’in geri gelişi için özlem duyarak (şunu dedi): “(o zaman) onu ve onun dirilişinin gücünü tanıyabilmek istiyorum” (Phil. 3:10).

Biz, O’nun sözünün incelenmesi yoluyla, Tanrı’nın doğruluğunu giderek açığa çıkardığımız gibi; O’nun egemenliğinin gelişine de giderek daha çok isteyeceğiz. Sonunda O’nun doğru özellikleri; O’nun tüm halkının sevinçle kavradığı ve sevdiği bir tarzda yalın şekilde, fiziksel olarak açıklanmış olacaktır. O zaman, şu anda Tanrı’nın çocuklarına acı veren - zihinsel, ahlaki ve fiziksel - bütün yaralanmaların nihai çözümünü göreceğiz: *“şu an için bir cam aracılığı ile silik olarak görüyoruz; ama o zaman yüz yüze göreceğiz. Şu anda kısmen (sınırlı olarak) biliyoruz; ama o zaman, neredeyse bilindiğimiz gibi (tam) bileceğiz” (1 Cor. 13: 12,13).*